

VLADARI SVIJETA

Drugo izdanje

Mladen Lojkić

Mladen Lojkić

VLADARI SVIJETA

II. dopunjeno izdanje

Daruvar, 2007.

Sadržaj

Riječ urednika	7
Pjesma Mate Marčinka	8
Proslov	9
Zašto “vladari svijeta”?.....	9
Kako je sve počelo?.....	9
Dr. Franjo Tuđman.....	12
Ljevica ili desnica.....	15
Priča iz moga grada.....	17
Salomonov “simbolički zmaj”	
I. Iščekivanje Mesije	19
Najstariji narod – Židovi.....	19
Židovi u egipatskom ropstvu.....	20
Povratak u »Obećanu zemlju«.....	22
Izraelsko kraljevstvo.....	24
II. Zmaj je napustio Izrael	28
Židovi nisu prepoznali Mesiju.....	28
Protjerivanje Židova iz Palestine.....	29
Naseljavanje Židova u Hrvatsku.....	31
Židovi u neprijateljskom okruženju.....	32
Asimilacija Židova.....	33
III. Protokoli sionskih mudraca (krivotvorina ili...)	35
Vrste judaizma.....	35
Kontroverzno djelo <i>Protokoli sionskih mudraca</i>	36
Dio teksta <i>Protokola</i>	38
IV. Komunistički i cionistički pokret	41
Nastanak komunizma.....	41
Cionistički pokret.....	43
Svjetski poredak nakon Versailleske konferencije.....	45
V. Hitlerov nacizam i holokaust	47
Adolf Hitler.....	47
Početak Drugog svjetskog rata.....	50
Židovske žrtve u Drugom svjetskom ratu.....	50
Žrtve ostalih naroda u totalitarnim režimima.....	52
VI. Antisemitizam u Hrvatskoj do kraja Drugog svjetskog rata	54
Hrvatska bez antisemitizma do Ustaškog pokreta?.....	54
Ustaški pokret i NDH.....	56
Žrtve logora Jasenovac.....	58
Antisemitizam i fašizam u Srbiji.....	60
VII. Povratak »simboličkog zmaja« na Sion	63
Britanski mandat nad Palestinom.....	63
Stvorena je država Izrael.....	64
Izraelsko-arapski rat.....	65
Mirovni pregovori ne donose mir.....	66

VIII. Židovski mudraci među »vladarima svijeta«	69
Poveznica židovske elite i slobodnih zidara.....	69
Židovski utjecaj u SAD-u.....	70
Moral i hedonizam SAD-a.....	71
Jedanaesti rujna.....	72
Tko se suprotstavlja »vladarima svijeta«?.....	73
Židovski moćnici u europskim državama.....	75
Jedan svjetski jezik.....	77
IX. Židovski utjecaj u Hrvatskoj	78
Židovi u Titovoj Jugoslaviji.....	78
Židovski moćnici u državi Hrvatskoj.....	79
Slučajevi hrvatske zbilje.....	82
Društvo srpsko-jevrejskog prijateljstva.....	85
Tko je protiv poslanika Muhameda?.....	86

U službi velikog arhitekta Svemira

I. Nije li sve počelo s Luciferom?	89
Što su masonska društva.....	89
Tko može postati slobodni zidar?.....	91
Semiramida i Nimrod.....	92
Doba kralja Salomona.....	93
Masonski simboli.....	94
II. Posljedice križarskih ratova	96
Latinsko (Jeruzalemsko) Kraljevstvo.....	96
Viteški red hospitala svetog Ivana Jeruzalemskog.....	96
Viteški red Salomonovog hrama u Jeruzalemu.....	97
Templari su okrenuli leđa Bogu.....	99
Progon vitezova templara.....	102
III. Templari i hospitalci u hrvatskim zemljama	105
Templari u Hrvatskoj.....	105
Hospitalci u Hrvatskoj.....	107
Reliquiae reliquiarum (Ostaci ostataka).....	107
IV. Kako su od templara nastali slobodni zidari?	109
Mračno doba srednjeg vijeka.....	109
Poveznica masonskih loža s cehovskim udruženjima i vitezovima templarima.....	110
Primanje u članstvo masonskih loža.....	112
V. Moć masonstva otkriva se u javnosti	115
Seljačka buna u Engleskoj.....	115
Stogodišnji rat.....	116
Henrik VIII.....	116
Francis Bacon.....	117
Masonske lože u javnosti.....	119
Istina o Jacku Trbosjeku.....	120
Začetak masonstva u Francuskoj.....	121
Iluminati i ostala okultna društva.....	123
Masonstvo u SAD-u.....	124

VI. Utjecaj masonstva na političke odnose u Hrvatskoj i stvaranje Kraljevine SHS.....	126
Razvoj masonerije u Hrvatskoj.....	126
Političke razlike hrvatskih i srpskih masona.....	128
Ubojstvo Franje Ferdinanda.....	130
Masonska tvorevina – Kraljevina SHS.....	132
VII. Hrvatska kroz srpski hegemonizam, fašizam i komunizam.....	134
Hrvatska u Kraljevini SHS.....	134
Masonska dominacija u Kraljevini SHS.....	135
Hrvatska tragedija Drugog svjetskog rata.....	137
Titova Jugoslavija – tamnica hrvatskog naroda.....	141
VIII. Piramida »vladara svijeta«.....	144
Okrugli stol.....	144
Nevidljiva svjetska vlada – Bilderberg.....	145
Trilateralna komisija.....	146
Olimpijci – Komitet 300.....	148
Tko se sve nalazi na piramidi?.....	148
IX. Što nam donosi »novi svjetski poredak«?.....	151
New Age.....	151
Sveta Stolica nasuprot »vladarima svijeta«.....	152
Umjetnost i novi moral.....	153
Ususret 21. stoljeću.....	155
X. Pobjeda Tuđmana – poraz masonerije i stvaranje hrvatske države.....	157
Hrvatska država.....	157
Masonska podjela Bosne i Hercegovine.....	159
Tuđmanov otpor »vladarima svijeta«.....	162
XI. Podanička Hrvatska nakon Tuđmana.....	165
Tko vlada Hrvatskom?.....	165
Predsjednik Stjepan Mesić.....	166
Političari novog doba.....	168
Hrvatski umjetnici.....	169
Hrvatski mediji.....	170
Novi moral u Hrvatskoj.....	173

Vladari svijeta protiv Vatikana

I. Inkvizicija – najveća pogrješka Vatikana?.....	177
Sukobi Židova i kršćana u starom vijeku.....	177
Hereza među kršćanima.....	179
Istina o inkviziciji.....	182
II. Može li Vatikan pobijediti?.....	185
Monarški redovi Katoličke crkve.....	185
Sveta Stolica u borbi s masonstvom.....	188
Opus Dei (Djelo Božje).....	189
Katolička crkva nakon Drugog vatikanskog koncila.....	190

III. Antemurale christianitatis (predziđe kršćanstva)	194
Kralj Tomislav i biskup Grgur Ninski.....	194
Nestanak bosanskog kraljevstva.....	196
Reformacija u Habsburškoj Monarhiji.....	197
Hrvatska od Strossmayera do Stepinca.....	198
Suđenje blaženom Alojziju Stepincu.....	199
Napadi na Katoličku crkvu u Hrvatskoj.....	201
Epilog	204
Literatura (objavljena djela)	207
Korišteni podaci s internetskih portala	209
Recenzija, akademik Mirko Vidović	211
Knjiga o borbi dobra i zla, Zlatko Milak	213
Knjiga o genezi zla, prof. dr. Nedjeljko Kujundžić	215
Je li Hrvatska bespomoćna?, Blaž Tilić	217
Znakovi vremena, pater Vatroslav Halambek, S. J	218
Hrvatska stvarnost nije	
Znanstvena fantastika, Damir Borovčak	222
Olimpijci u Hrvatskoj, prof. Branimir Lukšić	224
O knjizi, pater Svetislav Stjepan Krnjak	225
Kazalo imena	226
Bilješka o autoru	232

Riječ urednika

Uz 2. izdanje knjige *Vladari svijeta* Mladena Lojkića

Prošlo je manje od pola godine od objavljivanja 1. izdanja knjige *Vladari svijeta* Mladena Lojkića, a već se ukazala potreba za ponovljenim i proširenim izdanjem. Činjenica je to koja govori o zanimanju čitatelja za studiozno obrađenu temu o kojoj se zadnjih desetljeća u Hrvatskoj malo govorilo i još je uvijek nepoznata širokim masama. *Vladari svijeta* zanimljiva su proza napisana jednostavnim, čitljivim i nepretencioznim stilom koja osvjetljava svojevrсни alternativni pogled na društvene pojave koje su se događale od biblijskih vremena pa do danas, s posebnim osvrtom na utjecaje koje su osjetili Hrvati. Iznimna je kvaliteta ovoga djela što je temeljena na osobnim iskustvima autora, ali su njegove opservacije i dokazane u široko navedenoj bibliografiji koja se ne sastoji samo od tiskanih publikacija, nego i od elektronskih.

Bez obzira, ipak, na publicistički žanr kojim je pisan, iz teksta možemo iščitati autorove doživljaje i emocije – od ljubavi prema vlastitom narodu i domovini do bijesa radi moguće opasnosti koja im prijete. Svakako je valja pročitati radi srčanosti koju je u nju utkao gospodin Lojkić.

Drugo izdanje ove knjige obogaćeno je recenzijama naših poznatih znanstvenika, novinara i ostalih uglednika.

Nikolina Marinić, prof.

Hrvatsku *štrikom* za stup srama vežu
cinici svjetski bez vjere i duše,
željeznim paktom krhak vrat joj stežu,
pristrani sudci nepravdom ju guše.

Na ledjima joj sjede globalisti,
prate ih naše jegulje i hulje,
a služinski naš nakot, uvijek isti,
kao volovi u jaslje u njih bulje.

U haažki had kroz karnevalsku buku,
podložnici bez ponosa i časti,
na uzničkomu konopcu ju vuku
za Judin groš i slugansku kost vlasti.

Globalne sile Hrvatska je žrtva,
Za nju je dobra samo kad je mrtva.

Mato Marčinko

“Politički zatvorenik”, travnja 2000., br.97.

*Blaženom kardinalu
Alojziju Stepincu*

Zašto “vladari svijeta”?

Zašto se jedan građevinski inženjer odlučuje na pisanje knjige o »vladarima svijeta« (slobodni zidari i židovska elita), o njihovoj dvijetisućljetnoj borbi protiv Vatikana? Zašto tu intrigantnu temu ne ostavljam povjesničarima, filozofima, sociolozima ili političarima? Ova pitanja sam sebi postavljam. O odnosima između te tri svjetske sile koje su apsolutni gospodari svih svjetskih događanja napisano je na tisuće raznoraznih djela, potpuno različitih i kontradiktornih, koja povremeno uzburkaju javnost. (Na našim prostorima daleko je najveći poznavatelj ove teme splitski povjesničar Ivan Mužić, poglavito u odnosima Židova, slobodnih zidara i Katoličke crkve u 19. i 20. stoljeću.)

Zašto sam ja, amater, želio napisati ovu knjigu? Poslužit ću se izrekom »Non quis, sed quid« (Ne tko, nego što). Važno je što je napisano, a ne tko je napisao. Ne mogu se oteti dojmu da o ovoj temi mali broj običnih ljudi, intelektualaca, gospodarstvenika, političara, mojih prijatelja, gotovo ništa ne zna. Ne znaju da baš u današnje vrijeme, vrijeme interneta, globalizacije, kvazidemokracije, monopola krupnog kapitala, »vladari svijeta« na istančan način u potpunosti vladaju državama, vladama, medijima i novcem. Oni diktiraju način življenja, određuju predsjednike država te javno i osobno mišljenje jer čovjek više nema mozak kako bi istraživao sam i donosio svoj sud o nečemu, već su njegov sud i njegovo mišljenje mišljenja javnih medija. Tko u svojim rukama ima sredstva javnog priopćavanja (gotovo su sva u rukama »vladara svijeta«), ima Istinu. Istina postaje onakva kakvu on želi. Tko ima svoju istinu, taj ima Moć. Moć vladati. Tko ima Moć, ima Novac. Tko ima Novac, gospodari svijetom.

Znam da je običnom čovjeku, mom prijatelju, teško u svijetu vladara i podanika, svijetu materijalizma i dekadencije, svijetu globalističkog tempa i malodušnosti proučavati dosadašnju napisanu građu o Židovima, masonima i kršćanima. O slobodnim zidarima ili masonima nešto se čulo, ali smatraju se nevažnom i nepoznatom organizacijom iz prošlosti. Što se tiče Židova, zna se da je Isus Krist bio Židov, da postoji država Izrael koja vodi rat protiv palestinskog naroda, da su postojali holokaust i Jasenovac. O kršćanstvu se zna ono što se naučilo kod kuće ili na vjeronauku. Zato ću pokušati na jednostavan način napisati tu ogromnu materiju u jednu knjigu. Govorit ću o postanku židovske elite, kršćanstva i masonstva do današnjeg vremena kada je njihov utjecaj na sva događanja oko nas apsolutno odlučujući, poglavito od 19. stoljeća do danas kada židovsko-masonska koalicija odlučuje o svim povijesnim, političkim, gospodarskim i inim događajima kod nas i u čitavom svijetu.

Kako je sve počelo?

Moje veće zanimanje ovom građom počelo je stvaranjem hrvatske države, a stvarno je sve počelo ovako...

Kao dječaku od četiri ili pet godina bilo mi je neobično to što bih, kada bi u dugim zimskim noćima moji roditelji, djed, baka i susjedi razgovarali uz petrolejku, svaki tren morao izlaziti na dvorište i provjeravati prisluškuje li tko njihov razgovor. Ako nije bilo

susjeda i ako je moja majka bila zaposlena, u kući se govorilo njemačkim jezikom (majka nije znala njemački) te u tom slučaju nisam tako često morao izlaziti na dvorište. Već sam tada razmišljao, kakvi su to zli ljudi koji žele nauditi mojoj obitelji?

Moj djed Ernest bio je gradišćanski Hrvat. Kao jednogodišnje dijete s roditeljima je 1895. godine došao u Hrvatsku iz austrijskog gradića Eisenstadta (Željeznog). U Austriji je kasnije završio osnovnu naobrazbu i zanat. Kolarski obrt mu je dobro išao, imao je desetak zaposlenih majstora i radnika. Zanimljivo je da su se svi muškarci iz obitelji Lojkić (a uspio sam istražiti sedam-osam generacija unazad) ženili Austrijankama, a sva njihova djeca postajali su i ostajali Hrvati po nacionalnom opredjeljenju te se odlikovali istinskom ljubavi prema Hrvatskoj.

Tako se i moj djed Ernest oženio Austrijankom Marijom Stadler. Djed je bio veliki germanofil. Kao dragovoljac austrougarske vojske ranjen je na Drini za vrijeme napada na Srbiju. Drugi put je ranjen na Solunskoj fronti. Iz Prvog svjetskog rata ponio je mnoga odlikovanja. Baka ih je znala pokazivati potajice i s ponosom. Vjerovao je u Treći Reich, mada Hitlera nije volio zbog njegovog odnosa prema Židovima. Židovima je bio prijatelj jer su i mnoge obitelji Židova, zajedno s hrvatskim obiteljima, došle u Hrvatsku krajem 19. stoljeća iz pokrajine Burgenland (Gradišće) u mjesto u kojemu je i sam živio. Mislio je da je samo pitanje vremena kada će umjesto Hitlera netko drugi doći na čelo njemačke države. Vjerojatno iz istog razloga nije previše obožavao ni dr. Antu Pavelića.

Baka Marija rođena je u Grazu gdje joj je živjela gotovo cijela obitelj. U Hrvatskoj su njezini roditelji imali staklaru i bavili se proizvodnjom stakla. Baka Marija je bila prava gospođa, bavila se modom i šivanjem te imala tridesetak naučnica. Iako rodnom Austrijanka, a u kući se govorilo njemačkim jezikom, nisam u životu upoznao veću Hrvaticu od nje. Kao i djed, baka je bila odana katolkinja i neostvarena im je želja bila da im jedan od četvorice sinova bude svećenik.

Otac je kao mladić otišao u hrvatske domobrane i krajem 1944. godine bio zarobljen. Iz domobrana je prešao u partizane. Roditelji nisu znali da je u partizanima, mislili su da je poginuo. Kada se nakon rata pojavio u roditeljskoj kući, u partizanskoj uniformi i s petokrakom na čelu, koliko god su bili sretni što im je najstariji sin živ, roditelji su bili zgranuti činjenicom da je partizan. Otac je često pričao o tom susretu, o tome kako se morao presvući pred ulaznim vratima jer u partizanskoj uniformi i s petokrakom nije smio ući u kuću.

Poslije rata čak je ostao raditi kao povjerenik za poljoprivredu u Općini, no uvidjevši na koji se način otima žito seljacima (tavani su se doslovno meli), napustio je posao u komunističkom režimu.

Pitao sam oca što ga je navelo da ode u partizane, a on je uvijek imao dva odgovora: prvi, da je na taj način spasio od sigurne smrti nakon rata svoje roditelje, bio je sigurno točan. Drugi mu je odgovor, malo u šali, a pomalo i za ozbiljno bio: »Hrvatski domobranci nisu mogli dobiti rat. Tko god da je pobijedio u ratu, mi ne bismo pobijedili.« Budući da se krajem 1944. godine već pretpostavljalo tko će pobijediti, poslije rata je bilo važno tko će moći »kupiti šešir«. Znao je prijateljima govoriti, kada bi ga pitali gdje se borio za vrijeme rata: »Prvo sam bio u 'bandi' (bandom su partizani nazivali sve svoje neprijatelje), a poslije sam prešao u 'ober bandu'.« U »ober bandi« je otac bio u nekoj kozaračkoj, proletherskoj brigadi sastavljenoj mahom od bivših četnika. Nakon što je pristupio partizanima, isti ga je dan njegov zapovjednik upozorio da ni u kom slučaju ne smije nikome reći da je Hrvat i da se od tog dana zove Živko umjesto Zvonimir, jer u protivnom će ga njegovi suborci ubiti. Toliko o »bratstvu i jedinstvu« u partizanima, uz napomenu da je ta brigada prva ušla u »oslobođeni«

Zagreb (možemo samo zamisliti taj osvetnički pir), bez Živka koji je pred samim Zagrebom »slučajno« slomio nogu.

Majka mi je bila vrijedna Šokica, otac joj je rano umro, a brat je pukim slučajem preživio strahote bleiburške tragedije. Vratio se iz logora nekoliko godina poslije rata.

U prvom razredu osnovne škole već sam shvatio da moja obitelj i ja ne živimo u državi kakvu želimo pa sam se već tada pitao tko je stvorio državu u kojoj nismo sretni.

Dva su zgodna primjera iz prvog razreda osnovne škole. Prije 29. studenoga (Dana Republike) drugarica učiteljica pričala nam je o Drugom svjetskom ratu pa mi je postavila pitanje tko su bili narodni neprijatelji u ratu. Ja sam nabrajao neprijatelje: četnike, čerkeze, Nijemce, ustaše, sve osim domobrana. Na upit učiteljice jesu li i domobrani bili narodni neprijatelji, ja sam odgovorio da nisu. Kako da sam rekao da je moj otac bio neprijatelj naroda? Drugi dan je otac bio pozvan u školu. Drugi događaj mi se dogodio kada sam za Dan Republike primljen u Titove pionire. Dobio sam crvenu maramu i plavu kapu sa zvijezdom petokrakom. Došavši kući, zadesila me sudbina vlastitoga oca kada se vratio iz partizana. S kapom i maramom nisam smio ući u kuću, morao sam ih ostaviti vani. Ispred ulaza u kuću bio je natkriveni trijem. Mi smo ga zvali »ganjak«. S druge strane ganjka nalazio se parapetni zid na kojem su se slagala nacijepana drva za loženje. Ona su narednih godina bila ormar za pionirsku maramu i kapu.

Budući da sam djetinjstvo proveo na selu u miješanoj nacionalnoj sredini gdje sam stekao i osnovnu naobrazbu, veoma sam brzo shvatio da Hrvati i Srbi ne vole jednako tu socijalističku Jugoslaviju. Srbi su je doslovno obožavali i bili na čelu raznih političkih i narodnih udruga. Obožavali su i komunizam, bili su zaljubljeni u Sovjetski Savez, simpatizirali su ostale socijalističke zemlje. Jednom riječju, uživali su u svojoj državi.

Jedina mjesta gdje se mogao iskazati hrvatski nacionalni osjećaj bila su Katolička crkva i sport. Srbi u pravilu nisu išli u svoju crkvu, dok smo mi Hrvati redovito išli na nedjeljne svete mise, a mlađi i na vjeronauk. Učitelji i nastavnici su nas kažnjavali ako bi nas vidjeli da odlazimo u crkvu. Stanovao sam na strani sela s koje sam, idući u crkvu, morao proći pokraj zgrade u kojoj su stanovali nastavnici. Zato sam često u crkvu išao zaobilazno, preko polja.

U sportu se znalo: »Ako navijaš za Hajduk, zna se odakle si, a ako navijaš za Dinamo, zna se što si.« Kada je bilo koji sportski klub iz Srbije (npr. Crvena zvezda ili Partizan) igrao protiv bilo kojeg stranog kluba, navijao sam za strani klub. Isto tako, ako u reprezentaciji Jugoslavije nije bila barem polovica hrvatskih igrača, navijao sam protiv Jugoslavije. Moja obitelj i ja navijali smo na prvom mjestu za Zapadnu Njemačku i Austriju, dok je većina Hrvata, čini mi se, navijala za SAD. Za Srbe se znalo, poslije Jugoslavije im je miljenik bio SSSR. Sjećam se Svjetskog nogometnog prvenstva 1962. godine u Čileu. Iako sam imao osam i pol godina, bilo mi je izuzetno važno, kao i mojim vršnjacima Srbima, hoće li Jerković ili Galić (Galić je Hrvat, ali igrao je u Partizanu) dati više golova. Na kraju je Dražen Jerković bio najbolji strijelac Svjetskog prvenstva. Deset godina kasnije, isti Dražen Jerković sramno je izbačen s mjesta trenera iz nogometnog kluba Dinamo kao hrvatski nacionalist.

U tim mladenačkim godinama bilo mi je posve jasno da Hrvati i Srbi nemaju ništa zajedničko u toj državi. Tada još nisam znao da postoji dio Hrvata koji još i danas sa sjetom i melankolijom žali za tom bivšom državom. Znao sam da ne želim živjeti u toj državi i uvijek sam si postavljao pitanje kome je ona trebala i tko i zašto ju je stvorio. Odgovor na svoje pitanje našao sam mnogo kasnije pa ću u ovoj knjizi pisati i o tome. Uvijek sam razmišljao o onome što je moj djed govorio poslije Drugog svjetskog rata. Iako je ostao bez gotovo ičega, bio je pun nade i vjere u Boga, a govorio je da komunizam i ona Jugoslavija neće dugo trajati.

Govorio je to u vremenu kada je podjela Europe i svijeta bila gotovo zacementirana i samo su idealisti mogli vjerovati u promjenu. Nažalost, ta je promjena došla mnogo kasnije nego što je moj djed mislio, mnogo godina nakon njegove smrti.

Godine srednjoškolskog obrazovanja proveo sam u Zagrebu (1968. - 1972.) i to su bile godine prkosa, ponosa, mladenačkog ideala i domoljublja. Miris Hrvatskog proljeća osjećao se u zraku, mladež je našla smisao življenja, nacionalni duh kao da je ponovo izašao iz boce. Hrvatska se pokušala izvući iz »bratskog« zagrljaja Beograda, pa makar i u okviru socijalističkog sustava imati gospodarsku i političku autonomiju. Sa zanosom sam čitao, kao i moji kolege vršnjaci iz istog sela, *Hrvatski tjednik*, *Hrvatski književni list* te ostala glasila što smo ih mogli nabaviti u Zagrebu ili potajno u Njemačkoj. Sjećam se da smo se kriomice sastajali, ja bih pisao razne plakate, proglase, crtao hrvatske grbove i onda bismo ih lijepili po javnim mjestima. Danas sve to djeluje naivno, ali mi smo se tada osjećali ponosno, sretno i snažno. Sve se to odjednom srušilo one nedjelje poslije Karađorđeva na bivšem Trgu Republike. Ostala je jedna noć provedena u Petrinjskoj ulici, u zatvoru, mnogo ožiljaka u duši i ponovo, samo nada...

Jednog nedjeljnog popodneva kada sam se sa svojom suprugom vratio iz Slavonije, 2. svibnja 1980. godine, upalivši televizor na ekranu sam ugledao sliku Josipa Broza Tita. Tito je preminuo. Natočio sam si čašu domaće slavonske šljivovice, prišao sam gramofonu i stavio ploču *Govor Stjepana Radića u beogradskoj Skupštini*. Ploču sam nabavio u Njemačkoj desetak godina ranije. Nikada dotad nisam osjetio takvo olakšanje i još i sad kada se toga sjetim ne mogu definirati taj osjećaj. Supruga je kasnije pričala da sam tako mirno sjedio barem sat i da sam samo govorio: »Još malo!«

Znakovit je bio pogreb Josipa Broza. Do tada se nikada nije na jednom mjestu okupilo toliko svjetskih masona, budući da je Broz bio jedan od utjecajnijih članova u 20. stoljeću. Svatko tko je išta značio u svjetskoj masoneriji došao je na ovu »paradu«.

Dr. Franjo Tuđman

Približavala se devedeseta... Postajalo je jasno da ovo više nije krik »vapijućeg u pustinji« kao u Hrvatskom proljeću, da su promjene, gospodarske i političke, neminovne. Kakve će biti političke promjene ovisit će o odlučnosti i umješnosti političkog vodstva da se odupre koaliciji masonsko-židovske elite, odnosno »vladarima svijeta« koji su stvorili obje Jugoslavije i svim silama žele zadržati i neku treću, obnovljenu Jugoslaviju. U odlučnom trenutku hrvatske povijesti pojavio se čovjek koji je jedini mogao ostvariti vjekovni san hrvatskog naroda, Hrvatsku, suverenu i samostalnu državu, dr. Franjo Tuđman. Iako je oko sebe, u svoju stranku okupio šarenu masu političkih protivnika, od emigrantske desnice do UDBA-ške ljevice koja je u pravilu bila poslušni podanik »vladara svijeta«, pokazao se kao izvanredni strateg i državnik i na kraju je stvorio slobodnu hrvatsku državu, usprkos svima njima. Pod geslom pomirbe partizana i ustaša to šareno društvo je dobro i funkcioniralo. Do stvarne pomirbe bi zaista i došlo da ponovo nije bilo onih kojima hrvatska država nije bila ni u kakvim planovima.

Postojala su dva scenarija zadržavanja bilo kakve Jugoslavije. Prvi je bio preko tadašnjeg predsjednika Saveznog izvršnog vijeća, Ante Markovića, koji je uz određene financijske injekcije trebao zadržati barem labavu federaciju. Nakon što je prvi plan propao, prišlo se drugom monstruoznom planu. Proglasili su embargo na kupnju oružja, a Milošević je trebao, uz pomoć JNA, stvoriti tzv. modernu federaciju.

Predsjednik Tuđman i hrvatski branitelji stvorili su hrvatsku državu u tom slavnom vremenu u kojem je izbor bio - pobijediti ili umrijeti, kako je mnogo godina ranije rekao hrvatski velikan grof Petar Zrinski. Donesen je Božićni ustav 22. prosinca 1990. godine, a priznanje hrvatske države uslijedilo je 15. siječnja 1992. godine. Za priznavanje Hrvatske apsolutno je najzaslužniji Vatikan koji je svojim ugledom i tajnom diplomacijom utjecao na one zemlje koje nisu bile nimalo sklone Hrvatskoj i potvrdio posebne sveze između Svete Stolice i Hrvatske još od 641. godine. Hrvatskoj je išlo u prilog što je u inače prijateljskim zemljama Njemačkoj i Austriji u to vrijeme bila na vlasti desnica. Sveta Stolica, Njemačka i Austrija stavile su Europsku Uniju pred gotov čin i priznanje je bilo neizbježno.

Ponosno se zavijorio hrvatski povijesni stijeg diljem Lijepe naše, a »vladari svijeta« žurno su reagirali. »Danas je ponovo podignuta ustaška zastava«, zagrmila je Nora Beloff u *Washington Postu*. U *New York Timesu* je David Martin komentirao: »Odluka gospodina Tuđmana da zastava bude po modelu kojega su imale i ustaše samo je pogoršala postojeće stanje«. Istim tonom se piše u listu *Christian Science Monitor*, kao i u bezbroj drugih svjetskih vladajućih listova. Gospodari ne žele znati da je prva dokazana uporaba povijesnog hrvatskog grba još iz vremena kralja Petra Krešimira IV. (1056. - 1073.) kada je kralj poklonio splitskom nadbiskupu krstionicu na kojoj su naslikana četiri sokola s povijesnim hrvatskim grbom na krilima. Oslikani hrvatski povijesni grb najbolje se uočava na krovu crkve svetog Marka u Zagrebu iz 13. stoljeća. Nalazimo ga u crkvi na otoku Krku iz 1490. godine, u sinjskoj katedrali iz 15. stoljeća, povelji Hrvatskog sabora iz 1527. godine i tako dalje. Nedokazane legende uporabe hrvatskog povijesnog grba »vladarima svijeta« ne treba ni govoriti: od sistema vezanja perzijskog tepiha (šahovnice) gdje se još za vrijeme perzijskog kralja Darija Velikog (522. - 486. godine prije Krista) na klinastom pismu spominje riječ »Hrvat«, simboličkog povezivanja Bijele i Crvene Hrvatske u hrvatskom povijesnom grbu, do poznate pobjede u šahu hrvatskog kralja Stjepana Držislava (969. - 997.) nad mletačkim duždom, itd...

Te su godine, koliko god okrutne i krvave, za mene i za svakog hrvatskog domoljuba bile godine uzvišenosti i neke posebne svetosti. Moj grad, u kojem sam bio osnivač i predsjednik Veseličinog HDS-a, postao je sasvim drugačiji, odjednom ponosan i gord. To stanje blaženstva i uzvišenosti trajalo je do 1996. godine.

»Vladari svijeta« nisu spavali, priznali su hrvatsku državu, ali svim su silama nastojali da ta država ne bude cjelovita, a ako je već cjelovita, neka bude konfederacija sa srpskom zajednicom u tzv. Krajini. Kada im ni to nije pošlo za rukom zbog vješte strategije predsjednika dr. Tuđmana i izbjegavanja famoznog plana Z4, na redu su udruživanja u nekakve balkanske asocijacije.

Akcijama Bljesak i Oluja gotovo 96% teritorija Republike Hrvatske bilo je vojno oslobođeno. Dogodilo se nešto što »se nije smjelo desiti« zahvaljujući srpskom »junaštvu« i srpskom mitu još od Garašanina, da narod mora slijediti svoga vođu. Hrvatska je postala nacionalna država s više od 90% Hrvata u državi, što gotovo ni u jednoj državi ne postoji - toliki postotak temeljnog naroda.

Kako slomiti takvu državu? Stari recept: informacija, »istina«, moć i novac. Još prije Oluje dio javnih medija došao je u ruke »svjetske elite« zamotan u celofanu ljevičarskih udruga i stranaka, a u stvarnosti pod izravnim patronatom »vladara svijeta«. Do Tuđmanove smrti mediji diktata već su prevladali, a od njegove smrti gotovo je 95% javnih medija u njihovim rukama i učestalo kriminaliziraju sve ono što je nacionalno, kršćansko, moralno, desno...

Kriminalizira se predsjednik Tuđman i HDZ zbog pljačke u pretvorbi, no ako samo malo bolje pogledamo, vidimo da je ta pretvorba doslovno podmetnuta kao kukavičje jaje u

gnijezdu. Dok je predsjednik Tuđman bio zaokupljen političkim, strateškim i vojnim dužnostima kako bi uspio sačuvati i obraniti Hrvatsku, netko sasvim drugi je progurao zakon o pretvorbi društvenih poduzeća. Predsjednik vlade u to vrijeme, od 24. kolovoza 1990. do 17. srpnja 1991. godine, bio je Josip Manolić, čovjek koji je poslije Drugog svjetskog rata bio šef OZNE u Bjelovaru (od 1946. godine OZNA mijenja naziv u »UDBA«), a tijekom čitavog komunističkog režima bio je u samom vrhu jugoslavenskih tajnih službi. Poslije Manolića nastala je Vlada nacionalnog jedinstva u kojoj su bili predstavnici svih većih stranaka, s predsjednikom Franjom Gregorićem. Trebamo li se podsjetiti da je u to vrijeme predsjednik Hrvatskog državnog sabora bio Stipe Mesić? Isti je na kraju i potpisao Zakon o pretvorbi društvenih poduzeća. S tim zakonom, uz pomoć podanika »vladara svijeta«, željela su se postići dva cilja: prvi je da se što prije izvrši pretvorba dok su u poduzećima na čelu još uvijek stare komunističke i podaničke strukture koje će i preuzeti poduzeća (što se na kraju i dogodilo).

Drugi cilj je bio vješto isplaniran. Pretpostavljalo se da će, dok država vodi golu borbu za opstojnost, ratni plamen uništava Hrvatsku i predsjednik Tuđman ima glavnu zadaću kako obraniti zemlju, mnogi iskoristiti takvu situaciju i zlouporabiti takvu pretvorbu. To se i čekalo. Uvijek će biti inih »biciklista« ili »zlatara« u koje se može uperiti prst i reći: »Tuđman je za to kriv«.

Druga velika podvala koja se želi prišiti predsjedniku Tuđmanu je da je zajedno s Miloševićem htio podijeliti Bosnu i Hercegovinu. Doista, Tuđman se više puta sastao s Miloševićem: ako je netko toliko vojno slabiji i treba vremena vojno ojačati, kakva je bila Hrvatska u odnosu na Srbiju, normalno je da će se sastajati i s najgorim neprijateljem. Zar se nisu i za vrijeme Drugog svjetskog rata više puta sastajala izaslanstva Pavelića i Tita? Bosnu su dijelili svi, a najmanje Tuđman. Sjetimo se samo devedesetih godina i karata Vuka Draškovića kada je Hrvatskoj od Bosne i Hercegovine nudio Hercegovinu jer »gangaše« nije htio u Bosni, nudio je srednju Bosnu i Posavinu, ali je tzv. Krajinu želio priključiti Bosni. Hrvatska bi prema njegovom prijedlogu bila čak veća nego što je u AVNOJ-evskim granicama, a Bosna bi postala država srpskog i muslimanskog naroda. Odlaskom većine hrvatskog naroda, a i dijela muslimanskog iz Bosne i Hercegovine u Hrvatsku, srpski narod bio bi većinski u Bosni.

Gotovo istu strategiju imao je i Alija Izetbegović. On je nudio Hercegovinu hrvatskom predsjedniku dr. Franji Tuđmanu mnogo ranije od sastanka Boban-Karadžić u Beču. Taj sastanak je pripremio i organizirao nitko drugi nego Josip Manolić. Prijedlog Izetbegovića potvrdio je Jacques Klein, predstavnik Ujedinjenih naroda za Bosnu i Hercegovinu. Ne znam zašto mu je trebalo da to potvrdi tek poslije Tuđmanove smrti. Odlaskom dijela Hrvata u Hrvatsku, Bosna bi ostala bez Hercegovine, a u tom slučaju Muslimana bi u Bosni bilo preko 50%. Izetbegović je imao i rezervne opcije: unitarna Bosna i Hercegovina, sustavom kakav je Milošević htio za Jugoslaviju, jedan čovjek - jedan glas. Treća, konačna opcija bila je stvaranje islamske države na što većem teritoriju Bosne i Hercegovine.

Miloševićeva strategija bila je potpuno jasna, zauzeti što veći dio Bosne i pripojiti je Velikoj Srbiji. Nakon svih tih dijeljenja logički je bilo da i Tuđman ima rezervni plan. Među Hrvatima u Hercegovini bilo je onih koji su Hercegovinu željeli pripojiti Hrvatskoj. Činjenica je da su Hrvati zapravo spasili Bosnu i Hercegovinu. Da su se na referendumu o samostalnosti Bosne i Hercegovine izjasnili kao Srbi protiv samostalnosti, teško bi itko sačuvao bilo kakvu Bosnu i Hercegovinu. Da su Hrvati, kao Muslimani, pasivno promatrali dok tzv. JNA nemilosrdno osvaja teritorij Bosne, Bosna i Hercegovina bi danas bila sastavni dio Velike Srbije. Sjetimo se samo tragedije hercegovačkog sela Ravno kada je Izetbegović izjavio da to nije njegov rat. Dijelili su Bosnu i Hercegovinu oni što odlučuju o svemu. Od

Cutillierovog plana, Owen-Vanceovog plana koji je kao zamka izazvao i rat između Hrvata i Muslimana, do Owen-Stoltenbergovog plana koji je legalizirao Hrvatsku Republiku Herceg Bosnu. Bosna i Hercegovina je konačno podijeljena bez imalo krivnje ili zasluga predsjednika Tuđmana. Podijelili su je Miloševićovo velikosrpsko osvajanje i Daytonski sporazum. Napad ljevičarsko-podaničkih struktura na Tuđmana da je kriv za dijeljene Bosne i Hercegovine i za hrvatsko-muslimanski sukob je potpuna besmislica.

Za sukob Hrvata i Muslimana isključivi su krivci »svjetski vladari« sa svojim nemoralnim dijeljenjem Bosne i Hercegovine, a sam sukob im je i bio cilj. Bosnu su, na kraju, podijelili.

Kriminalna pretvorba i podjela Bosne i Hercegovine samo su primjeri kako se od laži stvara istina, a krimen jednog i drugog stavlja se na leđa pokojnog Franje Tuđmana. Kriv je što je stvorio samostalnu, suverenu Republiku Hrvatsku. To mu nikada nisu oprostili, ni onda kada je umro. Sjećam se dobro tog 10. prosinca 1999. godine. Dopotovao sam sa suprugom u Zagreb kako bismo se zajedno poklonili tom velikom čovjeku, državniku i domoljebu. Tisuće i tisuće ljudi, strpljivo i dostojanstveno, puni tuge, ali i ponosa, pomicali su se sporo u dugoj i nepreglednoj koloni, polako napredujući prema Pantovčaku, prema vili Zagorje, gdje je bio odar pokojnog predsjednika. Trebalo nam je više od sedam sati dok smo stigli do cilja. Nismo bili umorni ni gladni, nismo osjećali studen iako je dan bio pravi zimski, sunčan, ali s temperaturom ispod ništice. Osjećaj zajedništva u koloni sa svim tim divnim, običnim ljudima, građanima Zagreba, ali i građanima mnogih drugih gradova i sela pristiglih iz cijele naše domovine, neponovljiv je. Mislim da se samo jednom u životu tako nešto može doživjeti. I dok se kolona kretala po cesti, po nogostupu su prolazila razna izaslanstva županija, gradova, općina te raznih institucija koja su se preko reda išla pokloniti Predsjedniku. Nakon sat - dva hoda u koloni kraj mene je prošao po nogostupu moj dobar prijatelj i danas visoki državni dužnosnik. U jednom trenutku mislio sam ga pozdraviti i zajedno s njime otići oprostiti se od pokojnog Predsjednika, ali istog trena sam odustao jer to više ne bi bilo to. Neusporediva je razlika u osjećaju, u pijetetu, u boli ovih predivnih, običnih ljudi i s njima sam želio podijeliti taj osjećaj u koloni, za razliku od onih drugih ljudi s nogostupa koji kao da su samo išli obaviti neki zadatak.

Na samoj sahrani nije bilo svjetskih predsjednika, a i bolje, jer bi »vladari svijeta« samo oskrnavili taj veličanstven ispraćaj kakav se sigurno više u Hrvatskoj neće ponoviti. Zato je bilo puno običnih, malih ljudi, ali u stvari puno većih od onih koji nisu došli. Jedan od rijetkih »velikih« ljudi bio je turski predsjednik, gospodin Sulejman Demirel, koji je prisustvovao sahrani. Nije li i to dokaz, s obzirom na posebne odnose između Turske i bosanskih Muslimana, da dr. Tuđman nije dijelio Bosnu? On ju je, naprotiv, spasio.

Kriminalizacija predsjednika Tuđmana koja je intenzivnije počela 1995. godine, nakon Oluje, traje i danas. Danas na grandioznu veličinu predsjednika Tuđmana možemo reći samo riječi Mirka Bogovića: »Što je svrha ljudske veličine? Iza nešto dima - kup prašine«. Sotonizira se sve ono što je Tuđmanovo, nacionalno, desno. Biti desničar danas je nešto strašno. Ako je netko desničar, odmah je ustaša, klerofašist, nazadan, ognjištar, ruralan, itd. Biti ljevičar je in, znači biti Europljanin, globalist, feminist, *gay*, promatrač, biti u odborima za zaštitu ljudskih prava, životinja, vode, zraka, leptira, komaraca i tko zna čega.

Ljevica ili desnica

Osnovnih, tradicionalnih podjela između ljevice i desnice, kada je u pitanju ekonomija, parlamentarna demokracija, tržišno gospodarstvo, više nema. Demokršćani i

konzervativci prihvatili su socijalnu politiku. Socijaldemokrati su prihvatili neoliberalizam, a liberali su postali stranke krupnog kapitala. Razlike su političke naravi, a kod nas je to poglavito izraženo. Stranke desnice vode nacionalnu politiku, bore se za dostojanstvo države i naroda, za nacionalno gospodarstvo, nacionalni kapital. Bore se za jaku državu, jaku vladu i jakog vođu. Stranke ljevice vode anacionalnu europsku ili svjetsku politiku. Takve su vlade podaničke, globalističke, sa slabim vođama, obično već prije određenim, odnosno postavljenim od strane svjetskih vladara.

Poznato je da je komunizam židovsko »čedo«. Oktobarska revolucija 1917. godine u Rusiji s tog stanovišta je židovska revolucija. Desetorica od dvanaest Lenjinovih sekretara bili su Židovi, a i samom Lenjinu majka i supruga bile su Židovke. Kada je »čedo« odraslo i okrenulo leđa svojim roditeljima za vrijeme Staljina, a i u ostalim totalitarnim komunističkim režimima, židovski moćnici su se okrenuli liberalnim strankama. Liberalne stranke štite pojedinca i krupni kapital nauštrb države i svoga naroda i u pravilu ih ne zanima nacionalna svijest.

Slobodni židovi u čijim je ložama također znatan utjecaj židovskih moćnika svuda vladaju socijalističkim ili socijaldemokratskim strankama, što se vidi i na primjeru Francuske revolucije koja je po svojoj prirodi čista masonska revolucija. Socijaldemokratske stranke po svom nazivu trebale bi voditi socijalnu politiku, ali u tu socijalnu politiku uvukao se njihov gospodar i ako su na vlasti ponašaju se sluganski, anacionalno.

Kada su stranke ljevice na vlasti, vode globalnu, europsku politiku. To su stranke bez lidera koje ne zaštićuju nacionalne interese. Takvim vladama gospodare strane multinacionalne kompanije, strani krupni kapital. Ako je taj krupni kapital u rukama Židova i masona, onda nam je jasno tko upravlja svijetom. O tome želim nešto reći u ovoj knjizi.

Ljevica ili desnica, vječna je tema koja izaziva pozornost. Prije i tijekom Domovinskog rata smatrao sam da je »desno« nešto što je prirodno hrvatskom narodu. Kršćanstvo i Katolička crkva su duboko ukorijenjeni u hrvatskom čovjeku. Hrvatski čovjek voli svoj narod, svoju zemlju, svoju obitelj i čuva i gaji sve one tradicionalne iskonske vrijednosti. Učio sam još u mladosti da je sve ono što je desno i bolje, jače. Ljudsko tijelo je tako građeno. Većina nas piše desnom rukom, crta desnom rukom, desnom rukom radi i ostale poslove. Desnom nogom dobacujemo loptu. Svi alati i naprave napravljene su za desnjake. Automobil vozimo desnom stranom ceste, a ako šćemo ulicom s nekom ženom, iz znaka poštovanja ćemo ženu povesti nama s desne strane. Svakom domaćinu ili dužnosniku s desne strane stola bit će onaj koji je po važnosti odmah iza njega. U Bibliji vidimo da s desne strane Bogu idu pravednici, dok na lijevu stranu idu grješnici. Kada je Isus bio razapet na križu zajedno s dva razbojnika, razbojnik s njegove desne strane se pokajao i isti dan, zajedno s Isusom, došao je u raj.

Spomenut ću ovdje anegdotu gospodina Petra Miloša iz predgovora knjige uglednog novinara i pisca Josipa Jovića *Život po protokolima* (koju sam koristio u svom pisanju) koji kaže da mu je otac imao dva vola, Zekonju i Peronju. Zekonja je bio mnogo veći, snažniji i vukao je plug s desne strane. Kada je gospodin Miloš upitao oca zašto ne promjeni Peronju, otac mu je objasnio da tako mora biti jer Zekonja ide u brazdi, on je na nižem položaju, vuće puno veći teret i da zato mora biti mnogo jači od Peronje. Primjer Zekonje i Peronje očita je slika današnjeg stanja u Hrvatskoj, a tako i u svijetu. Kad znamo tko gospodari informacijama, medijima, svojom istinom - onaj tko je na desnoj strani mora biti puno snažniji, jači da bi koliko - toliko držao ravnotežu kako bi plug mogao orati.

Priča iz moga grada

Evo i jedne priče iz moga grada o tome kako je lažna informacija postala istina i kako je dobila moć da uništi jednu tvrtku. Tvrtka koja je preko 90% svoga prihoda ostvarivala radeći za državna ministarstva našla se u financijskim problemima. Država je plaćala usluge sa zakašnjenjem od nekoliko mjeseci pa i godinu dana. Tada uvedeni PDV morao se platiti u roku od petnaest dana što je dovelo do kašnjenja plaća za radnike, iako je tvrtka dobro poslovala. Tada dolazi do izražaja moć informacije i oni kojima je već ranije ta tvrtka bila trn u oku počinju svoj pir. Scenarij je isti kao i u čitavoj Hrvatskoj, rekao bih, po Josef Göbbels-receptu: »Ako najgnusniju laž ponoviš tri puta, netko će povjerovati, a ako je stalno ponavljaš, većina će u nju vjerovati«.

Da se vratim na početak priče iz moga grada. Ovako je počelo: »Radnici, vi nemate plaće jer ju je ukrao netko od vlasnika (za te »sitne moćnike«, kako je rekao francuski ekonomist i filozof Proudhon, »La propriete c'est le vol« - Vlasništvo je krađa). Odnijeli su novce u Njemačku, u Švicarsku, s novcima su učinili to i to...« Radnici postaju oratori, bukači, prestaju raditi, a uprava i vlasnici potpuno su nemoćni, nemaju se kome obratiti jer nisu miljenici političke elite. Paralelno s tim neradom za tu navodnu pljačku pišu se kaznene prijave i nekoliko godina kroz tvrtku marširaju porezne, financijske i kriminalističke policije. Tvrtci leđa okreću kooperanti, investitori i banke. Radnicima na kraju plaća kasni tri mjeseca, a ukupan njihov nerad, vrijeme kad su štrajkali, a dobivali plaće, više je od godinu radnih dana. Na kraju, po odluci lokalnih moćnika, radnici tuže tvrtku zbog neisplaćenih plaća pa se u dogovoru sa sudstvom stavlja hipoteka na kompletnu imovinu tvrtke, iako je ta vrijednost više nego deset puta veća od iznosa njihovih zaostalih plaća. No kraj tvrtke je bio neminovan, iako ista, kako sam već i rekao, uopće nije bila ni malo zadužena, osim što je postojao dug za neisplaćene plaće radnika zbog nelikvidnosti tvrtke. Često se može u medijima vidjeti kako se radnici grčevito bore za svoju tvrtku, ako vlasnici ne valjaju, traže od vlade da vlada uđe u vlasništvo ili ako je stečaj neminovan, da isti bude stečaj s preustrojem, da se samo promjene vlasnici. Ovdje radnici rade još jednu komičnu radnju, kolektivno napuštaju tvrtku prije stečaja i odlaze u Zavod za zapošljavanje, sve po nalogu svojih dušobrižnika. Ne shvaćaju da su izigrani jer, u ovom slučaju, stečajni upravitelj stvarno nema razloga sačuvati tvrtku kada u njoj nema više ni jednog radnika. Na kraju je tvrtka prodana u bescjenje, dogovorno, svakom malo, potpuno je raskomadana i uništena njezina djelatnost. No cilj je postignut, cilj malih ljudi s velikom moći. Postigli su ga svojom istinom. Epilog svega: radnici su ostali bez posla, vlasnici bez imovine, a od kriminala nije bilo ni »k«, ali koga uopće na kraju zanima prava istina jer je istina uvijek čudna ili smiješna, kako je rekao naš romanopisac Josip Barković. Štivo je to za barem jednu knjigu, a vratimo se ovoj...

Pišući ovaj Proslov u jednom sam trenutku pomislio da neću moći obraditi tako krupnu građu i sažeti je u jednu jednostavnu knjigu. Osjećam ipak da me nešto pokreće i da sam dužan to napisati, radi svoje djece, svojih prijatelja i onog običnog čovjeka kojemu je ta tema dosad bila nepoznata. *Vladare svijeta* pišem potaknut činjenicama i dokazima, ali i svojim hipotezama. Normalno je da se neće svidjeti podaničkoj ljevici i njenim gospodarima. Knjiga će svejedno biti pisana za nekog drugog, pa neka bude, kako kaže naš veliki glazbenik i pjesnik Drago Mlinarec: »Zrnce pijeska, zrnce pijeska u svemiru beskraj...«

Salomonov
“simbolički zmaj”

I. Iščekivanje Mesije

Najstariji narod – Židovi

»I vidjeh da je mudrost bolja od ludosti, kao što je svjetlost bolja od mraka. Mudar ima oči u glavi, a bezuman ide po mraku. A također doznah da i jedne i druge čeka ista sudbina. Zato rekoh u srcu svom: čeka me ono isto što i bezumnika; što će mi dakle pomoći što sam mudar? Te rekoh u srcu svom: to je također taština.« (*Stari zavjet, Knjiga propovjednikova*). Kao što kaže propovjednik, Židovi su narod kulture, narod knjige, narod mudrosti i strahopoštovanja, ali i narod taštine, sujete, sebeljublja i gordosti. Taj narod jedan je od semitskih naroda (u Semite se ubrajaju Arapi, Izraelci, Egipćani, Asirci i dr.) Starog istoka, porijeklom iz Mezopotamije, a jedan je od najstarijih naroda na svijetu. Gotovo da je opsjednut knjigom, samim sobom, pisanjem o sebi i o Judinoj religiji zvanoj judaizam. Postoje različiti nazivi za taj narod: Židovi, Judejci, Hebreji, Izraelci, Jhudi, Jisaeli, Ivri, Cifuti i dr.

Taj misaoni narod je tvorac religije koja propovijeda vjeru u jednog, bestjelesnog Boga. Ime Boga je Jahve (ili Jehova) i zbog svetosti ga je zabranjeno izgovarati. Židovi su još od praoca Abrahama, kada su postali »Odabrani narod«, zaokupljeni samima sobom. Sebe shvaćaju kao problem, kao svoj problem, ali i kao problem čitavog svijeta. Veoma su kritički prema sebi, ali većina njih ne dozvoljava nikakvu kritiku od drugih naroda, a poglavito od drugih religija. Svi se znanstvenici slažu da su Židovi imali puno više smisla za pisanje povijesti od drugih naroda Srednjeg istoka. Jednostavnim jezikom opisivali su svoje susrete s Jahvom koji im se obraćao u prvo vrijeme pomoću snova, a kasnije preko proroka ili raznih ukazanja. Svoj status »Odabranog naroda« žestoko su propagirali ostalim narodima Starog istoka.

U ime Jahve su osvajali »Obećanu zemlju«, ubijali su i protjerali druge narode. Njihovi vođe opravdavali su to izmišljajući mitove o tobožnjoj Božjoj zapovijedi da to učine. Zar je svaki san u kojemu se Jahve javljao nekom vladaru, svećeniku ili proroku bio istinit? Zar je svako »ukazanje« ispravno protumačeno kao Božja poruka ili je to mogla biti obična klimatska pojava? Stara židovska poslovice kaže: »Što nije dopušteno varalici, dopušteno je proroku«. U toj poslovice je sve rečeno.

Židovi sebe smatraju narodom žrtve za spas čitavog svijeta, ali isto tako u njima postoji žudnja za moći, za vladanjem. Nietzsche, kojega inače smatraju prijateljem Židova, govorio je puno o toj prikrivenoj težnji i žudnji za moći kod Židova. Oni su također narod mita. Njihovi mudraci u stanju su od najjednostavnijih pojava, racionalnih činjenica, stvoriti mit. Postali su mitomanski narod, što ih u stvari najviše i razlikuje od zapadnih naroda. Ti iracionalni mitovi imaju svoje racionalno opravdanje za svoga tvorca, za Židove. Taj mit, kada se radi o kulturi, filozofiji i sl. može biti i poželjan, ali kada se koristi u svrhu isticanja »Odabranog Božjeg naroda«, u svrhu »žrtve« istog tog naroda, onda je opasan.

Hebrejski je jezik siromašan, pojedine riječi imaju više značenja. Čitajući hebrejsko pismo možemo različito tumačiti smisao. Hebrejski jezik nema prezenta, nositelj izraza je glagol, zato se i misao može izraziti s malo riječi, ali se može pročitati u više varijanti. Sintaksa rečenice je vrlo jednostavna, ne postoje zavisne rečenice, već samo usporedne. Prevladava veznik »i« što određuje monotoniju jezika, a misao ostavlja nedorečenu, s otvorenom mogućnošću da čitač određuje i nagađa misao pisca.

Što se tiče *Biblije*, samo njezino ime ima svoju povijest. Tko ju je sve pisao ne može se točno utvrditi. Jesu li to bili proroci ili neki drugi pisci? Biblos je bila stara fenička luka iznad Bejruta u Libanonu. Početke današnjeg pisma dugujemo Feničanima, zato je i njihova trgovačka luka Biblos odredila u grčkom naziv knjige: *ta biblia* - knjižice. Možemo je zvati knjigom nad knjigama. Drugi je njezin naziv *Sveto pismo*. *Stari zavjet* se dijeli u tri osnovne grupe i Židovi ih nazivaju *Torah* (Zakon), *Miqrah* (Čitanje) i *Kitbe godeš* (Sveti spisi). Kanon biblijskih knjiga u Jamniji 90. godine priznao je dvadeset i četiri knjige obavezne za židovsku vjeru. Većina biblijskih knjiga *Starog zavjeta* napisana je hebrejskim jezikom, zato i nalazimo često dvosmislene misli, dok je jedan dio napisan aramejskim jezikom. Osim *Tore* (Torah), za vjerski život Židova posebice je važan *Talmud* (Učenje), što je velika vjerska zbirka biblijskih tumačenja *Starog zavjeta* o određenim izrekama, propisima i pravilima. *Novi zavjet* je od rođenja Krista i napisan je na grčkom jeziku. *Biblija* je nastala u vremenu od 1000. godine prije Krista do 100. godine poslije Krista, a pisana je na svitcima pergamenta.

Židovi u egipatskom ropstvu

Prije gotovo četiri tisućljeća Jahve se obratio Abramom i naredio mu da sa svojom ženom Sarajom napusti očevu zemlju, područje Mezopotamije, i uputi se u zemlju Kanaan. Zanimljivo je da je ta »Obećana zemlja Kanaan« kasnije dobila naziv Palestina po najvećim židovskim neprijateljima Filistejcima (Pelištim). Kada je zavladao glad u Kanaanu, Abram i Saraja (kasnije »Abraham« i »Sara«) su otišli u Egipat kako bi preživjeli. Abrahamu muslimani zovu »Ibrahim«. Židovi bi trebali zahvaliti Egiptu što je njihov narod preživio. Kasnije se to ponovilo i s Josipom i njegovom braćom tijekom četiristo godina boravka (ropstva) u Egiptu. Abrahamova žena Sara bila je u stvari njegova polusestra pa ju je on kao sestru predstavio faraonu. Faraon ju je odveo na svoj dvor kao jednu od svojih žena, a budući da je bila izuzetno lijepa i Abrahamu je dobro krenulo: stekao je mnogo stoke, magaraca, deva, goveda, slugu i sluškinja. Ovakvi incesti kod starih Židova su bili uobičajeni. Primjera radi, kćeri Abrahamovog bratića Lota kojemu je Abraham namijenio zemlju u Jordanu zatrudnjele su sa svojim ocem i obje su rodile sinove. Sin starije kćeri je praotac Moabaca, a sin mlade kćeri je praotac Amonaca.

Abraham i Sara vratili su se iz Egipta u zemlju Kanaan s velikim blagom. Budući da nisu imali potomstva, Sara je predložila Abrahamu da će mu dati svoju sluškinju, Egipćanku Hagaru za ženu kako bi s njom imao potomstva. Tako je i bilo: Hagara je rodila Abrahamu sina te su ga nazvali »Jišmael« (muslimanski »Ismail«). Po nalogu Jahve svi muški su se morali obrezati. Abraham je imao devedeset i devet godina kada je obrezan, a Jišmael trinaest. Bili su obrezani i svi muški ukućani, sluge i kupljeni robovi. Jahve se ukazao Abrahamu i obećao mu da će i njegova žena, nerotkinja Sara, roditi sina kojemu će dati ime »Izak«. Tako je Sara u devedesetoj godini rodila sina Izaka. Postala je ljubomorna na Hagaru i Abrahamovog prvorođenca Jišmaela. Abraham je istjerao svoga sina Jišmaela i ženu Hagaru po zahtjevu žene Sare u pustinju bez ičega, tek s malo kruha i vode. Ovakva okrutnost i bezobzirnost je učestala kod starih Židova i sigurno je da Jahve to nije želio, ali sklopio je savez s Abrahamom, odabrao je taj narod kao svoj narod, a ljudski um o razlozima takvog ponašanja može samo nagađati. Bog se smilovao Jišmaelu i njegovoj majci koji su preživjeli u pustinji Paranu. Kada je Jišmael odrastao, oženio se Egipćankom i Bog je od njegovog potomstva stvorio veliki narod, a iz tog naroda proizašao je veliki prorok Muhamed i stvorio treću veliku religiju od istog Boga, islam. Obrezivanje muškaraca tako je postao običaj ne samo u židovskoj religiji, već i u islamskoj religiji.

Abraham je umro kada je imao sto sedamdeset i pet godina i sav svoj imetak ostavio je Izaku. Kada je Izak ostario, bio je potpuno slijep. Prije smrti htio je svoj blagoslov dati svom najstarijem sinu Ezavu kako bi Ezav bio gospodar »Odabranog naroda«. Pozvao ga je k sebi i rekao mu da ode u lov, ulovi divljač, pripravi gozbu pa će zajedno blagovati, a poslije blagovanja dat će mu svoj blagoslov. To je čula Izakova žena Rebeka koja je više voljela mlađeg sina Jakova pa je nagovorila Jakova da ode blagovati s ocem i dobije njegov blagoslov dok je Ezav u lovu. Budući da je Izak bio slijep, Rebeka je znala da će dodirom ruke željeti prepoznati sina Ezava te je zato smislila prijevaru. Kako je Ezav bio dlakav po rukama i prsima, za razliku od Jakova, Rebeka je obložila ruke i prsa Jakova jarećom kožom. Izak je opipao Jakova misleći da mu je to sin Ezav, blagovao je s njime i dao mu svoj blagoslov. Tako Jakov nastavi savez s Jahvom. Ovom prijevarom (zar ju je Jahve želio?) Jakov, kasnije zvan »Izrael«, postao je otac izraelskog naroda, a od njegovih dvanaest sinova nastalo je dvanaest izraelskih plemena. Ezav je bio duboko ogorčen tom prijevarom, napustio je svog starog oca i u inat ocu oženio se kanaanskom djevojkom, znajući da su mu Kanaanci posebno mrski.

Drugi najmlađi sin Izraelov bio je Josip. Njega je Izrael najviše volio te su stariji sinovi bili jako ljubomorni na njega. Kada je Josipu bilo sedamnaest godina, usnuo je san. Nakon žetve, Josip je s braćom vezao žito u snopove i slagali su ih u polju. Odjednom se Josipov snop uspravio, a snopovi njegove braće počeli su se klanjati njegovom snopu. Ispričao je svoj san svojoj braći, a oni su ga još više zamrzili. Jednog dana poslao je Izrael svoga sina Josipa da ode svojoj braći koja su čuvala stoku na pašnjacima i da vidi kako su. Kada su ga braća vidjela, željela su ga odmah ubiti, ali od bratoubojstva ga je spasio brat Ruben. Bacili su ga u jamu da ga ubiju divlje zvijeri. Kraj njih su prolazili Jišmaelci (potomci Izakovog brata Išmaela), a Josipov brat Juda se dosjetio, izvadio Josipa iz jame i prodao ga Jišmaelcima. Zamalo su sinovi Izraela, stvoritelji židovskog naroda, postali bratoubojice. Od Jišmaelaca je Egipćanin Potifar kupio Josipa kao roba. Ocu Izraelu Josipova braća su rekla da su Josipa rastrgale divlje zvijeri.

Josip je živio u Egiptu i postao je poznat po tumačenju snova. Faraon je jednom usnuo san koji nitko od njegovih dvorjana i svećenika nije mogao protumačiti: iz Nila je izašlo sedam debelih krava, a za njima sedam mršavih krava. Mršave krave pojele su one debele. Drugi dan usnuo je kako je sedam malih klasova žita pojelo sedam velikih klasova. Faraon je pozvao Josipa da mu protumači te snove što Josip i učini: «Doći će sedam plodnih godina, hrane će biti u izobilju, ali nakon tih sedam plodnih godina doći će sedam sušnih godina i narodi će gladovati.» Svidjelo se faraonu Josipovo tumačenje snova, povjerovao je u to i Josipa je imenovao za gospodara svojih imanja. Josip je u tih sedam plodnih godina nakupio mnogo zaliha žita, napunio je faraonove žitnice i Egipat je spokojno dočekao sedam neplodnih godina.

Zavladala je glad u zemljama oko Egipta, tako i u kanaanskoj zemlji. Iz svih zemalja dolazili su ljudi kupovati žito u Egipat. Izrael je također poslao svoje sinove, braću Josipovu, u Egipat da kupe žita. Josipova braća došla su Josipu ne prepoznavši ga, poklonili su mu se do zemlje i zamolili ga za kupnju žita. Josip ih je odmah prepoznao, ali ništa im nije rekao, nego im je dao žita te im potajno vratio novce za žito spremivši ih u jednu vreću žita, a braća su se vratila u Kanaan. Potrajale su sušne godine, Izraelci su potrošili dobiveno žito i ponovo su se uputili u Egipat Josipu kako bi mu vratili novac za kupljeno žito i kupili nove zalihe. Ovoga puta Josip im se predstavi, a braća su mu se ponovo, ovaj puta pomalo u strahu, poklonila. Kada je faraon čuo da su to Josipova braća, pozvao ih je da se presele u Egipat. Oni su otišli po oca Izraela, rekli mu istinu o Josipu, a Izrael je bio presretan što je njegov najmlađi sin živ. Zajedno sa svojim obiteljima, stokom i blagom Izraelci su se uputili i nastanili u Egiptu, na dobroj zemlji koju su dobili od faraona. Faraon je u tih sedam

neplodnih godina uz pomoć Josipa zagospodario čitavim Egiptom. Prodavao je Egipćanima hranu za zlato i novac. Kad više nisu imali zlata, davali su svoja imanja za žito, a kad nisu imali niti imanja, postajali su faraonovi robovi kako bi se prehranili. Ukupno je šezdeset šest Izraelaca došlo u Egipat (Izrael, njegovi sinovi, žene i djeca). Josip se oženio u Egiptu te je imao ženu i dva sina, tako da je u Egiptu bilo ukupno sedamdeset Izraelaca. Bilo je to negdje sredinom 17. stoljeća prije rođenja Isusa Krista.

Nakon smrti Josipa i njegove braće Izraelci su se jako proširili pa su postali i egipatski problem. Tadašnji faraon tjerao ih je da rade sve teže poslove i načinio je od njih sluge, robove. Čak je naredio da babice prilikom poroda ubijaju mušku djecu, ali Izraelke su toliko radale da se broj djece sve više povećavao. Negdje krajem 14. stoljeća prije Krista faraon je naredio da se ubiju sva židovska muška djeca do jedne godine starosti. Prema *Bibliji*, postoji priča o košarici u rijeci i djetetu u njoj koje je našla faraonova kćer. Ona je odgojila to dijete i nazvala ga »Mojsije«. Mojsije je rastao kao Egipćanin, ali ubrzo je uvidio patnju izraelskog naroda i počeo se družiti s njima. Još je kao mladić, braneći jednog Izraelca, ubio nekog Egipćanina i zatrpao ga u pijesak. Mojsije se i oženio Izraelkom. Jednom dok je čuvao stoku ukazao mu se anđeo Jahvin u obliku gorećega grma koji ne izgara. Je li to stvarno bio gorući grm ili su to bili crveni cvjetovi bagrema obasjani suncem kakvi rastu u Egiptu? U svakom slučaju, Mojsije je bio odabran od Jahve da Izraelce izbavi iz egipatskog ropstva. Jahve mu je dao moć da čini čuda pomoću kojih je i uvjerio Izraelce da je on taj koji ima zadatak da povede svoj narod u zemlju Kanaan. Budući da Mojsije nije bio rječit čovjek (mucao je), Jahve mu je namijenio brata Arona da umjesto njega pregovara s Egipćanima o odlasku Izraelaca u »Obećanu zemlju«.

Kako bi uvjerio Egipćane da je Jahve pravi Bog i da je naredio da se Izraelci vrate na zemlju svojih predaka Abrahama i Izaka, Mojsije je morao pred Egipćanima prikazivati razna čuda. Tako su se desila čuda sa štapom i zmijom, s rijekom kojom teče krv umjesto vode, itd. Sva čuda koja je Mojsije napravio mogli su napraviti i faraonovi svećenici i čarobnjaci. Faraon, koliko god je brojnost izraelskog naroda smatrao problemom, nije prihvaćao njihov nagli i cjeloviti odlazak jer bi ostao bez radnika i majstora, a Izraelci su radili ciglu i gradili egipatske gradove. Mojsije je morao nešto drugo učiniti kako bi faraon pustio Izraelce da odu iz Egipta. Morao je učiniti zlo Egiptu. Tako su počele razne pošasti u Egiptu: najezde žaba, komaraca, obada i skakavaca, a sve to da bi uvjerio faraona da ga Jahve kažnjava. Kada ni to nije pomoglo, dogodilo se nešto u što je teško povjerovati da je Jahve naredio (ili je to ipak bila mala korekcija židovskih pisaca *Starog zavjeta*): u istoj noći umrli su svi prvorođenci Egipćana, od faraonovog sina do djece robinja, uginula je sva mladunčad stoke i svih životinja. Tek nakon te tragedije koja je zadesila Egipćane, faraon se pobjao Jahve i konačno je pustio Izraelce u zemlju Kanaan. Izraelci su znali da će ih nakon toga pomora faraon pustiti iz ropstva pa su dan prije toga opljačkali svoje susjede Egipćane, uzeli su im zlato, nakit i haljine. Sve se to dogodilo u doba faraona Setija I. (1308. - 1290. godine prije Krista) i faraona Ramzesa II. (1290. - 1224. godine prije Krista). Prema podacima iz *Biblije*, popisanih Izraelaca koji su napustili Egipat bilo je 603 500 (popisivali su se samo muškarci stariji od dvadeset godina koji su bili sposobni za ratovanje).

Povratak u »Obećanu zemlju«

Faraon se nakon nekog vremena predomislio što je pustio Izraelce, a i vidio je da su Izraelci opljačkali svoje susjede Egipćane pa je poslao vojsku za Izraelcima koji su se polako kretali zajedno sa svom svojom stokom prema »Obećanoj zemlji«. Poznat nam je čuveni prelazak preko Crvenog mora kada je Mojsije štapom razdijelio more i Izraelci su prodrli na

Sinaj, a faraonova se vojska utopila. Na brdu Sinaj Mojsije je otišao sklopiti savez s Jahvom. Otišao je po Deset Božjih zapovijedi uklesanih u kamenim pločama koje su i danas osnova židovske i kršćanske religije. Dok je Mojsije boravio na brdu, Izraelci su postali malodušni, nesigurni, posumnjali su u svoga Jahvu i na kraju su ga napustili. Aron, brat Mojsijev, izradio je zlatno tele koje su svi prihvatili kao svoga Boga i počeli su mu se klanjati i prinositi žrtve. Koliko je malo trebalo tom narodu da se odrekne Jahve! Nisu izdržali niti najmanju kušnju. Mislili su da ih je Jahve napustio, a u stvari, oni su se odrekli njega. Dok su bili u egipatskom ropstvu bilo im je teško, ali drugi su vodili brigu o njima, o hrani, zemlji i smještaju, a sada, kada su bili slobodni, morali su o svemu tome sami brinuti i bili su zatečeni. Sada im njihov Jahve više nije trebao jer ih je »ostavio«, nisu u njega vjerovali i on više nije bio njihov Bog. Mnogi su se od njih pokajali što su uopće napustili Egipat, zemlju blagostanja, što su se uputili u zemlju neizvjesnosti i strepnje i htjeli su se vratiti nazad u Egipat.

Kada se Mojsije nakon četrdeset dana vratio s brda Sinaj, imao je Deset zapovijedi i sklopljen savez s Jahvom, ali kad je vidio svoj narod kako se klanja zlatnom teletu, kada je vidio to idolopoklonstvo, razbio je u stijenu kamene ploče i razvrgao savez s Jahvom. Poslije je Mojsije obnovio taj savez, dobio je novih Deset zapovijedi i izraelski narod ponovo je postao odabrani, Božji narod. Prvi puta u Deset Božjih zapovijedi Jahve nešto i traži od izraelskog naroda: pravila življenja te da se na ljubav Jahve odgovori ljubavlju. Isklesane kamene ploče Izraelci su pohranili u drveni sanduk i o njemu su ubuduće vodili brigu svećenici iz levitskog plemena. Jahve ih je zbog idolopoklonstva i nevjere okrutno kaznio. Izraelci su tamarali i lutali četrdeset godina po pustinji i neplodnim zemljama, ratovali su i gladovali dok nisu došli u zemlju Kanaan. Osvajali su zemlje, gradove i narode. Ti su se ratovi, kako oni smatraju, vodili u ime Jahve i uz Jahvinu pomoć. Smatrali su ih Božjim ratovima. Sav plijen i sve pobijeđene narode uništili su i pobili, odnosno posvetili Jahvi. Bog ih je kaznio zbog zlatnog teleta: niti ijedan Izraelac, muškarac koji je napunio dvadeset godina kada su krenuli iz ropstva, nije doživio dolazak u »Obećanu zemlju«. Aron je također umro, a Mojsije je zadnji umro u sto i dvadesetoj godini, oko 1250. godine prije Krista, kada je došao do rijeke Jordan i podijelio zemlju između dvanaest izraelskih plemena. Ne zna se gdje je njegov grob. Mojsija je naslijedio Jošua i suci koji su vladali Izraelom do osnivanja kraljevstva. Područje »Obećane zemlje« koju su zauzela izraelska plemena s lijeve i desne strane rijeke Jordan približno odgovara teritoriju današnje države Izrael s okupiranim područjima.

Je li samo slučajnost da je negdje u vrijeme Mojsijevog života u Egiptu na prijestolju bio faraon Amenofis IV. koji je uveo monoteizam u Egiptu s bogom Atonom? Aton je bio nekadašnji bog sunca Ra. U njegovu slavu Amenofis je dao izgraditi grad Akheton, oko 1387. godine prije Krista, na kojemu su radili Izraelci. Uveo je štovanje jednog boga Atona, a sebi je promijenio ime u »Ehnaton«, što znači »onaj koji se moli Atonu«. Ehnaton je došao u veliki sukob sa svećenicima koji su do tada štovali mnoge bogove, a poglavito onda kada im je oduzeo svu imovinu i zatvorio svetišta drugih bogova. Legenda govori da je približno kada se Jahve javio Mojsiju u obliku plamtećeg grma Ehnaton usnuo san gdje mu se ukazalo nepoznato božanstvo među šapama sfinge u Gizi i tražilo od njega da štuje jednog boga. Nakon smrti Ehnatona 1369. godine prije Krista (njegova mumija tajanstveno je nestala iz sarkofaga, nikada nije utvrđeno je li to bila uopće njegova mumija, pa je vrijeme i mjesto njegove smrti upitno), naslijedio ga je devetogodišnji sin Tutankamon. Budući da je Tutan-kamon bio dječak, svećenici su njime vladali i ponovo su uveli mnogoboštvo. Svećenici su progonili sve sljedbenike boga Atona, Ehnatonov su grob razorili i uništili su sva mjesta na kojima je bilo napisano Ehnatonovo ime. Egipatski svećenici osudili su njegovu dušu na vječno lutanje i prokleli su svakoga tko bude prizivao njegovo ime. Tutankamon je vladao samo devet godina i istraživanjem njegove mumije ustanovljeno je da

je umro nasilnom smrću. Najvjerojatnije su ga ubili svećenici. Neki povjesničari pokušavaju dokazati da su Mojsije i Ehnaton ista osoba, budući da su bili toliko slični: obojica su rođena u Egiptu, prihvatili su jednoboštvo, niti jednome nije nađen grob. Činjenica je da su mnogi štovatelji boga Atona nakon progona od svećenika pobjegli iz Egipta. Možda je i Ehnaton napustio prijestolje i pobjegao s njima predstavljajući se imenom »Mojsije«. Još je jedna podudarnost. Mojsije je kamene ploče s Deset Božjih zapovijedi držao u drvenom kovčegu koji je stvarao iskre. Ako to pokušamo objasniti prirodnim pojavama, očito je da je Mojsije poznao neku vrstu elektriciteta pa se kovčeg ponašao kao baterija. Poznato je također da su Atonovi sljedbenici koji su pobjegli iz Egipta poznavali elektricitet, koristili su ga za pozlaćivanje pomoću neke vrste električnih baterija od bakra i keramike. Ove tajne Mojsija i Ehnatona uvijek će nas pomalo zanimati i uvijek će ostati samo tajne...

Izraelsko kraljevstvo

Nakon niza ratova Izraelaca s ostalim narodima, pretežito s kanaanskim plemenima, Izrael je dobio svoga prvog kralja Šaula negdje oko 1020. godine prije Krista. Godine 1006. prije Krista Šaula je naslijedio poznati kralj David, bogobožan i hrabar, koji je premjestio glavni grad iz Hebrona u Jeruzalem. David je proširio svoje kraljevstvo na susjedne zemlje tako da je i Aram (današnja Sirija) postao vazalna izraelska država. Iz sirijske mitologije kralj David preuzima Davidovu zvijezdu kao svoj simbol, a ona do danas simbolizira židovski narod i židovsku državu. Kada je kralj David ostario, morao je imenovati i blagosloviti svoga nasljednika. Dogodila se prijevara slična onoj kada je njegov praotac Izak birao svoga nasljednika. Dok je David bio na samrti, njegov najstariji sin Adonija (od žene Hagite) je sa svećenikom Ebjatarom već slavio svoje kraljevstvo, ali na svetkovinu nije pozvao proroka Natana niti svog brata Salomona. Salomonova majka Bat-Šeba, jedna od žena kralja Davida, nagovorila je svog supruga da imenuje Salomona za izraelskog kralja, a prorok Natan potvrdio je Davidu (koji se zbog svoje starosti malo i sjećao) da je on već ranije Salomonu obećao prijestolje. Kralj David tako je imenovao sina Salomona za izraelskog kralja, a Salomon se isti dan zakleo Jahvi da će njegov brat Adonije umrijeti, što se i dogodilo.

Salomon je bio najmoćniji i najbogatiji izraelski kralj, a kraljevao je oko 965. - 925. godine prije Krista. Smatraju ga prvim i najvećim izraelskim mudracem. Još 929. godine prije Krista Salomon i ostali židovski mudraci smislili su plan osvajanja čitavog svijeta. Mudraci su lukavošću »simboličkog zmaja« odlučili mirno osvojiti svijet. Glava zmaja bili bi mudraci Židova, a tijelo je bilo židovski narod. Zmaj bi proždirao sve nežidovske narode prema strogo pridržavanom planu, zaokružio bi sve države svijeta - dok mu se glava ponovo ne vrati u Jeruzalem i spoji s repom. Jedna od Salomonovih žena je bila kći egipatskog faraona pa mu je faraon bio veliki prijatelj. Prisne odnose održavao je i s kraljicom od Sabe. Saba se nalazila negdje na jugoistočnom dijelu Arapskog poluotoka. Salomon je imao oko tisuću žena, a na dvor je dovodio i mnoštvo stranih žena. Stranim ženama, a i većini svojih žena koje nisu bile izraelske krvi, prepuštao je svetišta i žrtvenike za štovanje drugih bogova. Tako je polako i čitava zemlja prelazila u idolopoklonstvo. Narod je dobro živio i sve više izbjegavao obrađivati zemlju, a sve više se bavio trgovinom, što je obilježje i današnjih Židova. Židovi su i sve više okretali leđa Jahvi jer im on nije trebao u blagostanju i izobilju, a i Salomonova vjera pred kraj njegovog života postala je upitna, daleko od vjere njegovog bogobožnog oca Davida. Legenda kaže da je tada u Jeruzalemu bilo više srebra i zlata nego kamenja.

Ono po čemu je kralj Salomon najpoznatiji svakako je izgradnja velebnog hrama, jedne od najvećih i najbogatijih građevina na svijetu o kojoj se isprepliću mitovi sa zbiljom i za koju su vođeni ratovi i mijenjali se svjetovi. Godine 480. od izlaska Izraelaca iz Egipta

Salomon je počeo s izgradnjom hrama kako bi izvršio obećanje što ga je dao ocu Davidu. Tirski kralj Hiram, Davidov prijatelj, puno je pomagao Salomonu kod gradnje hrama, štoviše, najvjerojatnije je da je bio glavni »meštar« kod izgradnje hrama. Graditelj Hiram i njegovo ubojstvo prilikom izgradnje hrama postali su mnogo kasnije ukorijenjeni u obredima slobodnih zidara, a tlocrtno rješenje samog hrama kopiralo se za izgradnju loža slobodnih zidara (u znatno manjoj površini). Na gradnji hrama radilo je oko 3500 graditelja i građen je sedam godina. Rađen je od kamena i cedrovine, a bio je obložen zlatom. Građevina je imala tri glavna dijela: trijem - Ulam, veliku salu - Hekal (svetište) i treću, povišenu prostoriju - Debir, »svetinju nad svetinjama« (Najsvetije). U Debiru se nalazio Kovčeg saveza. Tamo je samo jednom godišnje smio ući Veliki levitski svećenik, na Dan pomirenja. Hram je religijsko središte Izraela, mjesto koje je »Jahve sebi izabrao«. Nakon završetka izgradnje Hrama, Salomon je prinio Jahvi »žrtvu pričesnicu«: dvadeset i dvije tisuće volova i sto dvadeset tisuća ovaca i time su Izraelci posvetili Jahvin dom.

Što se tiče Salomonovog pečata, kao njegov model poslužila mu je zvijezda njegovog oca Davida (poznata kao Davidova zvijezda). Salomon je izbacio dvije horizontalne crte iz zvijezde i dobio svoj pečat. Dobio je u stvari dva slova »V«, jedno uobičajeno, a drugo naopako (obrnuto). Desni krak obrnutog slova »V« prelazi preko desnog kraka normalnog slova »V«, a lijevi krak normalnog slova »V« prelazi preko lijevog kraka obrnutog slova »V«. Usporedimo Salomonov pečat sa simbolom slobodnih zidara: donje, normalno slovo »V« odgovara trokutu, a gornje, obrnuto slovo »V« šestaru, uz malu modifikaciju. Desni krak šestara prelazi preko trokuta, a lijevi krak trokuta prelazi preko šestara. Vidimo nepobitnu sličnost i podudarnost u simbolima Davidove zvijezde, Salomonovog pečata i simbola slobodnih zidara. Zato nije nimalo čudno da i u naravi židovski mudraci i slobodni zidari djeluju gotovo istovjetno, a njihova koalicija je »vladar svijeta«. Svijet je podijeljen na vladare i podanike.

Nakon smrti kralja Salomona 922. godine prije Krista, kraljevstvo su, osim što je narod živio u nemoralu i idolopoklonstvu, potresli razni sukobi. Jeroboam sa sjevernim plemenima Zebulun, Jisakar, Ašer, Naftali, Dan, Menaše, Efrajim, Ruben i Gad (kao i dijelovima plemena Levi) osniva Kraljevstvo Izrael sa središtima u Šekemu i Samariji. Druga država je Kraljevstvo Judeja koja obuhvaća teritorije plemena Jude, Benjamina, Šimuna i dijelove plemena Levi, sa središtem u Jeruzalemu. Može se reći da je Kraljevstvo Judeja nastavilo koliko-toliko štovati Jahvu i pridržavati se Mojsijevih Deset zapovjedi. Od Judeje je nastao naziv židovske religije judaizma. Jerabon je u Kraljevstvu Izrael Izraelcima napravio njihovog boga, dva zlatna teleta, iste onakve kakve je napravio Aron i kakav je bio »Bog« koji ih je doveo iz Egipta. Jedno zlatno tele postavio je u Betelu, a drugo u Danu, a za svećenike je odredio ljude iz puka koji nisu iz plemena Lev. Navodno zbog velikog grijeha kojega su Izraelci učinili protiv Jahve štovanjem zlatnih teleta i drugih bogova od naroda što su ih Izraelci protjerali na putu iz Egipta, 722. godine prije Krista Asirci su osvojili Kraljevstvo Izrael pod vodstvom kralja Šalmanasera V., razorili su Samariju i raselili stanovništvo. Domaće plemstvo su Asirci iselili u druge asirske pokrajine, a Izrael je naselilo strano plemstvo. Tih deset izraelskih plemena nikada se nije vratilo u Izrael.

Kraljevstvo Judeja 587. godine prije Krista osvojio je babilonski vladar Nabukodonozor. Salomonov hram su Babilonci opljačkali i razrušili, a čitavo plemstvo, sve sposobne ljude, kovače, bravare, vojskovođe i sve vrsne ratnike odveli su u ropstvo u Babilon. Od tog trenutka gubi se svaki trag Mojsijevog Zavjetnog kovčega o kojemu su kasnije nastale razne legende. Postoji mogućnost da je u to vrijeme došlo do prvog kontakta Židova i Hrvata. Židovi su u ropstvu u Babiloniji živjeli u Elamu (današnja provincija Khuzistan u Iranu), a Hrvati u prairanskoj Harauvatiji. U Judeji je ostao običan puk, ratari, vinogradari i drugi. Dio stanovnika Judeje pobjegao je pred Babiloncima i sklonio se u

Egipat. Babilon je antički grad u Mezopotamiji (današnjem Iraku) na rijeci Eufrat i potpadao je pod asirsko carstvo. Godine 612. prije Krista Babilon se oslobodio asirske vlasti i postao je glavni grad novog babilonskog carstva. Tada počinje pravi procvat Babilona, a vladar Nabukodonozor je od grada napravio pravo čudo antičkog svijeta. Izradio je Vrata Ištar, obnovio je Etamenanski hram i Viseće vrtove Babilona (jedno od sedam svjetskih čuda). Babilonski znanstvenici napravili su karte zvijezda i uspostavili temelje suvremene matematike i astronomije.

Perzijski kralj Kir Veliki 539. godine prije Krista osvojio je Babilon i na tim područjima perzijsko kraljevstvo je ostalo do 333. godine prije Krista, a Judeja je postala jedna od perzijskih provincija. Perzija je bila u ratu s Egiptom i dozvolila je Židovima povratak u Judeju 537. godine prije Krista kako bi bili prijelazna zona između Perzije i Egipta. Židovska država u Kanaanu nije funkcionirala kao prava država, nego je to više bio savez izraelskih plemena. Ovaj povratak Židova iz babilonskog ropstva u Jeruzalem na brdo Sion u Jeruzalemu postao je sinonim za mnogo poznatiji kasniji povratak Židova u Izrael tijekom 20. stoljeća pod nazivom »cionizam« (Sion = Cion). Pod vodstvom proroka Hagaija i Zakarije dovršava se obnova Salomonovog hrama 515. godine prije Krista. Svećenici Ezra i Nehemija sredinom 5. stoljeća prije Krista provode reforme u judejskoj religiji. Ezra obnavlja savez s Jahvom i Židovi ponovo postaju predani štovatelji Boga. Zabranjuje brakove sa strancima i sa štovateljima drugih bogova pa su tako svi Židovi koji su bili oženjeni ženama strankinjama morali razvrgnuti brak i protjerati svoje žene. Nemogućnost braka s osobom druge religije kod Židova gotovo da se zadržala do današnjih dana. Svećenik Ezra ustanovio je sinagogu (skupštinu), sjedište javnog štovanja Jahve gdje se moli i čita Tora. Zgrade sinagoge mogu biti kvadratnog ili pravokutnog oblika, po obliku slične Salomonovom hramu. Kovčeg je po uzoru na Mojsijev kovčeg s Deset Božjih zapovijedi. U njemu se nalaze svitci Biblije, a kovčeg gleda prema Jeruzalemu i smješten je u dnu prostorije. Ispred kovčega je svjetiljka koja stalno gori. U središtu sinagoge je propovjedaonica gdje se vrši bogoslužje.

Aleksandar Veliki 332. godine prije Krista osvojio je perzijsko carstvo, a Izrael je u tom razdoblju pet puta mijenjao vladara od seleukidskih (vladaju u Siriji i Babiloniji) do ptolomejskih (vladaju u Egiptu). U to vrijeme veliki svećenik Jason uvodi helenske običaje u židovski puk koji su pravovjernim Židovima bili mrski: razna vježbališta, gimnazije, vježbanje s oružjem, razna kulturna društva, književna druženja i dr. To je vrijeme kada su Židovi počeli nositi crne šešire s velikim obodom. Kao posljedica pobune protiv Seleukida, u Izraelu se od 180. do 142. godine prije Krista stvara makabejsko kraljevstvo. U tom razdoblju formirala se farizejska stranka iz koje i današnji rabini crpe svoje rabinsko židovstvo. Rimski osvajač Pompej Veliki osvojio je izraelsko područje 63. godine prije Krista te je ono postalo kraljevstvo-klijent. Židovsko kraljevstvo je imalo autonomiju o okviru velikog Rimskog Carstva i bez obzira na pojedine sukobe bilo je vrlo kooperativno s Rimskim Carstvom.

Farizeji su vjerovali u Jahvu, ali su više vjerovali u zlato i srebro, a nadasve u moć. Od hramova i sinagoga napravili su trgovine i tržnice i bogatstvo im je postalo važnije od same molitve Jahvi.

Čitajući *Stari zavjet*, dvosmislenost židovskog pisma lako je uočiti. Jahve je bio silan, nemilosrdan, gnjevan i pomalo okrutan, ali vidljivo je kako je on isto tako ljubio svoj »Odabrani narod«. Taj narod mnogo ga je puta iznevjerio i napustio štujući razne poganske bogove. Kada je vjerovao u Jahvu, ljubomorno je čuvao tu svoju vjeru, Jahvino poslanje nije prenosio na druge narode koji su živjeli u njegovom okruženju. Jahve je morao nešto učiniti da se njegovo poslanje prenese na narode čitavog svijeta. Obećao je svom narodu Mesiju, otkupitelja grijeha, i Židovi su ga željno iščekivali. Međutim, židovski mudraci su čekali drugačijeg Mesiju, silnog i moćnog, koji će ujedno biti i ovozemaljski vladar, koji će bogatstvom i slavom nadmašiti sva dosadašnja izraelska kraljevstva, koji će ognjem i mačem

uništiti sve njihove neprijatelje. Došao je Mesija - Božji Sin, sasvim drugačiji od onoga kakvog su židovski mudraci očekivali. Nije propovijedao slavu i moć, nego vjeru, poniznost, skromnost i ljubav prema Bogu. Takvog Mesiju većina Židova nije prepoznala, odbacila ga je kao izdajnika. Što su napravili? Ubili su ga i razapeli na križ kao kakvog razbojnika. Gledajući židovsko vjerovanje u Jahvu, od Abrahama do Isusa Krista, lako je uočiti kako ta vjera nije bila postojana, kako su Židovi »u dobru i u zlu« često napuštali Jahvu i priklanjali se drugim bogovima. Jahve ih je često upozoravao i kažnjavao, obraćao se njihovim vladarima, slao bezbroj proroka, anđela i svetih ljudi da ih vrate na pravu vjeru. Dva tisućljeća prošlo je od Abrahama do Krista i dva tisućljeća od Krista do danas, a Židovi još čekaju svog Mesiju. Razuman čovjek mora postaviti pitanje kako to da je židovska vjera poslije Isusa Krista postala postojana i snažna, kako to da Židovi više ne odbacuju Jahvu i ne prelaze više na druge vjere i ne štiju drugog boga? Jahve ih više ne upozorava, ne šalje proroke, niti im je poslao njihovog Mesiju. Odgovor je samo jedan. U skrivenom kutku duše, glava »simboličkog zmaja« (židovski mudraci) zna da nije htjela prepoznati ni prihvatiti svoga Mesiju, ali to se više ne može ispraviti. Kako priznati običnom židovskom puku da su narod-bogoubojice? Zato se grčevito drže svoje stare vjere u Jahvu, negirajući Isusa Krista, Sina Božjeg, velikog proroka Muhameda i sve ono sveto što se dogodilo poslije Krista.

II. Zmaj je napustio Izrael

Židovi nisu prepoznali Mesiju

U 6. godini poslije Krista rimski car August pretvorio je izraelsko kraljevstvo u provinciju Judeju kojom vlada prokurator. Židovski mudraci su željno iščekivali Mesiju, snažnog i moćnog vjerskog i svjetovnog poglavara koji će proslaviti slavu Jeruzalema, koji će stvoriti moćno kraljevstvo i u obliku Salomonovog »simboličkog zmaja« osvojiti čitav svijet. Pojavio se Mesija, Sin Božji, ali ne kao vladar ovozemaljskog kraljevstva, već drugog, nebeskog kraljevstva. Takav Mesija židovskim mudracima nije trebao pa su ga proglasili izdajnikom i doveli na sud kod suca, rimskog mnogobošca Poncija Pilata. Pilat je znao da Isus Krist nije kriv, da protiv njega nema nikakvih dokaza. Njegova žena Kladija koja je dan prije vidjela Isusa u snu, upozorila ga je da ne smije prolići krv toga pravednika. Pilat je vjerovao da će Isusa lako osloboditi, ali na njegovo veliko iznenađenje, jednobošci, židovski huškači urlali su inzistirajući da se Isus osudi. Pilat je probljedio jer ga je zahtjev razuzdane svjetine izbezumio, no dosjetio se rješenju kako će osloboditi toga pravednika. Imao je zatvorenog razbojnika Barabu koji je bio buntovnik i ubojica i zaslužio je smrt, a budući da je praznik Pashe ponudit će Židovima koga žele da osudi, a koga da oslobodi: razbojnika Barabu ili pravednika Isusa. Vjerovao je da će osloboditi Isusa. Dogodilo se ono što zdrav razum ne može shvatiti. Zar je u svijetu postojalo toliko mržnje? Toliko je bio jak poriv da se osveti nekome tko nije takav kakvog su očekivali, kojega su se bojali i strepili da ne promijeni nešto što im ne odgovara. Židovski huškači su izabrali Barabu i osudili Isusa Krista. »Ecce homo« (Evo čovjeka!) je jedino što je Pilat mogao reći Židovima pokazujući im izranjena i trnjem okrunjena Isusa Krista. Dok je Pilat nemoćan i jadan prao ruke od grijeha što je osudio tog pravednika po nalogu obezglavljene gomile, Baraba je po jeruzalemskim pivnicama častio svoje birače, a Isusa Krista su na Golgoti za to vrijeme razapeli na križ.

Neki su židovski autori, kako bi umanjili ovaj židovski zločin, izmišljali teorije da je Isusovu majku Mariju zbog nevjere napustio njezin muž Josip, a da je pravi Isusov otac neki rimski vojnik po imenu Pantheras, no i obični Židovi nisu u to vjerovali jer je poznato, koliko su bilježili i pamtili rodoslovlje, da je Isus ono što jest i da potječe od loze kralja Davida.

Godine 66. izbio je prvi židovski ustanak protiv Rimskog Carstva koji Rimljani 73. godine guše poznatom bitkom na tvrđavi Masadi. Državnim udarom 69. godine Vespazijan postaje rimski car, a njegov sin Tit osvaja Jeruzalem 70. godine i potpuno uništava i ruši Salomonov hram. Rabin Yochanan ben Zakkai je pobjegao iz Jeruzalema te je dobio dozvolu od rimskog cara za osnivanje središta učenja Sanhedrina u Zavneu. Židovstvo je tako uspjelo preživjeti razaranje Hrama i Jeruzalema, a i proširilo se po čitavom Rimskom Carstvu. Sanhedrin je postao vrhovno religijsko, političko i sudsko tijelo. Nakon razaranja Hrama, Židovi postaju relevantan čimbenik u Europi i to u višim i srednjim slojevima društva, kao i u boljim zanimanjima i zvanjima. Od Hrama je ostao samo dio nosivog zida koji se danas zove »Zapadni zid« ili »Zid plača«. Za Židove je to mjesto sveto kao i nisko brdo gdje je nekad postojao velebni Salomonov hram. To je mjesto sveto i za kršćane, ne samo zato što se kršćanstvo oslanja na judaizam, nego i stoga što je Isus Krist s tog mjesta propovijedao, a iz Hrama je istjerao farizeje, trgovce i lihvaru, što i danas ima simbolike u kršćanskoj nauci. To mjesto je sveto i za muslimane jer se na brdu Hrama nalaze dvije džamije izgrađene u

danima islamske vladavine, uključujući i čuvenu Kupolu na stijeni. S tog mjesta se Muhamed ljestvama popeo do samog Alahovog prijestolja.

Netrpeljivost židovskih vođa prema kršćanima traje od raspeća Isusa Krista, a već 100. godine Sinagoga proklinje kršćane. Židovi pod vodstvom Bar Kohbe dižu drugi ustanak protiv Rimljana koji je ugušen 135. godine. Za vrijeme tog ustanka palestinski su Židovi organizirali krvave progone kršćana. Pobili su više od sto tisuća kršćana, a od perzijskog kralja Hozroa kupili su devedeset tisuća kršćana i odmah su im odrubili glave¹.

Protjerivanje Židova iz Palestine

Nakon 135. godine Rimljani istjeruju Židove iz Jeruzalema i samoj provinciji mijenjaju ime u Palestina, prema grčkom nazivu, kao i prema židovskim ljutim protivnicima Filistejcima (Palestincima) koji su se u ta područja doselili s Krete i Male Azije. Nakon drugog židovskog ustanka, Židovi se raseljavaju po čitavoj Europi vjerojatno ni ne sluteći da će ostvariti naum Salomonovih mudraca da poput zmaja osvoje Europu i čitav svijet. Taj će se zmaj, kada zagospodari svim narodima i državama svijeta, vratiti u Jeruzalem, na Sion. Ni kralj Salomon ni njegovi mudraci nisu slutili da će put »simboličkog zmaja« trajati gotovo tri tisućljeća, ali nisu sigurno ni vjerovali da će tako osnažiti i zagospodariti narodima i državama čitavog svijeta i da će se tako moćan vratiti na Sion, u državu Izrael. U Rimskom Carstvu židovska elita vrlo vješto kohabitira s Rimljanima i ima sudbonosnu ulogu poticanja masa protiv kršćana prilikom njihovih progona. Jedan od najvećih židovskih pristaša bio je rimski car Dioklecijan koji je poznat po najvećem istrebljenju kršćana. Kada je Rimsko Carstvo priznalo kršćanstvo kao svoju glavnu religiju (za vrijeme cara Konstantina I., 325. godine), Židovi su se našli u podređenom položaju te im je kršćanska religija često uzvraćala progonima i netrpeljivošću.

Židovi su se rasuli po čitavoj Europi, u većini slučajeva u neprijateljsko okruženje i morali su sasvim drugačije djelovati i braniti svoju opstojnost i vjeru. Nisu više, kao što piše u *Starom zavjetu*, bili bahati, okrutni, razuzdani, činili zlo svojim neprijateljima, a sve uz odobrenje i Jahvinu pomoć. Prije nisu ni trebali biti lukavi kako bi prikivali svoja nedjela jer su bili »Odabrani narod« i Jahve im je sve dopuštao, ali sada više nisu bili zaštićeni i morali su biti mudri kako bi ispunili svoje poslanje. Njihovo lutanje po Europi, a kasnije i po čitavom svijetu, više nije bilo traženje »Obećane zemlje«, potraga za stvarnim prostorom, već je to bila potraga za čitavim svijetom. Svoj jezik su vrlo brzo zaboravljali, samo im je smetao u njihovom naumu. Zbližavali su se s narodima u okruženju, živjeli su jedni pored drugih, a nikada jedni s drugima. Stvarali su svoje male države u tuđim državama. Keller tvrdi da su Židovi već u Aleksandriji, gdje je postojala velika židovska kolonija poslije razaranja Hrama, zaboravili svoj jezik, a čak ni bogoslužje nisu vodili na svom jeziku. Ni Isus Krist nije propovijedao na hebrejskom jeziku, već na aramejskom. Već u starom vijeku rasuli su se na tri kontinenta: Aziju, Europu i Afriku i kako kaže Strabon: »Našli su vrata u sve države.« Nalazimo ih već 321. godine u središtu Europe, u Kölnu.

Jedan dio europskih Židova potječe od zagonetnog naroda Hazara. Hazari ne pripadaju ni u jedno od dvanaest izraelskih plemena, nego su Ugri (za razliku od Mađara čije je ugarsko podrijetlo upitno) koji su u 9. stoljeću, birajući između kršćanstva i islama, odabrali treće, židovstvo. Taj narod potpuno je nestao iz povijesti, zapravo se asimilirao u Židove i u druge narode. Židovi se prvi puta spominju u Hrvatskoj za vrijeme kralja

¹ Petar Vučić: *Židovstvo i hrvatstvo*, Croatiaknjiga, Zagreb, 2001., str. 220

Tomislava kada su izaslanici španjolskog kralja Abderahmana III. došli u Hrvatsku i španjolskom kralju odnijeli darove u pratnji dva Židova iz Hrvatske.

Židovi se umnogome razlikuju fizički i po jeziku, ovisno o mjestu prebivališta, a njihova vjera određuje gotovo isti način življenja. Postoje dvije osnovne grupe: Aškenazi (Ashkenazim - što na hebrejskom znači »Nijemac«) koji su rasprostranjeni u Njemačkoj, Poljskoj i ostalim državama sjeverne Europe. Druga grupa Židova poznata je po nazivu »Sefardi« (Sephardi - što na hebrejskom znači »Španjolci«) i ona je najviše zastupljena u Španjolskoj, Portugalu i Sjevernoj Americi. U Africi postoje Beta Israel ili etiopski Židovi, Židovi Ugande koji su crnci. Na sjeveroistoku Afrike poznati su buharski Židovi, a u središnjoj Aziji jemenski Židovi i omanski Židovi. U Grčkoj su Romanioti, a u Italiji su poznati Bene Roma Židovi. Židova ima u Kini, Indiji, Kazahstanu i konačno, po čitavom svijetu. Govore u pravilu jezik zemlje u kojoj prebivaju, uz rijetke izuzetke. Židovi u Njemačkoj i nekim drugim zemljama sjeverne Europe, Aškenazi, govore jezikom jidiš. To je judejsko-njemački jezik i u Njemačkoj je poznat kao jezik *Juden*. Tim jezikom govori se danas u Izraelu. Postojalo je čak dugotrajno međusobno neprijateljstvo između dvije najveće grupacije Židova, Aškenaza i Sefarda, pa i danas nije rijetkost da se u Izraelu sukobe njihovi rabini.

Progoni Židova tijekom srednjeg vijeka u Europi bili su učestali. Vjerojatno je tome bio i razlog njihov način života, izoliranost od matičnog naroda, sposobnost u trgovini i obrtu i njihova nemogućnost asimilacije, bilo političke, ekonomske ili socijalne. U državama u kojima su živjeli postajali su nadmoćni, a te države rijetko su prihvaćali kao svoje. Progoni su se povećali nakon kuge koja je početkom 14. stoljeća poharala pola Europe. Kršćansko stanovništvo je tada palo u malodušje, izgubilo je smisao življenja, smatralo je da ih je Bog napustio i okretalo je leđa Bogu tražeći utjehu u drugim vjerovanjima, pa su vjerovali i u Sotonu. Došlo je doba inkvizicija, kada su i Židovi smatrani hereticima i poticateljima krivovjerja te bili pogubljavani i protjerivani od kršćanskih vladara. U Španjolskoj su 1391. godine počeli progoni svih Židova koji se nisu pokrstili (»marani« su se prisilno pokrstili). U Francuskoj je kralj Filip IV. 1306. godine, godinu dana prije protjerivanja viteza Solomonovog hrama, protjerao oko sto tisuća Židova. Iz Engleske su protjerani 1290., iz Portugala 1498., iz Češke 1389. i 1745., iz Austrije 1424. i 1670., iz Mađarske 1526., iz Poljske 1648., a iz Rusije i Ukrajine 1648. godine.²

Nakon stvaranja islamske religije u 7. stoljeću, Židovi su s muslimanima imali vrlo kooperativne i prisne odnose. Prema pisanju židovske povjesničarke Mirjane Gross, u Europi jedino u Turskoj nije bilo antisemitizma (»antisemitizam« je pogrešan naziv za antižidovstvo jer su Semiti, osim Židova, i Arapi i Egipćani, ali Židovi su prisvojili taj naziv pa će se on kao takav i dalje upotrebljavati), a u Hrvatskoj je do 20. stoljeća teško utvrditi je li antisemitizma uopće i bilo. Ovdje možemo samo sarkastično reći da već tada Turci i Hrvati nisu bili Europljani jer nisu bili antisemiti, nisu bili barbari... U Engleskoj je antisemitizam rigidno podupirala crkva: unutar kršćanstva protestantizam je bio apsolutno najgrublji i najradikalniji prema židovstvu. Takav antisemitizam žestoko je podupirao osnivač protestantizma Martin Luther koji je zahtijevao da se sve sinagoge i židovske škole spale, kao i svi židovski molitvenici i talmudski svici. Luther je okrivljavao rimske pape što se blagonaklono odnose prema židovstvu. Danas je situacija između protestantizma i židovstva sasvim drugačija. Jasno je svima da masonstvo i protestantizam idu »ruku pod ruku«, da masonska Velika loža Engleske ima patronat nad svim drugim velikim svjetskim ložama, a da u njoj sjede engleski lordovi i kraljevska obitelj. Masonstvo i židovska elita su partneri u vladanju svijetom.

² Petar Vučić: *Židovstvo i hrvatstvo*, Croatiaknjiga, Zagreb, 2001., str. 85

Naseljavanje Židova u Hrvatsku

Sjevernu Hrvatsku većinom su naseljavali Židovi Aškenazi koji su uglavnom bili »dvorski« Židovi, dok su u južnu Hrvatsku dolazili Sefardi. Hrvatska je ujedno bila i utočište za protjerane Židove iz sjeverne Europe. Većina Židova u Hrvatskoj uvijek su se dodvoravali vlasti na kojoj su bili Habsburgovci, Mađari ili Srbi, tako da je njihov otklon prema Hrvatima konstanta. Pod vlašću Habsburške Monarhije (od 1867. godine Austrougarske), u sjevernoj Hrvatskoj Židovi se nisu ni trudili naučiti hrvatski jezik, nego su govorili njemačkim ili mađarskim, a glasovali su na izborima za protunarodne stranke, stranke mađarskog režima, zajedno sa zavisnim činovnicima i Srbima. Hrvatski Židovi 1859. godine dobivaju mogućnost zapošljavanja kršćanske posluge, a 1873. godine Sabor jamči puna građanska prava Židovima, a državna blagajna izdvaja sredstva za gradnju sinagoga i židovskih škola. Krajem 19. stoljeća, zbog stjecanja pune ravnopravnosti u Hrvatskoj, židovske obitelji napuštaju Češku, Moravsku, Mađarsku i Austriju i naseljavaju se u Hrvatskoj, tako da je njihov broj u Hrvatskoj u sastavu austrijskog carstva s 380 stanovnika 1841. godine krajem 19. stoljeća bio 20 032 stanovnika. U to vrijeme Židovi su se doseljavali i zajedno s Hrvatima iz austrijske pokrajine Burgenland (Gradišće). Za razliku od ostalog dijela Monarhije, u Hrvatskoj nije bilo niti jedne političke stranke s antisemitskim obilježjima.

U Dubrovačkoj Republici Židovi su 1360. godine organizirani u općinu i bili su izjednačeni s ostalim strancima. Čak su imali određene povlastice koje su dobili pritiskom turske vlasti u Istanbulu na Dubrovačku Republiku jer je poznato da je već tada većina kapitala i banaka u Turskoj bila u židovskim rukama. Za vrijeme francuske okupacije Dubrovačke Republike (1806.-1814.) Židovi su se iz vlastitih interesa priklonili francuskoj vlasti, ali nisu dobili ni približno ista prava kakva su imali prije. Dolaskom Židova u Split u okviru Mletačke Republike 1592. godine otvara se splitska luka i prva banka kod južnih Slavena (druga je otvorena tek 1820. godine u Ljubljani), a Židovi imaju potpunu slobodu i ne žive u getu, kako su u to vrijeme živjeli u svim gradovima Europe. Geto je izgrađen tek u drugoj polovici 18. stoljeća po izričitom nalogu Mletačke Republike. Papa Siksto V., koji je bio hrvatskog porijekla, bio je veliki protivnik svakog antisemitizma, kao što je bila i Katolička crkva u Hrvatskoj.

U Srbiji je situacija sa slobodama Židova bila sasvim drugačija od humanog, liberalnog odnosa kakav je bio u Hrvatskoj. Kada je turska vlast u Srbiji počela slabiti, Židovi gube vjerske slobode i zaštitu pred zakonom. Teška vremena nastaju za Židove početkom 19. stoljeća, za vrijeme Prvog srpskog ustanka čiji je vođa bio svinjogojac Đorđe Petrović, poznat kao Karađole, kasnije začetnik kraljevske loze Karađorđevića. Smederevo postaje sjedište pobunjeničke vlade 1805. godine, a Židovi su bili protjerani iz Smedereva, Šapca i Požarevca, iako do tada srpskog stanovništva u tim gradovima gotovo da nije ni bilo. Kada je Beograd pao u ruke pobunjenika 1806. godine, sve sinagoge, trgovine i židovske kuće bile su uništene, a Židovi protjerani. Godine 1869. u čitavoj Srbiji ostalo je 210 židovskih obitelji. Na Berlinskom kongresu 1878. godine Srbija je priznata kao država pod uvjetom da Židovima osigura puna građanska prava. Ovo je bila čista podvala: Srbi su se lako držali odredbi Berlinskog kongresa kada su svoju zemlju ranije očistili od Židova, a s dokumentima s tog kongresa mahali su kroz povijest kad god im je to bilo potrebno iz političkih razloga.

Židovi u neprijateljskom okruženju

Judaizam je religija koja se ne odriče ovozemaljskog svijeta, ovozemaljskih užitaka i spasenje se postiže u ovom svijetu. Židovi vjeruju u besmrtnost duše i uskrsnuće mrtvih, ali puno veću pozornost poklanjaju ovozemaljskom životu, da im bude dobro na zemlji, a manje vode brigu za život poslije smrti. Prema židovskom nauku, ovaj svijet je po mjeri čovjeka i Jahve ga je stvorio za čovjekovo dobro, zato u njemu treba uživati i iskoristiti sve mogućnosti za poboljšanje života. Treba služiti Jahvi, ali istovremeno uživati u životu. Tako su Židovi u svojoj vjeri gotovo dva tisućljeća rasuti po Europi, Americi i čitavom svijetu, ipak ostali zatvoreni i netaknuti u religiji, kulturi, obitelji i tradiciji. Izgubili su osjećaj za vlastitu državu, za svoju pradomovinu Izrael. Vlastita država nije im više ni trebala jer dok poput »simboličkog zmaja« ne osvoje čitav svijet, što će im? Njihovo staro kraljevstvo od Bizantskog Carstva osvaja umajadski kalif Omar 638. godine. Osmanlijsko Carstvo vlada područjem čitavog Starog istoka od 1517. godine tako da je i područje Palestine bilo pod vlašću Osmanlija i podijeljeno u više sandžaka, sve do kraja Prvog svjetskog rata kada Palestina postaje engleska kolonija.

Židovi su naseljavali isključivo gradove jer su još od kralja Salomona zamrzili obrađivati zemlju i bavili su se trgovinom, boljim obrtima i »lihvom«. Prema pisanju Fernandez-Armesta, jedino je u Poljskoj postojalo židovsko seljaštvo. U 18. stoljeću u Poljskoj je bilo 20% Židova, a trećina je živjela na selu. Išlo im je u prilog feudalno uređenje koje je bilo ustrojeno u gotovo svim državama Europe, tako da nisu ni mogli biti vlasnici imanja koje je bilo isključivo u rukama kršćanskih plemića. Židov William Zukermann kaže: »Ima mnogo Židova koji su pripravnici uvijek trgovati žitom, ali nikada ga obrađivati.« Živjeli su mahom kao slobodni građani stanujući u svojim getima, uz povremene progone i raseljavanja, te postaju značajan čimbenik u srednjim i višim slojevima društva.

Budući da nisu radili teške fizičke poslove, mogli su razvijati svoj um podređujući ga svojim obrtima, zanimanjima i naobrazbi, a sve u duhu svoje religije, pomažući jedni druge znanjem, sposobnošću, bogatstvom i nadmoći nad matičnim narodima. Za razliku od kršćanskog nauka, a poglavito od islamskog, u njihovoj vjeri kamatarenje i lihvarjenje nisu bili grijeh, tako da su se uz obrte i trgovine sve više počeli baviti lihvarjenjem. Matični narodi postajali su ovisni o židovskim lihvarima i o njihovom kapitalu, a uskoro i same države koje su za vrijeme čestih ratovanja koja su židovski prvaci poticali morale posuđivati novac kod Židova ili kasnije u bankama koje su također gotovo sve bile u židovskom vlasništvu, a što je slučaj i u današnje vrijeme. Takav odnos vlasnika kapitala i dužnika najčešće je bio i glavni uzrok česte pojave antisemitizma i nesporazuma Židova i nežidova. Nežidovi su se osjećali ugroženo, židovsku imovinu smatrali su ukradenim plijenom, postajali su ljubomorni na židovsko bogatstvo i često su izazivali sukobe. Imućni Židovi su se sustavno dodvoravali vlastodržcima dok nisu i njima zavladaali. Poticali su lijeve i liberalne stranke na vlasti u svim državama, stranke koje nemaju nacionalne osjećaje, koje neće pitati tko je vlasnik banke, tvornice i informativnih glasila, koje vode sekularnu politiku kojom je crkva odvojena od države. Ako bi takve liberalne opcije prelazile u ekstremni liberalizam, odnosno u anarhizam, odmah bi se otklonili od njih jer je povijest pokazala da poslije svakog liberalizma ili demokracije dolazi anarhija, a anarhiju guši despotizam, diktatura koja ponovo vremenom gubi oštricu i rađa se nova demokracija, novi liberalizam. Zato su se i židovske elite ograđivale od anarhija jer su znale da će doći diktatura, a s njom ne smiju biti u sukobu.

Židovskim mudracima su najviše odgovarale višenacionalne države kao Austrougarska Monarhija ili Sjedinjene Američke Države jer u tim državama nema tko čuvati nacionalni interes. Austrougarska Monarhija bila je apsolutno po mjeri svakog Židova što

dokazuje da je Židova samo u Beču, glavnom gradu Monarhije, bilo preko dvjesto tisuća, a raspadom Monarhije najviše su izgubili Židovi. Vidljivo je to kod crtanja granica država poslije Prvog svjetskog rata koje su stvorili slobodni zidari i židovski moćnici. Slobodni zidari su praktički raskomadali Austrougarsku Monarhiju, a jedna od njihovih tvorevina je i Kraljevina SHS, dok su židovski moćnici bili većinom suzdržani. U Njemačkoj i Austrougarskoj Židovi su doživjeli potpunu emancipaciju, ali poslije Prvog svjetskog rata za njihove vođe te države više nisu bile po mjeri pa se okreću Velikoj Britaniji kao svome glavnom uporištu koju također odbacuju poslije Drugog svjetskog rata u korist SAD-a. Pokršteni Židov (španjolski maran) Luis de Torres je prvi Europljanin koji je stupio na američko tlo, a i za Kolumba se pretpostavlja da je također bio Židov, tako da ima simbolike u tome što su danas SAD Židovima »Obećana zemlja«, odnosno židovski vlastodršci su od SAD-a napravili običnu židovsku prostitutku. Židovski mudraci su se lako uvukli u samu vlast i kod nacionalnih država koje su kroz povijest imale slabašne vladare, kao što je slučaj s Rusijom ili Poljskom u kojima su mogli kontrolirati sudbinu tih naroda, ali u tim državama dolazilo je povremeno do sukoba između matičnog naroda i Židova. Zanimljivo je da Židovi nikad nisu imali sukob s državama koje su imale snažnu vlast, koje nisu dozvolile židovskim mudracima ni da se približe vlasti, koje su točno definirale dokle Židovi mogu ići, a dokle ne. Apsurdno je to da su takve države Židovi najviše i cijenili, što je slučaj s Turskom tijekom čitavog razdoblja i Velikom Britanijom zadnja dva stoljeća.

Asimilacija Židova

Gotovo dva tisućljeća Židovi su rasuti po čitavom svijetu, a uspjeli su sačuvati svoju kulturu, religiju, samobitnost, svoj status »Odabranog Božjeg naroda« i svoju nadmoć nad drugim narodima. Živjeli su i žive u različitim okruženjima i civilizacijama, a ostali su isti, duhovno netaknuti i vezani jedni za druge. To niti jednom drugom narodu nije uspjelo. »Kulturna asimilacija« je Židovima nepoznat pojam jer nisu dopuštali da im se itko približi, niti su oni drugome pristupali. Ako su se i pokrštavali, uvijek su ostajali Židovi (slučaj sa španjolskim maranima koji su prisilno pokršteni, a koji su mnogo generacija poslije ponovo prešli na judaizam). Biološka asimilacija također nije postojala kod Židova jer danas, proučavajući gene npr. njemačkih Židova i jemenskih Židova koji su stoljećima razdvojeni, ima puno više sličnosti među njima nego kod njemačkih Židova s Nijemcima ili jemenskih Židova s jemenskim nežidovima.³ Židovi nisu asimilanti niti asimilati, izuzev prihvatanja tuđeg jezika države u kojoj žive. Politička asimilacija je također dvojbena jer oni su uvijek tu, uz vlast, poglavito ako je vlast liberalna i ljevičarska, ali oni ostaju Židovi i razmišljaju kao Židovi. U rijetkim slučajevima kada Židov napusti svoju religiju, kulturu i prihvati nacionalnost domovine u kojoj živi, u pravilu je desno orijentiran, postaje antisemit, kao da želi dokazati zabludu židovskog vjerovanja, ukazati na nemoralnost, pohlepnost i moguću pokvarenost židovskog čovjeka.

Židovi su kroz povijest razvijali svoj mozak mnogo više nego svoje mišiće, za razliku od nežidova, što potvrđuju antropolozi sa Sveučilišta u Utahu, Henry Harpending i Gregory Cochran koji dokazuju daleko veći stupanj inteligencije kod Židova, poglavito Aškenaza, u odnosu na nežidove, a što povezuju s mutacijom gena koja je rezultat izoliranosti od fizičkog rada još u srednjem vijeku. Kvocijent inteligencije na svijetu je prosječno 100, a kod Židova Aškenaza iznosi 115. Znanstvenici sa Sveučilišta u Utahu dokazuju to činjenicom da je

³ Petar Vučić: *Židovstvo i hrvatstvo*, Croatiaknjiga, Zagreb, 2001., str. 120

Židova svjetskih prvaka u šahu bilo čak 50% iako Židovi čine svega 0,25% stanovništva svjetske populacije. Potvrđuju to primjerom da je i među dobitnicima Nobelove nagrade bilo 27% Židova, ali nisu uzeli u obzir da je institucija Nobelove nagrade praktički židovsko-masonska politbiro i da rijetko tko tu nagradu može dobiti ako im nije jako blizak.

Treba ukazati i na nuspojavu židovske izoliranosti: nemiješanje s drugim narodima, čistoća njihove krvi, posebice u manjim sredinama, osobito sklapanje brakova sa srodnicima radi zaštite i okrupnjavanja imovine te navedene mutacije gena rezultirali su raznim genetskim poremećajima, Tay-Sachsovom bolešću na primjer (kada su djeca rođena s nekim nedostatkom). Sve ima svoju cijenu!

III. *Protokoli sionskih mudraca* (krivotvorina ili...)

Vrste judaizma

Judaizam se, slobodno možemo reći, izrodio u židovstvo, odnosno u poseban pogled na svijet. Istaknuti ruski književnik i nobelovac Aleksandar Isajevič Solženjicin došao je do zaključka kako židovstvo u stvari nije nacionalnost, nego iznad svega »socijalna uloga specifičnog tuđinca«. Judaizam ili židovstvo možemo podijeliti na nekoliko grupa:

1. Ortodoksni judaizam želi sačuvati tradicionalni judaizam, a njegov odnos prema životu u potpunosti se temelji na *Tori* i Božjim zapovijedima. Pojavio se u SAD-u gdje potiče Židove da se uključe u suvremenu kulturu zapadnog svijeta, ali i na njenu kontrolu kako se ne bi sukobila s učenjem židovskog nauka. Ortodoksni Židovi poštuju autoritet rabina kao tumača zakona, podržavaju državu Izrael i još uvijek čekaju svog Mesiju koji će učvrstiti slavu Izraela.

2. Reformirani judaizam je u stvari liberalni judaizam koji je nastao u Europi za vrijeme prosvjetiteljstva u 18. stoljeću. Na učenje *Tore* osvrće se kritički te u nauku židovstva nastoji primijeniti humaniji i prihvatljiviji stav sukladan današnjem vremenu. Prihvaća povijesno-kritičko istraživanje *Tore* kako bi Židovima omogućio veće slobode i još veće uključenje u sam vrh svakog društva. Bogoslužja su im skraćena i prevedena na jezik zemlje u kojoj žive. Pripadnici ove židovske grupe nisu previše skloni povratku Židova na Sion i imaju određeni otklon prema državi Izrael jer čemu stvarati svoju novu državu ako je čitav svijet njihova država?

3. Konzervativni judaizam nastao je u 19. stoljeću, poglavito u SAD-u. Prema svojim načelima negdje je između ortodoksnog i reformiranog judaizma. Podržava rabina kao učitelja, ali traži preinaku u bogoslužju.

4. Misticism naglašava vezu s Jahvom kroz meditacije i kontemplacije u proučavanju *Kabale*. Nastao je još u 13. stoljeću u Španjolskoj i vjeruje u izravne vizije Božjih riječi. Srž tog nauka je da se u *Tori* nađu skrivena, tajna i ezoterična značenja, kao i mistično značenje hebrejske abecede.

5. Cionizam je nacionalistički pokret kojega u većoj ili manjoj mjeri podržavaju svi drugi pokreti, odnosno svaka vrsta judaizma. Ideja je potekla još nakon povratka Izraelaca iz babilonskog sužanjstva na sveto brdo Sion u Jeruzalemu. Tu ideju povratka Židova u svoju pradomovinu i osnivanje države Izrael razradio je bečki Židov Theodor Herzl u svom djelu *Der Judenstaat*. Po svom porijeklu Theodor Herzl pripadao je nestalom narodu Hazara koji nema nikakve veze s pradomovinom Palestinom. Postojala je dilema među cionistima: treba li njihova domovina biti Palestina, Argentina, Madagaskar, Uganda, otok Granada usred rijeke Niagare u SAD-u ili pak neka druga zemlja? Na području Palestine (današnje države Izrael s okupiranim dijelom) u to vrijeme gotovo da nije ni bilo Židova. Prvo useljavanje Židova u Palestinu bilo je pod vlašću Sherifa Hussaina 1881. godine i broj Židova u Palestini postupno je rastao. Uoči Prvog svjetskog rata 1914. godine, na području Palestine živjelo je oko šezdeset tisuća Židova, što je iznosilo 9% od ukupnog pučanstva. Herzl je sazvaio Prvi cionistički kongres 1897. godine u Bazelu na kojemu su se okupili cionisti čitavog svijeta te svi ugledni židovski rabini. Na kongresu je između ostalog odlučeno da njihova buduća

država bude na prostoru njihove pradomovine Palestine, a sam Theodor Herzl postao je prvi predsjednik te organizacije koja je utemeljena pod nazivom Svjetska cionistička organizacija (WZO), koja će uskoro i praktički, u suradnji sa slobodnim zidarima, zavladata čitavim svijetom.

Slobodno se može reći da su postojale i još uvijek postoje dvije struje kod židovskih vođa. Jedna, koju zagovaraju cionisti, zalaže se za bezuvjetni povratak u državu Izrael, dok drugoj, koju predvode internacionalisti, odnosno reformisti, nije previše nužna vlastita država jer smatraju da je čitav svijet njihova država i da nad njim treba potpuno zavladata. Tu treba spomenuti G. W. F. Hegela koji u svom djelu *Filozofija povijesti* kaže: »Država je pak ono židovskom principu neprimjereno i tuđe Mojsijevom zakonodavstvu.« Jedna ideja ne isključuje drugu: kako bi se lakše zagospodarilo svijetom treba postojati vlastita država za »židovsku sirotinju« koja će moći javno, bezuvjetno i militantno zastupati interese Židova čitavog svijeta. Cionisti su u stvari nacionalisti koji zagovaraju povratak u židovstvo prije povratka u »Obećanu zemlju« kako bi spriječili bilo kakvu asimilaciju, dok internacionalisti svojim globalizmom podjarmljuju druge narode i ostvaruju hegemoniju nad narodima među kojima žive.

Kontroverzno djelo *Protokoli sionskih mudraca*

Tako se na kongresu u Bazelu 1897. godine, osim što se razradio plan osnivanja židovske države, navodno i stvorilo kontroverzno djelo *Protokoli sionskih mudraca* u kojemu je razrađen plan kako će židovski moćnici destabilizirati sve države i zavladata čitavim svijetom. Niti jedna knjiga nije toliko osporavana i zabranjivana kao ova. Židovi apsolutno osporavaju njezinu autentičnost tvrdeći da je podmetnuta, lažna, da je to samo gnusni falsifikat kojemu je cilj produbiti antižidovsko raspoloženje. Antisemiti tvrde potpuno drugačije, vjeruju u njezinu originalnost, a ako i sumnjaju da je krivotvorina, vješto to prikrivaju i koriste za antižidovsku propagandu. Smisao *Protokola sionskih mudraca* nalazimo u masonskoj knjizi *Sveta krv, sveti Gral* u kojoj su autori R. Leigh i H. Lincoln došli do spoznaje da je ideja protokola sionskih mudraca došla od Sionskog priorata kojega su još 1099. godine u Palestini osnovali odmetnici Vitezova Salomonovog hrama koji su štovali Sotonu. Daljnje djelovanje tog sotonističkog reda postala je apsolutna tajna, tako da je Sionski priorat preživio uništenje Viteškog reda Salomonovog Hrama početkom 14. stoljeća od francuskog kralja Filipa IV. i Svete Stolice.

Židovsko-masonska tvrdnja da su se dijelovi teksta *Protokola sionskih mudraca* pojavili prije održavanja Prvog cionističkog kongresa i da je iz toga vidljivo da je ta knjiga falsifikat je točna. Naime, postoji određena djelomična podudarnost između protokola i djela Mauricea Jolyja *Dialogue aux Enfers entre Machiavel et Montesquien, ou la Politique de Machiavel au 19e siecle, par un Contemporain*. Međutim, ako se djelomična podudarnost uzima kao očit dokaz falsifikata kako antisemiti i antimasoni žele okaljati židovski narod, kao i humanu nedužnu udruhu slobodnih zidara, potpuno je upitna. Autor djela izdanog 1864. godine, *Dijalog u paklu između Machiavellija i Montesquieua...* je Maurice Joly, Židov pravim imenom Moses Joel, rođen 1829. godine, koji je svoje djelo kao protest uputio katoličkom caru Napoleonu III. Djelo se sastojalo od grubih uvreda upućenih caru. Joly je bio činovnik povezan s tajnim društvima i masonskim ložama, sudionik Pariške komune, sotonist i okultist, a prema njegovom djelu je Theodor Herzl, prvi predsjednik cionističkog kongresa, napisao svoj čuveni *Der Judenstaat* 1896. godine, godinu dana prije održavanja kongresa. Joly je svoje djelo napisao u Ženevi gdje je održan i prvi kongres Internationale i gdje su se vodile frakcijske borbe između europskih revolucionara, osobito između Marxa i Bakunjina,

tako da je njegova povezanost s revolucionarima i tajnim društvima neupitna. Iz toga se zaključuje da je i sam Jolyjev *Dijalog* židovsko-masonski pamflet, pa ako ga je Herzl mogao koristiti za svoje djelo *Der Judenstaat*, zašto ga ne bi mogli iskoristiti i autori *Protokola sionskih mudraca*, bez obzira jesu li oni urotnici antisemiti ili se *Dijalogom* inspirirao navodno pravi autor *Protokola sionskih mudraca*, Asher Ginsberg, a sami *Protokoli* postali smjernice i putokaz djelovanja utvrđen na Prvom cionističkom kongresu u Bazelu.

Sergej Aleksandrovič Nilus prvi je pretiskao *Sionske protokole* 1897. godine, odmah nakon održavanja Prvog cionističkog kongresa. *Protokoli* su tiskani u Moskovskoj gubernijskoj tipografiji u 100 primjeraka s Nilusovim komentarima. S. A. Nilusu na dušu ide većina kasnijih izdanja *Protokola* tiskanih početkom 20. stoljeća, kao i njihova sveopća popularnost. Nilus se rodio 1862. godine u Moskvi gdje je pohađao gimnaziju. Završio je pravni fakultet i izvrsno je govorio njemački, engleski i francuski jezik. Nije odgajan u kršćanskom, pravoslavnom duhu i živio je u Francuskoj gdje je čak bio povezan s francuskim masonima, ali se krajem 19. stoljeća počeo obraćati relikvijama pravoslavnog sveca Serafima Sarovskog kada je doživio nekoliko čudesnih ozdravljenja pa je to i razlog njegovog potpunog obraćenja. Postoji legenda da su nakon Oktobarske revolucije u Sovjetskom Savezu 1921. godine »crveni razbojnici« došli naoružani do kuće u kojoj je stanovala Nilusova obitelj sa željom da ih ubiju, ali ih je spriječio stari bradati vrtlar. Vođa razbojnika ispalio je u vrtlara hitac i tog trena vrtlar je jednostavno nestao, a vođa je pao na zemlju potpuno oduzet. Razbojnici su se istog časa razbježali, a priča o vrtlaru je sve zaprepastila jer vrtlar u Nilusovoj kući uopće nije postojao. Kada su oduzetog razbojnika sutradan odnijeli u crkvu na ispovijed, razbojnik je u crkvi ugledao sliku Serafima Sarovskog te je počeo mahnito galamiti prepoznavši na slici starog bradatog vrtlara. Nakon tog događaja sovjetske vlasti nisu Nilusa ostavile na miru, nekoliko puta su ga zatvarali, tako da je veći dio života proveo u tamnicama zbog objavljivanja *Sionskih protokola*, a najviše mu je uzeto za zlo što su *Protokoli* dospjeli u inozemstvo gdje su prevedeni na gotovo sve jezike. Iscrpljen od silnih progona i tortura, Nilus je umro od srčanog udara 1929. godine.⁴

U Hrvatskoj su *Protokoli sionskih mudraca* prvi puta objavljeni u franjevačkom časopisu *Nova revija* 1929. godine.

Da su, prema tvrdnjama istaknutih Židova, *Protokoli sionskih mudraca* nastali u Rusiji kao antisemitska brošura koja ima za cilj potaknuti mržnju prema Židovima i masonima te smanjiti njihov dominantan utjecaj u novčarskim i gospodarskim krugovima, apsolutno nije istina, jer prema samom tekstu, izboru riječi, uporabi pojmova i dr. lako se može zaključiti da su originali *Protokola* napisani na francuskom jeziku i odnose se pretežito na francuske prilike u društvu. Istina je samo to da su oni prvi puta objavljeni u Rusiji, ali do njihovog teksta Nilus je došao u Francuskoj, navodno od nekog škotskog masona trideset i trećeg stupnja. Postojao je i svjedok, Alfred Nossiga, delegat Prvog cionističkog kongresa, koji je tvrdio da je Theodor Herzl na tom kongresu u Bazelu čitao odlomke iz knjige *Protokoli sionskih mudraca*.⁵

Ova tajna o stvarnom autoru *Protokola*, bez obzira koliko se poslužio *Dijalogom* Mauricea Jolyja, nikad neće biti otkrivena i uvijek će kod objektivnih čitatelja ostati dilema je li to djelo stvaran plan židovskih mudraca i zaključak donesen na Prvom cionističkom kongresu u Bazelu kako treba iznutra podrovati i oslabiti sve države svijeta da bi Židovi kao nadmoćan narod u potpunosti vladali takvim državama ili je to samo antisemitski pamflet

⁴ Ivan Mužić: *Protokoli Sionskih mudraca*, Dalmacijapapir, Split, 1999., str. 11-19

⁵ Ivan Mužić: *Protokoli Sionskih mudraca*, Dalmacijapapir, Split, 1999., str. 123 - Pogovor knjige *Protokoli Sionskih mudraca* A. S. Nilusa

kojim bi se potaknuo sukob nežidova sa Židovima. Postojala bi mogućnost da je kostur tog djela donesen kao »životni motto« među cionistima u Bazelu i da su ga kasnije dopunili antisemiti prema svojem nahođenju, u što bi se najlakše povjerovalo, ali taj kostur židovski mudraci pomno skrivaju od javnosti. Činjenica je da je gotovo nemoguće da je takvo djelo napisao netko tko nije Židov i nije upućen u sve tajne židovskog djelovanja, tko ne razmišlja kao Židov. Ipak, i među Židovima, iako rijetko, ima asimiliranih Židova koji su odbacili svoje židovstvo i postali antisemiti pa se među njima možda mogu tražiti autori *Protokola*. Teorija o falsifikatu apsolutno ne stoji. Da se napravi krivotvorina, mora postojati original, tako da neki lažni autori na temelju tog originala mogu napraviti lažno, krivotvoreno djelo.⁶

Židovi *Sionske protokole* smatraju najgnusnijom i knjigom koja je najviše protužidovska od svih koje su ikad tiskane, poglavito što im se to podmeće kao strategija djelovanja donesena na kongresu u Bazelu i unaprijed odbacuju svaku pomisao da se o njima raspravlja ili sumnja u njihovu autentičnost. Čitav »slučaj« se može pojednostaviti jer su se na tom židovskom kongresu očito pisali zapisnici - protokoli s tog kongresa, a poznavajući Židove, oni su zasigurno uredno arhivirani, stoga ih treba jednostavno predočiti javnosti i doći do istine. Zašto to židovski cionisti ne učine bez obzira na istinu, možda je i previše jasno. Normalno je zašto cionisti neće otkriti ako su *Protokoli* stvarni »program« židovskih mudraca vladanja svijetom. Međutim, židovskoj eliti ne bi odgovaralo ni kada bi se otkrilo suprotno jer svaka mala doza antisemitizma, pa i sumnja u *Protokole*, toj eliti je hrana bez koje ne mogu, a ta hrana, kao svaka hrana, jača njihov organizam, preko nje lakše ostvaruju svoje ciljeve i nitko se ne usudi posumnjati u čistoću toga cilja jer će u protivnom i sam postati hrana.

Dio teksta *Protokola*

Da *Protokoli sionskih mudraca* nisu lagano štivo potpuno je jasno jer se radi svega što je u njoj napisano pred više od sto godina kao strategija osvajanja svijeta, način na koji će se to postići, redosljed radnji i zavjera za postizanje cilja, apsolutno može ubrojiti u »proročku knjigu«. Niti jedan segment društva, od ekonomije, bankarstva, socijalne politike, znanosti, a naročito politike, nije otišao u drugom smjeru od onoga što je prorok - autor te knjige napisao. Treba se stvarno zamisliti: je li moguće da je tu knjigu napisao veliki prorok - urotnik ili je to ipak bila neka moćna organizacija koja je samo zacrtala svoje ciljeve uspostavljanja apsolutne vlasti nad svijetom? Za čitatelje koji nisu imali priliku pročitati proročku knjigu *Protokoli sionskih mudraca* nastalu krajem 19. stoljeća prepričat ću samo jedan dio ove kontroverzne knjige A. S. Nilusa koju je priredio Ivan Mužić u izdanju Dalmacija-papira iz Splita:

»Za glasovanje na izborima potrebno je omogućiti da pravo glasa imaju svi: niži slojevi društva bez obzira na imovinsko stanje, žene i što mlađi uzrasti jer puno je jednostavnije manipulirati masom i neukim pukom nego inteligencijom i bogatim slojem društva.

Goje (židovski pogrdni naziv za sve nežidove) treba također masovno uključivati u masonske lože kako bi stekli dojam da i oni prividno vladaju, ali ne smiju spoznati stvarne ciljeve masonerije, kao ni otkriti njihove tajne.

U masonske lože će *goji* zalaziti iz radoznalosti, ali i kako bi se duhovno obogatili jer žude za uspjehom, da im se ljudi dive, da im plješču. Oni isto tako lako postaju malodušni,

⁶ Mladen Schwartz: *Novi protokoli sionskih mudraca za 21. stoljeće*, Grafo Mark, 2004., str. 27

lako se obeshrabre najmanjim neuspjehom, stoga ih je lako kontrolirati kroz masonstvo i dozirati im uspjeh. *Goji* će žrtvovati svoje planove radi trenutnog uspjeha, dok oni žrtvuju neki svoj uspjeh u korist sveopćeg plana.

Apsolutno se mora zagospodariti nad svim tiskovinama i agencijama, niti jedna informacija ne može doći u javnost bez njihovog dopuštenja. Moraju u potpunosti zavladatai *gojskim* umovima, doći u posjed svih državnih tajni i onda servirati *gojima* informacije prema potrebama i ciljevima. Tiskovine će formalno biti u različitim rukama, jedne će kritizirati vladu, druge oporbu. Treba se steći dojam da se one bore za javno dobro, da štite građane i najniži sloj društva, a u stvari informacije moraju biti točno dozirane i podređene njihovim višim ciljevima.

Gojima se mora onemogućiti bilo kakva inicijativa, a sav društveni život moraju poticati i usmjeravati. Sami će organizirati razne zabave, druženja, razna natjecanja u vještinama i sportu kako bi *gojin* duh bio zaokupljen u usmjereno mišljenje, a to mišljenje će kontrolirati preko ljudi u koje *goji* najmanje sumnjaju da imaju bilo kakve veze s njima.

Nema ništa opasnije od osobne inicijative jer je ona veoma opasna ako je *gojina*. Zato se *gojima* ne smije dozvoliti da ostvare svoju inicijativu ili kakav izum ako je o poslu riječ. Pred ostvarenjem svoje inicijative moraju doći pred zid i doživjeti potpun neuspjeh. Oni će međutim kontrolirati *gojine* inicijative, a znanost i sve tajne znanja bit će dostupni samo njihovom uskom krugu.

Profesori na sveučilištima moraju biti odgajani prema njihovom tajnom programu, poglavito na fakultetima društvenih znanosti na kojima se mora potpuno isključiti nacionalna politika, a mlade studente mora se odgojiti anacionalno, s tobože nekim višim ciljevima, kako bi bili njihovi bespogovorni poslušnici.

Mlade ljude nužno je odvratiti od kršćanske tradicije i vjere. Vjeru se mora zamijeniti materijalnim potrebama i računicama. Njih se mora poticati na razvrat i nemoral, konzumiranje alkohola i ideju da je smisao života u raskoši i užicima.

Ne smije se ići izravno protiv Katoličke crkve dok se u potpunosti ne preodgoji mladež, već se protiv nje mora konstantno boriti kritikom, raznim podmetanjima i »slučajevima« putem tiska i dr. kako bi se Crkva ponizila i moralno pala.

U planu im je osnivanje ogromnih monopola koji bi bili spremnici njihovog bogatstva, a o kojima će biti ovisno potpuno *gojino* gospodarstvo. Putem lihvarskih kredita zavladat će *gojinim* kapitalom i državama čitavog svijeta.

Politiku vladanja u svakoj državi treba staviti na optuženičku klupu, prikazati je kao zločin ravan razbojništvu, kako bi *goji* prezirali svoju vladu. U povijesnim udžbenicima trebaju se pozitivno prikazivati razni pustolovi i buntovnici koji su se borili protiv vlasti, prikazivati ih kao mučenike kako bi se *goji* otklonili od vlasti, svoje države i što više se priklonili liberalizmu. Liberalizam će tako uništiti države, a narod izmučen neredima i siromaštvom tražit će međudržavnog vladara.

Na vlast u državama podupirat će se osobe čiji su karakteri potpuno upitni, a njihova prošlost u potpunosti je suprotna nacionalnom biću svakog naroda. Takva vlast koja je otuđena od naroda može jedino opstati ako je oni budu podupirali, ali će zauzvrat morati bespogovorno slušati njihova naređenja.

Potrebno je države poticati na bilo kakve javne investicije, pa i na ratove, kako bi došle u situaciju da od njih posuđuju novac. Kada jednom posude novac, nikada ga više zbog kamata neće vratiti, radit će posudbu na posudbu i sve će više biti pod njihovim utjecajem. Doći će do tolikog zaduženja da će s takvim državama zbog njihove apsolutne zavisnosti moći raditi što ih je volja.

Za njih je bitno da kod ratova koje vode države, a oni su ih pokrenuli, nema pobjednika, da taj rat nema pravog učinka, jer će na taj način obje ili više sukobljenih strana biti financijski ovisne o njima. Oni će vladati raznim međunarodnim agenturama kao borci za mir te će na taj način međunarodna, njihova prava, uništiti nacionalna prava u svakoj državi.

Kada takve države potpadnu pod njihov apsolutni utjecaj, oni će se pojaviti kao dobrotvori u toj konfuznoj i obezglavljenoj zemlji, tako da im neće biti teško pomoću svojih teklića uspostaviti svoju vlast. Sada više neće biti dozvoljeno ono što se ranije poticalo, raspuštenost, anarhija i kaos. Morat će se provoditi zakon i red u njihovoj bezgraničnoj vlasti.

'Sloboda, jednakost, bratstvo' - njihova je krilatica u ime slobodnih zidara koji su pokrenuli Francusku revoluciju. Ona se oduševljeno uzvikivala u Pariškoj komuni, kao što će se i uzvikivati u sljedećim revolucijama. *Goji* nisu ni shvatili da su se posredstvom te parole oni oslobodili *gojinske* aristokracije koja je u stvari bila jedina zaštita između njih i naroda kojim treba vladati. Na razvalinama domaće aristokracije oni su stvorili, a gdje još nisu, tamo će stvoriti svoju aristokraciju bogatstva i moći.

Na taj način će njihov 'simbolički zmaj' kojega su osmislili Salomonovi mudraci zaokružiti čitav svijet u kojemu će oni biti jedini vladari i vratiti se na brdo Sion u Jeruzalemu.«

Vidljivo je u ovom malom sažetku *Protokola sionskih mudraca* koliko ona djeluje kao proročka knjiga, da se doslovno sve što je autor *Protokola* predvidio ostvarilo za stotinjak godina. Fascinantno je kako se u toj knjizi predvidjela politička manipulacija i dominacija »vladara svijeta« nad narodima i državama. Čovjek je jednostavno zaprepašten svježinom teksta, kao da je pisan pred nekoliko godina, posebno ako se razmotri važnost »informacija« i tiska za svjetsku hegemoniju, znajući da je tisak tada bio tek u začetku. Čitatelju se svakako predlaže da pročita kompletno djelo i neka sam donese svoj sud, je li to sve mogao predvidjeti nekakav prorok i vizionar ili je to ipak nešto drugo?

IV. Komunizam i cionizam ususret Prvom svjetskom ratu

Nastanak komunizma

Krajem 19. i početkom 20. stoljeća paralelno nastaju dva svjetska pokreta koja ostvaruju svoje zacrtane ciljeve, u kojima su prvaci Židovi, a koja su izmijenila sliku svijeta, središta moći, vlasti i bogatstva. To su cionizam i komunizam. Na prvi pogled nemaju ništa zajedničko, a je li baš tako?

Tko je u stvari Karl Marx, začetnik ideologije koja se po njemu zove marksizam, ideologije za koju je i pod kojom je stradalo preko šezdeset milijuna ljudi? Ova je ideologija posve strana Marxovoj zemlji Njemačkoj, zemlji uljudbe, kulture i civilizacije. Karl Marx je njemački filozof, politički teoretičar, ekonomist i revolucionar koji je promijenio svijet 20. stoljeća. Rođen je u židovskoj obitelji u gradu Triru 1818. godine, a umro je u Londonu 1883. godine. Njegova teorija materijalizma oslanjala se na Darwinovu teoriju evolucije iz 19. stoljeća koja je, kao židovska dogma, usmjerila oštricu na kršćansku Europu. Razvojem suvremene znanosti obje su teorije danas poništene, ali posljedice su ostale trajne. Taj nadmoćni židovski duh osjećao se kroz čitav Marxov život, s ideologijom uništenja svetih kršćanskih zakonitosti: države, obitelji i svih drugih tradicionalnih moralnih vrijednosti.

Da je ideja marksizma došla od istočnjačkih, egzotičnih, sanjarskih naroda, možda bi to bilo razumljivo, ali kako se pojavila u Njemačkoj, zemlji zdrava razuma, tijela i duha, onda je to samo još jedan smišljeni plan židovskih mudraca kako destabilizirati države, uništiti domaću aristokraciju i kapitalizam te pod plaštem globalnog anacionalnog marksizma ili komunizma zavladati svijetom. Koliko je god teorija evolucije Charlesa Darwina daleko više nego tek biološki koncept - to je prikrivena obmana, nepoštena filozofija koja ima ogromni utjecaj na veliki broj ljudi, toliko je teorija njegovog vatrenog obožavatelja Karla Marxa politički opasna jer želi ukinuti sve vrijednosti u državi i društvu i stvoriti amoralno, bezdušno, materijalno društvo kojim će se lako manipulirati i gospodariti.

Karl Marx sastavio je program i pravila Prve internacionale prema svom kontroverznom djelu *Manifest* u Londonu 1848. godine. Prva internacionala je praktički nastala od dvije prije osnovane organizacije, njemačko-židovskih socijalista: Saveza pravednih i Saveza komunista. Nakon svađe u samom vrhu te organizacije, Internacionala se razila 1876. godine. U Parizu je 1889. godine održan Prvi socijalistički kongres na kojemu je osnovana Druga internacionala. Među izaslanicima je bilo najmanje Nijemaca, a najviše Židova i pripadnika raznih naroda iz Austrougarske Monarhije. Tada praktički na političku scenu dolazi radnički pokret u obliku političke stranke, pod patronatom stvarnih vladara i crvenom zastavom kao svojim simbolom. Prvi puta je izrečena i poznata krilatica »Proleter i svih zemalja, ujedinite se!« Nazivom »proleter« su prvotno nazvani građani bez imetka koji nisu državi mogli plaćati nikakav porez, već su joj davali svoj porod za vojsku, za vrijeme rimskog kralja Servija Tulija u 6. stoljeću prije Krista. Kralj Tulije je građanstvo Rima podijelio u pet razreda, a proleter i su bili onaj najniži, najsiromašniji sloj društva⁷. Zato ispada ironičnom marksistička parola »diktatura proletarijata«. Zar diktatura izmučenog

⁷ Ante Pavelić: *Strahote zabluda*, Croatiaprojekt, Zagreb, 2000., str. 43

tvorničkog radnika ili pogrbljenog seljaka? Diktatura da, ali diktatura vladajuće elite, diktatura partijske kaste.

Zašto je marksizam, odnosno komunizam, našao plodno tlo u Rusiji, a ne u Njemačkoj gdje su židovski mudraci posijali crveno sjeme, a u obje te države su imali dominantan utjecaj u bankarstvu, tisku i dr.? Razloge treba tražiti u nečemu drugom. Rusija je zemlja ogromnih prostranstava te ih carska vlast u Saint Petersburgu nije mogla ni približno kontrolirati. Pored Rusa i Židova, na tim prostorima živjela je čitava plejada raznih naroda, vjera, civilizacija koja nimalo nije bila odana njima dalekom caru. Osim toga, ruski čovjek je sanjar, pjesnik i boem, on nije marljiv, nije bogobožan, nije intelektualac, nije imućan i na njega puno lakše mogu utjecati židovske elite. Zato se i dogodila revolucija u Rusiji, najprije 1905. godine, a dvanaest godina kasnije, 1917. godine, čuvena Listopadska revolucija.

Pored toga, još su se prije 1905. godine petorica američkih Židova milijardera, članova masonske lože *B'nai B'rith* (Sinovi saveza) dogovorila o uništenju carske Rusije. Ovu masonsku ložu sačinjavali su isključivo Židovi, a to je bila središnja loža iz koje se upravljalo čitavim svijetom. Plan je bio da se svrgne carska dinastija Romanovih u Rusiji i dovede na vlast »oslobodilački pokret« bez obzira na tisuće židovskih žrtva koje su se predviđale. Sredstva za promidžbu svjetskog tiska protiv carske obitelji, kao i za financiranje pobunjenika, dali su Židovi: Mortimer, Schuster, Run, Levi i Schiff⁸.

U najvišem partijskom organu, Politbirou, gotovo 90% članova bili su Židovi (Trocki, Zinovjev, Kamujev, Sverdlov, Radek i dr.), a i sam Lenjin bio je polužidov, oženjen Židovkom i član masonske lože *L'Union de Belleville* (Velikog Orijenta u Francuskoj). Potpuno je jasno da niti u Politbirou, kao ni u sovjetskoj vladi, nema proletera i da stvarni proletarijat nije došao na vlast. Proletarijat je samo tijekom revolucije iskorišten za pljačku bivše aristokracije, kao i za sva razbojništva i pogubljenja, tako da je »diktatura proletarijata« trajala vrlo kratko, u stvari ta krilatica postala je čista obmana. Prava diktatura bila je ona u Kremlju, odabrane partijske elite. Stvarni idejni otac Listopadske revolucije bio je Židov Lav Davidovič Bronstein, pseudonimom Trocki, no poznato je da su židovski mudraci uvijek gurali nekog drugog za formalnog vođu kako bi djelovali i vladali u sjeni kao tzv. »drugi čovjek«, što je i kasnije bilo sasvim razvidno u ulozi Primakova u SSSR-u ili npr. Kissingera u SAD-u. Tako je Vladimir Iljič Uljanov, znan kao »Lenjin« po nadimku svoga brata koji se objesio, postao vođa boljševičke strahovlade. Primjera radi, prema dekretu Sovnarkoma 1918. godine, određena je smrtna kazna bez istrage i suđenja za svakog koji širi i čuva djelo *Protokoli sionskih mudraca*. Boljševici su socijaliste u drugim zemljama proglasili izdajnicima vlastitog i međunarodnog proletarijata te su već 1919. godine u Moskvi sazvali Prvi komunistički kongres gdje je osnovana Komunistička internacionala poznatija pod nazivom »Kominternu«.

Tada u boljševičkom Sovjetskom Savezu počinje totalna dehumanizacija čovjeka, njegove svijesti i uma, koja će se u židovsko-masonskom scenariju tijekom 20. stoljeća proširiti na čitav svijet. Gradile su se ogromne tvornice s visokim dimnjacima u kojima su radile tisuće radnika kako bi se običan čovjek otrgnuo od sela, od svoje obitelji, svoje zemlje, svoje tradicije i postao samo sitno zrno u tim velebnim zdanjima. Trebalo ga je učiniti potpuno bezvrijednim, da shvati da u stvari nije nitko i ništa, da mu se otme duša, vjera i dostojanstvo, jer više se ne ponosi nekim svojim učinkom, rukotvorinom, budući da je za stotine traktora, strojeva koji svakodnevno izlaze iz tvornice, njegov rad potpuno beznačajan. Seljaku se oduzela sva njegova imovina, imanje, stoka i ni u čemu svome više nije nalazio

⁸ A. S. Nilus: *Protokoli Sionskih mudraca*, Proslav djela Ivana Mužića, Dalmacija-papir, Split, 1999.,str. 13

smisao življenja, već je bio pritisnut zvukom tvorničke sirene i strahom od Sibira. Utjehu više nije imao ni u vjeri, u Bogu, jer su boljševički diktatori na oltar umjesto Boga stavili stroj. Od žitnice Europe s plodnom zemljom crnicom napravljene su pustare, tako da je onih nesretnika koji nisu postali robovi tvornica preko pet milijuna samo u 1925. godini umrlo od gladi. Isti slučaj desio se i s umjetnošću, poglavito književnošću, gdje svakakvi umjetnici bez morala, vjere i obitelji, zadojeni marksizmom i nihilizmom, stvaraju čudnu umjetnost pod imenom »moderna«. O toj temi kasnije će biti nešto više govora.

Nakon Lenjinove smrti, židovski moćnici čitavog svijeta pozorno su osluškivali što će se dogoditi u Sovjetskom Savezu. Trockij, kao duhovni vođa Listopadske revolucije, trebao je preuzeti vlast, ali desilo se nešto što židovski moćnici nikako nisu htjeli: Josif Visarionovič Džugašvili, zvan »Staljin«, poznat po krvoločnosti i okrutnosti u boljševičkom puču, udružio se sa Židovima Zinovjevima i Kamljevima, optužio je i uklonio Trockog i preuzeo vlast. Staljin je bio Gruzijac, rođen 1879. godine, a njegovi roditelji nisu uopće znali ruski jezik. On je naučio ruski jezik u pravoslavnom sjemeništu kojega je pohađao i iz kojeg je bio izbačen 1899. godine. Kasnije se Staljin riješio Zinovjeva i Kamljeva, kao i gotovo svih prvoboraca Listopadske revolucije. Od stotinjak prvaka revolucije oko devedeset ih je streljano i protjerano. Boljševička revolucija, iako židovsko dijete, okrenula je pilu naopako. Među milijunima ubijenih i prognanih u Sibir za vrijeme Staljinovih čistki nisu bili pošteđeni ni Židovi, a poglavito slobodni židari. Pored nekoliko milijuna pogubljenih bilo je 42 800 svećenika i ostalih duhovnih osoba, a prema službenim podacima komunisti su razrušili četrnaest tisuća crkava.

Cionistički pokret

Dok su se na prostorima tadašnjeg Sovjetskog Saveza odvijala silna zvjerstva i progona u ime »proleterske revolucije«, »proleteri« i njihovi vođe ostavljeni su po strani od čitavog svijeta jer se na prostorima zapadne Europe još uvijek vodio do tada neviđeni rat, Prvi svjetski rat. Ratovala su Austrougarska Monarhija, Njemačka i Turska protiv Engleske, Francuske, Rusije i njihovih saveznika. Židovski cionisti vidjeli su u tom ratu svoju ogromnu priliku: vratiti se na prostore Palestine i uspostaviti svoju državu Izrael. Kako to postići kada na prostorima Palestine do 1881. godine gotovo da nije ni bilo Židova, a do Prvog svjetskog rata nastanjeno ih je svega 9% od ukupnog pučanstva? Osim toga, Velika Britanija je podržavala želju Palestinaca i Arapa za uspostavljanje samostalnih država i potpunu neovisnost od osmanlijske vlasti. Sile Osovine, Austrougarska, Njemačka i Turska, 1916. godine su bile u znatnoj ratnoj prednosti u odnosu na sile Antante, Engleske i Francuske. Kada se carska Rusija našla u građanskom ratu s boljševičkim pobunjenicima, Francuska je jedva izdržavala dugu rovovsku bojišnicu, a Engleska je bila okružena njemačkim podmornicama. Njemačka je tada ponudila Velikoj Britaniji prekid rata i mir koji je u svakom pogledu odgovarao Velikoj Britaniji.

Cionisti su tada hitno djelovali jer u slučaju mira turska vlast ostaje u Palestini i od njihove države zasad nema ništa, pa su sa svojim vođom Chaimom Weizmannom, koji je kasnije postao prvi izraelski predsjednik, održali tajni sastanak s britanskom vladom. Židovski cionisti predložili su Velikoj Britaniji da će uvući SAD u rat kako bi pobjeda u ratu bila neupitna, a zauzvrat će nakon rata Velika Britanija okupirati područje Palestine te će omogućavati postupno useljavanje Židova, nakon gotovo dva tisućljeća, koji će istiskivati i protjerivati Palestince. Kada brojčano stanje židovskih useljenika prijeđe kritičnu masu, Britanija će se povući s okupiranog područja i ostaviti državu Židovima. Koliko je ovo bio nepošten plan teško je i zamisliti: raseliti i prognati domicilni narod i dovesti strani narod da

na tom području stvori svoju državu. Bi li se tako nešto omogućilo nekom drugom narodu? Nipošto! Uzmimo, na primjer, da Turci nisu bili zaustavljeni na Uni i Savi, odnosno Ilovi, da su došli do Austrije, a da se sav hrvatski narod morao iseliti. Bi li svjetski moćnici omogućili Hrvatima da se vrate nakon trinaest stoljeća u pradomovinu Bijelu Hrvatsku s glavnim gradom Krakovom i da se Poljaci, Ukrajinci, Česi i Slovaci iseles s toga područja? Potpuno je iluzorno postaviti takvo apsurdno pitanje.

Nakon tog tajnog sporazuma Velika Britanija je odustala od potpisivanja mira s Njemačkom, a u Sjedinjenim Američkim Državama se preko noći promijenila politika prema zaraćenim stranama u Prvom svjetskom ratu. Kompletni javni mediji, koji su bili u židovskim rukama, počeli su agitirati da Amerikanci, u službi svjetskog mira, moraju ući u rat na strani sila Antante. Poznati židovski moćnici i bankari kao što su Bernard Baruch, Louis Brandeis, Paul Warburg, Jacob Schiff i drugi vršili su pritisak na američkog predsjednika Woodrowa Wilsona, jednog od rijetkih predsjednika SAD-a koji nije bio mason ili pod utjecajem židovskog lobija, da Sjedinjene Američke Države podu u rat. Wilson je doslovno bio zgranut radi moći medija i tajnih masonsko-židovskih organizacija, shvaćajući da oni u stvari vladaju Sjedinjenim Američkim Državama, što je kasnije i napisao u svojoj knjizi *Nova sloboda*. Do tada u Sjedinjenim Američkim Državama nije postojalo antinjemačko raspoloženje, već je bilo obrnuto. S obzirom da su Sjedinjene Američke Države takoreći stvorene u borbi s Englezima, većina je Amerikanaca njemačkog porijekla, znatno više nego engleskog, a službeni jezik je postao engleski umjesto njemačkog samo zato što su ostali narodi, poglavito protestantski, bili skloniji engleskom jeziku. Presudna prekretnica se ipak desila kada je u englesko-cionističkoj režiji potopljen od strane Velike Britanije brod Lusitania s američkim državljanima, za što je bila optužena Njemačka.⁹ Tako su Sjedinjene Američke Države ušle u rat na strani Engleske s parolom osiguranja demokracije u čitavom svijetu, uz čuveni ratnički poklik: »Potprašimo Hune!«

Istovremeno, dok su se Sjedinjene Američke Države spremale za rat nakon englesko-cionističke nagodbe, u Njemačkoj je odjednom splasnuo ratni entuzijazam. Razlog je tome što je i u Njemačkoj većina tiska, banaka i industrije bila u rukama Židova. Mediji su počeli provoditi antiratnu kampanju, sindikati predvođeni židovskim marksistima povelili su štrajkove u tvornicama oružja, banke su vladi prestajale posuđivati novac i u kratkom vremenu stvorena je ekonomska kriza pod isprikom »Sve je to zbog rata.«

Tajni pregovori englesko-židovske nagodbe ili pregovori između sila Antante i cionista vođeni su tijekom veljače 1916. godine, a rezultirali su tajnim Syker-Picotovim sporazumom o podijeli bliskoistočnog dijela Osmanlijskog Carstva. Objavljeni su tek 2. studenog 1917. godine deklaracijom koju britanski ministar vanjskih poslova Arthur Balfour šalje lordu Walteru Rothschildu, predsjedniku engleske federacije cionista. Sile Osovine su naposljetku izgubile rat i u studenom 1918. godine potpisale su bezuvjetnu kapitulaciju, tako da se mogla izvršiti nova podjela svijeta. Mirovnom konferencijom u Versaillesu 1919. godine donijeta je službena odluka o budućnosti bliskoistočne regije, tako da Palestina dolazi privremeno pod britansku vlast, što znači da je cionistički plan proveden. Na razvalinama Osmanlijskog Carstva, između ostalog, potpuno neprirodno, a čisto interesno, stvorena je marionetska kraljevina Kuvajt, zemlja najbogatija naftom, koja je doslovno odsječena i ukradena od današnjeg Iraka, što konstantno izaziva konflikte, a rezultira Zaljevskim ratom 1991. godine.

⁹ Dr. Albert D. Pastore: *Čudnije od fantazije*, poglavlje 44., http://www.opfn.org/apfn/WTC_STF.htm

Svjetski poredak nakon Versailleske konferencije

O učincima Versailleske konferencije na raspad Austrougarske Monarhije više ću se osvrnuti kada ću pisati o slobodnim zidarima na našim prostorima jer su se granice država stvorenih na razvalinama Austrougarske Monarhije crtale u masonskim ložama. Za židovsku elitu je Austrougarska bila država po vlastitoj mjeri jer nije bila nacionalna država, već savez različitih naroda kojima su apsolutno u bankarstvu, industriji, trgovini i tisku dominirali Židovi. Oni su prigrlili takvu državu, ali se nisu ni opirali njezinom uništenju, što je vidljivo i kod novostvorene Kraljevine SHS u kojoj su bili apsolutno lojalni vlasti.

Glavne odluke Versailleske konferencije donesene su ranije iza zatvorenih vrata, dogovorene između »vladara svijeta«, a iznosili su ih državnici pobjedničkih sila Antante, prvenstveno Thomas Woodrow Wilson, Loyd George, Georges Clemenceau i Vittorio Orlando. Američki predsjednik Wilson shvatio je novu podvalu prekrajanja svijeta i pokušao je inzistirati na svojim načelima da svaki narod na svom teritoriju ima pravo na samoodređenje, što je i sastavio u poznatih »Četrnaest točaka«, ali bio je usamljen i nemoćan, a kasnije je i popustio u svojim stavovima (cionisti su ga ucijenili javnom objavom njegove vanbračne veze, prema kasnijem pisanju američkog milijardera, cionista Benjamina Freedmana) jer mnogo su važniji interesi »vladara svijeta« od interesa malih naroda (Hrvata, Palestinaca, itd.).

Na području Palestine koja je bila pod vlašću Velike Britanije, poslije Prvog svjetskog rata živjelo je oko šesto tisuća Palestinaca i oko osamdeset tisuća Židova. Tijekom dvadesetih i tridesetih godina naseljavanjem Židova u Palestinu izbijaju česti sukobi, tako da Palestinci podižu pobune 1922. i 1929. godine. Velika Britanija u tim pobunama obično ostaje po strani. Prvo veće useljavanje Židova u Palestinu dogodilo se nakon dolaska nacista na vlast u Njemačkoj 1933. godine kada je više od dvjesto i pedeset tisuća Židova pobjeglo iz Njemačke u »Obećanu zemlju«. Uoči Drugog svjetskog rata na prostoru Palestine živjelo je oko devetsto i pedeset tisuća Palestinaca i četrismo i pedeset tisuća Židova.

Versailleski mirovni sporazum završio je potpisivanjem Njemačke 28. lipnja 1919. godine, a uvjete su diktirali pobjednici. Njemačkoj je tim sporazumom oteto 73 845 kvadratnih kilometara prostora, tako da su načela »samoodređenja« svakog naroda, za što se zalagao američki predsjednik Wilson, potpuno izigrana, a sile Antante tim su sporazumom predodredile nastajanje novog rata. Osim nepravednih prekrajanja granica, Prvi svjetski rat je apsolutno učvrstio financijsku moć židovske elite. Sve države koje su sudjelovale u ratu, poglavito države gubitnice koje su osim troškova ratovanja morale plaćati i znatnu ratnu odštetu, imale su ogromna zaduženja kod svjetskih banaka. Pored zaduženja država, građani u tim kriznim godinama također su posegnuli u zaduženja kod banaka kako bi održali bilo kakvu egzistenciju. Na kraju rata su hipoteke građana i država bile u bankama, a krediti su se vraćali uz lihvarske kamate. U čijim su rukama bile banke? Ogromna većina je bila u vlasništvu Židova pa proizlazi da su narodi i države potpuno ovisili o židovskoj eliti, a moć židovske elite je bila apsolutna, nedodirljiva i učvršćena. Primjera radi: Židovi u Njemačkoj do 1933. godine nisu prelazili 1% od ukupnog pučanstva, a samo u Berlinu 1923. godine židovskih privatnih banaka bilo je sto i pedeset, u usporedbi s jedanaest banaka u nežidovskom vlasništvu. Osim toga, u Njemačkoj je bilo 85% Židova među posrednicima na financijskim burzama, a 25% - 35% na atraktivnim sveučilištima (pravo, ekonomija, medicina, filozofija)¹⁰.

¹⁰ Ivan Mužić: *Hitler i Izrael Orbis*, Split, 1997., str. 114

Cionistička je moć i utjecaj poslije Prvog svjetskog rata u Sjedinjenim Američkim Državama postala neograničena te je židovska elita, u suradnji sa slobodnim zidarima, postala jedina stvarna vlast u toj anacionalnoj zemlji. Sjedinjene Američke Države su zemlja po mjeri židovskih mudraca, liberalna država u kojoj nema političkog naroda. U takvoj državi se moraju dodvoravati vlasti, biti »dvorski Židovi«, a s obzirom da je ona sekularna, oni postaju stvarna vlast, a nežidovi i nemasoni financijski i gospodarski ovisnici, odnosno njihovi podanici. Dogodilo se u Sjedinjenim Američkim Državama da se uslijed nadmoći židovskog religijskog bića Židovi nisu amerikanizirali kao drugi narodi, već su se Amerikanci judaizirali te se osjećaju kao »Odabrani narod« koji ima misijsko poslanje zavladatai čitavim svijetom u ime svojih pravih vladara.

Hrvati su od svih južnih Slavena bili najviše blagonakloni prema cionizmu. U Hrvatskoj cionizam počinje djelovati 1902. godine, a već 1904. godine cionisti održavaju svoj prvi kongres. List *Židovska smotra*, kasnije *Židov*, počinje izlaziti 1906. i izlazi do 1941. godine. Kraljevini SHS židovski moćnici su dočekali s oduševljenjem, kao i staru državu Austrougarsku Monarhiju, jer je i ova država bila višenacionalna, a oduvijek neriješeni međunacionalni odnosi u takvim državama njima idu u prilog. Po svom starom običaju, priklonili su se vladajućim srpskim strukturama, a za sjedište svog cionističkog pokreta u Kraljevini SHS odabrali su Zagreb. I ovdje se vidi konstanta odnosa većine Židova prema Hrvatima: treba djelovati među Hrvatima jer je kod njih sve dozvoljeno, a treba poštivati i cijeliti njihove vlastodršce koji do 1990. godine nisu bili Hrvati. Budući da i Kominterni odgovaraju nesređene višenacionalne države u kojima je lakše uništiti domaće kapitaliste, proizlazi da se ovdje komunizam i židovstvo potpuno podudaraju i da im je zajednički cilj borba protiv nacionalnih država. Tako je to zajedništvo iznjedrilo prvaka i glavnog ideologa komunističkog pokreta u Jugoslaviji, Židova Mojsija Pijadu, zvanog »Moša«.

Nobelovac Židov Albert Einstein, i sam cionist, ali u ono vrijeme prije svega pacifist, nije odobravao taj okrutan način i metode kojima cionisti osvajaju teritorij i stvaraju umjetnu državu. On je bio za sporazum s Palestincima u zajedničkom miroljubivom suživotu. Kasnije je i odbio ponudu da bude predsjednik Izraela s obrazloženjem da bi tada morao Židovima reći stvari koje oni ne žele čuti. Moramo se podsjetiti Einsteina kada je javno prosvjedovao u Međunarodnoj ligi za ljudska prava nakon zločinačkog ubojstva dr. Milana Šufflayja 1931. godine koji je umro zalažući se za pravo Hrvata na vlastitu državu.

V. Hitlerov nacizam i holokaust

Adolf Hitler

Na ruševinama Prvog svjetskog rata stvorio se neprirodan i nepravedan svjetski poredak s novonastalim državama čije su umjetne granice bile potpuno neusporedive s etničkim granicama pripadajućih naroda. Granice su skrojene na temelju raznih kompromisa zemalja pobjednica u ratu, odnosno tajnim dogovorima vodećih svjetskih masona i židovskog lobija, a domicilni narodi na tim prostorima nisu imali nikakav utjecaj na samoodređenje i stvaranje svojih nacionalnih država. Pored toga, čitava Europa, SAD, kao i većina država ostatka svijeta bile su pod apsolutnom financijskom dominacijom svjetskih židovskih banaka. Lako je bilo predvidjeti da takav ovisnički i sluganski odnos pojedine države neće dugo izdržati. Počelo je prvo u SSSR-u dolaskom Staljina na vlast kada su boljševici okrenuli leđa židovskoj eliti koja ih je stvorila te izvršili stravične progone svojih stvoritelja. Nakon tzv. staljinizma nastao je fašizam u Italiji, da bi sve kulminiralo u Njemačkoj pojavom nacionalsocijalizma.

Adolf Hitler rodio se u Braunau na rijeci Inn u Austriji 1889. godine. Njegova majka Klara bila je jako pobožna i obožavala ga je jer su joj tri starija sina umrla u mladosti. Otac Alojz bio je liberalnog svjetonazora, gotovo ateist, i jako je utjecao na Hitlerov odnos prema kršćanstvu. Hitler je rano, s trinaestak godina, prestao vjerovati u kršćanske vrijednosti. Otac mu umire 1903. godine, i on s četrnaest godina odlazi u Linz, kasnije u Beč, gdje se sam školuje i zarađuje za život. Nakon majčine smrti 1907. godine pokušao se po drugi put upisati na Akademiju likovnih umjetnosti, ali nije uspio. Sve te godine sam zarađuje za život radeći kao dekorater, crtač plakata i slikar. Što je sve tog mladog čovjeka zaokupljalo i utjecalo na njegov um, njegov razvoj, da bi ga na kraju povijest svrstala među najveće zločince 20. stoljeća, teško je dokučiti. Nadahnjivala ga je germanska mitologija, germanski bogovi, poglavito bog Odin ili Wutan.

Odin nije vječni, niti svemogući Bog, on je smrtno biće koje svoje izvanzemaljske sposobnosti pokazuje posredstvom magije. On je bog šaman. Šamanizam je dar bogova ili duhova, a šaman posebno ukrašava svoju odjeću u obliku neke životinje te ga magija uvlači u mistično stanje u kojem prema vlastitoj volji pada u trans u kojemu mu duša napušta tijelo. Duša odlazi u svijet mrtvih i upoznaje se sa spoznajama koje znaju samo mrtvi i bogovi. Njegova duša lebdi velikim drugim svijetom, upoznaje tajne i jezik toga svijeta, a vraćajući se na zemlju svojom vidovitošću postaje vodič duša za drugi svijet. Kršćanska religija mitskog Odina smatra Sotonom.

Osim germanske mitologije, na mladog Hitlera najviše je utjecao profesor povijesti dr. Leopold Potsch koji je isticao bezuvjetnu ljubav prema njemačkom narodu diveći se Bismarckovom odlučnom ujedinjenju Njemačke, u odnosu na anacionalnu, liberalnu i dvojnu Austrougarsku Monarhiju. Beč je već tada, dok je u njemu boravio mladi Hitler, imao dva milijuna stanovnika od kojih je Židova bilo dvjesto tisuća. Osim Židova, Beč je vrvio od raznih naroda Austrougarske Monarhije (postojale su takozvane »češke četvrti«) i osjećao se osobito internacionalistički duh umjesto samorodnog bečkog. Ono što je već tada istinski smetalo Hitleru, kao i svakom domoljubu, bilo je što je 90% tiska, kazališta, objavljene literature kao i ostale umjetnosti bilo u židovskim rukama. Grad s takvom kulturnom i umjetničkom baštinom srozao se na manipulaciju javnog mijenja i falsifikat unutarnjih

potreba i želja. Tada Hitler dolazi pod utjecaj bečkog gradonačelnika Karla Luegera koji je bio veliki antisemit i uzaludno se pokušavao boriti protiv tih manipulacija i krivotvorina čovjekove svijesti. Luegerova uzrečica »Ja odlučujem tko je Židov.« očito je odredila daljnji tijek misli i budućnost ovog dvadesetogodišnjaka.¹¹

Godine 1912. preselio se u München, a 16. kolovoza 1914. godine dragovoljno se prijavio u vojsku. Sudjelovao je u mnogim bitkama i bio dva puta ranjen i više puta odlikovan za hrabrost. U vojsci živi spartanski život, ne pije, ne puši, izbjegava javne kuće, a najbolji mu je prijatelj pas Foxel. U proljeće 1918. godine, za vrijeme napada sila Atante u kojima su Saveznici koristili bojne otrove, Hitler privremeno gubi vid i kapitulaciju Njemačke dočekuje u bolnici. Tada odlučuje o svojoj daljnjoj sudbini, ni približno ne sluteći koliko će duša, naroda, država ovisiti o njegovim postupcima. Kao da je bacio grudu snijega na planinu, a ona se polako kotrljala niz liticu, postajala sve veća i veća, sve brža i brža, da bi se kao lavina survala i prekrila sve ispod planine. Postaje član Njemačke radničke stranke (kasnije Nationalsocijalističke radničke stranke Njemačke), a 1921. godine izabran je za predsjednika. U Münchenu 9. lipnja 1923. godine s grupom stranačkih kolega podiže puč kojega guše vlasti, a on je osuđen na pet godina zatvora.

U zatvoru piše memoare i nastaje njegovo poznato djelo *Mein Kampf* (Moja borba) u kojem iznosi svoja zapažanja na stanje gospodarstva, trgovine, banaka, tiska, umjetnosti, sveučilišta, crkve, vlasti i nemoralu u Njemačkoj i Austriji. Židove Hitler smatra isključivim krivcima za dekadentno stanje u njemačkim državama te priznaje da je postao fanatični antijudaist. Prema njemu, židovski narod je uvijek stvarao državu u državi, želeći da se židovstvo kao religija poistovjeti s rasom i nacijom jer im je religija sredstvo za očuvanje rase. Hitler je smatrao da židovstvo nije religija, nego rasna zajednica. Priznaje da su Židovi narod jači od arijevske, jer kako bi u suprotnom preživjeli dva tisućljeća bez države. Problem je u tome što Židovi svoju snagu i umijeće ne stavljaju u službu šire zajednice, već je koriste isključivo za vlastiti probitak i interes. O Židovima kao nomadskom narodu Hitler piše da nisu čak ni nomadi budući da i nomadi imaju određeno stajalište prema radu, a Židovi su uvijek bili samo paraziti na tijelu drugih naroda. Hitler podsjeća da su na prostore Njemačke došli još u rimsko vrijeme, ali ne da privređuju, već da trguju i ubiru lihvarske kamate. Također podsjeća na Isusovo vrijeme kada ih je Isus Krist bičem potjerao iz Hrama jer su od njega napravili trgovište.

Hitler nije cijenio samo bijelu, poglavito germansku rasu, već se izuzetno divio žutoj, japanskoj rasi. Bio je oduševljen japanskom ratničkom hrabrošću, a još je više poštivao japanski narod jer se u Japanu židovski moćnici nikako nisu mogli udomačiti, uspostaviti svoju dominaciju, pa čak ni približiti gospodarskim, bankarskim, umjetničkim i informativnim strukturama. Vjerovao je da Židovi u Japanu vide zadnju neosvojenu utvrdu koju nikako ne mogu osvojiti iznutra, nego će je svim sredstvima htjeti osvojiti izvana.

Hitlerovo bavljenje germanskom mitologijom i njemačkom junačkom pričom stvorilo je posebnu ljubav prema životnom djelu Richarda Wagnera. Još kao dječak slušao je Wagnerova djela koja su njegove dječake snove pretvorila u glazbu. U Wagneru je našao srodnu dušu i uz glazbu je duhovno selio u njemačku prapovijest osjećajući da mu je taj stari svijet veoma blizak. Nietzscheov utjecaj na Hitlera također je zasigurno bio velik, ali ne presudan niti približno značajan kako javno mnijenje sluti. Hitler je Friedricha Nietzschea smatrao velikim genijem, umjetnikom koji se izražava prekrasnim njemačkim jezikom, a manje ga je doživljavao kao filozofa od kojeg može nešto naučiti. Umjetnost moderne i apstraktne pravce u umjetnosti (kubizam, futurizam i dadaizam) smatrao je smećem,

¹¹ Mladen Schwartz: *Protokoli, Židovi i Adolf Hitler*, Croatiaprojekt, Zagreb, 1997., str. 44

umjetnošću bolesnika. Njegovim dolaskom na vlast njemački muzeji su u bescjenje rasprodali slike Piccassa, Van Gogha, Oskara Kokoschke, Paula Kleea, Vasilija Kandinskoga, Marca Chagalla i drugih¹².

Hitler nije vjerovao u Boga. Nakon Prvog svjetskog rata prestao je biti formalni katolik i nije više išao u crkvu. Prema Svetoj Stolici imao je negativan stav, ali nije htio uništiti vjeru običnom puku jer je shvaćao da je potrebna narodu koji vapi za Božjom pomoći. Hitler je Isusa smatrao nežidovom, Galilejcem, narodnim vođom koji se borio protiv Židova. Vjerovao je samo u opipljivu, dokazanu metafiziku i koliko god je imao otklon prema katoličkom nauku i znanosti, tako je odbacio i Einsteinovu teoriju relativnosti, smatrajući je potpuno besmislenom i neozbiljnom, jednom od židovskih podvala.

Nacionalsocijalistička radnička stranka pobjeđuje na izborima 30. siječnja 1933. godine i Hitler postaje kancelar Njemačke. Nakon smrti njemačkog predsjednika Paula von Hindenburga godinu dana poslije, Hitler spaja te dvije funkcije i postaje apsolutni vladar Njemačke. Dolaskom Hitlera na vlast, u Njemačkoj se u vrlo kratkom roku izmijenila slika vladajućih struktura u bankarstvu, trgovini, gospodarstvu, školstvu, znanosti, umjetnosti, informacijama i dr. Ono što je židovska elita stoljećima izgrađivala lihvom, manipulacijom, prijevarama, a danasve svojom superiornošću, Hitler je na grub način poništio. Paralelno s jačanjem njemačke nacionalne svijesti, koje za ostale narode postaje potpuno neprimjereno, s buđenjem gospodarstva i razvitka, jačanjem oružanih snaga i potpunim rješenjem nezaposlenosti, izvan njemačkih granica počinje prava urota protiv njemačke države. Šest godina prije početka Drugog svjetskog rata, 24. ožujka 1933. godine, britanski list *Daily Express* objavio je na naslovnoj stranici proglas: »Judeja objavljuje rat Njemačkoj. Židovi svih zemalja, ujedinite se u zajedničkoj akciji.« Iste godine Albert Einstein emigrira iz Njemačke u Sjedinjene Američke Države i postaje glavni zagovornik izgradnje atomske bombe, oružja protiv Njemačke. Počela je gospodarska izolacija Njemačke, a židovski politički vođa Vladimir Jabotinsky ustvrdio je da Židovi čitavog svijeta već mjesecima vode borbu protiv Njemačke, ali da je potreban fizički rat kako bi Njemačka bila potpuno uništena. Židov Harold Ickes, sekretar unutarnjih poslova FDR-a u Sjedinjenim Američkim Državama 1934. godine zabranjuje uvoz helija za čuvene njemačke cepeline u Njemačku, tako da Nijemci, umjesto helija moraju koristiti lakozapaljivi vodik što je uzrokovalo poznatu katastrofu cepelina Hindenburg. Više od dvadeset tisuća Židova je emigriralo iz Njemačke u Englesku gdje su njihovi vođe vršili veliki pritisak na englesku vladu da ni u kojem slučaju ne dođe do bilo kakvog sporazuma između Velike Britanije i Njemačke. Veliku potporu našli su u jednom od najvećih masona 20. stoljeća i cionističkom agentu, Winstonu Churchill.

Veliko je pitanje što je u stvari Adolf Hitler, čelnik i vođa Trećeg Reicha, želio. Gdje je bila granica na kojoj je namjeravao stati i je li je uopće bilo? U svakom slučaju, želio je vratiti dostojanstvo njemačkom narodu, narodu uljudbe i civilizacije, narodu koji je vojnik i radnik, koji neće biti ponižen i imati tuđinca za gospodara. Želio je ispraviti neprirodne granice utvrđene sramnim Versailleskim sporazumom po kojem je četvrtina njemačkog naroda živjela van granica Njemačke. Da je Hitler stao samo na tome, nitko ga ne bi mogao uvrstiti na vrh svjetskih zločinaca. Je li tada mogao stati ili je sve krenulo kao gruda snijega? Je li sam bacio grudu snijega na planinu ili je još netko drugi s druge strane planine također bacio grudu snijega na njegovu stranu? Ono što je sigurno, Hitler nikako nije želio rat s Engleskom, smatrao ih je prirodnim saveznicima i silno je želio savez s Velikom Britanijom. Sa Sjedinjenim Američkim Državama želio je prijateljstvo jer nije imao nikakvih interesa na američkom kontinentu. Uvijek će biti dvojbeno zašto je Hitler napao SSSR, a imao je sa Staljinom potpisan pakt o nenapadanju. Prema svjedočenju Nikite S. Hruščova, Staljin je

¹² Ivan Mužić: *Hitler i Izrael*, Orbis, Split, 1997., str. 52, 60 i 104

priznao Hruščovu da je htio napasti Hitlera nakon što bi se pripremio za rat, ali je Hitler to saznao i munjevito reagirao preventivnim ratom.

Početak Drugog svjetskog rata

Godine 1938. Hitler je priključio svoju domovinu Austriju Njemačkoj, a 1939. godine počeo je rat s Poljskom za povratak njemačkih teritorija koji su Versailleskim ugovorom 1918. godine oduzeti Njemačkoj i pripojeni Poljskoj. Nakon tog događaja Velika Britanija i Francuska objavljuju rat Njemačkoj, potpuno ignorirajući da je Poljsku napao i SSSR s istočne strane. Hitler je apelirao na vlade Velike Britanije i Francuske da povuku svoje odluke o objavi rata, ali umjesto odgovora Saveznici su počeli nagomilavati vojsku na njemačkoj zapadnoj granici. Cionistički vođa Chaim Weizmann u rujnu 1939. godine objavljuje kako Židovi čitavog svijeta na strani Engleske idu u rat protiv Hitlerove Njemačke. Tako je počeo taj strašni rat neviđenih razmjera koji je izmakao kontroli u svakom pogledu, rat nezamislivih zločina, stradanja i užasa.

Židovski vlastodršci u Sjedinjenim Američkim Državama, Henry Morgenthau, Harold Ickes, Eugene Myer, vlasnik *Washington Posta* (danas je vlasnik Myerov unuk) i ostali rade isti scenarij kao kada su Sjedinjene Američke Države ušle u Prvi svjetski rat. Protivnici rata u SAD-u svim silama žele spriječiti da milijuni Amerikanaca stradaju u ratu za židovsko-engleske interese, među kojima se isticao poznati pilot Charles Lindbergh. Sve je isplanirao FDR, najprije uvevši embargo na naftu za Japan i znajući da će na taj način isprovocirati Japan. Prema kasnije utvrđenim dokazima, FDR je znao da će Japan napasti Pearl Harbor, ali se nije ništa poduzimalo jer su bile potrebne tisuće mrtvih Amerikanaca kako bi se definitivno uvjerila američka javnost da je nužno poći u rat.¹³

Prema nekim procjenama, Hitler je odgovoran za sedamnaest milijuna žrtava, od kojih je šest milijuna Židova, pretežito stradalih u koncentracijskim logorima na teritoriju pod kontrolom nacističke Njemačke. Danas je »holokaust« uobičajen naziv za genocid nad Židovima (grčki *olokauston*: potpuno spaljen - što je bila žrtva paljenica bogovima i dušama pokojnika kod Grka i Rimljana, a prvi puta ju je upotrijebio crkveni sabor protestantskih crkava u zapadnoj Njemačkoj). Iako je progon Židova u Njemačkoj počeo još 1933. godine dolaskom na vlast Nacističke stranke Njemačke, a masovna uhićenja i odvoženje u logore odmah nakon izbijanja rata, kao službena politika u Njemačkoj ustanovljena je tek 1942. godine na konferenciji u Wanseeu kao fizičko uklanjanje Židova pod nazivom »Konačno rješenje židovskog pitanja«.

Židovske žrtve u Drugom svjetskom ratu

Točan broj stradalih Židova u nacističkim logorima ostat će vječna tajna. Prema tvrdnjama židovske elite, ukupan broj od šest milijuna je sveti broj i tko u javnosti posumnja u vjerodostojnost broja žrtava je antisemit, fašist ili bar rigidni desničar. Treba se podsjetiti da je poslije Drugog svjetskog rata na ulazu u logor Auschwitz bila podignuta spomen-ploča na kojoj je na svim svjetskim jezicima pisalo kako je u tom logoru ubijeno četiri milijuna ljudi. Gorbačov je 1989. godine dozvolio uvid u službeni arhiv logora u Auschwitzu koji je

¹³ Dr. Albert D. Pastore: *Čudnije od fantastije*, poglavlje 4
http://www.opfn.org/apfh/WTC_STF.htm

preuzela Crvena armija oslobodivši logor u siječnju 1945. godine. Pronađene su uredno vođene knjige o mrtvima i na zaprepaštenje svjetske javnosti u knjigama se našlo sedamdeset i četiri tisuće stradalih osoba. Nakon tih podataka dr. Franciszek Piper, ravnatelj Odjela za utvrđivanje žrtava rata Povijesnog muzeja u Oswiencimu koji je niz godina proučavao tu materiju, objavio je da je u logoru stradalo oko milijun i petsto tisuća logoraša, od kojih je milijun i dvjesto tisuća Židova. Ovu brojku danas prihvaćaju i židovski povjesničari. Spomen-ploču s četiri milijuna su skinuli s ulaza u Auschwitz, a mitska brojka od šest milijuna ostaje i dalje. Židov Josef Ginsburg je jedan od preživjelih logoraša njemačkih logora. Poslije rata je otišao živjeti u Izrael, a nakon nekog vremena razočaran se vratio u Europu i nastanio u Münchenu. Pisao je o stradanjima Židova u Drugom svjetskom ratu i zaključio da brojka od šest milijuna ni približno ne odgovara istini¹⁴.

Pojam holokausta i koncentracijskih logora se poistovjećuje s plinskim komorama, ali je kasnije utvrđeno da plinskih komora zasigurno nigdje nije bilo osim, eventualno, u logoru Auschwitz, što niti jedan preživjeli logoraš, a niti itko drugi nije dokazao.¹⁵

Židov Thies Christophersen, zatočenik Auschwitza, objavio je službenu statistiku o broju Židova 1938. i 1948. godine. Statistika je pokazivala da se broj Židova za tih deset godina, bez obzira na stradanja u ratu, povećao s petnaest milijuna na osamnaest milijuna. Na temelju statistike je također zaključio da je nevjerojatno da se broj Židova povećao u tih deset godina za tri milijuna ako ih je u ratu stradalo šest milijuna¹⁶.

Bez obzira na broj stradalih Židova u Drugom svjetskom ratu, oni su zasigurno najveće žrtve prema ukupnom broju židovske populacije, ali nisu jedine, isključive žrtve, što se danas nameće u svijetu kao opasna teza. Od holokausta, zasigurno najvećeg zla 20. stoljeća, židovski mudraci su napravili mit, kao što su ga napravili od »Odabranog naroda« i »Obećane zemlje« i svih onih »čudes« iz *Starog zavjeta*. Taj mit je postao svetinja i dogma, opsesija, nešto što je nedostajalo židovskom superiornom biću. Što je židovskim elitistima nedostajalo prije Drugog svjetskog rata? Imali su gotovo sve: gospodarstvo, trgovačke i novčarske institucije bile su gotovo sve u njihovom vlasništvu, a i ono malo što nije bilo u njihovim rukama su sistematski gušili monopolom krupnog kapitala ako se nisu htjeli prihvatiti njihovi uvjeti. Bili su apsolutni gospodari medija, tiska, kazališta, filma i svih vodećih društvenih i intelektualnih događanja. Zato su u svakoj zemlji imali neprijatelje, od siromašnog neukog puka, zavidnih obrtnika, industrijalaca i trgovaca, do nacionalno osviještene inteligencije. Što im je trebalo? U začetku onemogućiti svakog potencijalnog neprijatelja. Kako? Tako da dobiju status žrtve, postanu žrtveni jarci u Drugom svjetskom ratu. Tko sada smije uprijeti prst u Židova? Nitko!

Prateći kronologiju Drugog svjetskog rata, moramo se upitati zbog čega se Hitlera nije spriječilo u začetku ekspanzije? Čini se da se taj nacistički plamen namjerno potpirivao umjesto da ga se ugasi dok je još tinjao. Očito je da je i nekome drugom trebao taj rat. Bez obzira na eventualni brzi Hitlerov uspjeh i ogromne žrtve, bilo je razvidno da će, dugoročno, nacistička Njemačka izgubiti rat. U tom slučaju, koga briga za žrtve, one su možda i nekome dobro došle!

O stradanjima Židova u Drugom svjetskom ratu, rasizmu Hitlerove Njemačke te o holokaustu u ratu napisano je na tisuće knjiga, školskih udžbenika, znanstvenih studija i povijesnih istraživačkih radova. Zato je potrebno ukazati na neke druge događaje o kojima se

¹⁴ Ivan Mužić: *Hitler i Izrael*, Orbis, Split, 1997., str. 134

¹⁵ Ivan Mužić: *Hitler i Izrael*, Orbis, Split, 1997., str. 137

¹⁶ Thies Christophersen: *Lafandonia di Auschwitz*, Edizioni la Sfinge, Parma, str. 14; Ivan Mužić, *Hitler i Izrael*, Orbis, Split, 1997., str. 134

manje zna. Sredinom 1941. godine, na početku rata, američki Židov Theodor Kaufmann objavljuje knjigu u kojoj je iznio detaljan genocidni plan o istrebljenju njemačkog naroda prisilnom sterilizacijom (kako bi se čovječanstvo zauvijek riješilo njemačkog naroda). Malo je poznato da je takav zakon bio na snazi u hvaljenoj zemlji zavidne demokracije, u Švedskoj, do 1976. godine. Prisilno je sterilizirano šezdeset tisuća žena radi nepoželjnih rasnih karakteristika. Prema podatku švedskog dnevnog lista *Dagens Nyheter*,¹⁷ u istom razdoblju je prisilna sterilizacija vršena u Norveškoj i u Finskoj za »niže« i miješane rase, odnosno na onim ženama koje nisu imale čistu nordijsku krv.

Vrijedno je spomenuti događaj iz travnja 1944. godine kada su se vodili čuveni pregovori o transakciji »roba za krv - krv za robu« između Eichmanna s njemačke strane i Joela Branda sa židovske strane. Razmjena koja se trebala dogoditi je sto Židova za jedan kamion, uz uvjet da Njemačka kamione ne iskoristi na zapadnom bojištu. Pogodba je bila: milijun Židova za deset tisuća kamiona. Židovi iz logora u Auschwitzu bili bi prepušteni saveznicima, a logor bi se zatvorio prema želji saveznika, kao i drugi logori. Brand je Eichmannovu ponudu prenio Lordu Moyneu, zamjeniku britanskog ministra za Srednji istok, koji je nakon konzultacija s Churchillom i Rooseveltom izjavio: »Nemam gdje smjestiti milijun Židova!« Od razmjene nije bilo ništa.¹⁸ Trebamo postaviti pitanje jesu li za milijun Židova jednim dijelom krivi Englezi i Amerikanci. Zna se tko stvarno vlada u tim državama. Kako ih onda nije briga za židovske nesretnike iz Auschwitza i drugih logora? Možda su samo trebali poslužiti u statistici zbrajanja žrtava kod stvaranja novog mita »Odabranog naroda«.

Žrtve ostalih naroda u totalitarnim režimima

Rat je završio s užasnim posljedicama i strahotama kakve nitko nije mogao predvidjeti. Hitler i njegova žena Eva Braun su počinili samoubojstvo 30. travnja 1945. godine, a Sovjeti su u Berlinu pronašli njihova spaljena tijela. Hitler je do zadnjeg dana optuživao Židove za odgovornost radi Drugog svjetskog rata, a Amerikancima je prorekao da će poslije rata biti ili »žestoki anti-judaisti« ili »židovsko roblje«. U veljači 1945. godine u Jalti na poluotoku Krimu, tri pobjednika u ratu odlučila su o sudbini svjetskih naroda i država. Scenarij je bio isti kao 1918. godine u Versaillesu, samo što se u Jalti, osim nepravednih umjetnih granica što su označile buduće države, povukla i linija željezne zavjese koja je odvojila demokratsku Europu od totalitarnog komunističkog sustava. Dvojica od te čuvene trojice, Roosevelt i Churchill, bili su vodeći svjetski masoni pod apsolutnim utjecajem židovskih cionista, a Staljin, kojega je odgojio židovski boljševizam, s pravom se ubraja među najveće zločince 20. stoljeća. Ponovilo se da su budućnost svijeta odredili komunisti i cionisti pod okriljem masonskih loža.

Teško je uspoređivati žrtve. Hitlerova odgovornost za sedamnaest milijuna žrtava je neupitna i on je zasigurno veliki zločinac. Ako žrtve samo brojčano usporedimo sa šezdeset milijuna žrtava komunističkog terora, od kojih samo Staljinu na dušu ide dvadeset do dvadeset i pet milijuna, a Mao Ce Tungu dvadeset i devet milijuna, stječemo dojam da se o tim žrtvama premalo zna. Među njima je bio neznatan broj Židova. Nije ih bilo šest milijuna i kome su uopće važne? Poznati ruski književnik nobelovac, Aleksandar Isajevič Solženjicin,

¹⁷ *Slobodna Dalmacija* od 28. kolovoza 1997.

¹⁸ Petar Vučić: *Židovstvo i hrvatstvo*, Croatiaknjiga, Zagreb, 2001., str. 265 i Ivan Mužić: *Hitler i Izrael*, Orbis, Split, 1997., str. 143

zamjerio je ruskim Židovima i izrazio razočarenje što se potpuno ignorira šezdeset milijuna žrtava boljševičkog terora u korist šest milijuna židovskih žrtava. Židovski moćnici su ga proglasili zloglasnim antisemitom. Solženjicin je izgnan iz boljševičkog SSSR-a u SAD. Vrativši se nakon »promjena« iz SAD u Rusiju, zaključak je donio na temelju toga što ruski Židovi i danas neprestano naglašavaju svoju pripadnost narodu žrtve te nikada ne spominju stradanja i žrtve ruskog naroda za vrijeme Staljinove strahovlade.

Nitko se niti ne usudi spomenuti žrtve njemačkog naroda u Drugom svjetskom ratu, ne žrtve nacističke vojske, već žrtve civila, žena i djece u savezničkim bombardiranjima Njemačke, žrtve egzekucija i logora nakon 1945. godine. Procjenjuje se da ih je više od šest milijuna, a oko četrnaest milijuna Nijemaca je istjerano iz svojih domova iz drugih država i protjerano u granice tada skrojene Zapadne Njemačke. Potrebno je spomenuti jedan od najstrašnijih zločina saveznika koji je još i danas obavijen informacijskom cenzurom, a to je Dresdenska noć od 13. na 14. veljače 1945. godine. Saveznici su četrnaest sati bjesomučno bombardirali Dresden u kojemu uopće nije bilo njemačkih vojnika, a na savezničke teške bombardere nije ispaljen niti jedan protuzrakoplovni hitac. Saveznički piloti spustili su se sasvim nisko i školski precizno uništavali dio po dio grada. Prvo su gađali bolnički kompleks, potom sanitetski vlak koji je dovozio ranjenike s Istočnog bojišta, zatim zgradu po zgradu, posebno se uživljavajući na spomenicima kulture starijima od tisuću godina. Samo u toj noći poginulo je 202 040 žena, staraca i djece, a oni malobrojni koji su preživjeli nisu uspjeli pokopati mrtve. Istom su metodom bombardirani i drugi njemački gradovi: Köln, Hamburg, Berlin, Darmstadt.

Još je manje poznato da je Churchill nastojao na isti način bombardirati Zagreb jer je Hrvatsku htio okrutno kazniti zbog velikog otpora na Srijemskom bojištu koji je onemogućio »jadranski desant« i doveo Sovjete u pomoć Titovoj vojsci, pri čemu je Churchillov plan za obnovu Kraljevine Jugoslavije definitivno propao. Zagreb vjerojatno može zahvaliti zločincu Staljinu što se to nije dogodilo jer nije želio da i ostale gradove pod njegovom budućom kontrolom Saveznici sravnaju sa zemljom poput Dresdena.

VI. Antisemitizam u Hrvatskoj do kraja Drugog svjetskog rata

Hrvatska bez antisemitizma do Ustaškog pokreta?

Pojava antisemitizma u tim dramatičnim vremenima na prostorima bivše Jugoslavije, od vremena Austrougarske Monarhije do kraja Drugog svjetskog rata, različito se manifestirala kod Hrvata i Srba. Kod Hrvata antisemitizma gotovo da nije ni bilo do početka Drugog svjetskog rata, iako je krajem 19. stoljeća Židova pristiglih iz ostalih dijelova Monarhije u Hrvatsku bilo preko dvadeset tisuća. U Habsburškoj Monarhiji su se povremeno donosili antižidovski zakoni, ali nakon Ukaza o toleranciji koji je donio car Josip II. 1781. godine te nakon odluke Hrvatskog sabora 1873. godine kojom se Židovima jamče sva građanska prava, Židovi se značajnije naseljavaju u Hrvatsku jer takve odluke nisu imali u ostalim državama Monarhije. Ako je u tom razdoblju i u razdoblju Kraljevine SHS bilo sporadične pojave antisemitizma, dolazio je od sitnih trgovaca i obrtnika radi zavisti ili gospodarskog propadanja u neravnopravnoj konkurenciji te eventualno od seljaka opterećenih lihvom i zajmovima.

Jedini pravi antisemitizam u Hrvatskoj bio je srpski i sustavno ga je širio Srbin Milan Obradović koji je izdavao antisemitski list, a to potvrđuje i židovska povjesničarka Mirjana Gross iznoseći da je srpski antisemitizam u to vrijeme bio naročito agresivan.

Ivo Goldstein u svojoj knjizi *Antisemitizam, holokaust, antifašizam* ističe da su te marginalne pojave antisemitizma u to vrijeme u Hrvatsku uvezene iz Češke. Česi su smatrali da su Židovi nositelji i uvoznici njemačke kulture u Češku, a Hrvati su ga prihvatili radi njemačkog i mađarskog pritiska na hrvatstvo. Hrvatski Židov Ivo Goldstein Hrvatima predbacuje antisemitsku kampanju, po pisanju istaknutog povjesničara dr. Petra Vučića, našeg zasigurno najvećeg poznavatelja hrvatsko-židovskih povijesnih odnosa, u knjizi *Židovstvo i hrvatstvo* (kojom se autor ovog teksta koristio u svom djelu i preporučuje je čitateljima). Izazvao ga je tekst u listu *Hrvatski radnički glas* 1897. godine. Dr. Vučića je židovska elita optužila za antisemitizam samo zato što je u svojoj knjizi iznosio povijesne činjenice i prenio tekst iz *Hrvatskog radničkog glasa*. Za Goldsteina je tekst antisemitistički: »U Popovači je načelnik Židov, mjesni sudac Židov, njegov zamjenik Židov, općinski zastupnici Židovi, trgovci Židovi, krčmari Židovi i narodni zastupnik - Židov. Sretne li Popovače, zar ne? Moslavci, zar ne vidite da će Vas ubrzo Vaš Frank i Vaš Stipac i Kolar dovesti u Palestinu!« Goldstein uopće ne analizira kadrovsku politiku kako je moguće da su u Popovači na svim ključnim mjestima bili Židovi, iako su sačinjavali svega nekoliko postotaka od ukupnog pučanstva. To je hrvatski antisemitizam. Židovski moćnici u Hrvatskoj su za vrijeme Monarhije uvijek bili isključivo uz mađarske i njemačke vlastodršce i industrijalce, a na izborima su neprestano glasovali protiv narodnih hrvatskih stranaka. Hrvati su im najviše zamjerali što su za vrijeme protunarodne vlade Khuena Hedervaryja gotovo svi glasovali za režimsku stranku. Isto se ponovilo i u Kraljevini SHS, samo su se vlastodršci promijenili. Hrvatski političar Stjepan Radić se zalagao za pravdu potlačenog seljaka i bio protiv strane industrijske i bankarske dominacije, protiv bogaćenja stranih poslodavaca na račun hrvatskog čovjeka, bez obzira bila to germanska, mađarska, srpska ili židovska elita. Pojedine Radićeve izjave za Ivu Goldsteina su također antisemitske.

Treba nabrojati bar još neke od velikih hrvatskih ljudi koji, za židovski kriterij antisemitizma Ive Goidsteina, a poglavito Mirjane Gross u djelu *Ravnopravnost bez jednakovrijednosti*, u svojim izjavama daju antisemitski predznak.¹⁹ Jedan je od njih poznati katolički biskup Josip Juraj Strossmayer koji se za vrijeme vladavine Khuena Hedervaryja žestoko protivio protestantizmu kojega je Khuenova vlada uvozila iz Mađarske. Uz mađarsku vladu se židovska eklita čvrsto držala i gotovo poistovjetila s Mađarima. Strossmayerove kritike bile su samo u smislu zaštite Katoličke crkve. Isto se odnosi na središnji lik hrvatske književnosti, najvećeg sina što ga je dala Hrvatska, intelektualca porijeklom Bunjevca, pjesnika, pisca i kritičara Antuna Gustava Matoša. Matoš je uputio mnogobrojne kritike hrvatskom čovjeku ukazujući mu na mane i nesposobnosti, ali kao veliki zaljubljenik u Hrvatsku kritizirao je židovsko lihvarenje i povezivanje s Mađarima te ih je nazivao Judeomađarima. Osim njih, s antisemitizmom se poistovjećuje »otac domovine« Ante Starčević, učesnik Francuske revolucije, poznat po nacionalnoj snošljivosti, koji se razočarao u Hrvatima i izjavio kako za njih ne bi više ni čašu vode popio. Tu je i prvak koalicije, veliki liberal Frano Supilo, kao i najveći hrvatski pjesnik i boem koji iz skrivenih kutaka svog srca izvlači najljepše riječi hrvatskog jezika, Tin Ujević, i mnogi drugi. Po čemu su oni antisemiti? Zar samo zato što su voljeli svoj narod? Može li itko imati čišću dušu od onih koji su napisali pjesme *Djevojčici mjesto igračke*, *Utjeha kose*, *Blaženo jutro koje padaš* ili *Notturmo*? Zašto nekome od germanskog ili mađarskog naroda ne padne na pamet reći da su neke izjave tih spomenutih hrvatskih velikana antinjemačke ili antimadžarske? Naravno, samo je jedan »Odabrani narod«, tašt, moćan i nedodirljiv, a svi narodi nisu jednakovrijedni, iako su ravnopravni (kako je u svom djelu naglasila Mirjana Gross imajući drugačije mišljenje glede jednakovrijednosti).

Mali dio Židova koji se asimilirao, pokrstio, u pravilu se okretao desno orijentiranim strankama te je među njima bilo velikih hrvatskih domoljuba i nacionalista koji kao da su sa sebe htjeli oprati moguću krivicu židovskog naroda što se stoljećima taložila kao prašina na njihovom tijelu. Svakako treba podsjetiti na istinskog domoljuba, prvaka Hrvatske stranke prava, Josipa Franka. Frank se rodio 1844. godine u Osijeku gdje je završio gimnaziju, a studij i doktorat prava u Beču. Podržavao je hrvatskog bana Levina Rauča, a napadao narodnjačkog bana pučanina Ivana Mažuranića zbog njegovog popuštanja Mađarima i Srbima. Postaje zastupnik u Hrvatskom saboru 1884. godine ispred kotara Popovača (on je jedan od nabrojanih Židova u listu *Hrvatski radnički glas*), a 1890. godine priključuje se Stranci prava na čijem je čelu dr. Ante Starčević. Zaslužan je za prvi politički program stranke. Nakon povijesnog spaljivanja mađarske zastave prilikom posjeta kralja Franje Josipa Zagrebu 1895. godine, Fran Folnegović je sa svojom strujom u stranci osudio taj čin, a Josip Frank s dr. Starčevićem izlazi iz stranke. Osnivaju Čistu stranku prava, a nakon Starčevićeve smrti 1896. godine joj je na čelu. Umro je 1911. godine u burnom razdoblju hrvatske povijesti, ne štedeći se ni malo u obrani hrvatskih interesa, nasuprot svim mađarskim, židovskim i velikosrpskim posezanjem za slobodom hrvatskog naroda.

Židovska elita, jedan od kreatora Versailleskog sporazuma, na prostorima Kraljevine SHS ima dominantan utjecaj u gospodarskom i u javnom životu. Za stvaranje Kraljevine SHS dijelom je zaslužan i »dvorski Židov« iz Srbije, David Albala, liječnik i kapetan u srpskoj vojsci kojega je srpska vlada poslala u SAD da među Židovima lobira za što bolji položaj Srba u budućoj državi. On je isticao izuzetnu naklonost Srba, kao ni jednog naroda na svijetu, prema Balfourovoj deklaraciji, sporazumu cionista i Engleza u vezi okupacije Palestine.

Promijenili su se samo židovski partneri u trgovini, bankarstvu i industriji. Prije su to bili Austrijanci i Mađari, a sada su Srbi. Prema Srbima Židovi imaju pomalo uliznički odnos

¹⁹ Petar Vučić: *Židovstvo i hrvatstvo*, Croatiaknjiga, Zagreb, 2001., str. 91, 92, 174, 176, 177, 252, 253

»dvorskog Židova« te su pomalo strepili od nasilne asimilacije. Poznato je da su Srbi pravi majstori u asimiliranju naroda (asimilirali su Vlase, Cincare, Rome i druge pravoslavne narode). U Hrvatskoj razvijaju svoj cionistički pokret sa sjedištem u Zagrebu, znajući iz iskustva Austrougarske Monarhije da Hrvati nisu antisemiti i da je u Hrvatskoj sve dozvoljeno. Oni su izuzetno aktivni u političkom životu. Osim onih rijetkih koji pripadaju hrvatskim nacionalnim strankama, većinom podupiru prosrpske stranke velikosrpskog režima ili su aktivni u Komunističkoj partiji. Ako ne djeluju javno, onda su vodeći članovi masonskih loža, a pojedine lože su čisto židovske, kao *B'ne Brit* u Zagrebu, *Vigilanitia* u Osijeku ili *Zur Nachstenliebe* u Sisku. Pomoću njih kao siva eminencija drže pod kontrolom gospodarsku i političku vlast u Hrvatskoj i Kraljevini SHS.

Ustaški pokret i NDH

Antisemitizam u Hrvatskoj pojavio se za vrijeme ustaškog pokreta, neposredno prije nastanka Nezavisne Države Hrvatske pod vodstvom dr. Ante Pavelića. Dr. Ante Pavelić rodio se 14. srpnja 1889. godine u hercegovačkom selu Bradini u kojega su se njegovi roditelji, otac Mile i majka Marija, doselili iz Krivog Puta u Lici. Otac mu je bio terenski pružni radnik pa je gimnaziju pohađao u Travniku, Senju, Karlovcu i Zagrebu. Pravni fakultet je završio u Zagrebu te je već 1915. godine doktorirao i zaposlio se u odvjetničkoj pisarnici A. Horvata, predsjednika Hrvatske stranke prava. Dr. Pavelić 1918. godine ulazi u vodstvo Hrvatske stranke prava, a nedugo zatim postaje njezin potpredsjednik. Godine 1927. godine izabran je za zagrebačkog pokrajinskog zastupnika, zajedno s dr. Antom Trumbićem, na listi Hrvatskog bloka (Hrvatski seljački republikanski savez, Hrvatska stranka prava, Hrvatski radnički savez i Hrvatska federalistička seljačka stranka), a iste je godine predstavljao zagrebačku gradsku općinu na europskom kongresu gradova u Parizu. Poglavitito se posvetio radu s mladeži te pokrenuo listove *Starčević* i *Kvaternik*. Nakon atentata na prvake Hrvatske seljačke stranke u Beogradu 20. lipnja 1928. godine, Pavelić se zaklinje na Radićevu grobu kako će ga osvetiti. Nakon proglašenja Šestosiječanjske diktature na nagovor dr. Milana Šufflayja odlazi u emigraciju u Austriju i Italiju, a u Bugarskoj je 20. travnja 1929. godine sklopio savez s makedonskom revolucionarnom organizacijom VMRO za zajedničku borbu Hrvata i Makedonaca za rušenje Jugoslavije i stvaranje nezavisnih država Hrvatske i Makedonije. Tada je prvi puta osuđen na smrt na sudu u Beogradu, a drugi puta je osuđen nakon ličkog ustanka 1934. godine. Godine 1930. pokušava organizirati paravojne jedinice u Mađarskoj, ali mu to uspijeva tek u Italiji s nekoliko stotina emigranata. U Belgiji 1930. godine osniva Hrvatski savez koji je trebao udružiti sve Hrvate emigrante u Europi, a u Južnoj Americi iz istog razloga osniva društvo Domobran. Zajedno s Gustavom Perčecom 1. lipnja 1932. godine, uz dopuštenje talijanskih vlasti, u Italiji osniva Ustaški pokret (Ustaše - Hrvatska revolucionarna organizacija - UHRO) kao vojnu organizaciju. Formiraju se ustaški logori u Italiji i Mađarskoj gdje se izvode vojne obuke, a u Hrvatskoj se osnivaju ustaške organizacije pod krinkom sportskih društava (Lika, Rijeka, Lastovo i druge). Ubojstvo kralja Aleksandra, jednog od najvećih tlačitelja hrvatskog naroda, 9. listopada 1934. godine u Marseillesu, kojeg su ustaše ubili uz pomoć pripadnika VMRO-a i osvetili ubojstva prvaka Hrvatske seljačke stranke u beogradskoj skupštini, zasigurno je vrhunac njihove ilegalne djelatnosti.

Sažimajući životopis dr. Ante Pavelića i stvaranje Ustaškog pokreta, slobodno možemo prosuditi da gotovo do samog početka Drugog svjetskog rata ovaj pokret možemo smatrati revolucionarnim, naprednim i opravdanom borbom potlačenog naroda za svoju slobodu, svoju državu. Također možemo potvrditi da nikakvog antisemitizma nije bilo niti u načelima pokreta niti u njegovom djelovanju. I sam Slavko Goldstein tvrdi da Ustaški pokret

do 1938. godine nije imao nikakav antisemitski karakter. Taj pokret je čak bio naglašeno filosemitski, ne samo zbog predsjednika Čiste stranke prava Josipa Franka, od kojega potječu korijeni Ustaškog pokreta, već i čitave elite Židova i polužidova u samom vrhu pokreta: Lehnera, Vilčaka, baruna Gutmana, Oktavijana Svježića (Frich), Stipe Mosnera, Diamantensteina, Ive Korskyja koji je jedini doživio stvaranje suverene države Hrvatske 1991. godine i u svojoj domovini Hrvatskoj bio predsjednik Hrvatske republikanske zajednice, i mnogih drugih. Eugen-Dido Kvaternik bio je oženjen Židovkom, a njegov otac, veliki vojskovođa Slavko Kvaternik, koji je 10. travnja 1941. godine proglasio Nezavisnu Državu Hrvatsku, bio je oženjen kćeri pravaškog prvaka, pokrštenog osječkog Židova Josipa Franka²⁰.

Ono što je zasigurno bilo najveća tragedija hrvatskog naroda je stvaranje vlastite države u tako burnim vremenima. Na zapadu je postojao nacizam i fašizam, a na istoku komunizam, hegemonistički pokreti i ideologije pored kojih je bilo nemoguće stvarati samostalnu državu, a da ona ne bude u vazalskom položaju u odnosu na neke od njih. Tako se i dr. Pavelić morao opredijeliti te se opredijelio za zapad - nacizam i fašizam. Ove su dvije ideologije, odnosno Njemačka i Italija, interesno podijelile Nezavisnu Državu Hrvatsku na dvije okupacijske zone, a ona je za čitavo vrijeme Drugog svjetskog rata bila u sluganskom odnosu. Ono što je sigurno jest da je dr. Pavelić došao na čelo Nezavisne Države Hrvatske i postao njezin poglavnik samo zato što tu istu ponudu od Hitlera i Mussolinija nije prihvatio prvak Hrvatske seljačke stranke Vlatko Maček. Naime, Maček je imao bezrezervnu podršku hrvatskog naroda, veću od 90%, poglavito nakon formiranja Banovine Hrvatske u sastavu Kraljevine SHS koja je trebala biti samo odskočna stuba za uspostavu samostalne hrvatske države. Ustaški pokret imao je minimalnu potporu u hrvatskom narodu, svega nekoliko postotaka, kao i komunistička partija, najvećim razlogom i stoga što je djelovao u inozemstvu. U Kraljevini SHS im je bio zabranjen rad pa su za veći dio hrvatskog puka bili potpuno nepoznati.

Na Trgu bana Jelačića u Zagrebu 10. travnja 1941. godine je Pavelićev zamjenik Slavko Kvaternik proglasio Nezavisnu Državu Hrvatsku, na opće oduševljenje hrvatskog naroda. Hrvati su dočekali svoj tisućljetni san i konačno imali svoju državu, ne shvaćajući koliko će im ta država kao gubitnica u ratu biti veliki uteg oko vrata sve ove poslijeratne godine. To oduševljenje mogu potvrditi arhivske filmske snimke sa proglašenja Nezavisne Države Hrvatske u Zagrebu, za usporedbu sa snimkama Titovog »oslobođenja« Zagreba na kojima su mahači zastava pretežito bili dovedeni građani ili vojnici s prslucima i opancima. Potpuno je neprihvatljivo židovsko inzistiranje da je NDH bezuvjetno fašistička tvorevina. Ona očito nije imala izbora i postala je fašistička država, ali je u prvom redu nacionalna država koja je nastala istrгнуvši se iz srpske diktature, a i sam Ustaški pokret nastao je kao odgovor na srpsku hegemoniju i teror, s ciljem stvaranja slobodne samostalne države. Podrška goleme većine hrvatskog naroda odgovor je da je ona bila željno čekana država hrvatskog čovjeka, a što je kasnije krenula u druge vode, svojom ili tuđom željom, sasvim je nešto drugo.

Početno oduševljenje stvaranjem NDH splasnulo je kod hrvatskih domoljuba nakon potpisivanja Rimskih ugovora između dr. Pavelića i Mussolinija 18. svibnja 1941. godine jer su ih smatrali veleizdajom. Potpisani ugovori kasnije su najbolje došli kojekakvim ljevičarskim i komunističkim krugovima jer su mahali njima kako bi prikazali dr. Pavelića kao izdajicu, odnosno trgovca hrvatskom zemljom. Naime, tim ugovorom veći dio Dalmacije (Istru je nakon Versailleskog ugovora Nikola Pašić takoreći poklonio Italiji) pripao je pod direktnu upravu Italije. Realno se postavlja pitanje što bi bilo da dr. Pavelić te ugovore nije

²⁰ Mladen Schwartz: *Protokoli, Židovi i Adolf Hitler*, Croatiaprojekt, Zagreb, 1997., str. 85

htio potpisati, s obzirom na stvarnu vojnu i političku snagu u to vrijeme. Tek je 15. travnja 1941. godine, pet dana nakon proglašenja NDH, prvih dvjestotinjak uniformiranih ustaša stiglo u Zagreb na talijanskim tenkovima, dok je na teritoriju koji je bio pod patronatom Italije već u to vrijeme bilo preko šezdeset tisuća talijanskih vojnika. Nakon kapitulacije Italije 1943. godine, dr. Pavelić je poništio Rimske ugovore, ali to više nikom nije bilo bitno. Istina je da je tadašnja površina Hrvatske bila znatno veća nego današnja AVNOJ-evska površina, ali i stoji činjenica da je to bila neprirodna nacionalna država, budući da je gotovo pola pučanstva bilo nehrvatsko. Tko je postavljao pitanje kod stvaranja države Izrael 1948. godine je li to bila neprirodna nacionalna država kada u njoj živi jedva trećina Židova? Uzmimo primjer iz Srbije, nitko od srpske ljevice ni desnice ne uzima za zlo što je za vrijeme Drugog svjetskog rata Nedićeva Srbija bila u granicama beogradskog pašaluka. Važno im je bilo da imaju kakvu - takvu državu, a ako imaju državu, slijedit će nauk svog učitelja Ilije Garašanina i osvojiti će tuđi teritorij kako bi povećali svoju državu.

Takva NDH pod pritiskom Hitlerove Njemačke uvodi rasno protužidovsko zakonodavstvo. Ovo zakonodavstvo uspjelo je bar malo ublažiti stroge mjere kakve su postojale u Njemačkoj u odnosu na Židove u miješanim brakovima, njihovu djecu i imućne Židove. Vlasti NDH u prvim godinama rata čak su pokušale izbjegavati dosljednu primjenu tih zakona, ali nakon dolaska Himmlera u Zagreb u ljeto 1943. godine koji je izrazio nezadovoljstvo rješavanjem židovskog pitanja, ustaške vlasti su pooštrile svoj odnos prema Židovima i od tada su ih pretežito odvozili u njemačke logore. O tome je pisala žena neumorna u istraživanju istine o žrtvama Drugog svjetskog rata, Ljubica Štefan, u svojoj knjizi *Mitovi i zatajena povijest*. Ova izuzetna žena u svojim je djelima imala hrabrosti pisati istinu o holokaustu, logoru u Jasenovcu, Srpskoj pravoslavnoj crkvi i njezinom odnosu prema fašizmu i antisemitizmu, a naročito učestalom židovskom odbijanju da se kardinalu Stepincu priznaju zasluge za spašavanje Židova tijekom NDH. Rodila se u Prilepu gdje joj je otac bio na službi 1921. godine. Studirala je u Zagrebu i Beogradu, a diplomirala je slavistiku. Tijekom Drugog svjetskog rata živjela je u Karlovcu gdje sa stricem Lujom sakriva i spašava brojne židovske obitelji te su je Židovi preko svoje ustanove Yad Vashem proglasili »pravednicom među narodima«. Do 1992. živi i radi u Beogradu, ali pod pritiskom srpskog nacionalizma dolazi u Zagreb. Dolaskom u Hrvatsku počinje njen intenzivniji rad na istraživanju i pisanju o stvarnim dokazima i istinama koji ne nalazi razumijevanje kod hrvatskih vlasti zbog straha od zamjeranja svjetskim vladarima, a kod domaćih židovskih moćnika i ljevičara nailazi na osudu. Očito da židovski mudraci od onih koje su proglasili pravednicima očekuju vječnu zahvalnost, bezrezervnu odanost i podanost. Umrla je 2002. godine u svojoj sobici u staračkom domu, gotovo zaboravljena od javnosti, a na sahranu nije došao nitko od vladinih političara, niti od onih kojima je spašavala živote u Drugom svjetskom ratu.

Žrtve logora Jasenovac

Logor Jasenovac ustaše su otvorili 30. travnja 1941. godine i djelovao je kao ustaški logor do travnja 1945. kada do 1948. godine postaje logor komunističke Jugoslavije. Logor je formiran na području bivše ciglane Lazara Bašića kao radni logor ograđen bodljikavom žicom u koji su dolazili raditi i slobodni građani. Prvi logoraši bili su šestotinjak Židova i nešto Roma dovezenih primjenom rasnih zakona, a većina logoraša bili su Hrvati, protivnici ustaškog režima, kao što je bio i sam Vlatko Maček, predsjednik Hrvatske seljačke stranke, ostali čelnici i pripadnici HSS, kao i određeni broj komunista. Nije istinita tvrdnja da su ustaše prvo lokalno srpsko pučanstvo pobili ili strpali u logor, nego su ih poslali na rad u

Njemačku ili Norvešku, a oni su se većinom nakon rata vratili i dobili »zaslužene« partizanske mirovine²¹.

Ustaše su 1942. godine dali izgraditi zid oko logora od cigle visine tri metra, ali su i dalje logoraši radili u logoru i izvan njega. U samom mjestu Jasenovcu ustaše osnivaju kožaru u kojoj su Židovi radili i stavili kožu. U drugoj zgradi otvorena je krpaonica u kojoj su logorašice krpale vreće. Logorašima je bilo dozvoljeno, za razliku od sličnih logora u Europi, dobivati pakete, tako da su preko Židovske općine u Zagrebu mnogi nežidovi slali hranu i ostalo neophodno za život logorašima. Židovska općina u Zagrebu radila je tijekom čitavog rata i jedina je u europskim državama pod vlašću nacista ili fašista koja je preživjela rat.

Zatočenik ustaškog logora u Jasenovcu, dokazani antifašist i marksist Ante Ciliga objavio je knjigu *Sam kroz Europu u ratu* u kojoj je iscrpno opisao ponašanje Židova u logoru u Jasenovcu. Ciliga se rodio u Šegotićima kod Vodnjana 1898. godine, Filozofski fakultet završio je u Zagrebu, a poslije rata bio istaknuti književnik i novinar poglavito poznat na zapadu. Umro je 1992. godine u Zagrebu. Kao sudionik tih nemilih događaja Ciliga opisuje ponašanje Židova u logoru, kako su se jedino oni organizirali po nacionalnoj osnovi, dok su se svi drugi među sobom solidarizirali bez obzira na vjeru i narodnost. Gotovo su se svi Židovi poistovjetili sa svojim čuvarima s kojima su surađivali i izborili povlaštene položaje. Svoj »štakoraški« položaj u logoru koristili su za žrtvovanje drugih naroda kako bi zaštitili sebe i svoj židovski narod. Tako su se izdvojili od sudbine drugih naroda slijedeći svoju uzvišenu sudbinu »Odabranog naroda«. Židovi su bili »unutarnja vlast« u logoru koja je surađivala s čuvarima, a vodstvo njihove »uprave« čak je jedno vrijeme stanovalo u gradu izvan logora. Oni su svoj monopol »uprave« koristili za potkazivanje i osmišljavanje ubojstava ostalih logoraša nežidova kako bi se pokazali korisnim i stekli povjerenje ustaške vlasti. Ciligin istinit prikaz židovskog karaktera i mentaliteta koji se dokazao njihovim ponašanjem u logoru izazvao je sablazan u svijetu pa su židovski moćnici istinskog antifašista i komunista Antu Ciligu proglasili fašistom i antisemitom²².

Dana 22. travnja 1945. godine došlo je do proboja oko sto i dvadeset logoraša, a spasilo ih se sedamdesetak. Stvarni broj stradalih u logoru Jasenovac nikada se neće ni približno utvrditi. Drugi mitomanski narod, Srbi, napravili su poslije Drugog svjetskog rata od logora Jasenovac svoj mit s nebuloznim brojkama od sedamsto pedeset tisuća do milijun žrtava koje su odgovarale vlastodršcima u komunističkom režimu, a i židovski mudraci nisu imali ništa protiv srpskog mita i mnogostrukog pretjeravanja s brojem žrtava. Kada su partizani ušli u Jasenovac, srušili su ogradu logora od ciglenog zida da se dobije privid kako logor više ne postoji, mada je u službi komunističkog režima djelovao do 1948. godine. U njemu je komunistički režim vršio represije nad pobijedenim pripadnicima hrvatskih oružanih snaga, preživjelima s Križnog puta i nepoćudnim hrvatskim civilima. Jugoslavenska komisija već je 1945. godine počela iskapati žrtve s područja Jasenovca, s lijeve obale rijeke Save. Pronašli su pedeset i pet žrtava i prekinuli s radom. Nekoliko godina nakon zatvaranja logora pokušalo se s iskapanjima s desne obale rijeke Save, s bosanske strane, jer se uvidjelo da na lijevoj obali nije bilo mjesta za grobišta zbog naselja Jasenovac. Iskapanja na bosanskoj strani su također brzo prekinuta jer se nailazilo na domobransku vojničku opremu, ženske cipele i sl. što nije odgovaralo odjeći logoraša do 1945. godine pa se i o tim nalazima šutjelo²³.

Istina je sigurno da je logor u Jasenovcu bio logor dva režima: ustaškog i komunističkog, a broj žrtava oba režima prema nekim procjenama kreće se od trideset do

²¹ Fokus, razgovor s isusovcem prof. dr. Vladimirom Horvatom, prenijela Hrvatska stranka prava, <http://shp.bizhat.com/Jasenovac.html>

²² Petar Vučić: *Židovstvo i Hrvatsvo*, Croatiaknjiga, Zagreb, 2001., str. 30-33. 196

²³ Fokus, razgovor s isusovcem prof. dr. Vladimirom Horvatom, prenijela Hrvatska stranka prava, <http://shp.bizhat.com/Jasenovac.html>

sedamdeset i pet tisuća. Treba postaviti pitanje jesu li žrtve i oni koji su u logoru umrli prirodnom smrću ili od bolesti (tifusa i sl.). Antun Miletić koji je objavio tri velika svežnja dokumenata iz razdoblja ustaškog režima, prema popisima logoraša i bilježenja brojnog stanja kaznionice utvrdio je da je najveći broj stradalnika ustaškog režima u logoru u Jasenovcu bio hrvatske nacionalnosti. Dokumenti iz logora komunističkog režima navodno ne postoje, očito da ih se još i danas ne želi dati u javnost. O logoru komunističkog režima nešto je napisao Slavko Goldstein kao dodatak knjizi Nataše Mataušić *Logor smrti i radni logor Jasenovac 1941. - 1945.*, ali logoraše poslije 1945. godine naziva »radna grupa Jasenovac 1945. - 1947.«

Dr. Antu Pavelića može se danas optužiti za sva zla u NDH: kao zločinca, izdajicu vlastitog naroda, odgovornog za velika stradanja hrvatskog i drugih naroda u toj tragičnoj državi koju je previše želio u uvjetima kada se nezavisna država nije mogla stvoriti. Napustio je Hrvatsku 6. svibnja 1945. godine, ostavljajući stotine tisuća hrvatskih domoljuba »kolonama smrti« i komunističkom teroru. Preko Austrije i Italije pobjegao je u Argentinu gdje je UDBA na njega izvršila atentat 10. travnja 1957. godine. Preživio ga je i došao u Španjolsku gdje je umro od posljedica atentata 28. prosinca 1959. godine. Njegov politički rad, s vremenskim otklonom, nužno je promatrati u dva razdoblja: 1928.-1941. i 1941.-1945. godine.

Dr. Paveliću danas se mogu pripisati zločini kakve želimo, a židovski mudraci su pravi majstori, ne samo u stvaranju mita, nego i u gnusnim krivotvorinama i izmišljotinama. Tako je Curzio Malaparte, talijanski književnik, inače poljski Židov pravim imenom Kurt Erich Suckert ispričao priču kako mu je prilikom prijema kod dr. Pavelića on pokazao punu košaru očiju židovskih žrtava. Jasno, radilo se o ribizu, ali je ta vijest obišla čitav svijet, nanijela je ogromnu štetu hrvatskom narodu, a vrlo ju je često ciljano upotrebljavao poznati židovski lovac na naciste Simon Wiesenthal²⁴.

Antisemitizam i fašizam u Srbiji

Dolaskom Hitlera na vlast u Njemačkoj, tisuće Židova našlo je svoje utočište u Kraljevini SHS. U srpskom dijelu Kraljevine antisemitizam je postojao tijekom čitavog njenog postojanja, a poglavito se povećao nakon dolaska Hermanna Göringa na pogreb kralja Aleksandra 1934. godine. Göring je u Beogradu bio srdačno dočekan te se na neki način može utvrditi da od tada počinje usko približavanje Kraljevine SHS i Srbije Njemačkoj. Godine 1939., nakon dogovora Cvetković-Maček, Ljotićev pokret Jugoslovenski narodni pokret *Zbor* definitivno se infiltrirao u njemački Gestapo te počeo provoditi antižidovsku i antihrvatsku propagandu. Na beogradskom Tehničkom fakultetu je 23. listopada 1940. godine došlo do velikih studenskih izgređa koje su predvodili Beli orlovi, mladež pokreta *Zbor*, zajedno s drugim nacionalističkim strankama. Razularena gomila ranjavala je svoje neistomišljenike uzvikujući parole: »Dole Jevreji!«, »Heil Hitler!«, »Viva Duce!« i druge. Pola godine prije početka rata u Jugoslaviji, 5. listopada 1940. godine, vlada Kraljevine SHS donosi protužidovske zakone gdje se Židovima zabranjivao upis na pojedine škole i fakultete, kao i trgovanje hranom. Doneseni zakoni jedino se nisu provodili u Hrvatskoj.

Samim početkom rata, u Nedićevoj Srbiji organizira se specijalna policija po Gestapovim nuputcima te već sredinom svibnja 1941. godine počinje bjesomučni lov na Židove. Do kolovoza 1941. gotovo su svi Židovi stariji od četrnaest godina bili likvidirani ili zatvoreni u beogradski logor Topovske šupe. U Srbiji su korišteni za njemačku strategiju

²⁴ Petar Vučić: *Židovstvo i hrvatstvo*, Croatiaknjiga, Zagreb, 2001., str. 142

odmazde: za jednog ubijenog njemačkog vojnika sto komunista, tako da su vlasti podmetale Nijemcima Židove umjesto komunista. Krajem 1942. godine slobodno se može reći da su Židovi istrijebljeni s područja Nedićeve države Srbije, a Beograd je postao jedini veći grad pod kontrolom nacističkih ili fašističkih vlasti u Europi koji je bio očišćen od Židova, odnosno *Judenfrei*. Četnici su se posebno isticali u pronalaženju i zlostavljanju Židova obilazeći svako selo i tražeći sakrivene Židove koje su za novčanu nagradu prodavali Nijemcima ili bi ih sami masakrirali.

Kako je moguće da je u Srbiji tijekom sedamnaest mjeseci rata »židovsko pitanje« praktički bilo riješeno? Sigurno to ne bi bilo moguće bez bezrezervne potpore Srpske pravoslavne crkve. Dok se u Hrvatskoj Katolička crkva na čelu s blaženim kardinalom Alojzijem Stepincom žestoko usprotivila rasnim i vjerskim progonima od strane ustaške vlasti, fašistička vlast Milana Nedića imala je svesrdnu pomoć pri istrebljenju Židova u Srpskoj pravoslavnoj crkvi. U listopadu 1941. godine poglavar Srpske pravoslavne crkve mitropolit Josif obećao je Nedićevom režimu punu potporu Pravoslavne crkve. Kada su se Židovi prilikom progona srpskih jurišnika počeli masovno pokrštavati i prelaziti na pravoslavnu vjeru, mitropolit Josif je 30. siječnja 1942. zabranio njihov prijelaz na pravoslavlje i time odredio sudbinu tisuća srpskih Židova.

Stradanja Židova, kako u Nedićevoj Srbiji, tako i u Pavelićevoj NDH, bila su velika, što nitko nema pravo osporavati. Ako gledamo vremenski, postoji ogromna razlika jer do kraja 1942. godine su Židovi gotovo istrijebljeni iz Srbije, dok u NDH najžešći progon tek počinje nakon kritike Himmlera i njegovog dolaska u Zagreb, sredinom 1943. godine. U Kraljevini SHS živjelo je oko 82 500 Židova, a nakon stradanja u ratu preživjelo ih je oko petnaest tisuća, od toga gotovo deset tisuća na području NDH. Na prostorima NDH prije rata je živjelo oko četrdeset tisuća Židova, iz čega proizlazi da ih je preživjelo otprilike 25%. Pod kontrolom Nedićeve Srbije stradalo je oko petnaest tisuća Židova ili 94% od ukupne populacije²⁵.

Domaća, a osobito svjetska javnost ima potpuno iskrivljeno mišljenje o stvarnim zločinima nad Židovima i za njih su Hrvati genocidan narod koji su bili ustaše i fašisti, dok su Srbi zajedno sa Židovima najveće žrtve Drugog svjetskog rata. Umijeće srpske laži, prijevara, obmana i manipulacija dolazi do savršenstva, a njihov poriv mitotvorstvu jednak je onom židovskom. Treba još spomenuti da su istaknuti Srbi intelektualci, za razliku od Hrvata, 1941. i 1942. godine zdušno poticali genocid nad Židovima, da bi većina njih kasnije s ostalim četnicima prešla u partizane te su u Titovoj Jugoslaviji zauzimali istaknute partijske funkcije.

Dogodilo se da srpski list *Obnova* koji je u listopadu 1944. godine, kada su se Nijemci povukli iz Srbije, postao komunistički list *Politika*, u svom prvom broju pod novim nazivom piše o nikada prekinutoj ljubavi Srbije prema Židovima. List piše da u Srbiji nikada nije bilo antisemitizma, jedino kada su to Nijemci naredili, ali i tada su Srbi sakrivali svoje prijatelje Židove koji su uvidjeli iskrenu ljubav srpskog naroda. Nadalje list iznosi kako nigdje nije bilo takve vjerske i rasne tolerancije kao u Srbiji i da se s pravom Židovi u Srbiji nazivaju »Srbima Mojsijeve vere«. Na ovaj mali osvrt iz lista *Politika* iz 1944. moramo se upitati kako netko može imati »želudac« da tako nešto napiše u što drugi trebaju povjerovati. Svijet neće biti onakav kakav jest nego kakvog ga je učinila *Politika*. Očito da prave istine nema, kako je napisao u svom djelu *Jedi bližnjega svoga* Pajo Kanižaj: »Istine nema na zemlji. Da nije pod zemljom?«.

Postoji li još kakav razlog zašto židovska elita prema Srbima ima puno bolji odnos, gotovo prijateljski u usporedbi s Hrvatima, premda Hrvati nikada nisu bili vladari u svojoj zemlji te nisu vješti manipulatori, mitomani i diplomati? Sigurno postoji - to je pripadnost i

²⁵ Philip J. Cohen: *Tajni rat Srbije*, Ceres, Zagreb, 1997., str. 131 i 143

privrženost hrvatskog naroda Svetoj Stolici i Katoličkoj crkvi, najvećim neprijateljima »vladara svijeta«. Hrvati su kršćansku vjeru primili još u 7. stoljeću dok je još čitava srednja i sjeverna Europa bila barbarska, a i danas se smatraju najvećim praktičkim vjericima Rimokatoličke crkve. Hrvatska država s pravom se ubraja među najkatoličnije zemlje svijeta, još uvijek odana svome zaštitniku Vatikanu kojemu može zahvaliti što je stekla suverenost i samostalnost, usprkos onima koji su imali potpuno drugačije planove.

VII. Povratak »simboličkog zmaja« na Sion

Britanski mandat nad Palestinom

Za vrijeme Drugog svjetskog rata, tijekom progona Židova i holokausta, u Europi dolazi do mnogih legalnih i ilegalnih useljavanja židovskog puka u Palestinu. Židovi su se useljivali iz dva razloga: prvi je taj što je politiku useljavanja nametao cionistički pokret, a drugi što Velika Britanija i SAD nisu prihvaćale veće useljavanje Židova u svoje zemlje, što su cionisti podržavali tajnom diplomacijom. Nakon ratnog useljavanja u Palestinu, Židovi su već 1947. godine činili 33% ukupne populacije, a i planskim otkupom zemlje od Palestinaca postajali su sve veći vlasnici zemlje. Židovski cionisti osnovali su terorističku organizaciju Irgun na čijem je čelu bio Menachem Begin (kasnije je postao predsjednik Izraela i dobitnik Nobelove nagrade za mir) koja je učestalo napadala palestinske civile i protjerivala ih sa svoje zemlje. Cionisti su politički i financijski ojačali tijekom rata, holokaust je učinio Židove »narodom žrtve«, tako da su moralno i javno postali nedodirljivi te su osjetili da je došlo vrijeme za njihovu državu. Velika Britanija je iz rata izašla znatno oslabljena i zadužena i postala je meta cionističkih terorističkih napada jer je njezina povijesna uloga završena i došlo je vrijeme da je židovski moćnici odbace kao staru krpu, isto kako su ranije odbacili Njemačku.

Ujutro 22. srpnja 1946. godine dvadesetak terorista iz Irguna obučenih u palestinske nošnje ušli su u hotel King David u Jeruzalemu i istovarili 225 kg eksploziva. U hotelu je bio glavni stožer britanskih snaga za Palestinu i Sekretarijat palestinske vlade, a izazvana eksplozija usmrtila je devedeset i jednog čovjeka, većinom Engleza.²⁶

Britanska vlada je 1947. godine obavijestila Ujedinjene narode da odustaje od svog mandata u Palestini. Ujedinjeni narodi osnovali su povjerenstvo za podjelu Palestine te se 29. studenog 1947. godine predlaže podjela. Teritorij bi se podijelio u dvije države, židovsku i arapsku, koje bi bile povezane ekonomskom unijom, a područje Jeruzalema bilo bi pod međunarodnim protektoratom. Židovska država dobila bi 55% površine u kojoj je tada živjelo četiristo devedeset i osam tisuća Židova i tristo dvadeset i pet tisuća nežidova. Arapskoj državi bi prema planu pripalo 45% teritorija s osamsto i sedam tisuća nežidova i deset tisuća Židova. Područje grada Jeruzalema imalo bi sto i pet tisuća nežidova i sto tisuća Židova. Vidljivo je u tom nelogičnom prijedlogu da se Palestincima predviđa manji teritorij za njihovu državu iako ih prema broju pučanstva ima dvostruko više nego Židova. Palestinci su taj nepravedni i podmukli plan Ujedinjenih naroda odbili, ni ne sluteći da su napravili nepopravljivu pogrešku jer će njihov teritorij za vlastitu državu uskoro pasti s 45% na svega 22%, a od 1967. godine ga uopće neće imati. Izraelska teroristička organizacija Irgun nastavlja sa sve žešćim protjerivanjima palestinskog naroda. Stravičan je primjer palestinskog sela Deir Yassin 9. travnja 1948. godine kada su Beginovi teroristi masakrirali više od sto Palestinaca među kojima su bile žene i djeca. Preživjeli Palestinci napustili su Deir Yassin, a cionisti ga, prema starom receptu, naselili židovskim življem.

²⁶ Dr. Albert D. Pastore: *Čudnije od fantastije*, poglavlje 5
http://www.opfm.org/WTC_STF.htm

Stvorena je država Izrael

Britanski mandat nad Palestinom završio je 14. svibnja 1948. godine, a istoga dana Židovi proglašavaju državu Izrael. Je li to država kakvu je Jahve pred četiri tisućljeća obećao svom »Odabranom narodu«? Je li im Jahve dao snagu da pomoću svoga novog partnera, bolje reći podanika, Sjedinjenih Američkih Država, zavladaju nad svim narodima svijeta? Pomalo ironično, ali u svakom slučaju zapanjujuće je kako se proročko pismo *Starog zavjeta* ispunilo, a židovski mudraci su ponovo odabrali najjaču svjetsku silu, ovaj puta SAD, da pod izlikom borbe za najvažniju stvar na svijetu, naftu, rješavaju njihove imperijalističke interese. U svakom slučaju, već drugi dan nakon proglašenja države Izrael izbio je rat između Izraela i arapskih zemalja: Sirije, Libanona, Egipta, Transjordanije (Jordana), Jemena i Saudijske Arabije. Epilog rata je sljedeći: Izrael je zadržao 78% bivše mandatne britanske Palestine, Zapadna obala (Judeja i Samarija) je došla pod kontrolu Jordana, a pojas Gaze je pripao Egiptu.

S teritorija izraelske države po hitnom postupku je protjerano sedamsto i dvadeset tisuća Palestinaca te počinje plansko naseljavanje Palestine (države Izrael) koje traje do današnjeg dana. Od osnutka židovske države na područje Izraela naselilo se preko tri milijuna Židova, od toga najviše iz bivšeg SSSR-a (milijun i dvjesto tisuća), Maroka (petsto tisuća), Rumunjske (dvjesto i pedeset tisuća) i Poljske (dvjesto i dvadeset tisuća). Zanimljivo je da je većina naseljenih europskih Židova pripadala narodu Hazara koji je bio turanski narod, a u 10. stoljeću je prihvatio židovsku vjeru. Hazarija je bila moćno kraljevstvo uz rijeku Volgu koje je uništio kijevski knez Svjatoslav pa ti Židovi ne pripadaju ni jednom od dvanaest židovskih plemena i nemaju ništa sa židovskim proročkim mitom o svom povratku u »Obećanu zemlju«.

S prostora Titove Jugoslavije Židovi koji su preživjeli stradanja Drugog svjetskog rata također su intenzivno preseljavali u državu Izrael. Od 1948. do 1952. godine u Izrael se uselilo 7 578 Židova koji su u većini dolazili iz Hrvatske. Iz Srbije nije imao tko iseljavati jer ih je tijekom rata srpski režim gotovo sve istrijebio pa ih je ostalo svega nekoliko stotina preživjelih. Ta tragična činjenica Srbiji je ponovo u državi Izrael išla u prilog jer doseljeni Židovi nisu svoje tragične sudbine vezali za progone četnika, nedićevaca, ljotićevaca i drugih srpskih zločinačkih organizacija, nego na progon ustaškog režima i države Hrvatske. Od doseljenih hrvatskih Židova dvojica su postali generali i proslavili se u izraelskoj vojsci: David Elazar i Chaim bar Lev.

S prostora bivše Jugoslavije na područje Palestine nije se selio samo židovski narod. Kada je Austrougarska Monarhija okupirala Bosnu i Hercegovinu 1878. godine, bosanski Muslimani, zabrinuti kršćanskom upravom u Bosni, počeli su iseljavati u islamske zemlje. Nakon pripojenja Bosne i Hercegovine Austrougarskoj Monarhiji 1908. godine, počeo je drugi val iseljenja pa je, pored useljenja u Tursku, Siriju, Libanon i Jordan, jedan dio bosanskih Muslimana naselio Palestinu te tamo čak izgradio i dvije džamije. Potomci bosanskih Muslimana i danas žive na sjeveru Izraela.

Mossad (Izraelska obavještajna agencija) svoj rad temelji na prijevarama i laži te je 1955. godine organizirala jednu od njih. Organizirana teroristička grupa, pretvarajući se da je palestinska, izvela je niz terorističkih napada na američke baze u Egiptu.²⁷ Izraelci su vrlo vješti u maskiranju u Palestince, ta dva naroda veoma su fizički slična (s obzirom da oba pripadaju semitskim narodima), a judaizam je jedina religija pored islama u kojoj se muškarci

²⁷ Dr. Albert D. Pastore: *Čudnije od fantastije*, poglavlje 6., http://www.opfn.org/apfn/WTC_STF.htm

obrezuju, tako da je vrlo jednostavno poginulog židovskog terorista podmetnuti kao arapskog. Ova zavjera se nakon nekog vremena otkrila, ali osim ostavke izraelske vlade odnosi između tih država ostali su nepromijenjeni, što je očit dokaz da se s obje države upravlja iz istog središta moći. Godine 1956. i Palestinci osnivaju ilegalnu terorističku organizaciju Al Fatah na čelu s Yasserom Arafatom (1929. - 2004.), koja uzvraća Židovima u terorističkim napadima. Arapske zemlje ignorirale su stvaranje Al Fataha pa osnivaju vlastitu organizaciju koja bi zastupala četiri milijuna i petsto tisuća Palestinaca rasutih po arapskim zemljama bez svoje vlastite države, koja je u susjedstvu, ali jako daleko, pod nazivom »PLO« (Palestinska oslobodilačka organizacija).

Izraelsko-arapski rat

Izraelska vojska počela je rat sa svojim arapskim susjedima 5. lipnja 1967. godine. Zbog apsolutne premoći u najmodernijem američkom naoružanju, u roku od šest dana Izrael je od Egipta okupirao pojas Gaze i čitavi Sinaj, od Jordana Zapadnu obalu, a od Sirije Golansku visoravan. Sada je i preostalih 22% bivše britanske mandatne Palestine potpalo pod izravnu izraelsku vlast, a to je ostalo do danas. Tijekom rata Mossad izvodi još jednu podvalu. Izraelski patrolni čamci i borbeni avioni namjerno su napali nenaoružani američki brod USS Liberty. Trideset američkih mornara je ubijeno, a sto i sedamdeset ranjeno, za što su Izraelci htjeli okriviti Egipat. Kada je otkriveno da su napad izvršili Izraelci, Izrael je priznao da je napad izvršen greškom i nije ni došlo ni do kakve istrage.

Nakon izraelsko-arapskog rata arapske zemlje sve više priznaju Arafata za palestinskog vodu, tako da on postaje predsjednik PLO-a i obilježava burno razdoblje palestinsko-židovskih odnosa do svoje smrti. Palestinci, ostavši bez komadića vlastitog teritorija, kada im osim vlastitog života ništa drugo nije preostalo masovno se okreću PLO-u koja gerilskim, terorističkim ratom počinje bespoštednu borbu protiv moćnog neprijatelja. Izrael vješto manipulira arapskim zemljama pomoću SAD-a, a Amerikanci nakon svakog izraelskog zločina poput Poncija Pilata peru ruke glumeći prijateljstvo s arapskim narodima kao vodeća svjetska sila, a u osnovi su privrženi cionistički podanici. Paralelno s jačanjem PLO-a jača i islamski fundamentalizam uzrokovan vazalskim ponašanjem arapskih država bogatih naftom nasuprot izraelsko-američke hegemonije, tako da se vlastodršci u pojedinim arapskim zemljama, kako bi zadržali svoje osobne pozicije od rastućeg islamskog fundamentalizma, još više sklanjaju pod skute SAD-a. Arapske zemlje koje su prihvatile islamski fundamentalizam kao legitimnu borbu arapskog naroda protiv izraelsko-američkog imperijalizma postale su im ljuti neprijatelji, a SAD i Izrael će vremenom smisliti način kako da u te države uvedu red. Pamtit će se Crveni rujun 1970. godine kada je američki prijatelj, jordanski kralj Hussein, masakrirao na tisuće Palestinaca koji su svoja privremena boravišta nakon okupacije Palestine našli u Jordanu zajedno sa čelništvom PLO. Yasser Arafat nakon tog zločina sa svojim gerilcima seli u Siriju, a 1972. na Olimpijskim igrama u Münchenu ubija jedanaest izraelskih natjecatelja. S vremenom PLO odbacuje terorizam kao legitimnu borbu za uspostavu palestinske države, okreće se političkoj i diplomatskoj borbi, a terorističku borbu nastavlja palestinska organizacija Hamas.

Godine 1980. Izraelci su ponovo izveli teroristički napad za koji su ovoga puta osudili Libiju. U njemačkom noćnom klubu izazvali su eksploziju u kojoj je poginulo nekoliko američkih vojnika. Budući da su odnosi između SAD-a i Libije bili više nego zategnuti, došlo je do poznatog američkog bombardiranja Libije u kojemu je, između ostalih, poginula i četverogodišnja kći libijskog predsjednika Muamera Gadafija. Gadafi je poricao bilo kakvu umiješanost u atentat u noćnom klubu, ali očito da je trebao bilo kakav povod za slijepi

američki narod da bi SAD kaznili Libiju koja se, moramo priznati, nakon tog bombardiranja više politički nikad nije oporavila i kao da uopće više ne postoji. Francuska je odmah shvatila izraelsku podvalu i nije dozvolila prelet američkih bombardera preko svog teritorija, što je u Americi naišlo na žestoke demonstracije uperene protiv Francuske koje su predvodili američki cionisti, kao i bojkot francuskih proizvoda. Taj događaj je potvrdio u svojoj knjizi *By Way of Deception*, objavljenoj 1990., Victor Ostrovski, bivši agent Mossada, kojemu je očito bilo dosta prijevara i laži izraelske vlade.

Mirovni pregovori ne donose mir

Egipatski predsjednik Anwar Sadat, jedan od židovsko-američkih vazala, potpisuje 1977. godine sramni mirovni sporazum s Izraelom u Camp Davidu. Tim sporazumom Izrael je Egiptu vratio oduzeto područje poluotoka Sinaj, a Egipt je prva arapska zemlja koja je priznala državu Izrael u njezinoj okupiranoj površini, s tim da će Palestinci dobiti na Zapadnoj obali i Gazi autonomiju veličine koju odredi Izrael. Ova podjela, koliko god bila apsurdna i nepravedna, u kojoj se višemilijunskom domicilnom palestinskom narodu »prepušta« nešto što se osvojilo u ratu 1967. bez okupiranog istočnog, arapskog Jeruzalema, nije zadovoljila židovske cioniste te je njihova vojna mašinerija 1982. krenula u invaziju na Libanon za konačno uništenje PLO-a čije je sjedište bilo u Bejrutu. Dogodio se jedan od najvećih povijesnih zločina pod zapovjedništvom tadašnjeg ministra obrane Ariela Sharona u kojemu su izraelski vojnici pobili preko sedamnaest tisuća i petsto Palestinaca i Libanonaca, a stanovništvo palestinskih logora u Sabri i Shatili masakrirali. Masakrirano je oko tisuću i petsto palestinskih civila, a mnoge palestinske žene su silovane. Preživjeli PLO se premjestio u Tunis, odakle 1987. godine glavni stožer odlazi u Bagdad jer u iračkom diktatoru Saddamu Husseinu prepoznaju jedinu osobu koja se može suprotstaviti izraelskom hegemonizmu.

»Politicid« je novo ime koje je osmislio neki radikalni židovski književnik, a znači dugotrajni proces u kojemu bi pomoću terora i progona Palestinci trebali nestati. Za židovske ekstremiste u redovima cionista to je jedino rješenje budući da se ne žele odreći ni stope oduzete zemlje u korist palestinskog naroda. Sva njihova osvajanja, od 55% palestinske zemlje 1947. godine do 100% palestinske zemlje 1967. godine, popraćena su ponižavanjima palestinskog naroda, terorom i zločinačkim torturama. Godine 1992., za vrijeme Ariela Sharona, kontroverzne osobe (koji će kasnije postati predsjednik Izraela i kojeg Palestinci smatraju najvećim svjetskim zločincem, mesarom i krvnikom; 1992. je obnašao posao ministra graditeljstva i naseljavanja), židovski doseljenici iz tko zna kojeg dijela zemaljske kugle ubrzano su planski naseljavali onih 22%, okupiranog dijela predviđenog za malu palestinsku državu. Novac za izgradnju više od 170 umjetnih naselja povezanih suvremenim prometnicama dala je, naravno, vlada SAD-a, a već kad je toliko zadužena kod židovskih banaka, što znači još dodatnih tri milijarde dolara.

Činjenica je, kada god dođe do barem malog približavanja u mirovnim pregovorima, Izrael i SAD ih vješto izbjegavaju s obrazloženjem da ne može postojati još jedna palestinska država (jer smatraju Jordan palestinskom državom) te da je Yasser Arafat iznevjerio njihovo povjerenje ne riješivši se terorizma i zato s njime neće pregovarati. Za razliku od židovskih cionista, Arafat nikada nije od Izraela tražio bilo kakvu odgovornost za stradanja svoga naroda, niti je tražio da Židovi izbace iz svoga Ustava pravo na čitavu Palestinu. Iako je još 15. studenog 1988. godine u Alžiru Palestinsko nacionalno vijeće objavilo *Deklaraciju o neovisnosti* i prihvaćanju uspostave države Palestine samo na okupiranim područjima, odnosno na 22% ukupnog teritorija, odričući se definitivno 78% površine Palestine u korist države Izrael, a takvu palestinsku državu je priznalo 55 zemalja, što je u krajnjem slučaju

značilo prihvaćanje rezolucije UN iz 1947., samo drugačiju nepovoljniju podjelu za palestinski narod, država Izrael izbjegava konačno rješenje, nastojeći prigrabiti još malo od onih 22%.

Konačno, došlo je do tajnih pregovora u Oslu uz angažiranje norveške vlade te do povijesnog potpisivanja sporazuma između izraelskog predsjednika Yitzaka Rabina i Yassera Arafata ispred Bijele kuće 13. rujna 1993. godine. Izrael se tim sporazumom obvezao na bezuvjetno postupno povlačenje s područja okupiranih 1967. godine, uz iseljenje židovskih doseljenika iz umjetno stvorenih naselja. Takav sporazum, kao i svi raniji slični pokušaji, nije odgovarao židovskim ekstremistima jer je za njih čitava Palestina njihova država. Cionistički fanatik Yigal Amir, student prava na izraelskom sveučilištu Bar-Ilan, izvršio je atentat na Yitzaka Rabina 4. studenog 1995. godine i to je bio kraj sporazuma.

Sljedeći pokušaj konačnog rješenja palestinske tragedije dogodio se kada je američki predsjednik Bill Clinton u srpnju 2000. godine u Camp Davidu ugostio tadašnjeg izraelskog premijera Ehuda Baraka i predsjednika palestinske samouprave Arafata. Clintona je, uz svesrdnu medijsku kampanju, na vlast u SAD dovela židovsko-masonska koalicija kao svog čovjeka koji je imao potporu birača manju od 4%, a za nekoliko mjeseci je premoćno pobijedio na izborima. Clinton je u svom kabinetu bio okružen utjecajnim Židovima kao što su Sandy Berger (savjetnik za nacionalnu sigurnost), William Cohen (sekretar za obranu), Madelaine Albright (državna tajnica), Robert Rubin (sekretar državne blagajne) i drugi. Iako je Clinton u tim pregovorima bio, iz razumljivih razloga, na strani Izraela, prema cionističkom poimanju previše ih je nametao. Može se reći da se poput konja »odštrangao« i nije više tako poslušno vukao svoja kola, a sa svojim »paunastim« ponašanjem i uz silnu želju da dobije Nobelovu nagradu za mir, koja je u potpunoj kontroli »vladara svijeta«, odredio je svoju daljnju sudbinu. Osim toga, cionisti mu nisu mogli oprostiti kako se usudio dovesti Yassera Arafata kao gosta u Bijelu kuću i počastiti ga jednako kao i njihovog premijera Ehuda Baraka. Billa Clintona je bilo potrebno osramotiti te ga natjerati da se počne baviti samim sobom i tako će pregovori s Palestincima pričekati. U režiji njujorške cionistkinje Lucianne Goldberg stvorena je afera, najprije s Paulom Jones, a poslije mnogo poznatija sa Židovkom Monicom Lewinsky. Na sjednici Senata republikanski senatori su jedva dočekali da optuže Clintona za nemoral i za laganje pod zakletvom. Dogodilo se nešto neuobičajeno u zapadnoj demokraciji - Clintona je najžešće optužio njegov stranački kolega Joe Lieberman, inače ortodokсни Židov. Clinton je osramoćen, politički potpuno oslabljen i nemoćan, odustao od mirovnog plana između izraelske države i palestinske samouprave za neka bolja vremena²⁸.

Očito je tijekom predizborne kampanje za izraelski parlament Knesset Ariel Sharon namjerno zadao smrtni udarac mirovnom planu. S tisuću policajaca došao je 28. rujna 2000. godine na Sveto brdo Hrama u Jeruzalemu kojim i danas upravljaju Palestinci. Brdo je za muslimane sveto jer se s njega Muhamed ljestvama popeo Alahu u nebo. Najveći palestinski despot tim je svojim činom osvojio simpatije izraelskog naroda i postao njihov predsjednik, a kod palestinskog naroda je izazvao bijes i revolt. Ponovo su počeli nemiri zvani »intifada«.

Nije nimalo čudno što se val nasilja sve više povećava. S jedne strane imamo buntovnu palestinsku mladež naoružanu kamenjem i zapaljivim bombama kućne izrade, a na drugoj čelični stroj s preko tisuću najsuvremenijih tenkova, na stotine borbenih helikoptera i zrakoplova. Neravnopravna borba ostavlja za sobom palestinska naselja i gradove (Ramallah, Tulkarm, Betlehem, Jenin, Nablus, Qalqilyai i dr.) u ruševinama, pretvara ih u hrpe cigle i prašine, ostavlja jadnike bez hrane i lijekova, mrtve zatrpane u ruševinama. U

²⁸ Dr. Albert D. Pastore: *Čudnije od fantastije*, poglavlje 8, http://www.opfn.org/apfm/WTC_STF.htm

neravnopravnoj borbi u kojoj palestinskim borcima preostaje jedino da terorom u kojem su i sami žrtve, predvođenim ekstremističkim grupama Hammasa i Islamskog džihada, pokušavaju ostvariti pravo na svoju državu. Svaku vrstu terorizma trebalo bi osuditi, ali za vrijeme Drugog svjetskog rata takav su terorizam Saveznici zvali partizanskim pokretima otpora. Zar ovaj terorizam nije isto takav otpor moćnom okupatoru? Zar je terorizam tih jadnika stvarna prijetnja izraelskoj državi ili je ipak krajnji cilj cionista eliminacija Palestinaca kao naroda za ekskluzivno pravo Židova na čitavu Palestinu? Na sreću židovskih mudraca, 2006. godine Hammas je pobijedio na palestinskim izborima. Što će se sada desiti? Pregovori će postati utopija, teror će postati svakodnevnica, a »politicid« će postati sve veća realnost.

Što imamo s druge strane? Militantnu državu koja dosad nije priznala niti jednu odredbu međunarodnog prava, niti jednu rezoluciju UN-a, državu koja nema međunarodno priznate granice, nego su joj granice kakve si sama odredi, koja nije država svojih građana, nego čitavog židovskog naroda, koja slobodno pobije oko sto tisuća Palestinaca i Arapa, a za to bude nagrađena. Jednom riječju, imamo militantno-hegemonističku tvorevinu zvanu »Izrael«. Holokaust, najveće stradanje Židova u Drugom svjetskom ratu, očito je poput kuge zarazio Židove jer njihov odnos prema palestinskom narodu danas nije ništa drugo nego holokaust. Nažalost, stvarnost je takva da je danas za Palestince Davidova zvijezda isto ono što je bio kukasti križ u Drugom svjetskom ratu za Židove, prema izjavi mr. sc. Tarika Kulenovića.

VIII. Židovski mudraci među »vladarima svijeta«

Poveznica židovske elite i slobodnih zidara

Je li Mesija ipak došao? Židovski mudraci su se poput glave Salomonovog »simboličnog zmaja« vratili u »Obećanu zemlju« Izrael i u potpunosti zagospodarili svojom velikom »Obećanom zemljom«, Sjedinjenim Američkim Državama, preko koje su postali, u suradnji sa slobodnim zidarima, apsolutni gospodari svijeta. Zato možda nežidovi nisu prepoznali njihovog Mesiju, možda je on nevidljiv u Bilderberg grupi ili u Komitetu 300 (tristo najmoćnijih obitelji na svijetu) preko kojih »vladari svijeta« imaju potpunu političko-ekonomsku kontrolu nad gotovo svim državama i narodima? Možda im njihov Mesija kojega čekaju četiri tisućljeća više nije potreban, možda ga više, izuzev onih Židova s crnim šeširima i bradama, nitko ni ne čeka?

Isprepletenost i povezanost židovske elite i slobodnih zidara u današnjem svijetu postaje sve očitija, a granica među njima sve više nevidljiva pa se nešto mora reći o sadašnjem odnosu snaga u svijetu. Poslije Drugog svjetskog rata Židovi su praktički završili svoju emancipaciju te su, osim gospodarske i financijske dominacije, kao narod žrtve osigurali i političku dominaciju nad ostalim narodima svijeta. Holokaust koji se mitski uzdigao do nebeskih visina te se s njim u povijesti civilizacije ništa ne može niti smije mjeriti, osigurao je »Odabranom narodu« nedodirljivost i superiornost u odnosu na sve druge. Pojam »dvorskih Židova« postao je prošlost jer ne postoje više države niti vlade kojima se Židovi trebaju dodvoravati i ulizivati. Situacija je potpuno drugačija, gotovo da ne postoje države ili vlade koje se ne dodvoravaju i ne ulizuju židovskim vlastodržcima te umjesto »dvorskih Židova« postoji novi pojam za ulizničke vlade - »dvorske lude«.

U Hrvatskoj i kod nekih drugih naroda koji su tek u zadnjim desetljećima izborili svoju državnost i stvorili države nikada nije bilo »dvorskih Židova« jer su se oni dodvoravali vlastodržcima, a Hrvati u svojoj državi nisu bili na vlasti devet stoljeća, do 1990. godine. Nakon stvaranja samostalne hrvatske države hrvatski predsjednik dr. Franjo Tuđman pokušavao je uz pojedine »dvorske Židove« pribaviti kakvu-takvu naklonost zapadnog svijeta, ali njima takva uloga više nije trebala, a još manje zapadnom židovskoelitističko-masonskom svijetu.

Mnogi svjetski intelektualci i povjesničari pokušali su ukazati na svjetsku hegemoniju židovske elite te na korištenje mita o holokaustu i drugih stradanja židovskog naroda za ostvarivanje svojih imperijalističkih ciljeva, ali ti pokušaji uvijek su sasječeni u samom korijenu. Takvog pisca ili novinara odmah se proglasilo okorjelim antisemitom i zloglasnim fašistom i njegove riječi doživljavale su sudbinu djela *Protokoli Sionskih mudraca* kao rigidni antižidovski pamflet. Ako takav tekst napiše netko tko je Židov, jer se i među Židovima pojavljuju oni koji shvaćaju nepravedan način upravljanja svijetom, prema njemu židovske elite imaju druge metode. Obično se piscu takvog teksta iskopa afera iz prošlosti, a ako ne postoji afera, izmisli se pa ga se ucjeni tako da povuče objavljeni tekst uz veliku ispriku. U slučaju da to židovski pisac ili novinar ne učini, onemogućujući mu se bilo kakav daljnji rad te ga se javno sotonizira izmišljenim aferama kao ludog psihopata ili okorjelog zločinca.

Osim cionističkih židovskih ambicija, današnja strategija čitavog židovstva odabrane elite gotovo da se ne može odvojiti od djelovanja slobodnih zidara. Nekada u nekim slučajevima suprotstavljeni polovi danas su gotovo istovjetni, s potpuno istim ciljem vladanja svijetom, što se najočitije vidi po imenima trideset i devetero članova Bilderberg grupe i imenima Komiteta 300 (o čemu ću pisati u poglavlju o slobodnim zidarima). U njima ne postoji nitko tko nije Židov ili na neki način povezan masonskom vezom.

Židovski utjecaj u SAD-u

Židovski mudraci su poslije Drugog svjetskog rata za svoju partnericu odabrali jedinu istinsku svjetsku silu koja poput prave prostitutke obnaša sve njihove prljave poslove. Pomoću svojih cionističkih organizacija u Sjedinjenim Američkim Državama, JINSA (Židovski institut za poslove nacionalne sigurnosti), ZOA (Cionistička agencija Amerike), AJC (Američki židovski kongres) i masonskih loža u kojima u SAD imaju dominantan utjecaj, ne samo da u potpunosti kontroliraju Bijelu kuću, već preko nje imaju odlučujući utjecaj na sve međunarodne organizacije: Svjetski monetarni fond, Svjetsku trgovinsku organizaciju, Svjetsku banku, UN, agencije i dr. AIPAC (Izraelska lobistička agencija) je najmoćniji lobi židovske politike u SAD koja daje velike donacije članovima Kongresa i Senata obiju političkih stranaka i na taj način kontroliraju rad u Kongresu i Senatu, a isto tako mogu svakog neposlušnog ministra, kongresmena ili senatora, pa i predsjednika države, promijeniti kada žele. Čitavi je Pentagon pod cionističkom kontrolom, na čelu s Richardom Perleom zvanim »Princ tame«. U najvažnijem tijelu Pentagona, Civilnom savjetu za obrambenu politiku (Defense Policy Board), osim Perlea vodeću ulogu imaju i ostali židovski cionisti, Kissinger, Schlessinger, Cohen, Abrams, Adelman i drugi.

Mediji su, pisani, gledani i slušani, gotovo svi u židovskom vlasništvu: *The New York Times*, *The Washington Post*, *The New York Daily News*, *Time Magazine*, *The Wall Street Journal*, *Newsweek*, *US News*, *ABC*, *CBS*, *CNN*, *NBC*, *UPN* i mnogi drugi. Budući da nije postojao niti jedan američki predsjednik koji se usprotivio cionistima i državi Izrael, ne treba se čuditi pisanju židovskog novinara Arija Shavita u izraelskom listu *Ha'aretz* koji ističe kako se treba brutalnije odnositi prema Palestincima jer ih nitko u tome neće spriječiti s obzirom da su Bijela kuća i Pentagon u židovskim rukama. Nešto slično je i izjavio bivši predsjednički kandidat Patrick Buchanan kada je izrekao svoju čuvenu rečenicu da su senat i kongres Sjedinjenih Američkih Država teritorij pod izraelskom okupacijom. Sve se to ne bi moglo tako savršeno organizirati da novac nije u njihovim rukama, ali kad znamo da Židovi dominiraju i u financijskim institucijama (Soros, Goldman, Sachs, Greenspan, Warburg i dr.), čitav podanički odnos američke zavisne politike postaje potpuno shvatljiv.

Židovi ne samo da u Sjedinjenim Američkim Državama imaju apsolutnu dominaciju u političkom, novčarskom, gospodarskom i medijskom prostoru, nego su svugdje gdje su moć i profit. U SAD ih ima svega oko 3% ukupne populacije, a prema znanstvenoj statistici Ernesta van den Haaga, od 1901. do 1965. godine bilo ih je 27% od ukupnog broja američkih znanstvenika koji su dobili Nobelovu nagradu. Prema istoj statistici, Židovi za oko 365% više sudjeluju u elitnim institucijama od Amerikanaca nežidova, a s 260% više u broju studentske populacije. Za 478% ih ima više među psihijatrima, 299% među stomatolozima, 265% među pravnicima, 283% više u matematici u odnosu na nežidove. U arhitekturi ih ima više od nežidova za samo 70%, dok u tehničkim strukama za samo 9%. Ovi stari statistički podaci koji su danas sigurno i uvjerljiviji dovoljno indikativno pokazuju koja su atraktivna i isplativa zanimanja u kojima Židovi dominiraju u postotku nekoliko puta više u odnosu na brojnost

populacije. Devet puta veći postotak dobitnika Nobelove nagrade u odnosu na nežidove ne treba posebno sagledavati s obzirom da je ta institucija židovsko-masonska servis.

Moral i hedonizam SAD-a

Sjedinjene Američke Države ostvaruju 33% ukupnog društvenog proizvoda, a preko 80% proizvodnje filmova i glazbe, iako u toj zemlji živi manje od 5% ukupnog svjetskog stanovništva. Hollywood, sinonim za blještavilo, bogatstvo, planetarnu popularnost i neostvareni san tisuća i tisuća filmskih djelatnika, u stvari je najveća cionistička tvrđava. Hollywood je u apsolutnoj kontroli američkih cionista i svatko tko ima »čast« raditi u kojoj filmskoj kući najprije mora proći stroge »moralne« kontrole židovske elite. Što nam ta filmska industrija nudi? Običnom *gojskom* puku nudi svijet koji se neprestano ponavlja novim i novim filmovima s kojima se gledatelj pomalo poistovjećuje i taj svijet mu postaje smisao življenja, smisao duhovnog promišljanja, smisao vjerovanja. Hollywood je u stvari jedna od najvećih podvala židovske elite kako bi se puku uz malo kruha koje ima dalo puno igara te od njega načinilo malodušnu masu zastranjenu opačinama, nemoralom, drogom i materijalnim užicima, sklonu razbojstvima i svakojakim životnim deformacijama. Takav puk bez morala, bez vjere u svoju obitelj, u svoju državu, u Boga i sve druge tradicionalne i moralne vrijednosti bit će laka roba za manipulaciju i sluganstvo i nikada neće biti prijetnja židovskoj dominaciji.

Pogledajmo samo što nam ti filmovi koji se u ogromnom broju svakodnevno nude na TV ekranima, kinima i diskotekama, govore. Bez pornografije u pravilu nema niti jednog filma. Tu su silovanja, prostitucija, homoseksualnost, a na sve se to gleda pozitivnim očima, kao da je *in* biti homoseksualac ili prostitutka. Što preostaje jadnom gledatelju? Je li uopće snimljen ljubavni film u kojem su glavni protagonisti slobodni i poštteni mladić i djevojka? Obično se te velike ljubavi događaju oženjenim muškarcima i udanim ženama koji u pravilu nalaze sreću nakon svojih promašenih brakova. Zar to nije smišljena poruka da brak kao kršćanska sveta institucija nije nimalo vrijedna, da čovjek ili žena trebaju tražiti sreću u nevjeri? Pogledajmo samo filmove ratne tematike u kojima se Nijemci i Arapi prikazuju isključivo kao sumanut, beskrupulozni i krvožedni zločinci, dok je druga strana puna najsvetije ljubavi, odanosti prema ispravnom cilju i bezrezervnom samoodricanju i junaštvu. Što je s filmovima o nasilju, razbojništvu, ubojstvima? Kao da se režiseri nadmeću tko će snimiti stravičnije i krvavije scene, a razbojnici i ubojice postaju heroji, idoli i miljenici gledatelja. Kakvi su tek postali crtani filmovi za djecu, gdje su nestali filmovi poput dobrog Profesora Baltazara? Zamjenili su ga zastrašujuće oklopne nakaze i čudovišta koja se nadmeću čudnim oružjem, brutalnošću i ubojstvima. Što da onda svijet uopće očekuje? Obratimo pozornost na drugu vrstu filmova, svjetskih spektakala koji uz veliku propagandu zadivljujuće pune kino dvorane, filmova o nekakvim magičnim dječacima, o čudnim stvorenjima iz još čudnijih zemalja, o čarobnim prstenima iz čarobnih svjetova. Gledatelji kao začarani hrle na takve predstave i u svoje isprazne duše unose nešto nestvarno što će zaokupiti njihovo biće, a samim time izazvati sumnju u Boga budući da mu je svijet magije, vilenjaka i kojekakvih čudovišta puno bliži od Božjeg svijeta. Čovjek bez Boga je podanik ovozemaljskih vladara.

Što se dogodilo s glazbom? Gdje su oni skladni i ugodni zvukovi koji smiruju mladog čovjeka, opuštaju ga i ispunjavaju mu dušu novim i plemenitim? U takvoj umjetnosti svaki čovjek će naći uvijek nešto novo što ga nadopunjuje i nadahnjuje. Nema više takve glazbe jer mlade ljude treba zbuniti, dati im neartikulirane zvukove s kojima će ogresti u drogu, nemoral, u bescilnost života, a njihov izopačeni um tražit će smisao života u hipijevskim

pokretima, seksualnoj revoluciji i u ostalim prljavim destruktivnim pojavama te će se kao takvi sami uhvatiti u mrežu moćnih »vladara«. Sve je opet počelo u SAD-u ludilom pedesetih godina sa Židovom Elvisom Aaronom Presleyjem te kulminiralo (ako je to uopće kraj) s crnačkom *rap* glazbom. Zar su slušatelji i obožavatelji takve nakaradne glazbe naša budućnost?

Vratit ćemo se još malo na poveznicu SAD-a i Bliskog istoka gdje se ratuje za dva paralelna cilja: gospodarenje naftom, budući da zemlje Bliskog istoka sudjeluju s 40% svjetskog izvoza i osvajanje čitave Palestine za židovski narod. Zemlje koje se otrgnu iz američko-izraelskog zagrljaja moraju biti kažnjene i u njima je nužno uspostaviti vazalsku vlast u kojoj neće biti islamskog fundamentalizma koji je prijetnja Izraelu, a mrvicu tog naftnog bogatstva dobit će i ta vlast. Što je u stvari taj fundamentalizam kojega su nam puna usta nego najobičnija borba arapskih naroda za slobodu i samostalnost svojih država. Da bi se u takvim »neposlušnim« državama promijenila vlast, Izrael će to učiniti pomoću svog podanika SAD-a nasilnom, vojnom intervencijom. Koliko god američki narod bio naivan i slijep, zadojen komercijalnim ciljanim »vrijednostima« života, ipak mu treba dati ili izmisliti povod za nove ratove u koji će naivno povjerovati i uz bezrezervni patriotizam odobravati svojoj vladi nove agresije, nova osvajanja i nova masovna ubojstva.

Jedanaesti rujna

Sjedinjene Američke Države su 11. rujna 2001. godine doživjele najveću katastrofu u novijoj povijesti, terorističko rušenje dva nebodera Svjetskog trgovinskog centra. U tom užasu stradalo je na tisuće ljudi i rijetko se moglo naći ijednog Amerikanca koji nije pustio suzu. Očito je da nisu baš svi bili tužni i izbezumljeni. Prilikom rušenja nebodera petorica ljudi su sve snimali i veselo slavili i plesali. FBI ih je uhitila i podvrgla ispitivanjima. Petorica su bili sa svojim kombijem parkirani u Liberty State Parku koji se nalazi s druge strane rijeke u New Jerseyu odakle se može najbolje vidjeti izvedeni teroristički čin te se pretpostavlja da su unaprijed znali što će se dogoditi. Osim toga, list *The Bergen Record* potvrdio je 12. rujna 2001. da su isti ljudi već ranije viđeni u parku. Na kraju treba reći da su petorica koji su se radovali tom stravičnom zločinu bili bivši pripadnici izraelske vojske²⁹.

U vezi toga može se postaviti nekoliko hipotetskih pitanja. Je li moguće da pustinjski čovjek Bin Laden, bez obzira na njegovu sposobnost i naobrazbu, može organizirati takav sofisticirani zločin, ako svi dobro znamo da je dosad najviši stupanj arapskog terorizma bio eksploziv zavezan oko tijela terorista samoubojice? Ako se u javnosti više puta otkrilo da su izraelski Irgun i Mossad izvodili terorističke zločine u kojima su najčešće žrtve bili Amerikanci i Britanci i te zločine pokušali podmetnuti arapskim teroristima, možda nije nemoguće posumnjati da se to i ovdje dogodilo. Zar je moguće da se terorista Bin Ladena, kao niti jednog njegovog suradnika u tom zločinu, stvarno ne može, uz svu tu modernu tehnologiju, pronaći i uhititi ili se to možda ne želi? Na kraju, kome je trebao takav teroristički masakr i bi li se u protivnom mogao opravdati stravičan pokolj i zločin u Iraku?

²⁹ Dr. Albert D. Pastore: Čudnije od fantazije, poglavlje 2
http://www.opfn.org/apfn/WTC_STF.htm

Tko se suprotstavlja »vladarima svijeta«?

U Europi je odnos »vladara svijeta« nešto drugačiji nego u SAD-u i Starom istoku. Židovi su tijekom Drugog svjetskog rata pod vlašću nacizma i fašizma ili stradali ili iselili te je njihov broj znatno smanjen. Pod pritiskom komunističkih diktatura u istočnoj Europi Židovi se također intenzivno iseljavaju, uglavnom u Izrael, a dio u SAD. Njihova brojnost od svega dva milijuna i osamsto tisuća u Europi, ne umanjuje njihov dominantni utjecaj u najvišim sferama javnog, ekonomskog i financijskog života u svim državama starog kontinenta, ali je u Europi vlast židovske elite više podijeljena sa slobodnim zidarima. Židovske elite su, u svakom slučaju, visokorangirani članovi masonskih loža, ali prevlast u njima imaju britanski protestanti, odnosno pripadnici Anglikanske, engleske državne crkve.

Dok se židovstvo žilavo i uspješno borilo za svoju potpunu emancipaciju kroz srednji vijek, slobodno zidarstvo je u potpunoj konspiraciji puštalo svoje prvo korijenje početkom 14. stoljeća nakon ukinuća i progona Vitezova Salomonovog hrama (templara). Paralelno s pojavom prvih slobodnozidarskih tajnih društava u Engleskoj i Škotskoj za vrijeme najžešćih sukoba između ta dva naroda, u doba vladavine Edwarda III., pojavljuju se prvi konflikti između Svete Stolice i Katoličke crkve u Engleskoj. Sve je kulminiralo u 16. stoljeću u doba reformacije kada se stvaraju protestantske crkve (anglikanske crkve u Velikoj Britaniji, luteranske crkve u srednjoj i sjevernoj Europi te razne reformirane crkve i sekte). Slobodno zidarstvo, kojemu su najveći neprijatelji Sveti Otac i Katolička crkva, nalazi u protestantskim crkvama svog saveznika i zaštitnika, poglavito u anglikanskim crkvama Engleske i Škotske. Te su dvije ideološke institucije do današnjeg dana sudbinski povezane, a prema Židovima u prvo vrijeme imaju određeni neprijateljski otklon, da bi se vremenom taj odnos, kako su im se ciljevi približavali, mijenjao, a poslije Drugog svjetskog rata cilj im je istovjetan: potpuna gospodarska, financijska, medijska, politička, znanstvena i dr. kontrola nad čitavim svijetom.

Britanska kraljica je ujedno poglavarica Anglikanske crkve, a ustav brani da kralj ili kraljica bude netko tko nije anglikanac. Premijer Velike Britanije imenuje i postavlja biskupe i nadbiskupe. Premijer Tony Blair imenovao je Rowana Williamsa na čelnu funkciju Anglikanske crkve, nadbiskupa od Canterburyja. Iako je u Katoličkoj crkvi u Engleskoj kršteno devet milijuna Britanaca u odnosu na dvadeset i sedam milijuna krštenih u Anglikanskoj crkvi, postavlja se pitanje što bi se desilo da premijer Velike Britanije postane katolik koji bi imao dužnost postavljati anglikanske biskupe. To je vjerojatno nemoguće zamisliti iako je sadašnji lider oporbene stranke katolik jer je za tradicionalne Britance pravi Britanac samo onaj koji pripada Anglikanskoj crkvi. U Domu lordova sjede biskupi Anglikanske crkve koji s većinom svojih kolega lordova imaju vrijedne funkcije kao članovi masonskih loža širom britanskog kraljevstva. Pripadnici najuže kraljevske obitelji također su čelni ljudi Velike lože Engleske te je razumljivo zašto se svi politički konci europskih događanja povlače u Londonu.

Možda je neobično, ali potpuno razumljivo kako je katolička zemlja Francuska najveće masonsko odredište poslije Velike Britanije. Iako je u Francuskoj više od 80% katolika, istražujući njihovu kršćansku katoličku vjeru vidjet ćemo da ih je većina formalnih katolika. Praktičkih katolika je svega 5-10%, što se najbolje oslikava nazočnošću u crkvi i primanju svetih sakramenata. Pomalo je otužno na nedjeljnim svetim misama u tim velebnim francuskim crkvama i katedralama susresti nekoliko desetaka starica, nekoliko izgubljenih duša i većinu stranih turista. Zato su framasoni našli plodno tlo u toj zemlji bez vjere i Boga, mnogo više nego u Njemačkoj u kojoj je protestanata (luterana) više od polovice cjelokupnog pučanstva.

Tko je uopće ostao oduprijeti se židovskoelitističko-masonskom hegemonizmu koji poput dva velemajestora pomiču šahovske crno-bijele figure, postavljaju i ruše vladare država prijateljski se nadmećući, a za svaku novu pobjedu jedan drugome stisnu ruku. Pravoslavna crkva apsolutno nije jaka da bilo što učini jer se potpuno umrtvila u svom tradicionalizmu, a svoju umješnost preživljavanja pod diktaturama drugih ideologija (židovstvo, komunizam, islam) pronašla je u svojoj kooperativnosti i kao takva, anemična i rascjepkana, životariti će i dalje u svom spokoju. Nacionalne pravoslavne crkve postale su podaničke ideologije u službi vladara država u kojima djeluju kao takozvane državne crkve, a budući da znamo tko stvarno vlada tim državama onda je logički da od takvih crkava ne možemo očekivati bilo kakav otpor masonsko-židovskom hegemonizmu.

Islam je religija budućnosti koja se uspjela othrvati svim strahotama, nemoralu, prljavštini i pokvarenosti svjetske globalizacije te je sačuvala svoju tradiciju i ljubav prema čovjeku, obitelji i Bogu. Ipak, dok god ne odmakne od sebe sve fanatične borce za slobodu, dok ne bude jedinstva među njima, poglavito među arapskim svijetom, islam neće biti taj koji može parirati »vladarima svijeta«. Mislim da se to neće dogoditi dok god Palestinci ne dobiju svoju pravednu državu, a izvori nafte malo ne presuše. Da je islam religija budućnosti potvrdit će podatak da je u uređenoj zemlji Njemačkoj u zadnje dvije godine sto tisuća Nijemaca prešlo na islamsku vjeru. To možda nikoga ne čudi jer dekadencija i nemoral zapadne civilizacije nisu upitni, ali ako je od tih sto tisuća 80% žena, kakav odgovor na taj podatak imaju razne feministkinje i velike heroine ženskih prava u »pravednom zapadnom svijetu« nasuprot tobože potlačenom i poniženom položaju žene u islamskom svijetu? Što je u stvari stvarna sloboda žene i kakva su njezina prava?

Ostala je jedino Sveta Stolica koja svojim miroljubivim i moralnim porukama i jakom diplomacijom pokušava održati kakvu-takvu ravnotežu u tom nepravednom globalističkom svijetu. Kršćanstvo je u svojoj dvijetisućljetnoj povijesti više puta djelomično odlutalo od svojeg istinskog poslanja čineći pojedine devijacije, a sami raskoli u kršćanskim crkvama (1054. godine odvajanje pravoslavlja od zapadne Crkve, 16. stoljeće, za vrijeme Martina Luthera, pojavom reformacije nastaju protestantske crkve) pridonosili su međusobnim optužbama i sukobima. Vatikan koji je, unatoč svemu, ostao jedina moralna sila današnjeg svijeta, svijetla vertikala čitavog društva, pokušava voditi neravnopravnu borbu protiv surove, neljudske i amoralne vladavine nad čovjekom kao osobom i narodima kao identitetom, iako je kroz sva stoljeća i sam nagrižen podvalama židovskih moćnika i slobodnih zidara.

Poslije Drugog svjetskog rata židovski mudraci, slobodni zidari i njihov suparnik Vatikan imali su isti cilj, udruženi srušiti komunizam u zemljama istočne Europe i u čitavom svijetu. Razlozi rušenja komunizma bili su dijametralno suprotni: Katoličkoj crkvi je to značilo ostvarenje vjerskih sloboda i humanije društvo nasuprot totalitarizmu u komunističkim režimima, a za židovsko-masonsku koaliciju to je bilo novo podaničko tržište koje će se ostvariti uz pomoć domaćih lijevo orijentiranih stranaka kojima samo treba staviti u usta poznate sintagme: »ljudska prava«, »zapadna demokracija«, »sloboda medija«, »svjetska globalizacija« i sl. Da bi uopće postojala prilika rušenja komunizma u kojemu je bilo gotovo zabranjeno nacionalno izjašnjavanje, moralo se pribjeći taktici »nacionalnog osviještenja naroda« i na kraju je takav nacionalno osviješteni narod srušio komunizam.

Prisjetimo se prvih takvih pojava radničkih štrajkova u poljskom Gdanjsku kada je protiv komunizma prvi ustao sindikat Solidarnost u režiji židovskog lobija i sa Židovima prvacima sindikata. Interesantno je da se u istočnoj Europi gdje su novonastale nacionalne i desničarske stranke porazile komunizam niti u jednoj zemlji nisu duže zadržale na vlasti. One su za »vladare svijeta« odradile svoje te ih se medijima, prema starom iskušanom receptu, sistematski počelo sotonizirati, izmišljajući im razne skandale i afere, nesposobnost,

nazadnost, neeuropsku orijentaciju i slično, tako da su u gotovo svim bivšim komunističkim zemljama već na sljedećim izborima pobijedile iste pobijeđene komunističke snage, ali sada upakirane u razne ljevičarske, socijaldemokratske, liberalne, podaničke i anacionalne stranke. Cilj je ostvaren: tržište, gospodarstvo, kapital, mediji i banke postali su vlasništvo moćnih vladara. Što je u svemu tome dobio Vatikan? Gotovo ništa, jer ljudi nisu postali bolji, nisu postali duhovni niti imaju više vjere u Boga. Naprotiv!

Židovski moćnici u europskim državama

U bivšem SSSR-u, nekada zemlji s najvećim brojem Židova u kojoj je živjela trećina (oko pet milijuna i dvjesto tisuća) ukupnog broja Židova na svijetu, za vrijeme komunističkog režima, odnosno nakon sukoba Trocki - Staljin, iseljavanje Židova je bilo učestalo, bilo u Izrael, SAD ili zapadnu Europu. Bivši predsjednik SSSR-a Brežnjev je čak trgovao s cionistima s dozvolama za iseljavanje Židova na zapad. Nakon raspada SSSR-a i komunističkog režima iseljavanje Židova iz bivših sovjetskih republika se smanjilo, a zadnjih godina i potpuno zaustavilo. Tako je u Rusiji ostalo oko četiristo tisuća Židova, a u Ukrajini nešto više od petsto tisuća. U zadnjih godina sve se više Židova iz Izraela koji su tamo došli s prostora bivšeg SSSR-a vraća u Rusiju i u druge bivše sovjetske republike te masovno otkupljuju poduzeća, banke, nekretnine i medije. Rusija i Ukrajina poučni su primjeri katastrofalnog stanja u gospodarstvu, isprepletenog na jednoj strani ljudskom bijedom, a na drugoj sve prisutnijim kriminalom te interesnim povezivanjem »crvenih« i »bijelih«. Takvo kaotično stanje išlo je pod ruku židovskim elitama koje su postale vlasnici svega onoga što je vrijedilo. Židovi u Rusiji su isključivo bogataši. Među dvadeset najbogatijih obitelji gotovo su sve židovske. Neki od najbogatijih Židova su naftaši Mihail Hodorkovski i Roman Abramovič te ostali milijarderi Berezovski, Gustinski i drugi. Židovi koji se ne bave gospodarstvom, informacijama ili bankarstvom, zauzimaju vodeća mjesta u medicini, arhitekturi, glazbi i slično, a ne postoji gotovo niti jedan Židov koji se bavi fizičkim radom. Sadašnji predsjednik Rusije Vladimir Putin pokušava bar djelomično vratiti dostojanstvo ruskom narodu nakon totalne rasprodaje »obiteljskog srebra« židovskim lobijima, nacionalizirajući državne banke, uklanjajući tajkune »vladara svijeta«, podaničke medije i razne nevladine udruge tih svjetskih vladara. Možda djelomično i uspije, ali samo zato što je Rusija i dalje moćna svjetska nuklearna sila.

Gotovo svi Židovi su se tijekom Drugog svjetskog rata iselili iz Njemačke ili su stradali u koncentracijskim logorima, a Njemačka je u zadnjih godina postala najprimamljivije odredište za useljavanje Židova, poglavito ruskog porijekla, koji su pobjegli za vrijeme komunizma u Izrael, a ne našavši se u »Obećanoj zemlji«. U Njemačku je do sada doselilo oko sedamdeset tisuća Židova i pomalo je indikativno pitanje kako to da odabiru onu zemlju koja im je bila najveći neprijatelj.

Nijemci su poslije Drugog svjetskog rata doživjeli nevidenu katarzu, postali su narod drugog reda u vlastitoj državi, ponižen, obespravljen i gospodarski uništen. Suđenjem u Nürnbergu nije se samo sudilo ratnim zločincima poražene vojske, nego čitavoj Njemačkoj. Njihovim pogubljenjem i spaljivanjem u krematoriju u Münchenu te bacanjem pepela u potok koji se ulijeva u rijeku Isar htjelo se pokazati njemačkom narodu tko je njihov novi gospodar. Pored toga, ukupna ratna šteta što ju je Njemačka morala platiti prelazila je sto milijardi njemačkih maraka. Usprkos svima, iz ove razrušene zemlje, na koju su se poput grabežljivaca okomili »vladari svijeta«, njemački narod, što sigurno nikom drugom ne bi uspjelo, uzdigao se iz tih ruševina i pepela poput feniksa i stvorio ponovo moćnu gospodarsku silu. Ako je netko gospodarski div kao što je postala Njemačka, normalno da ne želi ostati vječno

politički patuljak bez svoje vojske i bilo kakvog svjetskog utjecaja. Osim toga, Nijemci su svojim radom ponovo postali bogati i konačno su mogli ponovo ponosno podignuti glavu, kako to i dolikuje snažnom, uljuđenom, dostojanstvenom i moćnom narodu.

Snažan ekonomski razvoj Njemačke i političko buđenje njemačkog čovjeka nisu se više mogli spriječiti izvana, zato je bilo potrebno ponoviti povijest i potkopati Njemačku iznutra. Kako to napraviti? Planski naseljavati što veći broj Židova koji će ponovo postupno preuzimati medije, banke, sveučilišta, kulturu i na kraju gospodarstvo. Najvažnija je medijska kontrola pomoću koje se neprestano podsjeća na genocid njemačkog naroda u ratu, na holokaust, a na i najmanji glas njemačkog nacionalnog šapta odgovara se optužbama za antisemitizam i nacizam. U svim većim gradovima Njemačke podižu se velebni židovski spomenici kako bi se njemački narod vječno upozoravalo i podsjećalo na genocidnost. Tako je u Berlinu sagrađen, u obliku Davidove zvijezde, najveći židovski muzej u Europi, a ravnatelj mu je američki Židov Michael W. Blumenthal, nekadašnji američki ministar financija. U Münchenu je izgrađen ogromni židovski centar, a nove velebne sinagoge su sastavni mozaik u modernoj i iskrivljenoj arhitekturi u kojoj se sve manje osjeća pravi germanski duh. Isto se dogodilo i s ostalim granama umjetnosti koja sve više gubi istinsko njemačko obilježje, poprimajući židovsku i anglosaksonsku globalističku devijaciju.

Što se zadnjih godina događa s gospodarstvom u Njemačkoj? Stopa rasta BDP-a približila se ničici, ekonomski rast potpuno je zaustavljen, a sve se to opravdava priključenjem istočne Njemačke zapadnoj, uvođenjem nove valute, eura ili nekim drugim sporadičnim razlozima. Možda je to samo slučajno, ali treba usporediti krivulju pada BDP-a s rastom broja Židova u Njemačkoj i dobit ćemo zaprepašujuće podatke.

U Nürnbergu nije završeno sa suđenjima ratnim zločincima poražene vojske, nego ona traju do današnjih dana. Treba podsjetiti da su i nakon Prvog svjetskog rata, prema sporazumu u Versaillesu od 28. lipnja 1919., bile podignute optužnice protiv 1744 ratna zločinca, a optužnica je pokrenuta i protiv njemačkog cara Wilhelma II. zbog najteže povrede međunarodnih zakona. Do Domovinskog oslobodilačkog rata u Hrvatskoj, nikada se nije dogodilo da ijedan sudionik pobjedničke i oslobodilačke vojske odgovara za ratne zločine pred međunarodnim sudom. Uhićenja i suđenja pripadnicima poražene vojske Drugog svjetskog rata optuženima za ratne zločine izvršavana su sukcesivno i planski u režiji Centra Simona Wiesenthala i njegovog izvršnog direktora Ephraima Zuroffa, vještih manipulatora i režisera. Nije bio cilj da se čim prije uhite i osude osumnjičeni, nego da suđenja neprestano traju. Kada je jedno suđenje završeno, uhićuju se nove osobe da čitav proces traje, a samim tim školski se ponavlja gradivo o holokaustu i genocidu nad »Odabranim narodom«. Budući da je, kako vrijeme odmiče, nove žive optuženike sve teže naći, rijetka suđenja iznemoglim starcima imaju drugu percepciju, poglavito na mlađe uzraste, jer se želi pokazati da su ti nacisti i fašisti slabašni, senilni, nepokretni, slijepi i bespomoćni.

Najbolje je takav odnos pobjednika i pobijeđenog okarakterizirao galski vojvoda Breno kada je bacio svoj mač na vagu kojom se vagalo zlato za otkup pobijeđenih Rimljana i uzviknuo: »Vae Victis!« (Jao pobijeđenima!).

Posebni odnos Židova spram Rusa u Rusiji i Nijemaca u Njemačkoj je proizašao iz njihove stoljetne isprepletenosti i konkurencije u svim segmentima političko-ekonomskog suživota i sukoba. Svaka zemlja Europe ima specifični odnos prema Židovima, tako i Nizozemska. U zemlji tulipana i vjetrenjača, Rembrandta van Rijna, Vincenta van Gogha, Mondriana i drugih slikarskih velikana, danas živi oko četrdeset tisuća Židova. U toj maloj zemlji, nama Hrvatima jako poznatoj po Međunarodnom sudu u Haagu, gotovo čitava ekonomija, bankarstvo, kultura, sport i trgovina (Nizozemska ima najveću svjetsku trgovinu dijamentima) je u vlasništvu židovske elite. U toj zemlji droge, prostitucije i nemoralna koje su vješto podmetnuli »vladari svijeta«, a za uzvrat dobili potpuno dekadentno, izopačeno

društvo kojime teško da se može usporediti ijedna druga zemlja, pomoću svojih slijepih podanika posjeduju apsolutnu političku vlast.

Zato nije čudo da se supruzi bivšeg predsjednika Europske središnje banke Wima Duisenberga kada na svojem balkonu u Nizozemskoj stavi palestinsku zastavu, prijeti smrću i optuži za antisemitizam. Nakon što je Marko Perković Thompson, prije koncerata u Rotterdamu i Amsterdamu, rekao istinitu činjenicu da su Židovi razapeli Isusa, predsjednik Židovske općine u Zagrebu Ognjen Kraus odmah je s tom izjavom upoznao glasnogovornika rotterdamskog gradonačelnika Edmonda Messchaerpa te su Thompsonu po kratkom postupku otkazani koncerti u Nizozemskoj. U sportu je, primjerice, nužno spoznati da je nogometni klub Ajax doslovno klub židovske elite u koji nitko nema prilike pristupiti ako nije Židov ili vjerni podanik te elite, što se najviše može zapaziti na njihovim nogometnim utakmicama na kojima se vijori toliko židovskih zastava da se stiče dojam kako igra izraelska reprezentacija.

Jedan svjetski jezik

Vidljivo je da je cionistička vlast u SAD, u sprezi sa slobodnim zidarima u čitavom svijetu, apsolutna i jedina te nametnuta u monopolu krupnog kapitala, financijskih svjetskih fondova, banaka i institucija, zatim u potpunoj kontroli informacije i istine, kontroli ljudske svijesti i svih svjetskih događanja (krize, ratovi, svjetske burze, energija, ekologija, itd.) kako bi svjetska globalizacija progutala i ono malo nacionalnog u čovjeku što je ostalo te ono malo suverenosti (nakon brisanja granica država) što je još državama ostalo, nacionalni jezik. Poznato je da Židovi nisu marili za nacionalni jezik. Danas govore više od četrdesetak raznih jezika, ovisno o zemlji u kojoj su nastanjeni. Plan o jednom svjetskom jeziku osmislio je poljski liječnik Židov Ludvig Zamenhof još 1887. godine stvaranjem umjetnog jezika esperanta s kojime je želio ne samo povezati sve Židove svijeta, nego stvoriti službeni jezik koji bi zamijenio nacionalne jezike nežidovskih naroda. Nežidovski narodi tako bi zaboravljali svoj jezik, a narod bez svog jezika ubrzo će prestati i biti narod. Kada je propao eksperiment s esperantom, počeo je novi model, daleko više sofisticiran, monopola engleskog jezika (engleski nije slučajno izabran) sa svim svjetskim čudima tehnike čiji su programi isključivo na engleskom jeziku, tako da engleski jezik postupno osvaja i zamjenjuje nacionalne riječi, a nepoznavanje engleskog jezika gotovo da se pripisuje nepismenosti.

Na kraju je znakovit citat francuskog filozofa Židova Alaina Finkielkrauta koji je u *Slobodnoj Dalmaciji* 8. listopada 1998. godine izjavio: »Ah, divno li je biti Židov pri svršetku 20. stoljeća! Nismo više optuženici Povijesti, sada smo njezina mezimčad. Duh svijeta nas ljubi, časti, brani, prihvaća se obrane naših interesa. Čak postoji i potreba da se za sve traži naše dopuštenje. Novinari podižu nemilosrdne optužbe protiv svega onoga što Europa još ubraja u kolaboracioniste i nostalgičare nacističkog razdoblja. Crkve se kaju, države čine pokoru...«

IX. Židovski utjecaj u Hrvatskoj

Židovi u Titovoj Jugoslaviji

Stvaranjem Titove Jugoslavije i provođenjem komunističke diktature koju su Židovi podupirali na čelu s glavnim ideologom Komunističke partije, Mošom Pijadom, Židovi svejedno iseljavaju u Izrael, SAD ili zapadnu Europu. Preostalih sedam do osam tisuća Židova uklopilo se u anacionalnu tvorevinu u kojoj je jedino bio naglašen velikosrpski hegemonizam. Josip Broz Tito je bio britanski agent od 1934. godine prema preporuci Vladimira Velebita koji je kasnije postao jugoslavenski general i diplomat. Tito je slovio kao jedan od utjecajnijih europskih masona. Nakon Drugog svjetskog rata mnogo se država oslobodilo kolonijalnog ropstva (pretežito engleskog), a u njima su se iz oslobodilačkih pokreta razvile vladajuće komunističke diktature. Takve nestabilne države bile su prijatna svjetskim vladarima, poglavito stoga što su u komunističkom SSSR-u našle svoga zaštitnika. Ovdje su »vladari svijeta« odigrali pravu ulogu te su zadužili svoja tri masonska službenika, Tita, Nehrua i Nasera, da pod velom nesvrstanosti okupe sve te razuzdane države i stave ih pod kontrolu u novoosnovanom Pokretu nesvrstanosti te ih udalje od militantnog SSSR-a, a pomoću podaničkih država (Jugoslavije, Indije i Egipta) postupno će ih dovesti pod svoju gospodarsku i kreditnu ovisnost. Zbog vodeće jugoslavenske uloge u Pokretu nesvrstanosti koji je uspio okupiti i većinu arapskih zemalja, nikada nije smjelo doći do službenih prijateljskih odnosa između Izraela i Jugoslavije. Zastor privida morao je biti navučen.

U takvoj neprirodnoj tvorevini, Jugoslaviji, osmišljenoj od slobodnih zidara i židovskih moćnika, hrvatski domoljubi, mahom intelektualci, bježali su iz Hrvatske u zapadnu Europu ili u Ameriku. Tamo se njihov emigrantski promidžbeni rad za Hrvatsku zaustavljao pomoću UDBA-e koja ih je progonila i ubijala. Isto se dogodilo s Hrvatskim proljećem 1971. godine kada je vapaj studenata i političara za ravnopravnost i samostalnost završio neviđenim torturama, progonima, kažnjavanjima i smjenjivanjima. Jedan od progonjenih disidenata bio je i dr. Franjo Tuđman, rođen 14. svibnja 1922. godine u Velikom Trgovišću, pripadnik antifašističkog pokreta, povjesničar i državnik koji će obilježiti noviju hrvatsku povijest kao stvoritelj hrvatske države te kao najveći državnik male države koji je uspio spriječiti hrvatsko sluganstvo i imperijalizam svjetskih vladara. U današnjoj podaničkoj Hrvatskoj gotovo da nema mjesta za spomenik, ulicu, trg koji bi nosili ime ovoga velikoga čovjeka, jer kako je rekao drugi hrvatski velikan, Antun Gustav Matoš: »Za dobar spomenik treba troje, tri veličanstva: veličina mrtvacu, veličina živoga naroda pa veličina umjetnosti.« Očito da više ne postoji veličina živoga hrvatskog naroda!

Godine 1967. Tuđman je bio izbačen iz Komunističke partije, a nakon sloma Hrvatskog proljeća 1972. godine osuđen na dvije godine zatvora (zahvaljujući intervenciji Miroslava Krleže kod Tita, a Krleža je o Titu mnogo više znao nego što je javnost smjela znati, izbjegao je dugogodišnji zatvor). Do u tajnosti održane osnivačke skupštine Hrvatske demokratske zajednice 17. lipnja 1989. godine, kada je praktički počeo Tuđmanov politički rad, dr. Tuđman mnogo je radio, istraživao i pisao poznata djela. Njegovo najpopularnije djelo, ali zaslugom židovskih cionista, svakako su *Bespuća povijesne zbiljnosti. Rasprava o povijesti i filozofiji zlosilja*.

Jasenovački mit kojega je vješto plasirao drugi mitomanski narod, srpski, o stradalim žrtvama u logoru Jasenovac kojih je navodno bilo milijun, u takvoj obespravljenoj Titovoj

Jugoslaviji je prolazio, poglavito zato što je takav zastrašujući podatak odgovarao i židovskoj eliti. Dr. Tuđman ne samo da je u svom djelu *Bespuća povijesne zbiljnosti* prema provedenim istraživanjima iz više neutralnih izvora, konstatirao da se radi o dvadesetak puta manjem broju žrtava u Jasenovcu, nego je na bazi dokaza i svjedoka (primjer Ante Cilige) utvrdio da su židovski logoraši surađivali s čuvarima i upravom logora na štetu logoraša drugih narodnosti. Osim toga, dr. Tuđman se u toj knjizi osvrnuo na upitnu nevinost saveznika u ratu kad je u pitanju holokaust zbog poznatog dogovora Eichmann-Joel Brand (roba za krv - krv za robu) u travnju 1944. godine. Prigovorio je židovskim vlastodršcima na pokušaju sprječavanja dolaska bivšeg glavnog tajnika OUN-a Kurta Waldheima na mjesto predsjednika Austrije. Ta knjiga je toliko zasmetala židovskim moćnicima, iako se radilo o nekoliko rečenica koje su za židovske moćnike bile neprihvatljive (kao što im je svaka neugodna istina neprihvatljiva), da je ona postala razlog neuspostavljanja diplomatskih odnosa Izraela s Hrvatskom nakon osamostaljenja Republike Hrvatske. Predsjednik Tuđman se za te sporne rečenice mnogo puta pismeno ispričao vladarima svijeta: Kongresu SAD-a 21. siječnja 1992. godine, predsjedniku židovske udruge B'nai B'ritha 14. veljače 1994. godine, itd. Međutim, ništa nije pomoglo, čak ni angažiranje svojevrsnih »dvorskih Židova«, dok konačno predsjednik Tuđman nije napisao ispravak svoje knjige *Bespuća povijesne zbiljnosti* nakon čega je izašlo novo izdanje knjige po mjeri židovskih moćnika te su početkom rujna 1997. godine uspostavljeni diplomatski odnosi Hrvatske i Izraela. Kada ne bismo znali tko upravlja vladama i državama čitavog svijeta, neuspostavljanje diplomatskih odnosa s malom pustinjском zemljom stvarno ne bi imalo ama baš nikakvog političkog značaja.

Židovski moćnici u državi Hrvatskoj

Jasno je da država Hrvatska nije bilo željeno dijete u globalnom podaničkom svijetu. Stvaranjem suverene Hrvatske automatski se negiralo ono što su vladari svijeta dogovorili u Versaillesu, Teheranu i Jalti. Svim silama se željela sačuvati bilo kakva Jugoslavija pomoću hrvatskih masonskih podanika Ante Markovića i Budimira Lončara, zatim agresivnog svjetskog zločinca, Owenovog prijatelja Slobodana Miloševića, a naposljetku, famoznog plana Z-4. Nakon neuspjelih pokušaja da se spriječi stvaranje samostalne hrvatske države, nužno je bilo da Hrvatska iz toga rata ne smije izaći kao apsolutni pobjednik i pravednik. U protivnom bi se bacila ljaga na sve te svjetske moćnike koji su zdušno podupirali Jugoslaviju i Srbiju, a njihova savjest u očima javnosti ne bi bila čista. Židovski mudraci su teško prihvaćali samostalnu Hrvatsku jer Hrvate nikada nisu smatrali ravnopravnim narodom budući da Hrvati nikada nisu bili vlastodršci kojima se trebalo ulizivati i nisu bili vični diplomaciji i manipulaciji, za razliku od Srba.

Ljubica Štefan, velika hrvatska povjesničarka od Drugog svjetskog rata pa na dalje, dobitnica židovskog priznanja »pravednice među narodima« i veliki borac za istinu, iznijela je izjave pojedinih Židova kako je bivši Zagrepčanin dr. Menachem Shelach (Raul Špicar) izjavljivao da smrtno mrzi sve Hrvate, čitav hrvatski narod, a Židov Tedy Kollek je 1993. godine rekao kako su Hrvati gori od nacista. Ljubica Štefan navodi članak iz *Jerusalem Posta* iz 1995. godine u kojemu piše: »Hrvatska prošlost koči odnose sa Židovima.« koji ukazuju na trajni otklon i izoliranost Hrvatske od židovstva, odnosno od »vladara svijeta«. Ljubicu Štefan, koja je spasila toliko židovskih obitelji za vrijeme Drugog svjetskog rata u Karlovcu, židovski lobi je osudio i optužio samo zato što je željela istražiti istinu.

Sjećamo se saborskog Povjerenstva za utvrđivanje ratnih i poratnih žrtava Drugog svjetskog rata u Hrvatskoj iz 1999. godine čija je članica bila i Ljubica Štefan te je obilazila židovske općine (do 1990. godine djelovao je srpski naziv »jevrejske općine«) i pokušala

dobiti podatke o stradalim Židovima, a svuda je naišla na odgovor da oni te podatke nemaju. Kada su se podaci ipak nekako prikupili, Povjerenstvo je s četrdeset glasova »za« (samo je Slavko Goldstein bio protiv) utvrdilo broj žrtava i popis žrtava Drugog svjetskog rata dostavilo u javnost. Popis je izazvao pravi šok u već tada potpuno ljevičarsko-podaničkim medijima³⁰. Povjerenstvo je popisalo 79 318 ubijenih Hrvata, 19 136 ubijenih Srba i samo 624 ubijena Židova. Nakon strašnih osuda hrvatske javnosti kojima joj se spočitavao genocidnost i fašistoidnost, popis se bacio u smeće i kao nevjerodostojan definitivno je službeno odbačen. Taj popis zasigurno nije bio konačan, ali na njemu su imena i prezimena te ostali osobni podaci koji su se mogli dopuniti. Ovdje je samo jedno pitanje bitno, zašto židovske općine nisu dale svoje podatke Povjerenstvu za popis žrtava? Odgovor se također može naslutiti!

Ljubica Štefan je prilikom suđenja optuženiku za ratni zločin Dinku Šakiću bila pozvana kao svjedok. Poznavajući je, govorila je samo istinu. Na izlasku iz sudnice dočekao ju je razjareni komunistički ideolog i »veliki ljubitelj« nove države Hrvatske, Zoran Pusić, inače predsjednik Građanskog odbora za ljudska prava, GOLJP (možemo si zamisliti čija on prava štiti), brat još poznatije »Hrvatice« te je napao jednu staricu. Mediji to, jasno, nisu objavili, a da je starog komunista Pusića netko napao, naše neovisno novinstvo bi se raspisalo o rigidnim desničarima i zloglasnim ustašama.

Kada smo već kod optužbi za ratne zločine nad pripadnicima hrvatskih poraženih snaga u Drugom svjetskom ratu, židovski lovci na glave Centra Simon Wisenthal u suradnji s izraelskom agencijom Mossad, na čelu s moćnim Ephraimom Zuroffom švrljaju poput heroja po Hrvatskoj uz dužno štovanje predsjednika države Mesića, poznatog po zavlačenju ispod skuta svjetskim vladarima. Okomili su se na starce Ivu Rojnicu i Mirka Eterovića, a uvidjevši da im ova dvojica ostaju van dohvata ruku, pronašli su žrtvu u časnom čovjeku iz Daruvara, Milivoju Ašneru. Nadobudni Požežanin Alan Budaja prijavio je devedeset i dvogodišnjeg gospodina Ašnera, inače i austrijskog državljanina, kojeg pisac ove knjige osobno poznaje. Lovac na glave Zuroff dočekao je prijavu s oduševljenjem i podnio je optužnicu Milivoju Ašneru kao osumnjičenom za ratni zločin zato što je on obnašao dužnost predstojnika redarstva u Požegi 1941. i 1942. godine. Treba li netko tko je redovno obnašao svoju dužnost u bilo kojem režimu ići pred sud samo zato što je taj režim proglašen zločinačkim? Zar nam to ne govori da bi svi upravitelji Golog otoka, Stare Gradiške i ostalih zatvora u Titovom, također zločinačkom režimu, trebali biti osumnjičeni za razne zločine? Pravda je onakva kakvom je odrede pobjednici i naši vladari.

Ako u nekoj pravnoj državi članstvo u Komunističkoj partiji i pripadnost instituciji komunističkog režima nije kažnjivo djelo, zašto je zločin pripadnost ustaškom pokretu i institucijama ustaškog režima? Naša javnost, na čelu s poznatim hrvatskim Židovima, uzburkala se uz histeričnu potporu »nezavisnog« novinstva prilikom postavljanja pa skidanja spomen-ploče te imenovanja pa preimenovanja naziva ulica hrvatskog književnog velikana, Mile Budaka, samo zato što je, kao i Milivoj Ašner, pripadao institucijama ustaške vlasti. Na Milu Budaka su beogradski plaćenici 1932. godine izvršili atentat koji je preživio i nakon oporavka u zagrebačkoj bolnici sa suprugom otišao u emigraciju. U Zagreb se vratio 1938. godine i sprijateljio se s Vlatkom Mačekom. Tada nastaje njegovo najpoznatije djelo, roman u četiri knjige, *Ognjište*, o kojemu se izrazito pohvalno izrazio Josip Horvat u *Jutarnjem listu* od 31. srpnja 1938. godine, u članku pod nazivom *Lička Ilijada*. U vladi NDH obnašao je položaj ministra bogoštovlja i nastave i svim se silama zauzimao za neprovođenje rasnih zakona koje je sam izigravao štiteći profesore Židove i Srbe, o čemu je u doba komunističkog režima pisao Jaroslav Šidak. Za vrijeme svog službovanja održavao je prisne odnose s

³⁰ Ljubica Štefan, *Vjesnik*, 80. listopada 1999.

nekoliko zagrebačkih židovskih obitelji, a i čitavo vrijeme njegov službeni vozač bio je Židov. Zbog svog blagonaklonog odnosa prema Židovima njemački policijski ataše smijenio ga je s dužnosti ministra i poslao ga kao denuncija u Berlin gdje Budak nije imao nikakvog političkog utjecaja.

Njegova je jedina objektivna krivnja, za koju se nekoliko puta javno ispričao tvrdeći da mu je izletjela, krilatica »Srbe na vrbe«. Izrekao ju je jednom prilikom u Varaždinu. Tu je krilaticu izmislio i prvi izrekao Slovenac Marko Natlečen 1914. godine, ali to mu nije smetalo da za vrijeme kralja Aleksandra bude ban Dravske Banovine. Budaka su nakon završetka rata uhitili Englezi i predali partizanima 18. svibnja 1945. godine. Osuđen je na smrt vješanjem 6. lipnja 1945. godine, a sljedećeg dana je obješen. Mjesto njegovoga groba ne zna se ni danas. Monstruoznost bolesnog uma Titovih partizana možemo vidjeti iz njima svojstvenog zločina budući da su oni dan prije pogubljenja hrvatskog književnog velikana Mile Budaka silovali njegovu kćer Grozdanu i to mu priopćili prije samog pogubljenja. Ako su već pogubili čovjeka koji je imao samo krimen pripadnosti ustaškom poretku, nisu ga ostavili da se na miru oprosti s Bogom.

U Hrvatskoj živi oko tri tisuće Židova, ali ima se osjećaj da ih je mnogostruko više. Oni su svuda oko nas, na sveučilištima, institutima, javnim udrugama, medijima, budni su čuvari »demokracije«, glas podaničkog hrvatskog naroda. Predsjednik Hrvatskog helsinškog odbora Žarko Puhovski, jedan od svjedoka protiv optuženih hrvatskih domoljuba nakon sloma Hrvatskog proljeća, učestali je gost javnih medija (prisutan je više od predsjednika države ili predsjednika vlade) te uči nepodobne Hrvate što je to tolerancija i suživot, a državu kako mora slušati i ne zamjerati se moćnoj zapadnoj civilizaciji. Puhovski, čijem je Hrvatskom helsinškom odboru Soros dao potpisani prazan ček za pronalaženje hrvatskih ratnih »zločinaca« za vrijeme Domovinskog rata, razbacuje se u medijima izjavama poput one kako je nekoliko mjeseci ranije znao da će general Ante Gotovina biti pozvan u Haag te da je Hrvatska nastala pomoću terora i sl.³¹ Puhovski je član Odbora za nacionalnu sigurnost u Hrvatskom saboru, a očito ga najviše smeta, što sa zaprepaštenjem konstatira, da u Hrvatskoj ima više od 90% Hrvata.

Nezaobilazni je Slavko Goldstein sa svojim sinom Ivom, čovjekom istančana kriterija koji je bio zgrožen kada je djevojka Mirka Norca vodila i uređivala TV dnevnik te je u znak protesta napustio Vijeće Hrvatske radio televizije. On je strašno zamjerio sportskom novinaru Slavku Cvitkoviću što prilikom prijenosa Sinjske alke nije osudio razjarene posjetitelje i njihove ekscese. Spominjali smo i povjesničarku Mirjanu Gross, a postoje i drugi hrvatski prosvjetitelji i vjerni istražitelji antisemitizma u Hrvata. Kad takvi eksponenti objave bilo kakvu knjigu ili malo jače trepnu očima, odmah se okupe njihovi vjerni podanici na čelu s predsjednikom Stjepanom Mesićem. Samo za primjer, kod objavljivanja pojedinih djela, *Židovi a Zagrebu 1918. - 1941.* i *Holokaust u Zagrebu*, Mesić je prvi na promocijama, duboko im se klanja i uvjerava židovske prvake u Hrvatskoj kako holokaust i Jasenovac hrvatski narod nikad neće zaboraviti. Netko je jednom rekao kako Hrvati samo pamte od Dnevnika do Dnevnika pa je potpuno logično kako su već potpuno zaboravili Domovinski rat. Kome je više važno za sva stradanja hrvatskog naroda, od Bleiburga, Golog otoka, do Pakraca i Vukovara? Mesiću je možda puno važnije da Hrvati ne smiju nikad zaboraviti stradanja »Odabranog naroda«.

Slavko Goldstein, navodni liberal, a u srcu ipak nešto drugo, čak se ušuljao u prvu registriranu demokratsku stranku u Hrvatskoj, HSLS, na mjesto prvog predsjednika stranke, kako bi potpuno amortizirao demokratsku i nacionalnu struju Dražena Budiše, a od stranke učinio svratište jugoljevičara i »otrežnjenih« komunista. Slavko Goldstein je brzo napustio

³¹ Josip Jović: *Život po protokolima*, vlastita naklada, Split, 2002., str. 94, 178

HSLs jer su u toj stranci prevladali Budišini liberali, a ne Bančevi kakve je Goldstein priželjkivao. Da je taj čovjek stvarno bio istinski liberal, a ne skretničar stranke, zar bi demonstrativno prekinuo svaku suradnju s Maticom hrvatskom kada se ona nije libila objaviti poznato povijesno djelo dr. Franje Tuđmana, *Bespuća povijesne zbiljnosti?* Taj liberal još je 1990. godine znao, što je i javno izjavljivao, da dok dr. Tuđman ne promijeni tekst svoje knjige, diplomatskih odnosa između Hrvatske i Izraela neće biti, a da Hrvatska u Europsku Uniju može samo zajedno s Jugoslavijom. Pitamo se, koliko je taj čovjek vidovit?

Kakve su sve pljuske i osude padale u svim »zavisnim« medijima na ime nakladnika Croatiaprojekta kad je ta nakladnička kuća tiskala knjigu *Protokoli Sionskih mudraca*. Po njima je to bio znak da se u Hrvatskoj ponovo rada antisemitizam i ustaštvo. Nije samo nakladnik osuđen i obilježen, poglavito zato što nosi takvo ime, iz čega proizlazi da su *Protokoli* hrvatski projekt, već su osuđeni i vlada, predsjednik Tuđman i hrvatska država, a posljedica tiskanja *Protokola* je pogoršanje hrvatskih odnosa s Izraelom. Ako se *Protokoli* tiskaju u bilo kojoj zemlji na svijetu (u Srbiji su objavljeni pod nazivom *Jevrejska zavera*) u pravilu se osuđuju samo nakladnici. Simptomatično je da je samo u Hrvatskoj sasvim drugačije³².

Slučajevi hrvatske zbilje

Sjetimo se eksploziva podmetnutog ispred Židovske općine u Zagrebu 1991. godine. Kakva je prozivka i hajka nastala protiv probuđenih ustaških snaga u Hrvatskoj, protiv rigidnog desničarskog hrvatskog nacionalizma, protiv mračnih sjena prošlosti koje žele ponovo potaknuti holokaust protiv jasnog židovskog naroda! Demonstriralo se na čelu s hrvatskim židovskim prvacima protiv nove »fašističke« hrvatske vlasti, u odnosu na pravednu Jugoslaviju, koja želi obnoviti zloglasnu NDH, a mediji, kao ostatci stare jugoudbaške i masonsko-židovske klike, s takvom su nacionalističkom državom upoznali čitav svijet. Počinitelj nikada nije otkriven, ali na suđenju Miloševiću u Haagu saznala se istina kada su agenti KOS-a potvrdili da su oni postavili eksploziv ispred Židovske općine u Zagrebu s ciljem destabilizacije Hrvatske i prikazivanja antižidovstva i nacizma u Hrvatskoj. Ne samo da nije upućena nikakva isprika hrvatskoj vladi, već tu istinu gotovo nitko od tzv. nezavisnih medija nije ni objavio.

Isti slučajevi su se dogodili kod podmetnutog eksploziva partizanskim borcima na Mirogoju, ubojstva kontroverzne osobe Milana Levara, rušenja spomenika Josipu Brozu u Kumrovcu, da bi svi jednako obojeno bili unaprijed osuđeni. Također se isti tren osuđivao povampireni hrvatski nacionalizam i ostaci fašističkih snaga u Hrvatskoj. Malo čudnovato, ali niti jedan od ovih slučajeva nije riješen, nije otkriven počinitelj. Ili je ipak otkriven? Nakon miniranja spomenika partizanskim borcima na Mirogoju isti tren se javio Josip Manolić, bivši šef OZNE, koji je utvrdio da su taj spomenik minirali isti koji su minirali i sinagogu, pravoslavnu crkvu, ambasadu itd.³³ Zanimljiva je bila Mesićeva izjava nakon rušenja Titovog spomenika u Kumrovcu. On se čudio što netko može rušiti spomenik Titu koji je zaslužan zato što imamo hrvatsku državu. Ovdje je Mesić nadmašio sam sebe u svojim čuvenim izjavama, ali takve manipulacije odlaze u javnost kao i konstatacije da su Fumićevi partizani preteča hrvatskim domoljubima iz Domovinskog rata. Da se pitalo Tita i Fumićevih partizanskih komunista, hrvatske države nikada ne bi bilo. Polet, domoljubnost, nacionalna svijest

³² Mladen Schwartz: *Protokoli, Židovi i Adolf Hitler*, Croatiaprojekt, Zagreb, 1997., str. 6

³³ Josip Jović: *Život po protokolima*, vlastita naklada, Split, 2002. str. 175

i neustrašiva hrabrost u Domovinskom ratu nisu vođene ratnim pjesmama kao *Po šumama i gorama*, već sasvim nekim drugim, a onaj koji je pjevao tu pjesmu bio je na drugoj strani.

Za Mesića takvo ponašanje nije nimalo čudno jer on vjerojatno mora vraćati dug svojim gospodarima koji su izvanredno odradili predsjedničku kampanju i postavili ga za predsjednika. Mesić je prije kandidature za predsjednika bio politički mrtvac, ne dobivši na parlamentarnim izborima ni 3% glasova, potpuni autsajder za kakvog su ga i smatrali njegovi kolege iz međustranačke koalicije, Jakovčić, Tomčić, Čačić i drugi. Međutim, možda se čak ni nije on sam odlučio kandidirati, nego je bio pomno izabran od »vladara svijeta«. Njegove karakteristike su izuzetne, upravo onakve kakve njima trebaju. Roditelji su mu bili okorjeli i iskonski partizani, a on je odrastao u blagodatni povlaštenog miljea. Kada je konačno trebalo raditi i zarađivati u pravnoj struci, mladom oportunistu i karijeristu, što možda nije ni za zamjeriti, draže je bilo baviti se politikom, a suborci njegovog oca još su bili dobrog zdravlja i imali su namjeru još dugo vladati gradićem Orahovicom. Tako je mladi Mesić iskoristio Savku Dapčević Kučar, pristupio »proljećarima«, došao na vlast u Orahovici i postao predsjednikom Općine Orahovica. Istaknuo se tako što je dozvolio izgradnju prve privatne tvornice, ali i kao česti posjetitelj noćnog kluba Mik-Mak. Priča bivše konobarice Mariške kako je Mesić došao u njezinu sobu u gluho doba noći da mu sašije dugme na sakou samo govori o duhovitom narodnom čovjeku.

Nakon Karađorđeva su se suborci Mesićeva oca osvetili Mesiću, smijenili ga s vlasti, a on je na godinu dana završio u zatvoru u Staroj Gradiški. Prema izjavama istinskih domoljuba, robijaša »proljećara«, Mesić je cijelo vrijeme provedeno u zatvoru imao povlašten status zatvorenika. Krimen političkog zatvorenika i njegova HDZ-ovska karijera nužno mu je trebala, kao i njegovim mogućim gospodarima, kako bi uz šareno društvo ljevičara, komunista, jugonostalgičara i »manjinaca« pridobio što veći broj glasova i od onih naivnih desničara, nasuprot istinskom domoljubu, ali »odludalom« Budiši. Dogodilo se potpuno isto onako kako je i Clinton, potpuni anonimac, došao na vlast u SAD-u. Moćni mediji uz raznolike moćne nevladine udruge, svi u službi »vladara svijeta«, odigrali su svoju ulogu, a predsjednik Mesić vjerojatno zna svoje možebitne dugove i te kako vraćati te danas uživa u svojoj planetarnoj slavi. Dokle? Grigor Vitez je u *Šaki čičaka* na takvu slavu rekao: »Zaspao je na lovorikama pa ga umalo nisu pojele krave«.

Kako je dirljivo bilo gledati predsjednika države Hrvatske Stipu Mesića kada se posipao pepelom, sagnuo do poda i u izraelskom parlamentu Knessetu izgovarao riječi isprike radi zločina nad Židovima u NDH. Čemu isprika proslavljenog antifašista Mesića u ime zločinačke države NDH? Usporedbe radi, niti se svojedobno njemački kancelar Brandt, istinski antifašist, nije ispričao u ime nacističke Njemačke dok je klečao pred židovskim žrtvama u varšavskom Getu.

Mesićeva isprika morala je biti potpuno jasna, kako priliči poniznom predsjedniku države sa zločinačkom prošlošću, već ranije provjerena i odobrena od čuvenog Ephraima Zuroffa, direktora Centra Simona Wiesenthala, a naš vrli predsjednik morao ju je pročitati s puno tuge i bola. Za očekivati je bilo da se predsjednika Mesića ne udostoji primiti predsjednik izraelske vlade Ariel Sharon, ali isto tako da će Mesić iskoristiti priliku i posjetiti sveta kršćanska mjesta, Betlehem, Nazaret ili mjesto Isusova raspeća, Kalvariju, ali za to nije imao vremena, nego je radije otišao u Nahari, tvornicu kave Elita Strauss koja ima vrlo uspješnu distribuciju izraelske kave diljem Hrvatske³⁴.

Kakva se tek prašina digla kada je Ivica Kostelić izjavio da je za njega komunizam gori od nacizma i kako je spreman i »nabrijan« za utrku kao njemački vojnik. *Nacional* i ostali podanički »kupusari« gotovo su ga razapeli, zajedno s njegovim ocem Antom koji

³⁴ Josip Jović: *Život po protokolima*, vlastita naklada, Split, 2002. str. 139 i 140

također, prema njihovom mjerilu, mora biti malo manje Hrvat. Optužili su slavne Kosteliće za nacionalizam i nacizam, a ova izjava samo im je bila povod da se oblati ono najsvetije: planetarna popularnost hrvatskog skijanja zahvaljujući obitelji Kostelić jer nije dobro da Janica i Ivica tako ponosno dižu hrvatski stijeg kada tako često pobjeđuju, a on smeta njihovim vladarima. Možda je Ivica mogao izjaviti da je »nabrijan« kao hrvatski vojnik, ali i to bi zasmetalo svjetske slugane jer zasigurno i oni znaju, što je dokazano, da su Nijemci i Hrvati najbolji vojnici, samo što su Nijemci više vojnici discipline, a Hrvati više vojnici srca.

»Vladari svijeta« pomoću svojih poklisara koji će za šaku zlatnika, kako su izdali Isusa, tako izdati svoju zemlju i svoj narod, osvajaju anacionalne, protuhrvatske ljevičare i prostodušne izgubljene građane. To rade tajno, zamaskirano i vješto, poput ribara bacajući svoje mreže, a za uhvaćenika, ako i shvati što mu se dogodilo, već je kasno jer je u mreži. I »vladari svijeta« međutim imaju svoje buldoga koji potpuno javno krče sve pred sobom i pune svoju mrežu raznim »judoškudašima«. Jedan od najvećih je mađarski Židov George Soros, milijarder, »filantrop«, ljubitelj plemenitih metala, koji svoje filijale i poduzeća ima po čitavom svijetu. Takozvani dobrotvor financira svoja »otvorena društva« pod imenom Soros Open Society i u Hrvatskoj je osnovao Institut Otvoreno društvo Hrvatska te je glavni dobrotvor i ulagač u još čitav niz raznih građanskih udruga. Da je netko stvarno dobrotvor i humanitarni djelatnik, pomagao bi sirotinji, beskućnicima, gladnoj djeci u Africi kojih svakodnevno umire od gladi nekoliko stotina. Soros pomaže raznim mediokritetima, tobože borcima za građanska prava, a u stvari borcima protiv nacionalnih država, protiv vlasti kako bi bila slabašna i podatna, a onda on sa svojom klikom može kupiti što god je još ostalo vrijedno u zemlji. Takav svemoćni Soros kojemu su najveći neprijatelji nepotkupljivi, nacionalno čvrsti državnici, protiv koga se u nekoliko zemalja svijeta vode sudski procesi zbog kriminala, koji financira kampanje za legalizaciju marihuane i droge, prema vlastitom priznanju u našoj zemlji je od 1992. uložio 50 milijuna dolara. Naglasak je na riječi uložio, ne darivao, i postavlja se pitanje je li mu se ulaganje višestruko isplatilo. Veliki rimski pjesnik Vergilije jednom je rekao, aludirajući na Trojanskog konja kojega su Grci (Danajci) poslali Trojancima: »Timeo Danaos et dona ferentes.« (Bojim se Danajaca i kad donose darove).

Očito da je naša zemlja konačno rasprodana pa je tako i »dobrotvor«, prema vlastitom iskazu, na zaprepaštenje svih tih puzavaca, odlučio otići iz naše zemlje sa svojim fondacijama. Postoji zemlja koju će nam svjetska vladajuća elita prikazati samo u najgorem, negativnom svijetlu, zemlja diktatora Aleksandra Lukašenka, Bjelorusija. Zašto je ta zemlja toliko ozloglašena? Zato što su iz nje davno istjerani Sorosevi strvinari, jer poput svojih susjeda, Rusije i Ukrajine, nije rasprodala »obiteljsko srebro« Židovima povratnicima iz »Obećane zemlje« te što im je još uvijek ostao nacionalni ponos. Slično se događalo s Tuđmanovom Hrvatskom, Mečiarovom Slovačkom i drugim državama koje su štitile nacionalne interese i nisu rasprodale svoju zemlju. Hrvatski ban Ivan Mažuranić je 8. srpnja 1861. godine u Hrvatskom saboru lijepo rekao: »U ovoj zemlji, ako je prodamo, neće kosti naše mirno počivati«.

Govori se da je Lukašenko veliki diktator, ali ako čovjek u proljeće 2006. godine na predsjedničkim izborima osvoji preko 82% glasova, nasuprot svom najvećem protukandidatu koji je osvojio jedva 6%, zar to onda nije biračka volja naroda? Jasno je da takva neprodana Bjelorusija ne može još dugo izdržati, razorit će je, raskomadati i podijeliti »vladari svijeta«.

Ako promotrimo silne nevladine udruge, razna otvorena građanska društva (o njima će biti više riječi u poglavlju o vladajućem tajnom društvu, masoneriji) i njihovu borbu za nešto i protiv nečega, pitamo se gdje su ta društva bila kada je hrvatski narod u ratu stradavao od velikosrpske agresije, kada su hrvatska djeca bila zlostavljana i ubijana, a njihove majke silovane. Njih očito nije briga za Hrvate, oni vode brigu o onim drugima i o nečemu drugom (zašto da feministkinje vode brigu o silovanim hrvatskim ženama?). Osim toga, sve udruge

koje su financirane od židovsko-masonskih moćnika postale su nedodirljive, elitističke, ekskluzivni klubovi koji ne trpe nikakvu kritiku. Ako netko samo pokaže prstom na njih, odmah je prozvan kao nedemokrat, nazadni desničar ili klerofašist. Koje li ironije, nazivi su im milozvučni: otvoreno, građansko, borci za prava...

Splitski tjednik *Feral Tribune*, inače u vlasništvu Soroseve fondacije, pa nije čudo što zaslužno drži prvo mjesto kao najgušći otpadni talog hrvatskog novinstva, prije nekoliko godina izgubio je presudu za naknadu štete oklevetanim osobama. Isti tren nakon izricanja presude počelo je klevetanje hrvatskog sudstva, prava bezobzirna kampanja od svakojakih PEN-ovskih, građanskih, novinarskih, otvorenih, zatvorenih i inih društava, udruga i zadruga. Kako je uopće moguće da se zbog klevete može biti novčano kažnjen? Kakvo je to neovisno sudstvo? Jedan od najvećih oratora među obespravljenicima i čuvarima demokracije bio je predsjednik Stipe Mesić³⁵. On je nekoliko godina nakon toga zbog klevete tužio svog protukandidata na predsjedničkim izborima, Branka Mikšića. Sud je zadivljujuće brzo donio presudu protiv Mikšića u obliku novčane kazne. Ovoga puta nitko nije protestirao, slučaj *Feral* je davno zaboravljen. Zar je na našem narodu napravljena lobotomija? Sredinom 2006. godine Mesić je tužio *Večernji list* zbog netočno prenesenog članka iz *Glasa Koncila* u vezi njegove navodne UDBA-ške prošlosti. Moramo se zapitati što se to s našim predsjednikom događa kada se toliko voli tužiti, je li ga nečega strah ili mu brzo ističe predsjednički mandat, a tada više neće biti zaštićen.

Društvo srpsko-jevrejskog prijateljstva

Srbi imaju posebni, sofisticirani odnos prema Židovima. Ako im ne trebaju, protjeraju ih ili jednostavno istrijebe kako ne bi ostalo preživjelih svjedoka. Ako su im potrebni, prema Židovima se ponašaju kao umiljato janje. Tako je bilo pred raspad Jugoslavije 1987. godine. Pod pokroviteljstvom srbijanske vlade osnovano je Društvo srpsko-jevrejskog prijateljstva koje se temeljilo na memorandumu o stvaranju Velike Srbije *Načertanije* koje je definirao ministar Kneževine Srbije, Ilija Garašanin, 1844. godine. Osim što je Društvo, sa svojom osnivačicom i glasnogovornicom Židovkom Klarom Mandić, utvrdilo da Židovi imaju pravo na čitavu Palestinu, a Srbi na stvaranje Velike Srbije na što većem teritoriju Jugoslavije, konstatiralo je kako u povijesti nije bilo većih stradanja od stradanja židovskog i srpskog naroda te da su Srbi zapravo trinaesto, najnesretnije Izraelovo pleme.

Klara Mandić je 1992. godine u američkom tisku izvještavala o porastu antisemitizma u Hrvatskoj i o masakru hrvatskih ustaških bojovnika nad civilima te je kao dokaz prikazivala masakriranu Židovku Ankicu Konjuh. Takve vijesti su punile svjetski tisak, a kada je utvrđeno da je starica Ankica Konjuh zapravo Hrvatica i da su je masakrirali četnici, što je Klara Mandić znala od samog početka, ta vijest više nije bila zanimljiva, nitko je više nije objavio. Zloglasni kapetan Dragan, provjereni ratni zločinac, zapovjednik postrojbe Knindža, čije izručenje Hrvatska očekuje od Australije 2006. godine, održavao je bliske veze s Društvom srpsko-jevrejskog prijateljstva, a Klara Mandić mu je bila ljubavnica. Kapetan Dragan je za vrijeme srpske agresije na Hrvatsku oko vrata nosio Davidovu zvijezdu, a navodno je nosi još i danas³⁶.

³⁵ Josip Jović: *Život po protokolima*, vlastita naklada, Split, 2002., str. 91

³⁶ Philip J. Cohen: *Tajni rat Srbije*, Zagreb: Ceres, 1997., str. 173, 185, 190

Tko je protiv poslanika Muhameda?

Kada je 1993. godine Izrael odlučio prihvatiti stotinjak izbjeglica Bošnjaka iz Bosne i Hercegovine, počela je prava hajka na njih. Najviše su u tome prednjačili Gershon Kaponija, predsjednik židovskog Udruženja iseljenika iz Jugoslavije i novinar Raul Teitelbaum, također iseljenik iz Jugoslavije. Ne samo da su ponovili konstataciju da je dio Palestinaca porijeklom iz Bosne i pitali zašto bi Izrael skrbio o svojim neprijateljima, nego su dali naslutiti da je sasvim izvjesno da je netko od tih izbjeglica potomak zloglasne divizije Handžar koja je u Drugom svjetskom ratu vršila zločin prema Židovima. Na taj način podsjećali su izraelsku i svjetsku javnost da su Muslimani (Bošnjaci) neprijatelji Židova i Srba, a da su iz toga razloga Srbi istinski prijatelji Židova. Istina je da su diviziju Handžar tek u ožujku 1943. godine osnovali Hrvati pretežno islamske vjeroispovijesti i manjim dijelom rimokatoličke vjeroispovijesti, a da se njihova postrojba u Francuskoj već 1943. godine prva oružano pobunila protiv nacističke Njemačke, što je bio prvi otpor uopće protiv okupatora u Francuskoj. Francuzi i danas obilježavaju taj spomen-dan pod nazivom »Pobuna Hrvata«.

Slijedi osvrt na TV emisiju Otvoreno koja je emitirana u veljači 2006. godine. Tema emisije je bila objava karikature proroka Muhameda u danskom dnevnom listu *Jyllands Posten*. Glavni gost je bio novinarski čovječuljak, ali veliki podanički globalist koji je skakao sa stolice, iz očiju su mu sijevale iskre, a iz usta kao da je bljuvao plameni oganj povezujući taj događaj s muslimanskim fundamentalizmom, antisemitizmom i koječim drugom, kako i dolikuje »vrsnom« svjetskom novinaru. Taj novinar, Drago Pilsel, ukorio je islamski svijet kako se ponaša prema kršćanskoj Europi jer se danska vlada ipak ispričala islamskom svijetu zbog objave karikature proroka Muhameda. Prozvao je muslimane zašto bolje ne ukore iranskog predsjednika Mahmoda Ahmadinejada koji daje skandalozne izjave protiv Židova (vjerojatno Pilsel Židove zajedno s kršćanima stavlja na jednu stranu nasuprot muslimanima) i govori da holokaust nije postojao te u svojoj zemlji razvija nuklearno naoružanje, itd. U Pilsela se ne smije sumnjati kao kršćanina, ali znam da je piscu ovog teksta, kršćaninu i rimokatoliku, kao i većini domoljubnih Hrvata, puno dalje masonsko-protestantska Danska od islamskog svijeta i njihove svetinje, poslanika Muhameda. Zato se ne trebamo čuditi kada islamski intelektualci (među njima i bošnjački) na temelju izjava raznih Pilsela i drugih slugana »vladara svijeta« sve kršćane, pod nazivom »križari«, trpaju u istu vreću, a još je onda razumljivije ako u tu vreću uz znak jednakosti stave i Židove.

Pilsel nije rekao istinu kada je izjavio da je iranski predsjednik Ahmadinejad objavio kako holokaust nije postojao. On je samo rekao kako je holokaust mit te je bio apsolutno u pravu jer mit znači nešto božansko, nešto što se preuveličava, a to su upravo tih šest milijuna žrtava holokausta.

Taj podatak o broju židovskih žrtava postojao je i onda kada se govorilo o četiri milijuna žrtava Auschwitz, no realna i objektivna procjena je pokazala da je u Auschwitzu stradalo milijun i dvije stotine Židova, a nju su Židovi prihvatili. To bi značilo i bilo bi logično i da se taj mitski broj od šest milijuna židovskih žrtava konačno korigira³⁷. Osim toga, zašto se s takvim osudama, prijetnjama i zaprepaštenjem gleda na razvoj iranske nuklearne tehnologije? Zar nam je veća prijetnja posjedovanje atomske bombe jednog drevnog perzijskog naroda, države nastale na kolijevci svjetske civilizacije, od nekog drugog naroda čiju su državu prije dvjesto godina stvorili razbojnici, pustolovi i masoni ili pak onog »Odabranog« čiji su mudraci stvorili vlastitu državu u tuđoj zemlji tjerajući domicilni narod u progonstvo? Istina će, međutim, uvijek biti onakva kakvom je prikažu vlasnici informacija, a

³⁷ Petar Vučić: *Židovstvo i hrvatstvo*, Croatiaknjiga, Zagreb, 2001., str. 134

pravda onakva kakvom nam je prikažu vlasnici država. Židovska poslovice kaže: »Istina je često najsigurnija neistina«.

**U službi Velikog
arhitekta Svemira**

I. Nije li sve počelo s Luciferom?

Što su masonska društva

Tko su i što su slobodni zidari? Kakva je to organizacija, sekta, kakvo je to društvo i zašto je tajno? Kako su nastali i kakvi su im ciljevi? To su samo neka pitanja koja će si usput postaviti običan čovjek, smatrajući to tajno društvo potpuno nebitnim u suvremenom životu, ostatkom nekih prošlih mračnih vremena. Istina je upravo suprotna. Slobodni zidari ili masoni su svuda oko nas, a njihove organizacije apsolutni su gospodari medijskog, gospodarskog, financijskog, znanstvenog, umjetničkog i drugog područja u gotovo svim državama svijeta. Ako želimo pogledati u *Enciklopediju* Leksikografskog zavoda i potražiti riječ »slobodni zidar« ili »mason«, ostat ćemo zatečeni jer takvi pojmovi ne postoje. Zašto?

Slobodni zidari su organizirani u tajna društva (lože) koje su stupnjevane prema hijerarhiji. Kod engleskih loža postoje tri hijerarhijska stupnja, a škotske su lože rangirane u čak trideset i tri stupnja. Članovi niže rangiranih loža obično nisu upoznati sa svim tajnama i ciljevima njihovih pokroviteljskih loža, većinom su samodopadni ljudi koji su pristupili masonskim ložama radi osobnog probitka, slave i moći. Takve lože i njihovi članovi prikazuju se prema javnosti kao veliki dobrotvori, humanitarni djelatnici i borci za ugrožena ljudska prava. Cilj je u stvari potpuno jasan. Pod krinkom kvazidemokracije nastoje uništiti domaće gospodarstvo i domaći kapital, domaće medije i institucije i sve ono što je nacionalno, moralno i kršćansko, prikazujući to kao kriminalno, zaostalo i desničarsko te pomoću svojih podanika u potpunosti kontrolirati svaku državu i svaku vladu. Preuzimanje potpune kontrole nad svakom zemljom odvija se po istom receptu: kako se nekada rušila domaća aristokracija, tako se danas ruše domaći vlasnici poduzeća, financijskih i medijskih kuća, upravitelji i rukovoditelji sveučilišta, kazališta i svih drugih institucija.

Članovi masonskih loža organiziraju razna humanitarna društva koja su, izražavajući se gospodarskim rječnikom, njihova »društva kéeri«. Svakako su najpoznatiji Rotary i Lions klubovi u kojima većina članova zapravo nije ni svjesna koji je iskonski motiv kluba. Oni su u tim klubovima radi svoga osobnog poriva i društvenog prestiža. Zatim su tu razna otvorena, građanska i ina društva, PEN-ovi, novinarska, književna društva, razne nevladine udruge, razni borci za koješta... Oni su u stvari poput starice koja je nosila naramak granja na vatru misleći da radi nešto dobro, a na kojoj će izgorjeti Jan Hus, na što je Jan Hus stojeći na lomači, rekao: »O sancta simplicitas!« (O sveta jednostavnosti!)

Primjera radi, samo je u Hrvatskoj službeno registrirano preko 26 000 raznih udruga, a kada se izuzmu razne braniteljske, sportske i ostale potrebne i filantropske udruge, ostaje nam preko 6 000 raznih udruga i društava za koje slobodno možemo reći da su ispružena ruka masonskih loža, odnosno »vladara svijeta«. »Vladari svijeta« kao veliki dobrotvori financiraju takva društva, u stvari ulažu u njih, a zauzvrat traže dekadentno amoralno društvo koje će blatiti sve ono što je nacionalna svetinja (Katoličku crkvu, nacionalnu kulturu, nacionalne junake, vladu i predsjednika ako su pripadnici stranaka desne opcije, itd.). Kada se u takvoj državi omalovažava sve što je moralno, kada se domaće gospodarstvenike proglasi kriminalcima, a vlastodršce nesposobnim korumpiranim desničarima, slobodni zidari u toj državi vrlo vješto postaju vlasnici svega onoga što imalo vrijedi, a na vlast dovode svoje bespogovorne podanike. Zato za sve članove tih »demokratskih« društava i udruga koji, istini

za volju, uopće nisu svjesni svoje manipulativne uloge, slijedi arapska poslovice: »Ruka koja daje uvijek je iznad one koja prima.«

U najvišim stupnjevima masonskih loža ili u Velikim ložama gotovo je isključivo židovska i anglikanska elita koja putem raznih neformalnih svjetskih organizacija vlada čitavim svijetom. Danas se pretpostavlja da je na svijetu oko šest milijuna članova masonskih loža, od čega je oko tri milijuna u SAD-u i oko milijun u Velikoj Britaniji. U Velikoj Britaniji svi su pripadnici kraljevske obitelji masoni, svi lordovi, gotovo svi anglikanski biskupi i svećenici i većina zastupnika u parlamentu i predsjednika vlada. U SAD-u, koliko je dokazano, najmanje četrnaest predsjednika je položilo masonske prisege: George Washington, James Monroe, Andrew Jackson, James K. Polk, James Buchanan, Andrew Johnson, James A. Garfield, Theodore Roosevelt, William Howard Taft, Franklin D. Roosevelt, Harry S. Truman, Lyndon Johnson, Gerald Ford i Ronald Reagan. Drugi svjetski rat su vodili mnogi masoni, s britanske strane Winston S. Churchill, grof Alexander od Tunisa, sir Claude Auchinlech, maršal lord Newhall, general sir Francis Wingate i dr., a s američke strane generali Mark Clark, Omar Bradley, Georg Marshall, Joseph Stillwell i Douglas MacArthur. Među poznatim svjetskim slobodnim zidarima spomenut ćemo neke: Giordano Bruno, Johannes Gensfleisch Gutenberg, Jan Amos Komenski, Oscar Wilde, Mark Twain, Kristofor Kolumbo, Miguel Cervantes, Leonardo da Vinci, Galileo Galilei, François-Marie Arouet Voltaire, Dante Alighieri, William Shakespeare, Nikola Kopernik, Simon Bolivar, Giuseppe Garibaldi, Walter Scott, François Mitterrand, Ivan Meštrović, Nikola Tesla i mnogi drugi. Jedan od najpoznatijih je svakako i Wolfgang Amadeus Mozart kojega su masoni i ubili jer je u svojoj operi *Čarobna frula* otkrio neke masonske tajne.

»Nevidljiva svjetska vlada«, kako se u javnosti često zove organizacija koju su osnovale masonske lože, čuvena je Bilderberg grupa. Osnovana je 1954. godine u Nizozemskoj u hotelu Bilderberg (naziv hotela i grupe nije slučajno odabran) s jasnim ciljem stvaranja i zadržavanja apsolutne globalne kontrole »vladara svijeta« nad vladama i državama čitavog svijeta. Bilderberg grupa ima Stalni komitet koji broji trideset i devet osoba koje se postavljaju od najbogatijih i najutjecajnijih ljudi svijeta (»vladara svijeta«) i koji donosi strateške svjetske odluke. Članovi komiteta se mijenjaju jednom godišnje između osamdesetak najutjecajnijih članova Bilderberg grupe. Među najutjecajnijim članovima treba spomenuti osamdesetogodišnjake Davida Rockefellera i Victora Rothschilda, zatim lorda Carringtona, Giovannija Agnellija, Henryja Kissingera, Petera Jankovića, Vernona Jordana, Alana Greenspana, Paula Walkera, Georgea Sorosa, Carla Bildta, Tonyja Blaira i ostale čelne ljude najmoćnijih svjetskih korporacija, banaka, politike, vlada i druge. Osnovana je i Trilateralna komisija s tristo i pedeset najmoćnijih ljudi na svijetu od SAD-a do Japana, na čijem je čelu David Rockefeller sa svojim pomoćnikom Zbigniewom Brezezinskim, a članove na tri godine osobno određuje Rockefeller. Među inim masonskim neformalnim organizacijama, a u stvari apsolutnim gospodarima svijeta, treba još izdvojiti Komitet 300 s tristo najbogatijih obitelji na svijetu.

Masonska organizacija je do 1717. godine radila u strogoj konspiraciji, odavanje bilo kakve tajne iz masonskih loža kažnjavalo se okrutnim mučenjima i smrću, tako da početak nastanka organiziranih masonskih loža možemo samo naslućivati. Neutemeljene su i potpuno besmislene masonske tvrdnje da su lože nastale kao posljedica cehovskih udruženja zidara, klesara i ostalih graditelja (»mason« je na engleskom »zidar«). Izuzev nazivlja, te dvije udruge ništa ne spaja pa se na naziv »zidar« kod masona može promatrati metaforički, kao graditelj ili arhitekt svemira. Zašto su 1717. godine postojanje masonskih loža i masonske tajne, samo one iz nižih stupnjeva loža, otkrivene? U Engleskoj je nakon gotovo dva stoljeća borbe sa Svetom Stolicom došlo do definitivnog raskola između protestantske Anglikanske crkve i Katoličke crkve, a Anglikanska crkva je kao partnere prihvatila masone i njihove

obrede. Zašto? Zato jer su glavni neprijatelj slobodnih zidara upravo Sveti Otac, Katolička crkva, nacionalni monarsi i vladari, što se jasno vidi iz masonskih obreda kod primanja u članstvo i kod ustoličenja meštra, vladara pojedine lože. Katolička crkva čitavo se ovo povijesno razdoblje jasno ograđuje od masonstva, tako da je možemo smatrati jednim istinskim borcem protiv svijeta tajni, tame, misticizma, okultizma i svega onoga urođenog slobodnim zidarima.

Tko može postati slobodni zidar?

Tko uopće može postati mason? Samo čovjek provjerenih »vrlina« koji je priznat i poznat u društvu i koji je pod cijenu života spreman čuvati masonske tajne, koji je bezobziran i beskrupulozan, koji želi moć, vlast, koji će poštivati samo članove masonskih loža, a nadasve svoga gospodara, veleštovanog meštra. Mason može postati samo onaj koji vjeruje u jedno monoteističko Vrhovno Biće. To biće nije božanski Bog, već može biti bilo koji stvoritelj neke religije: Zaratustra, Isus Krist, Muhamed, Budha, ali može biti i Sotona, iako ga masoni posebno ne spominju i ne priznaju jer je njihov pojam Boga monoteistički pojam cijelog kršćanstva, znači da Boga i Sotonu smatraju istim bićem (masonska društva koja štiju isključivo Sotonu nazivamo sotonistima). Takvo Vrhovno Biće masoni nazivaju »Veliki arhitekt Svemira« ili »Veliki graditelj Svemira«. Zato se u masonske lože mogu učlanjivati članovi raznih konfesija, tako da, osim Židova i Anglikanaca, masoni postaju i pripadnici ostalih kršćanskih crkava, muslimani, budisti, sikhi i sotonisti. Pitanje primanja Hindusa u masonske lože (koji vjeruju u više bogova) riješeno je tako da se sva hinduska božanstva smatraju simboličnom manifestacijom jednog Vrhovnog Bića. U tom šarenilu potpuno različitih ljudskih osobina, religija i svjetonazora gdje je cilj potpuno istovjetan, može se, kao sastavni predmet masonskih loža, naći i *Biblija* kao židovsko-kršćanska sveta knjiga, ali križ nikada (njega je zabranjeno unositi u ložu).

Sigurno je da je masovno stvaranje masonskih loža uslijedilo početkom 14. stoljeća nakon ukinuća i progona Viteškog reda Salomonovog hrama (templara) koji se izopao od Katoličke crkve. Nakon gubitka Svete zemlje i njihovog progona u Europi svoj spas su našli u tajnim društvima, masonskim ložama. Sama ideja osvajanja svijeta i uspostavljanja kontrole i vlasti nad vladarima i državama nastala je još u staro biblijsko vrijeme, tako da početak masonerije treba tražiti mnogo ranije, što je i vidljivo po čudesnim, demonskim i okultnim obredima u ložama.

Danas, kada su nam otkrivene gotovo sve masonske lože, a na njihove članove se gleda kao na nostalgičare prošlih vremena i čudne zanesenjake, oni su ostvarili svoj potpuni cilj. Apsolutna tajna je samo među njima, u ložama najvišeg stupnja, jer se tamo donose odluke o sudbini svake države, svake veće kompanije, o svjetskim ratovima, sukobima, energiji, trgovini, javnom mnijenju itd. Slobodni zidari su gotovo neprimjetni u današnjem svijetu, njih običan radni čovjek ne doživljava, oni ne istupaju javno jer imaju na milijune sitnih prodanih karijerista ili naivnih prostodušnih osoba koji taj posao obavljaju umjesto njih. Oni se nikome ne zamjeraju, oni su naši cijenjeni humani dobročinitelji. Je li baš tako? Neprestano nas motre, upozoravaju nas, snimaju nas preko svojih masonskih simbola medijima, televizijom, internetom, proizvodima svojih kompanija, ambalažom, zaštitnim znakovima svojih tvrtki, reklamama i još mnogo toga. Njihovi simboli imaju sasvim jasnu poruku koju ćemo prepoznati u židovskoj, babilonskoj, egipatskoj i ostalim drevnim mitologijama u kojima i treba tražiti korijen masonstva.

Koji su masonski znakovi koji nas danonoćno prate, promatraju i bdiju nad nama? U prvom redu, to je pečat kralja Salomona (Davidova zvijezda bez horizontalnih linija), zatim

službeni znak ritualnog alata masonskih loža, šestar i trokut. Poznata je i krnja piramida koja predstavlja egipatska božanstva i nedovršeni Salomonov hram. Nezaobilazno je Svevideće Oko (ako pogledamo pod povećalom, vidjet ćemo da nije ljudsko), orao ili sokol, golubica, trokut, baklja, zrake sunca, ruža, knjiga, slovo G (geometrija), obelisk, kupola, pentagram ili petokraka (sotonistički zaštitni simbol - stilizirana kozja glava đavla Bafometa, obrnuta petokraka koju sotonisti nose oko vrata), itd. Kako bismo uopće shvatili smisao njihovih simbola, moramo se vratiti na sam začetak masonstva, u drevnu mitologiju. Danas trebamo obratiti pozornost na masonske simbole koji nas, modificirani i stilizirani, prate svakodnevno, doslovno su svuda oko nas. Ne postoji niti jedna veća kompanija ni institucija u SAD-u i Velikoj Britaniji i u većem dijelu svijeta koja u svom memorandumu nema prikriveni i stilizirani masonski znak. Ne postoji niti jedan značajniji svjetski proizvod ili ambalaža proizvoda koja nema prikriveno obilježen jedan od tih znakova.

Kako bi se spoznale poruke i značenja masonskih znakova i težnja »vladara svijeta« za uspostavom »novog svjetskog poretka«, mora se krenuti u daleku prošlost. Što se dalje zalazi u prošlost, uviđa se istovjetnost i podudarnost cilja za vladanjem i moći pa ne preostaje drugo nego da se krene od samog početka. Tko je u samom početku želio moć? Tko je bio najmoćnije Božje stvorenje u kojemu se pojavila ljubomora i zavist prema Bogu? Tko je želio biti jednak, čak i veći od svoga stvoritelja Boga? Bio je to anđeo svjetla Lucifer koji je nagovorio jedan dio nebeskih bića da se pobune protiv Boga, a sam je htio biti Bog. Bog je u tom ratu pobijedio i istjerao Lucifera i njegove sljedbenike iz Raja. Što je drugo Luciferu (Sotoni) preostalo sve ovo vrijeme, nego stvoriti svoje kraljevstvo na Zemlji, svijet nemorala, ljudske bijede, mržnje, pohlepe, zločina i svega onoga najnižeg što postoji u ljudskoj duši? Ljudsku dušu lako je nagovoriti, treba joj pružiti samo malo ovozemaljskih dobara, hvaliti je, tapšati, poticati na puno više i ona će postati sljedbenik i podanik svoga vladara. Nevjerojatna je sličnost Luciferovih pristaša i masona. Nije li dakle tad upravo Lucifer masonsko Vrhovno Biće, odnosno Veliki graditelj Svemira?

Prva kušnja pojavila se kod prve žene, Eve, kada joj je Sotona u obliku zmije ponudio plod sa zabranjenog stabla. Željela je postati ravna Bogu.

Korijene masonstva možemo tražiti u drevnom Egiptu, među Feničanima, Asircima, Kaldejcima i ostalim starim narodima, ali zadržat ćemo se na Židovima za vrijeme kralja Salomona i Babiloncima za vrijeme kraljice Semiramide jer je to vrijeme duboko utisnuto u današnju masoneriju, prema simbolima i ritualima u masonskim ložama.

Semiramida i Nimrod

Najviše masonskih simbola vezano je uz legende o kraljici Semiramidi i Babilonskom Carstvu. »Dolina naroda«, Mezopotamija, na obali velikih rijeka Eufrata i Tigrisa, stvorila je mnoga carstva i narode. Otud su se iseljavali u svoje nove zemlje. U »dolini naroda« živio je i Noa i u njoj je nastao biblijski opći potop. Prvi grad u toj zemlji, tada zvanj »Šinear«, koji se izgradio poslije potopa, bio je Babilon. Zemljom Šinear, u kojoj su, osim Babilona, poznatiji osnovani gradovi Ereka, Akada i Kalne, vladao je okrutni vladar Nimrod, a njegovo ime je značilo »silni lovac«. Abraham je prema nalogu Jahve sa svojim narodom napustio Mezopotamiju bježeći pred bezbožnikom Nimrodom u zemlju Kanaan.

Legenda kaže da se u toj zemlji u mjestu Vascalonu božica (negdje se spominje nimfa) Derkato (Atargatis) zaljubila u smrtnika - čovjeka Sirijca Caystrusa. Iz te ljubavi rodila se djevojčica koje se majka sramila i ostavila je na livadi. Djevojčicu su othranile golubice mlijekom kojeg su krale od pastira. Pastiri su je kasnije pronašli i odnijeli svom

gospodaru Simmasu koji ju je odgojio i dao joj ime »Semiramis« što znači »ona koja je došla od golubica«. Semiramida je bila žena neviđene ljepote, duge crne kose koja kao da je bila obasjana suncem. U Semiramidu se zaljubio general Ones (Menon) koji se njome oženio u gradu Ninevehu. Kada je veliki asirski (šinearski) vladar, tiranin i diktator Nimrod napao susjednu državu Bactriju, pozvao je u pomoć generala Menona. Menon je sa sobom poveo svoju ženu Semiramidu koja se u tom ratu pokazala kao odličan vojni strateg te se Nimrod njom oduševio i opčinio. Htio ju je silom za ženu, nudeći Menonu za zamjenu svoju kćer, ali Menon se nikako nije htio odreći Semiramide. Na kraju je Nimrod naredio da se Menonu iskopaju oči, nakon čega je Menon izvršio samoubojstvo, a Nimrod se oženio Semiramidom.

Nimrod i Semiramida prkosili su Bogu, željeli su vladati čitavim svijetom, štovali su poganske bogove u svijetu magije, okultizma, demonije i sotonizma. Željeli su novi svjetski poredak u kojemu bi Nimrod bio vrhovni bog na zemlji. Tako je Nimrod gradio Kulu babilonsku, najveću građevinu koja je ikada izgrađena, pred kojom se egipatske piramide ili Kineski zid mogu posramiti. Kula je trebala doseći samo nebo, a na njezinom bi vrhu bilo Nimrodovo prijestolje. Bila bi simbol »novog svjetskog poretka«, Sotoninog kraljevstva na zemlji. Glavni graditelj kule bio je Haik, Noin prapraunuk, koji je sa sto i trideset godina došao u Babilon na gradnju Kule. Nakon izgradnje kule, Nimrod je zahtijevao da Haik ostane u Babilonu i bude štovan kao bog, što je on odbio i pošao kući sa svojim ljudima, a za njim se uputio Nimrod sa svojom vojskom. Haik je ubio Nimroda strijelom u bitci kod jezera Van (današnja Turska). Današnja Armenija na armenskom se zove »Hajastan« (Haikova zemlja). Novije ime »Armenija« dobila je po Haikovom potomku Aramu.

Babilonsku kulu je razorio Jahve, uništio je plan stvaranja Sotoninog kraljevstva, a usmrtio je Luciferovog slugu Nimroda koji se želio obogotvoriti.

Semiramida je, kao vladarica Babilona, i dalje poticala svijet demona, magije i okultizma. Proglasila je da je Nimrod utjelovljeni bog sunca i gradila njegov kult. Sebe je proglasila božicom mjeseca, a njihovog sina Baala (Bel ili Bil) inkarnacijom boga sunca. Semiramida je sebi u čast, kao »majci božjoj«, naređivala da joj se žrtvuju djeca. Poznati su Viseći vrtovi s ružama i egzotičnim biljem koje je Semiramida dala izgraditi. Vrtovi su imali fantastičan sustav navodnjavanja koje danas smatramo jednim od sedam svjetskih čuda.

Druga legenda govori da je za smrt tiranina Nimroda zaslužna njegova žena Semiramida. Naime, ostarjelog vladara Nimroda je nagovorila da joj dade apsolutnu vlast na jedan dan. Kada joj je to on omogućio, Semiramida ga je dala ubiti te je nastavila vladati sa svojim sinom Baalom. S njim je živjela u incestu. Kada je Semiramida saznala da je njezin sin Baal (također Sotonin sljedbenik) želi ubiti, navodno se pretvorila u golubicu i odletjela u besmrtnost. U svakom slučaju, legende i zbilje drevnog Babilona ostavit će duboke tragove kroz čitavu povijest, a masonstvo iz njih i danas crpi svoje poslanje u vezi osvajanja svijeta i štovanja Vrhovnog Bića. Možemo zaključiti da u Babilonu možemo tražiti prve začetke masonerije. Nakon uništenja Babilonske kule, središte urota osvajanja svijeta i masonske zavjere protiv Boga seli se u drevni Egipat, u okultizam i sotonizam egipatske mitologije. S time će se susresti Izraelci u egipatskom ropstvu.

Doba kralja Salomona

Kralj Salomon je vladao Izraelom odprilike od 965. do 925. godine prije Krista i bio je najmoćniji, najbogatiji i najmudriji izraelski kralj. Čitav je Jeruzalem bio obložen zlatom, njegovo je prijestolje bilo od bjelokosti sa zlatnim postoljem, a njegovi vojnici imali su zlatne štitove. Bio je daleko mudriji od svih suvremenika Starog istoka, kao da mu je tu mudrost

netko posebno darovao. Napisao je na tisuće pjesama, a izrekao nekoliko tisuća mudrih izreka koje još i danas imaju istu svježinu i vrijednost. Osjećao se vladarom svijeta, nedodirljivim i nadmoćnim. Od svojih tisuću žena koje većinom nisu bile židovske krvi (Moapke, Amonke, Emonke, Sidonke i druge) prihvatio je štovanje poganskih bogova i štovanje Sotone. Odao se magiji i prvi je počeo crtati pentagrame i druge simbole mističnih obreda. Salomon je tako udario temelje *Kabali*, židovskoj demonsko-mističnoj »svetoj« knjizi. Prihvatio je tajne okultizma, uveo je mnoge kultove i slobodno možemo reći da je bio veliki meštar tadašnje masonerije. Tijelo mu se brzo izmučilo od nemorala, bezakonja i bludničenja te je kao starac sve više fizički počeo sličiti Luciferu. Njegova mudrost i raskalašeni život u kojemu je svjesno živio u grijehu je simbol Lucifera. Na kraju se Salomon, za razliku od Lucifera, pokajao pred Bogom, ali sjeme masonstva je kao kvasac nabujalo kod Židova.

Dva druga velika meštra tijekom izgradnje Salomonovog hrama bili su tirski kralj Hiram i mitski graditelj Hiram Abi kojega masonski pisci poistovjećuju s biblijskim Hiramom, sinom udovice Naftalije. Prema masonskim tvrdnjama, graditelj Hiram Abi ubijen je prije nego što je Hiram bio završen jer nije htio odati tajnu gradnje Hrama, tako da je Hram ostao nedovršen. Ubila su ga trojica radnika na izgradnji Hrama, Jubela, Jubelo i Jubelum. Prema biblijskom pisanju, Salomonov hram je bio u potpunosti dovršen, a Hiram Abi se nakon gradnje vratio kući. Teško je utvrditi je li graditelj Hrama Hiram Abi uopće postojao ili se radilo o, samom tirskom kralju Hiramu. U svakom slučaju, tri velika meštra (Salomon, tirski kralj Hiram i Hiram Abi) imaju glavne uloge kod polaganja prisega za člana lože i za izbor masonskog meštra pojedine lože. Kod primanja novog člana lože meštru je dodijeljena uloga Hurama Abija prilikom izvođenja posebnih rituala, a kod ustoličenja novog meštra slijedi ritual nalik na demonsku, alegorijsku dramu, u kojoj veleštovani meštar glumi kralja Salomona. Rizničar svake lože prilikom obrednih rituala glumi tirkog kralja Hirama. Slobodni zidari u svom svakodnevnom komuniciranju često jedan drugoga oslovljavaju s »Hiram«.

Glavna skupina »Odabranog naroda« koja je nastala u babilonskom ropstvu su saduceji koji su širili masonski duh i donijeli krivovjerje i magiju natrag u Izrael. Nisu vjerovali u uskrsnuće i proklamirali su novi poredak sotonizma i okultizma. Druga masonska skupina kod Izraelaca bili su farizeji, lukavi i prepredeni, izvana štovatelji pravoga Boga, a iznutra licemjери, bludnici i pokvarenjaci. Bili su upućeni u sve tajne, misticizam, svete knjige, a poglavito u nauk *Kabale*.

Masonski simboli

Koja je povezanost masonskih simbola s drevnom mitologijom i krivovjerjem? Kod masonskog inicijacijskog obreda za stupanj Kraljevog Svoda spominje se ime masonskog boga, Vrhovnog Bića Jahbulana. Ako njegovo ime promatramo kao akronim i podijelimo ga na tri sloga, dobit ćemo imena »Jahve«, »Baal« i »On« (Oziris). Baal je sin Nimroda i Semiramide, Sotonin štovatelj i »bog Sunca«, u kršćanstvu poznat kao princ đavola. Oziris je bio najštovaniji bog drevnog Egipta, antropomorfni bog koji je gospodar svijeta mrtvih. Ubio ga je bog Set (koji je u obliku mravojeda ili magarca), a Seta je ubio bog Horus (u obliku orla ili sokola) koji je prilikom dvoboja izgubio jedno oko.

Najčuvaniji masonski suvenir svakako je novčanica od jednog dolara koju je dizajnirao američki mason Charles Thomson. Središnji lik na novčanici je osnivač masonerije u SAD-u i prvi predsjednik SAD-a, George Washington. S druge strane je krnja piramida, simbol nedovršenog Salomonovog hrama i egipatskih božanstava. Iznad piramide je

neizostavno Svevideće oko za koje sa sigurnošću možemo reći da nije ljudsko. Ako nije ljudsko, je li onda Luciferovo ili možda od jednoookog boga Horusa? Desno od piramide je orao raširenih krila. Simbolizira li on boga Horusa ili Nimroda potpuno je svejedno (orao je česti simbol masonskih loža, npr. one najpoznatije, *Scottish Rite of Freemasonry*). Broj trinaest koji susrećemo na novčanici je drevni mistični broj. Iznad orlove glave je trinaest zvijezda, a orao u jednoj nozi drži trinaest strijela (simboliziraju moć), a u drugoj trinaest bagremovih listova (simboliziraju besmrtnost). Trinaesti je poseban datum za masone. U petak 13. listopada 1307. godine u Francuskoj je francuski kralj Filip IV. naredio uhićenje petnaestak tisuća templara, začetnika nove masonerije. Latinske riječi iznad i ispod piramide, »Novus ordo seclorum«, prognoziraju dolazak »novog poretka svijeta«. Novčanicu je 1933. godine dao izraditi i na njezin izgled utjecao jedan od najvećih masona 20. stoljeća, američki predsjednik Franklin Delano Roosevelt.

Kip slobode koji se nalazi na ulazu u njujoršku luku poklon je francuskih masona masonima SAD-a. Identični kip nalazi se u Parizu, također na otoku, na rijeci Seini. Jesu li to stvarno kipovi slobode ili jasna masonska poruka kako je njihova vlast na oba kontinenta uzvišena i nedodirljiva? Kip u jednoj ruci drži baklju, a u drugoj knjigu, dva najčešća simbola masona. Iznad glave kipa nalaze se sunčeve zrake koje simboliziraju Semiramidu sa suncem (Semiramida, Nimrod i Baal su glavna božanstva masona), a duga haljina kipa simbol je drevnog Babilona.

Simboli svjetske elite, »vladara svijeta«, svuda su oko nas, samo se trebamo osvrnuti. Oni su u našem gradu, na radnom mjestu, u našoj kući. Jedva se uspjelo spriječiti da simbol Olimpijskih igara umjesto pet krugova bude sotonistički znak pentagram, odnosno petokraka. Pogledajmo Bijelu kuću i Pentagon u SAD-u te čitav urbanistički plan grada Washingtona kojega je projektirao francuski mason Pierre Charles L'Enfant i shvatit ćemo da se baš ništa na ovom svijetu ne događa slučajno, sve je zacrtano i isplanirano. O masonskim simbolima bit će govora i na kraju ovog poglavlja pa ću samo spomenuti zaštitne znakove (simbole) tri najveće stranke u Velikoj Britaniji: baklja s plamenom (Konzervativna stranka), crvena ruža (Laburistička stranka) i golubica (Liberalno-demokratska stranka). Sva tri simbola su simboli Semiramide i Babilona. Ne treba posebno podsjećati da su sva tri njihova predsjednika, Tony Blair, William Haig i Paddy Ashdown članovi Bilderberg grupe.³⁸

U nizozemskom hotelu Bilderberg, kako je već spomenuto, osnovana je neformalna »svjetska vlada« Bilderberg. Hotel je dobio naziv, kao i »svjetska vlada«, po Sotoni (bogu Sunca), Baalu (Bilu), sinu Semiramide i Nimroda.

³⁸ Semir Osmanagić: *Piramida moći na planeti, Tajni jezik simbola*, <http://www.alternativnahistorija.com/AH3.htm>

II. Posljedice križarskih ratova

Latinsko (Jeruzalemsko) Kraljevstvo

Papa Urban II. je pred nekoliko tisuća vjernika 27. studenog 1095. godine u Clermontu u Francuskoj pozvao istinske kršćane u Križarski rat za oslobođenje Svete zemlje od nevjernika. Na tom skupu je osudio svećeničke brakove te je naredio oženjenim svećenicima da napuste svoje žene i obitelji. Nije ni slutio kako će njegov govor u Clermontu odjeknuti među kršćanima u Europi. Plemići, seljaci, svećenici (poglavito oni koji su razvrgnuli svoje brakove), čak i kraljevi, masovno su se počeli javljati u križare. Već u proljeće 1096. godine počele su se okupljati horde vitezova križara koje su potpuno neorganizirano krenule u Prvi križarski rat za uništenje nevjernika u Svetoj zemlji, uz krilaticu »Deus Vult« (Bog to želi). Najviše je bilo pristaša iz francuskih pokrajina, zatim iz njemačkih zemalja i iz Italije. Jedna je skupina krenula iz Francuske pod vodstvom Raymonda, grofa od Toulousa, preko Alpa i istočnom jadranskom obalom, druga je krenula brodovima iz južne Italije i Sicilije prema Grčkoj. Treću skupinu, koja je išla dolinom rijeka Rajne i Dunava preko ugarskog kraljevstva, vodio je Godefroi de Bouillon. Ta se grupa sukobljavala s ugarskim kraljem Kolomanom i pretrpjela velike gubitke.

Kršćanski su ratnici 7. lipnja 1099. stigli pred zidine Jeruzalema. Egipatski upravitelj Jeruzalema naredio je da se svi bunari oko grada zatruju, a kršćane iz grada istjerao je izvan zidina Jeruzalema. Jedan vitez-svećenik imao je viziju da će se osvojiti Jeruzalem ako se svi vitezovi očiste od grijeha: tri dana poste, treći dan skrušeno hodaju oko zidina grada, a devetog dana Jeruzalem će biti osvojen. Križari su ga poslušali, povjerovali su u njegovu viziju i grad je stvarno bio osvojen devetog dana. Nakon osvajanja svetog grada Jeruzalema dogodio se stravičan zločin koji sigurno nitko nije mogao predvidjeti. Gotovo svi stanovnici muslimani i Židovi bili su pogubljeni, a legenda kaže da je bilo krvi do koljena konja vitezova križara. Osnovano je Latinsko (Jeruzalemsko) Kraljevstvo na prostoru obalnog dijela Palestine s glavnim gradom Jeruzalemom i prvim kraljem Godefroyijem de Bouillonom.

Viteški red hospitala svetog Ivana Jeruzalemskog

Već iste godine osnovan je Viteški red hospitala svetog Ivana Jeruzalemskog (hospitalci ili ivanovci) koji je nastao na tradiciji malog kršćanskog reda koji su osnovali trgovci još 1070. godine, a posjedovao je konačište Amalfi za hodočasnike. Hospitalci su odredili svoja redovnička pravila u duhu svetog Augustina, a papinsku bulu dobili su 1113. godine. Red je imao zadatak da se skrbi za sve hodočasnike u Svetoj zemlji osiguravajući im konačišta, bolnice za bolesne i ranjene i ostale pripomoći. Članovi reda nazivali su sebe braćom, dijelili su se u vitezove, služitelje i svećenike, a govorili su pretežito francuskim jezikom. Zavjetovali su se na siromaštvo, poslušnost i čistoću. Nosili su crnu odjeću na kojoj je bio bijeli križ s raskoljenim krakovima (malteški križ). Na čelu reda se nalazio veliki magistar (veliki meštar) koji je stolovao u središtu reda, Konventu. Nakon pada Jeruzalema u ruke Saracena 1187. godine hospitalski red se seli u tvrđavu *Saint Jean d'Acre* (Akra u Izraelu) gdje ostaje do pada tvrđave 1291. godine. Tada Konvent Viteškog reda napušta

Svetu zemlju i odlazi u Limasol na Cipar, odakle 1308. godine prelazi na otok Rodos prilikom čega mijenja ime u »Vitezovi od Rodosa«. Kada su Turci osvojili otok Rodos 1526. godine, Konvent Viteškog reda hospitalaca prelazi na Maltu, ponovo mijenjaju ime u još i danas znano kao »Malteški vitezovi«, vjerni Svetom Ocu i Vatikanu. Kada je Napoleon protjerao Malteške vitezove s Malte, oni su se sklonili u Rim gdje ih je Sveta Stolica priznala kao suverenu državu te tamo i danas imaju svoje sjedište.

Hospitalci su po čitavoj Europi imali velike posjede jer je svaki plemić koji je pristupao viteškom redu svoje posjede ostavljao u vlasništvu reda. Oni su bili podijeljeni po pokrajinama na čijem je čelu bio magistar (prior) koji se birao na deset godina, a koji je određeni prihod s tih posjeda svake godine morao slati velikom magistru u Konvent. U našim krajevima postojao je Priorat Ugarske i Slavonije ili Vranski priorat.

Viteški red Salomonovog hrama u Jeruzalemu

Nakon osnutka Viteškog reda hospitala svetoga Ivana Jeruzalemskog, osnovan je drugi viteški red koji će tijekom svog dvostoljetnog djelovanja doslovno promijeniti sliku Europe, o kojemu će ovisiti državni vladari, europske države, a njihov moćan utjecaj odredit će i stvoriti današnje »vladare svijeta«.

Sve je počelo kada je 1118. godine francuski vitez Hugues de Payens od jeruzalemskog kralja Badouna II. zatražio dozvolu za osnivanje novog viteškog reda. Dozvola je dobivena te su osmorica vitezova, zavjetovavši se pred jeruzalemskim patrijarhom na isposništvo, čistoću i poslušnost, osnovali Viteški red Siromašna Braća, Vojnici Krista i Salomonovog Hrama, kasnije nazvani »Vitezovi Salomonovog hrama u Jeruzalemu« (poznatiji kao templari). Sjedište su imali u palači pokraj ruševina Salomonovog hrama. Novoosnovani viteški red nije imao bitnog utjecaja do 1127. godine kada je kralj Badoun II. zatražio od opata Bernarda, koji je kasnije postao svetac, da zatraži od pape Honorija II. dozvolu za djelovanje viteškog reda. Sveti Bernard od pape je ishodio službenu dozvolu te je utvrdio stroga pravila redovničkog života prema benediktinskim normama u Viteškom redu Salomonovog hrama. Osnovni zadatak ovog reda koji je komunicirao na francuskom jeziku (jer su većina vitezova bili Francuzi) bio je osiguravanje putova i zaštita hodočasnika na putu u Svetu zemlju. Osim što su vitezovi bili dužni osigurati miran prolaz kršćanskim hodočasniciima, imali su zadatak boriti se protiv svih nevjernika i heretika gdje god je to bilo potrebno.

Uređenje templarskog reda bilo je pomalo drugačije od ostalih viteških redova jer je njihov život bio pun putovanja i stalnih bitaka. Njihov stijeg *Beau Seant* bio je podijeljen na osam naizmjenično crno-bijelih polja. Crno polje je označavalo njihov dosadašnji grješni život, a bijelo polje njihov sadašnji, čisti, redovnički život. Krakovi templarskog križa bili su istih dimenzija, na krajevima prošireni za jednu širinu. Red se dijelio na nekoliko razreda. Prvi i najvažniji su bili vitezovi koji su morali imati plemićko podrijetlo i nosili su bijele plašteve s crvenim templarskim križem na ramenu. U drugom razredu su bili pripadnici građanskog staleža koji su obnašali dužnosti raznih upravitelja, štitonoša, konjušara, stražara i sl., a nosili su crne ili tamnosmeđe plašteve s crvenim templarskim križem. U treći razred su spadali klerici koji su služili svete mise i obnašali dužnosti pisara, bilježnika i drugo, budući da su jedini bili pismeni. Nosili su zelene plašteve s crvenim templarskim križem i rukavice kako bi im ruke bile čiste kada služe Bogu. Vitezovi su brijali glavu, a nosili su duge brade, dok su klerici morali biti uredno obrijani. Viteška templarska vojnička oprema bila je veoma prepoznatljiva, a sastojala se od pletene željezne košulje koja je prekrivala čitavu glavu osim lica, kacige koja je prekrivala čitavu glavu i vrat osim rupe u obliku templarskog križa za

disanje i gledanje, željeznih štitnika za noge i željeznih cipela te velikog plašta koji je bio preko oklopljenog tijela.

Viteški red Salomonovog hrama, prema strogim pravilima svetog Bernarda, bio je vezan za tri osnovna redovnička zavjeta: siromaštvo, čistoću i poslušnost. Niti jedan templar nije smio poljubiti niti jednu ženu, ni svoju majku ili sestru. Čak mu je bilo zabranjeno razgovarati sa ženama. Nikome nije bilo dopušteno da svoje golo tijelo pokaže drugom čovjeku, poglavito drugom vitezu. U njihovim spavaonicama moralo je čitavu noć gorjeti svjetlo kako nekome ne bi palo na um da pokaže svoje eventualne homoseksualne sklonosti. Imali su samo dva para donjeg rublja od ovčje kože, deblje za zimu i tanje za ljeto, koje nisu smjeli svlačiti. Bilo im je potpuno zabranjeno kupanje kako ne bi skidali donje rublje. Spavali su odjeveni, a svoja su odijela skidali jedino kad su im bila uništena. Sve je to pomalo podsjećalo na pustinjaka i redovnika Antonija iz 3. stoljeća koji se zbog prevelike želje da se posveti Bogu nije kupao cijeli život, nego je živio u pustinji odjeven u vunenu košulju ispod kožne odjeće, trpeći vrućinu, smrad i rane po tijelu.

Zašto su baš ova dva reda, Viteški red hospicijala svetog Ivana Jeruzalemskog i Viteški red Salomonovog hrama, toliko posebni, osim što su bili najmoćniji i najbogatiji? Oni su u prvo vrijeme izvrsno surađivali i pomagali jedan drugom. Kad bi jedan red krenuo u borbu protiv nevjernika i heretika, drugi red bi mu bio logistika. Vremenom su postali veliki suparnici u bogatstvu i moći, veliki rivali u vladanju Europom, najveći neprijatelji, a pored toga, templari su postali i najveći izopćenici od Svete Stoline i Katoličke crkve, najveći krivovjerci i bogohulnici, dok su hospicijalci ostali vjerni kršćanskom nauku.

Nakon što je papa Inocent II. svojom bulom potvrdio ozakonjenje templarskog reda 1139. godine, on se počeo naglo širiti tako da ih je ubrzo bilo nekoliko desetaka tisuća. Počeli su osnivati priorate diljem Europe po uzoru na hospicijalce jer je svaki vitez svoja imanja ostavljao Redu i gotovo da nije bilo plemića ili vladara koji nije nekoga od svoje obitelji poslao u službu kod vitezova templara. Svjetovni vladari i kraljevi poklanjali su čitava imanja Redu u znak zahvalnosti. U Parizu su templari osnovali europsko središte. Bili su vlasnici posjeda po čitavoj Francuskoj, Engleskoj, Španjolskoj, Italiji, Njemačkoj, Ugarskoj i dr., a na Starom istoku svoje posjede su imali u Jeruzalemu, Tripoliju i Antiohiji. Kako su se u Svetoj zemlji borili protiv Saracena i drugih heretika, tako su se u Španjolskoj borili protiv Maura, u Francuskoj protiv katarata, a u našim krajevima protiv bogumila. Procjenjuje se da su imali preko devet tisuća vlastelinskih posjeda po čitavoj Europi, više od tri tisuće utvrda i većinu tržnica, mlinova i monopolnih trgovina. Gradili su vlastito brodogradilište te su postali najveća pomorska snaga na Sredozemlju. Sav ratni plijen i sve darovnice ostajale su u središnjici reda, a svoje blago čuvali su u sigurnim tvrđavama koje su kao trezori i ostalim velikašima služili za čuvanje njihovih dragocjenosti.

Sve njihove pokrajine i imovina bili su pod patronatom skupa poglavara koji se nazivao Generalni kapitul. Na njegovom je čelu bio veliki magistar (veliki meštar). Zamjenik velikog meštra zvao se »senešal«, a vrhovni zapovjednik vojske je bio »maršal«. Svaka pokrajina imala je svog poglavara koji se zvao »prior« ili »meštar«. Postupno su templari postali vlasnici više od trećine svih europskih posjeda, a državni vladari su postajali njihovi financijski ovisnici. Templari nisu priznavali svjetovnu vlast zemaljskih vladara na svojim područjima, bez obzira u kojoj zemlji imali posjede. Bili su »država u državi«, imali su svoje sudove i zatvore jer su svi vladari država bili zaduženi kod njih. Praktički su imali sličan odnos prema službenoj svjetovnoj vlasti i ponašali su se kao židovski trgovci i lihvari, samo što su bili i vojnički superiorni svjetovnim kraljevima i vladarima. Slobodno možemo reći da su bili preteča suvremenog bankarstva: uzimali su potvrde (mjenice) za položen ili dat novac. Novac se mogao dostaviti pokrajinskom meštru te bi bio doznačen na sasvim drugi kraj Europe ili Starog istoka iz riznice drugog meštra (potvrda koja je putovala umjesto novca bila

je nezanimljiva drumskim razbojnicima). Vremenom, osim što su bili neovisni od svjetovnih vladara, postali su i njihovi gospodari, stvarna vlast u Europi, što se može vidjeti iz primjera kad su javno dali išibati engleskog kralja Henrika II. zbog »nepoštenog ponašanja«.

Istovjetnost njihovog komuniciranja, financijskog poslovanja, strasti za moći i vlasti sa slobodnim zidarima je fascinantna. Njihovi su sastanci održavani u najvećoj tajni, a nepoštivanje tajnosti njihovih odluka kažnjavalo se smrću. Niti jedan templar nije smio povjeriti templaru nižeg stupnja čak ni unutarnju odluku Reda. Ukoliko bi prekršio pravilo, bio bi protjeran iz reda ili ubijen. Kako je pojedini vitez napredovao, imao je spoznaje o sve više tajni, a samo je najviši templarski vrh znao sve tajne reda i sva pravila i ciljeve prema vanjskom svijetu. Vanjsko komuniciranje svodilo se na jezik simbola, skrivenih informacija, identično kao kod jezika masona.

Kako su vitezovi Salomonovog hrama bivali sve moćniji i snažniji, tako su postajali sve bezobzirniji, okrutniji i pohlepniji. Svoje blago i dragulje ljubomorno su čuvali, žudili su za još većim bogatstvima, moći, a usporedno s rastom moći okretali su leđa Bogu te tako oskrnavili svoj iskonski poziv i zavjet u siromaštvo i čistoću. Zarobljene vitezove nikada nisu pokušavali otkupiti blagom pa ih je neprijatelj pri zarobljavanju odmah dao pogubiti. Njihova težnja za bogatstvom postajala je sve veća, ratovali su radi ratnog plijena, a bilo je i sve manje istinskih dragovoljaca za pristupanje redu. Dok su europski vladari bili zaokupljeni međusobnim sukobima i ratovima, za popunu vitezova templarskog reda počeli su dolaziti razni pustolovi, lopovi, ubojice, bludnici, čak i katarski heretici koji su imali odlučujući utjecaj na templarsku postupnu i definitivnu izopačenost od Katoličke crkve.

Templari su okrenuli leđa Bogu

Postupno su se vitezovi templari odrekli vjere u kršćanskog Boga, sve više su vjerovali u bogatstvo i moć, zaklinjali su se na vjernost svome meštru koji je postajao njihov Bog. Počeli su vjerovati u okultizam, magiju i čarobnjaštvo, poprimajući sotonistička vjerovanja saducejaca i ostalih drevnih mitologija. Tako su se u svojim obredima odricali Boga, Isusa Krista i Blažene Djevice Marije, a klanjali su se sotonističkim simbolima. Dok su mokrili i gazili po križu i hostiji, svog priora su ljubili u usta, pupak, stražnjicu i penis, a poticali su i homoseksualizam. Sotonizam templara manifestirao se u njihovim obredima u kojima su se klanjali đavlu Bafometu, demonskom biću s kozjom glavom koje se smatra simbolom sotonizma. Njihovi sotonistički rituali posebno su bili bogohulni na Veliki petak, na dan Isusovog raspeća. Najveći neprijatelji su im postali svjetovni vladari monarsi (ako nisu bili njihovi vazali), Katolička crkva i Viteški red hospitalaca koje su smatrali opasnim suparnicima u ostvarenju svoje apsolutne moći u Europi i Starom istoku.

Povezanost templara sa sveopćom težnjom za vladanjem svijetom vezana je za osnutak Sionske općine ili Sionskog priorata kojega je još 1099. osnovao prvi jeruzalemski kralj Godefroi de Bouillon, jedan od osnivača templarskog reda. Sionska općina bila je sastavna jedinica templarskog reda koja je, kao tajno društvo, proklamirala apsolutnu vlast nad svjetovnim vladarima i državama, a na čijem je čelu bio navodni potomak kralja Davida. Nakon pada Jeruzalema 1188. godine Sionska općina se odvojila od templarskog reda i u strogoj tajnosti nastavila djelovati i dalje te je izbjegla uništenje templara početkom 14. stoljeća. Ideje i ciljevi iz Sionske općine u vezi načina uspostave potpune svjetske kontrole vlasti poslužili su autoru kontroverznog djela *Protokoli sionskih mudraca* gotovo osam stoljeća kasnije.

Suparništvo i neprijateljstvo između dva najveća viteška reda, templara i hospitalaca, sve se više produbljivalo u Svetoj zemlji i diljem Europe. U tim sukobima jedni su drugima preotimali imovinu, crkve, utvrde i dr., ovisno o tome kojemu je redu bio naklonjen kralj ili vladar pojedine zemlje. U Svetoj zemlji njihova je moć ovisila o neprijateljstvu ili suradnji s nekršćanskim narodima (Saracenima, Egipćanima, Turcima, Mongolima i dr.). Godine 1153. bilježi se nezamisliv događaj kada su templari, u suradnji s ostalim kršćanskim redovima, osvojili grad Askalon, a nakon toga je templarski veliki meštar Bernard de Tremelai naredio svojim vitezovima da pobiju vitezove drugih redova kako bi zasluge za osvajanje grada pripale samo templarima.

Vatikan je novim križarskim ratovima pokušavao sačuvati ili čak povećati Jeruzalemsko Kraljevstvo, međutim događalo se upravo suprotno. Zbog pogreške velikog meštra vitezova templara Gerarda de Ridforta 1187. godine, Jeruzalem je pao u turske ruke. Nakon pada Jeruzalema, Jeruzalemsko (Latinsko) Kraljevstvo svelo se na uski obalni pojas kojega su gotovo čitavog kontrolirali vitezovi templari. Na uskom pojasu na kojem su gradovi Tripoli, Marqab, Haifa, Tir i Akrom cvjetala je trgovina između Europe i Azije, a vitezovi templari, zajedno sa svojim partnerima, trgovcima iz Genove i Venecije, nemilice su se bogatili ne razmišljajući o novim križarskim ratovima i sukobima s nekršćanima i hereticima.

Ostali viteški redovi, kao i Viteški red hospitala svetog Ivana Jeruzalemskog koji je brojčano pao na svega nekoliko stotina vitezova, postali su sporedna i marginalna vojna i financijska snaga na području Kraljevstva. Arapski, turski i egipatski vlastodršci nisu više mogli trpjeti bezočno bogaćenje templarskih vitezova koji su se pretvorili u trgovce lihvaru i naplaćivali neprimjerene lučke naknade i poreze te su pošli u osvajanje ostatka Jeruzalemskog Kraljevstva. Za vrijeme ciparskog kralja Henrika od Cipra koji je postao i kralj Jeruzalemskog Kraljevstva 1289. godine pali su gradovi Tripoli i Marqab, a 1291. godine zadnji utvrđeni grad Akra osvojili su Saraceni. Svi stanovnici pobijeni su ili odvedeni u roblje te je Jeruzalemsko Kraljevstvo praktički prestalo postojati. Nakon pada Jeruzalemskog Kraljevstva templari su se sa svojim brodovima nakrcanim neprocjenjivim blagom uputili na Cipar gdje su osnovali svoje privremeno sjedište. Ciparski kralj Henrik nije im rado dao pristanak za to jer mu nije odgovarala dioba vlasti u svojoj državi. Jedan dio vitezova templara vratio se u Francusku na mnogobrojne vlastelinske templarske posjede.

Nakon smrti velikog meštra Thibaulda Gaudina 1292. godine, vitezovi Salomonovog hrama za svog novog velikog meštra izabrali su nižeg francuskog plemića Jacquesa de Molaya. De Molay je čitav svoj život proveo u templarskom redu, ranije je bio meštar Salomonovog hrama u Engleskoj, a do pada Jeruzalemskog Kraljevstva obnašao je dužnost vojnog zapovjednika maršala. On je još uvijek kontrolirao više od tisuću plemićkih posjeda u Europi i mnoge trgovine, tržnice i mlinove. Molay je, kao i većina vitezova, bio nepismen i tome nije pridavao nikakvu pozornost, čak je svim vitezovima zabranio posjedovanje bilo kakve knjige, ali je Redu htio vratiti čeličnu i ortodoksnu disciplinu. Nitko tada nije mogao zamisliti, čak ni sam Jacques de Molay, da će upravo on biti zadnji veliki meštar tog kontroverznog reda koji se od kršćanskih vitezova izrodio u sotonističke sljedbenike, s čijim će se idejama, tajnama, ciljevima i urotama nadahnuti slobodni zidari obilježavajući budući tijek čovječanstva.

Suparništvo između ciparskog kralja Henrika i velikog meštra de Molaya na Cipru bivalo je sve veće i veće, čak je dolazilo i do otvorenih sukoba. Kralj Henrik je kao apsolutni monarh smatrao da on treba biti zapovjednik svih vojnih snaga u svojoj zemlji, tako i templarskih, a de Molay svoje vitezove nije želio dati ni pod čiji nadzor, upravo kako templari nisu pristajali niti u jednoj zemlji. Čak je smatrao da kralj Henrik treba biti sretan što

u svojem kraljevstvu može imati središte tako hrabrog i velikog viteškog reda. Zatražili su mišljenje i presudu od Svetog Oca pape.

Iste godine 1292. poslije smrti pape Nikole IV. rimski kardinali su se podijelili u dvije grupe ne mogavši izabrati novog papu. Došlo je do sukoba dviju najmoćnijih obitelji, Colonna i Orsini, koje su do tada u pravilu imale značajnu ulogu za imenovanje novog pape. Povjesničari smatraju da je kardinale privukao neobično sveti život Pietra Morronea rođenog u Isereni. U svakom slučaju, budući da se obitelji nisu mogle dogovoriti iz čije će se obitelji imenovati novi papa, izabrali su Pietra Morronea, običnog seljačkog svećenika koji je na brdu Maiella nedaleko od Sulmona osnovao pustinjско naselje i vodio isposnički i samokažnjavajući život. Tako je siromašni starac postao novi papa. Nazvan je »Celestin V.«. Puk ga je izuzetno cijenio, a na njegovom ustoličenju bilo je dvjesto tisuća ljudi. Kada je obitelj Orsini uvidjela da je pogriješila jer je papom Celestinom V. manipulirao Karlo II. Anžuvina, kralj Napulja, Francuz, nagovorivši ga da za nove kardinale imenuje samo Francuze i Napolitanca, nagovorili su jasnog Celestina V. da odustane od papinstva. Obitelj Orsini je zatim, uz potporu novoimenovanih kardinala Francuza i Napolitanca, za novog papu izabrala Benedetta Gaetana, papu Bonifacija VIII. Celestin V. vratio se isposničkom životu, a hodočasnici su ga posjećivali smatrajući ga svecem te ga poštivali kao svog pravog papu. Vidjevši ogromnu popularnost Celestina V., papa Bonifacije VIII. dao ga je uhititi i zatvoriti u malu sobicu u kojoj je bolesni starac papa Celestin V. umro 1296. godine. Proglašen je svecem 13. svibnja 1313. godine.

Bonifacije VIII. je u kraljevini Cipar presudio u korist Viteškog reda Salomonovog hrama za potpunu neovisnost vitezova templara od svjetovne vlasti monarha Henrika.

Papa Bonifacije VIII. pokazao se kao autokratski vladar koji je želio imati vlast nad svim katoličkim kraljevima i vladarima. Zbog toga što ga suparnička obitelj Colonna nije poštivala kao zakonitog papu, smatrajući ga lažnim jer je papa Celestin V. još uvijek živ, papa Bonifacije VIII. *zauzeo* je sve njihove posjede, a članovima obitelji zabranio u naredne četiri generacije ulazak u svećenički red. Značajniji otpor svojoj samovolji nije naišao ni u Engleskoj koja je bila rastrgana englesko-škotskim sukobima, tako da ostarjeli kralj Edward I. nije imao snage oduprijeti se papi. Njegov sin, oženjen za kćer francuskog kralja Filipa IV., nije puno mario za kraljevstvo ni za svoju suprugu, imajući za ljubavnika mladića Piersa Gavestona. Najveći otpor svom autokratskom vladanju papa je naišao u tada najmoćnijoj katoličkoj zemlji Francuskoj i kralju Filipu IV. (poznatom kao »Filip Lijepi«). Sukob, suparništvo i netrpeljivost Filipa IV. s francuskim kardinalima i Katoličkom crkvom u Francuskoj prema autokratskom papi Bonifaciju VIII. trajao je do papine smrti 1303. godine.

Nakon kratke vladavine pape Benedikta XI. koji nije želio osuditi vladavinu svog prethodnika pape Bonifacija VIII., na čelo Katoličke crkve doći će papa koji će odigrati sudbonosnu ulogu u vezi ukidanja Viteškog reda Salomonovog hrama, a koji će, pored francuskog kralja Filipa IV. i Malteških vitezova, još do danas ostati najveći neprijatelj slobodnih zidara. Godine 1305. za novog papu izabran je nadbiskup iz Bordeauxa (Bordeaux je u to vrijeme, kao i čitava Normandija, bio pod vlašću engleskog kraljevstva), Bernard de Goth, poznat kao papa Klement V. On nije stolovao u Rimu, u glavnom uporištu obitelji Orsini, već je za svoje sjedište izabrao Avignon koji će to ostati narednih sedamdeset i pet godina. Avignon je u to vrijeme pripadao Provansi, napuljskom kraljevstvu. Papa je vratio imovinu i ugled obitelji Colonna, a s Filipom IV., u to vrijeme najmoćnijim europskim kraljem, imao je prisne, gotovo podaničke odnose.

Ideja o ujedinjenju dva neprijateljska viteška reda, Viteškog reda hospitala svetog Ivana Jeruzalemskog i ratničkog Viteškog reda Salomonovog hrama, došla je od dominikanca Ramona Lulla. Svesrdno su je prihvatili papa Klement V. i francuski kralj Filip IV. Vitezovi hospitalci koji su vratili svoj ugled nakon osvajanja otoka Rodos i ostali vjerni kršćanskom

nauku, za razliku od vitezova templara koji su se u svojoj nezasitnoj pohlepi izrugivali svetim sakramentima, trebali su prema planu dati svog velikog meštra Foulquesa Villareta za velikog meštra zajedničkog reda. Tako ujedinjeni vitezovi bi krenuli u novi križarski rat za ponovno osvajanje Palestine i osnivanje novog Jeruzalemskog Kraljevstva. Templarskom velikom meštru Jacquesu de Molayu ideja o ujedinjenju bila je neprihvatljiva, poglavito stoga što bi hospitalci imali dominaciju u novoosnovanom redu jer iz njihovih redova dolazi veliki meštar. On je predlagao novi križarski rat s obnovljenim starim viteškim redovima jer su stvarni ciljevi templara bili nova osvajanja, novi ratni plijen, nova bogaćenja i potpuna prevlast u Svetoj zemlji.

Sudbonosna godina je 1307. kada su se vitezovi Salomonovog hrama sa svojim brodovljem nakrcanim bogatstvom i dragocjenostima uputili s Cipra u luku Marseilles u Francuskoj kako bi se s papom Klementom V. i francuskim kraljem Filipom IV. dogovorili o novom pohodu u Svetu zemlju. U Parizu je velikog meštra de Molaya kralj Filip dočekaao sa svim počastima uz dodjelu visokog odličja. De Molay je čak s ostalim plemićima nosio mrtvački kovčeg preminule supruge kraljevog brata Karla Valoisa. Međutim, na tim mučnim pregovorima veliki meštar de Molay ponašao se despotski, bahato, smatrajući sebe i čitav templarski red nečim što je iznad pape i svjetovnih kraljeva i vladara. Nije prihvatao kompromis niti udruženje s vitezovima hospitalcima te je zapečatio sudbinu Vitezova reda Salomonovog hrama.

Progon vitezova templara

U zoru petka 13. listopada 1307. godine kralj Filip IV. je dao uhititi gotovo petnaest tisuća templara diljem Francuske i samog velikog meštra de Molaya. Od toga dana mistični broj trinaest ima posebno značenje u tajnim društvima slobodnih zidara, a petak trinaesti infiltrirat će se kao nesretni dan među prostodušnom svjetinom. Templari su podvrgavani ispitivanjima i inkviziciji. Većina njih je priznala herezu i sotonizam, bogohulno mokrenje po križu i sramotne poljupce prilikom pristupanja redu. Dokazano je da su templari prisezali svom meštru kao bogu, da im je njihov red i bogatstvo iznad svih drugih duhovnih i svjetovnih načela te da su se izrugivali svetim sakramentima. Čitav narod u Francuskoj stao je na stranu svoga kralja i dao se u pronalaženje odbjeglih vitezova. Papa Klement V. bio je protiv grubog postupanja prema vitezovima templarima te je iz tog razloga smijenio glavnog francuskog inkvizitora Guillaumea Imberta, ali, suočivši se s dokazima protiv templara i pod pritiskom kralja Filipa IV., odobrio je nastavak inkvizicije. Papa Klement V. je nakon neoborivih dokaza protiv templarskog reda objavio 22. studenog 1307. godine bulu *Pastoralis Praeeminentae* kojom i od ostalih europskih monarha traži da na svojim područjima izvrše uhićenja i ispitivanja vitezova templara. Tako su se uhićenja i suđenja vitezovima templarima iz Francuske proširila i na ostale zemlje u Europi. Krivcima hereticima dosuđivana je najčešće blaga pokora ili novčana kazna ako bi se pokajali i prihvatili se istinskog učenja Katoličke crkve, ali ako je bila ozbiljnija hereza bez pokajanja, kazna je mogla biti i spaljivanje na lomači. Njihovu imovinu su preuzimali i prisvajali svjetovni vladari, Sveta Stolica i Viteški red hospitala svetog Ivana Jeruzalemskog. Prema preporuci pape, dio je templara nakon izvršene pokore pristupilo u redove hospitalaca ili su živjeli povučeno uz dobivenu crkvenu mirovinu.

Spas od uhićenja vitezovi templari pokušali su naći u prikrivanju. Odbacili su svoju odjeću i opremu te se pokušali utopiti među ostalim plemićima i vitezovima. Odavala ih je obrijana glava i duga brada jer su u to vrijeme vitezovi i drugi plemići nosili dugu kosu i imali dobro izbrijano lice. Templari su svoje brade odmah obrijali, ali trebalo je vremena da

im do tada nikad obrijano lice preplane na jesenskom suncu, a da im kosa naraste trebalo je još i više. Odavao ih je i francuski jezik koji je bio nalik na jezik s početka 12. stoljeća kada je red osnovan.

Pravi spas templari su našli jedino u Engleskoj i Škotskoj gdje ih stari francuski jezik nije smetao jer je bio službeni jezik na engleskom i škotskom dvoru. U Engleskoj je nakon smrti Edwarda I. na prijestolje došao njegov slabašni sin Edward II. koji je živio u ljubavnoj vezi sa siromašnim vitezom Piersom Gavestonom koji je doslovno manipulirao mladim kraljem i imao potpunu kontrolu nad dvorom. Zbog stalnog sukoba sa škotskim plemićima, uhićenja templara u Engleskoj nisu dolazila u obzir jer su vitezovi dobro došli u kraljevskoj vojsci kao iskusni i uvježbani ratnici. Papina bula je došla kralju Edwardu II. tek 15. prosinca 1307. godine, ali je on i pored papine naredbe odugovlačio s uhićenjima. Službena uhićenja templara u Engleskoj počela su tek 7. siječnja 1308. godine, ali više nije bilo koga uhititi jer su do tada templari imali vremena za pripreme i bili su već dobro prikriveni. Papina bula nije ni objavljena u Škotskoj tako da su templari svoje najveće uporište imali baš tamo. Škotski monarh Robert Bruce pripremao se na rat s Engleskom i templarska vojska bila je kod njega primljena s oduševljenjem.

Vitezovi templari prvi puta su se našli u dvije suprotstavljene vojske, prvi puta su ratovali jedni protiv drugih, ali su svejedno imali vremena usko surađivati i sagraditi temelje najmračnijeg tajnog društva u povijesti čovječanstva, slobodnih zidara kojima Velika Britanija može zahvaliti što je došlo do ujedinjenja engleskog i škotskog kraljevstva, a svijet što je dobio »vladare svijeta«.

Prilikom progona templara, njihov tajni jezik simbola i izgrađena komunikacija lozinki i znakova uvelike ih je spasila i pomoću toga su pronalazili jedni druge i svoje saveznike. Poznate su im bile lozinke koje se još i danas upotrebljavaju kod tajnog otkrivanja pripadnika masona druge lože (»Pijmo svi iz iste čaše.«) ili kod traženja utočišta (»Tko da pomogne udovičinom sinu?«) aludirajući na biblijskog Hurama, sina udovice Naftalije, odnosno na velikog meštra Hurama Abija, graditelja Salomonovog hrama. Na pitanje »Jesi li putnik?« odgovor je »Jesam«. Slijedi pitanje »Kamo putuješ?«, a odgovor je »Sa zapada na istok.« Tako se tajna mreža komunikacije, djelovanja, ciljeva i urota, a uskoro i mnogo toga značajnijeg, počela proširivati i postajati samo središte moći.

Velika je nepoznanica što se dogodilo s osamnaest velikih brodova natovarenih blagom i dragocjenostima koji su bili usidreni u Marseillesu. Dio brodovlja vjerojatno je našao spas u Engleskoj ili Škotskoj, ali pretpostavlja se da je dio brodova stavilo gusarsku zastavu i nastavilo s pljačkama i gusarskim terorom po Sredozemlju i Atlantiku. Legenda kaže da je dio brodova doplovio u Ameriku znatno prije Kolumba. Što se dogodilo sa svim tim dragocjenostima iz brodova ostat će vječna tajna.

Masonske pisce žele progurati izmišljotinu da se u jednom od tih brodova nalazio i Sveti Gral nađen u ruševinama Salomonovog hrama koji je bio dobro čuvan u Sionskom prioratu kojeg je osnovao prvi jeruzalemski kralj Godefroi de Bouillon 1099. godine. Sveti Gral nije sveti gral, posuda iz koje je Isus pio na posljednjoj večeri, dragulji, niti osušena Isusova krv, nego su to po njima svitci pergamenta koji dokazuju da je Isus Krist bio oženjen Marijom Magdalenom. Rodila su im se dva sina koja su sa svojom majkom Marijom Magdalenom utočište našli u južnoj Francuskoj, a njihova loza franačkih kraljeva Merovinga još i danas postoji. Tu nebulozu koju nitko ne može potkrijepiti nikakvim dokazom prvi je objavio »uvaženi« slobodni zidar Henry Lincoln u svojoj knjizi tiskanoj 1982. godine *Holy Blood, Holy Grail* (Sveta krv, sveti gral). Istu teoriju vješto je dotjerao propali glazbenik i profesor, također slobodni zidar i izuzetan manipulator, Dan Brown u svom djelu *Da Vincijev kod*. Čovjek se s užasom mora upitati kakva snaga postoji u toj strašnoj masoneriji kada se obična bajka može prodati u više od pedeset milijuna primjeraka, a o tom djelu (koje ne

zavređuje da se uopće na njega osvrne) se raspravlja jednako važno kao da je *Biblija*, kada o njemu govore svi mediji koji u čitatelje, slušatelje i gledatelje smišljeno siju sjeme sumnje, što i jest osnovni cilj knjige. »Vladarima svijeta« jedina je istinska prepreka ostala Katolička crkva koja se protivi i usporava njihovo apsolutno vladanje nad čitavim svijetom pa je stoga treba na sve načine okaljati, ocrniti i poniziti, ne birajući sredstva i stalno pronalazeći nove i nove Lincolne i Browne. Da Vincijev kod sigurno postoji, ali osmišljen u masonskim ložama, a drugi kod u Brownovoj glavi.

Papa Klement V. je 3. travnja 1312. godine objavio bulu *Vox in Excelso* kojom je definitivno ukinuo Viteški red Salomonovog hrama. Trebalo je zaključiti cijeli slučaj tako da se veliki meštar Viteškog reda Salomonovog hrama Jacques de Molay (koji je priznao svoju herezu i boravio u zatvoru) ispred katedrale Notre Dame javno ispriča za svoje grijehе i za svu opačinu, sotonizam i bogohuljenje templarskog reda. De Molaya su zatvorski stražari 14. ožujka 1314. godine doveli na izgrađeno postolje ispred katedrale kako bi se veliki meštar još jednom ispričao. Dogodilo se nešto nepredviđeno. Oronuli starac de Molay, kao pod utjecajem demonske i sotonске sile, poricao je svoja prijašnja priznanja i proklinjao Katoličku crkvu. Još isti dan inkvizicija ga je osudila na spaljivanje na lomači. Zadnji templarski veliki meštar spaljen je na lomači 18. ožujka 1314. godine na Židovskom otoku (Ile des Juifs) na rijeci Seini u Parizu, gdje je prilikom smrti proklinjao papu Klementa V. i francuskog kralja Filipa IV. predviđajući im skoru smrt. Zanimljivo je da su papa Klement V. i francuski kralj Filip IV. umrli iduće godine.

Postoje indicije da je Jacques de Molay u zatvoru za svog nasljednika odredio Johannesa Marcusa Larmeniusa koji je postao prvi veliki meštar potpuno tajnog, ali s vremenom puno moćnijeg društva koje će poput hobotnice prigrabiti i okružiti čitav svijet i čvrsto ga držati u svom naručju. To su slobodni zidari koji s cionističkim hegemonistima u potpunosti kontroliraju svaki segment novog svjetskog globalnog poretka i s pravom ih nazivamo »vladarima svijeta«.

III. Templari i hospitalci u hrvatskim zemljama

Templari u Hrvatskoj

Dolazak Viteškog reda Salomonovog hrama na prostore Hrvatske teško je točno utvrditi. Templari su, u svakom slučaju, došli na poziv bosanskog bana Borića koji je vladao od 1154. do 1163., a posjede je imao u Slavoniji. Prvi posjed templara u Hrvatskoj bilo je naselje Zdela (Esdal) na Bilogori kojega je bosanski ban Borić darovao templarima. Zdela se nalazila na mjestu današnjeg sela Miholjanec nedaleko Virja. Istu donaciju je potvrdio hrvatsko-ugarski kralj Stjepan III. koji je postao veliki prijatelj tog viteškog reda.

U Ravnim kotarima nalazio se vranski posjed s tvrđavom *Castrum Aureanae* oko koje se još u 9. stoljeću razvilo naselje. Oko Vrane se nalaze kraljevski gradovi Nin, Šibenik, Knin i Biograd, a u Ravnim kotarima su svi hrvatski značajniji velikaši imali bar neki posjed. Ovdje su se održavali hrvatski sabori koji su ponekad trajali i nekoliko mjeseci tako da s pravom možemo reći da je Vrana bila središte stare Hrvatske. Hrvatski kralj Dmitar Zvonimir darovao je papi 1076. godine benediktinski samostan sagrađen u 11. stoljeću zajedno sa svojim posjedima te to područje postaje Patrimonium Petri (Petrovo nasljeđe). Petrovo nasljeđe papa Aleksandar III. 18. veljače 1169. godine dodjeljuje Viteškom redu Salomonovog hrama. Ono postaje duhovno i vojno uporište do pada pod tursku vlast 1538. godine. Vrana postaje najznačajniji templarski preceptorat u Hrvatskoj, a sumnja se da je jedno vrijeme u Vrani postojao i templarski priorat poznat kao Priorat Ugarske i Slavonije (u Slavoniju se u to vrijeme svrstavala i južna Hrvatska). Vrana postaje središte templarskog bogatstva u Hrvatskoj, riznica blaga u svojoj utvrdi gdje su ugarsko-hrvatski kraljevi i drugi plemići pohranjivali svoje blago. Oko Vrane templari grade crkve, samostane, utvrde, konačišta, osnivaju nova naselja i postaju gospodari gradova Biograda, Šibenika i drugih te vlastelinskih posjeda. U Zablacu, današnjem Pakoštanu, osnivaju svoju luku. Kada su Mlečani 1202. godine zajedno s grupom križara razorili i osvojili grad Zadar, templari su ga godinu dana kasnije vratili nazad novcem i snagom. O njihovoj moći i bogatstvu kruže razne legende. Jedna govori da su nakon ukinuća njihovog reda u neposrednoj blizini Vrane zakopali kočiju od čistog zlata.

Kralj Bela III. (1172. - 1196.) koji je na prijestolju zamijenio svog brata Stjepana III. darovao je selo Glogovnicu Viteškom redu Salomonovog hrama. Tamo templari također osnivaju svoj preceptorat. Gotovo da su se svjetovni vladari, plemići i crkveni velikodostojnici počeli natjecati tko će templarima darivati više novca ili bolji posjed jer su oni sa svojim snažnim i vojnički ustrojenim redom bili jamstvo protiv heretika, bogumila i svih mogućih unutrašnjih sukoba. Templari postaju vlasnici imanja u Novoj Vesi, selu Kupa, Kreševu, Tržini i drugim mjestima. U selu Gora pokraj Petrinje su izgradili poznatu crkvu u romaničko-gotičkom stilu te tamo također osnivaju svoj preceptorat.

Bela III. je 1184. godine darovao templarskom redu grad Senj s crkvom svetog Jurja. Dobivanjem grada Senja templari su postali vladari najveće luke Jadrana, poglavito za brodove jedrenjake, jer u Senju gotovo da nema dana bez vjetera, a pristojbe na brodove u luci su se plaćale prema broju jarbola na brodovima. Senj također postaje sjedište templarskog preceptorata. Novi preceptorat templari osnivaju u Glogovnici koju im je darovao kralj Emerik, nasljednik Bele III.

Za vrijeme vladavine kralja Andrije (1205. - 1235.) koji je ispunio očev zavjet (kralja Bele III.) te 1217. godine pošao u Križarski rat, Hrvatskom i Dalmacijom je vladao templarski meštar Poncije od Križa kojega je za svog namjesnika odredio kralj Andrija. Tada templari dolaze do novih posjeda u Novoj Rači, predjelu Bakča i Gackoj koju 1241. pustoše Mongoli, zatim dobivaju utvrđeni grad Klis i dr. U to vrijeme osnivaju i dva nova preceptorata, Sveti Martin, danas Martinbreg u Božjakovini, i Našice u kojima su podigli crkvu svetom Martinu koja je jedan od rijetkih sačuvanih spomenika iz doba vladavine Vitezova Salomonovog hrama. Crkva je bila oštećena u Domovinskom ratu, ali je u potpunosti obnovljena. Rađena je po uzoru na ostale templarske crkve, malih dimenzija s debelim kamenim zidovima, a položaj zauzima na vrhu brežuljka oko kojeg je široki vodeni kanal. Izgrađena je u romaničkom stilu, dimenzija približno 17x8,7 metara, od čega je lađa dužine 12 metara, a ostalo je polukružno svetište. Prilikom obnove pronađen je templarski štit s velikim križem isklesan u kamenu, što samo dokazuje tko su bili graditelji crkve.

Nakon što su vitezovi templari grad Senj, koji je bio potpuno razoren i spaljen, napustili 1239. godine bježeći pred Mongolima, hrvatsko-ugarski kralj Bela IV. darovao ga je 1269. godine krčkim knezovima, a zauzvrat su templari dobili županiju Dubicu u kojoj su osnovali svoj zadnji preceptorat u Hrvatskoj. Preceptorat u Dubici odigrao je presudnu ulogu prilikom velikog sukoba najvećih hrvatskih plemićkih obitelji 1278. godine kada je meštar templara za Ugarsku i Slavoniju, brat Gerard, pomirio obitelji Stjepana Babonića s banom Nikolom i njegovom obitelji Gisinga. Obitelji su pred mešтром Gerardom položili prisega u preceptoratu u Dubici. Iste se godine knez Stjepan Babonić s 250 hrvatskih konjanika pridružio kršćanskim križarima u Svetoj zemlji.

Odlučujuća uloga Vitezova Salomonovog hrama u Hrvatskoj nastala je kada je izbio sukob između zakonitog kralja Andrije okrunjenog u Zadru, posljednjeg kralja iz loze Arpadovića kojega su podupirali zagrebački biskup i Kaptol, s napuljskim protukraljem Karlom Anžuvincem kojega su podupirali knezovi Šubići i papa Bonifacije VIII. Vitezovi templari iz preceptora u Novoj Vesi vojnički su se pridružili pobunjenicima protiv kralja Andrije te su porazili kraljevu vojsku na Krvavom mostu. Tako je napuljski kralj Karlo Robert Anžuvina 1303. godine postao ugarsko-hrvatski kralj, a papa Bonifacije VIII. odužio se kralju Karlu za svoje ustoličenje u Rimu, dok su se vitezovi templari na taj način papi zahvalili za njegovu intervenciju u korist njihovog reda protiv ciparskog kralja Henrika.

Nakon bule *Pastoralis Preeminentae* pape Klementa V. donesene 22. studenog 1307. godine radi ispitivanja i provođenja istrage protiv vitezova Viteškog reda Salomonovog hrama zbog hereze, bogohuljenja, okultizma i sotonizma, ništa se u ugarsko-hrvatskom kraljevstvu nije promijenilo. Templari su u Ugarskoj i Hrvatskoj bili vlasnici gotovo polovice vlastelinskih posjeda, mnogih gradova, utvrda, luka i brodovlja. Po bogatstvu su bili daleko moćniji i od samog kralja i pripadali su vrhu političke vlasti jer su bili miljenici kraljevske loze Arpadovića, a kasnije Anžuvina. Papino pismo od 12. kolovoza 1308. godine upućeno zagrebačkom biskupu Augustinu Kažotiću navodno je došlo u ruke zagrebačkog biskupa tek 6. siječnja 1310. godine. Sigurno da razloge otezanja ispitivanja templara u Hrvatskoj treba tražiti i u tome što se templarski vitezovi nakon gubitka Svete zemlje i nestanka Jeruzalemskog Kraljevstva nisu nastanjivali u Hrvatskoj, kao što je bio slučaj u Francuskoj, Engleskoj i Škotskoj, tako da svoja svetogrđa i herezu nisu prenijeli na templare u Hrvatskoj.

Kada je zagrebački biskup primio papino pismo, gotovo se ništa nije dogodilo jer su templari već ranije započeli s dijeljenjem svoje imovine i sklanjanjem svoga bogatstva. Preostalu imovinu su dodjeljivali biskupi, a ona je u većem dijelu pripala Viteškom redu hospitala svetog Ivana Jeruzalemskog. Jedan dio vitezova templara prešao je u druge crkvene redove, a većina je završila svoj život u mirovini, zbrinuta u posebnim nastambama pri svakoj biskupiji, bez ikakvog suđenja i inkvizicije.

Hospitalci u Hrvatskoj

Viteški red hospitala svetog Ivana Jeruzalemskog također je nastanio hrvatske krajeve neposredno nakon dolaska Viteškog reda Salomonovog hrama. Njihov utjecaj na politički, svjetovni i duhovni život bio je kudikamo manji od utjecaja vitezova templara. Tek nakon ukinuća templarskog reda hospitalci postaju značajan čimbenik u političkom životu hrvatsko-ugarskog kraljevstva. Hospitalci su svoje preceptore imali u Beli kod Varaždina, Novim Dvorima kod Čakovca, Čičanu u Turopolju i gradu Pakracu. U pakračkom preceptoru poznati su bili utvrđeni gradovi Sveti Ivan na pakračkom području i Čaklovac pokraj sela Dragovića.

Nakon objavljivanja papine bule *Vox in Excelso* 3. travnja 1312. godine kojom se definitivno ukinuo Viteški red Salomonovog hrama, hospitalci preuzimaju templarske preceptore u Našicama, Svetom Martinu kraj Dugog Sela, Dubici, Gori, Glogovnici i najpoznatiji preceptorat, Vranu. Od tada je njihov utjecaj u političkom i duhovnom životu u Hrvatskoj veoma značajan.

Preceptorat Vrana postao je Priorat Vrana (Priorat Ugarske i Slavonije), središte moći u hrvatsko-ugarskom kraljevstvu. U čitavoj Europi postojalo je svega jedanaest priorata koji su bili zemljopisno podijeljeni, a u svakom prioratu bio je jedan jezik komuniciranja. U Prioratu Ugarske i Slavonije govorilo se talijanskim jezikom.

Zasigurno će u hrvatskoj povijesti najpoznatiji ostati prior za Ugarsku i Slavoniju Ivan od Paližne koji je došao na čelo Priorata 1373. godine. Ivan od Paližne ranije je obnašao dužnost preceptora u utvrđenom gradu Beli. Pretpostavlja se da je rodom iz Palešnika kraj Bjelovara, a osim što je bio prior Vrane obnašao je dužnost bana Kraljevine Slavonije, Dalmacije i Hrvatske (uobičajeno je bilo da se vranski priori imenuju za banove). Za vrijeme rata bosanskog kralja Tvrtka Kotromanića 1387. godine i ugarske kraljice Elizabete i njezine kćeri Marije, Ivan od Paližne kao hrvatski ban odlučno je stao na stranu kralja Tvrtka. Da nije bilo najezde Turaka s istoka koji su oduzimali vojnu moć kralju Tvrtku, Hrvatska bi se definitivno izvukla iz zajedničke države s Ugarskom i s tadašnjom bi Bosnom, na čelu s dinastijom Kotromanića, stvorila veliko hrvatsko kraljevstvo. Ivan od Paližne se 1389. sa svojim vitezovima priključio četama kralja Tvrtka u bitci protiv Turaka na Kosovu polju. Legenda kaže da je Ivan od Paližne bio na čelu krila kršćanske vojske koja je porazila Turke na Kosovu polju te da su se kao pobjednici vratili u Hrvatsku i Bosnu ni ne sluteći da se kasnije preokrenuo tijek bitke i da su Turci pobijedili kršćansku vojsku. Od tog boja na Kosovu polju mitomanski narod Srba napravio je svoj srpski mit, iako je samih Srba u postrojbama kršćanske vojske bilo u manjini. Od Albanca Miloshija Obilichija stvorili su vlastitog kosovskog junaka Miloša Obilića. Ivan od Paližne poginuo je u borbama kod Vrane 24. studenog 1389. godine, a nakon njegove smrti ugarski kralj Sigismund, muž kraljice Marije, oduzeo je njegovoj obitelji i suborcima posjede i ostale dragocjenosti.

Reliquiae reliquiarum (Ostaci ostataka)

Nakon smrti Ivana od Paližne, prior Ugarske i Slavonije nikada više nije imao značajnog utjecaja na politička događanja u kraljevstvu, a ni Viteški red hospitalaca, sada zvan »Vitezovi od Rodosa«. Turci su osvajali i nadirali s istoka, a Venecija je polako nagrizala i osvajala dio po dio jadranske obale. Bosansko kraljevstvo i humska zemlja u sastavu bosanskog kraljevstva našli su se u nezavidnom položaju stalnim nadiranjem Turaka i sve većim utjecajem heretičkih bogumila među hrvatskim katoličkim stanovništvom. Bogumili su pripadnici Crkve bosanske nazivani »krstjanima«. Nisu priznavali Svetog Oca,

Stari zavjet, svete sakramente niti svetu misu. Dio templarskih vitezova koji se odao herezi i bogohuljenju nakon ukinuća reda svoje utočište našao je među bosanskim bogumilima. Bosanski kraljevi bili su istinski katolici krunjeni od Svetog Oca, ali su održavali prijateljske odnose s Crkvom bosanskom, što je vrijedilo i za humske vojvode, poglavito za zadnjeg hercega Stjepana Kosaču koji je bio najmoćniji bosanski plemić, a svoju kćer Katarinu dao je za ženu zadnjem bosanskom kralju Stjepanu Tomašu Kotromaniću.

Godine 1409. protukralj kralja Sigismunda, Ladislav Napuljski (sin kralja Karla), prodao je Veneciji Vranu, Zadar, Novigrad, Pag i pravo na čitavu Dalmaciju, tako da je Priorat Vrana postao potpuno bez utjecaja na naredna burna i tragična događanja za hrvatski narod, a Vitezovi od Rodosa su postali marginalna snaga u kraljevstvu (iscrpnu povijesnu građu nazočnosti Viteškog reda Salomonovog hrama i Viteškog reda hospicijala svetog Ivana Jeruzalemskog u Hrvatskoj obradila je dr. Lelja Dobrinović u knjizi *Templari i ivanovci u Hrvatskoj*, nakladnika Dom i Svijet, Zagreb).

Nakon što je turski sultan Mehmed II. zauzeo bosansko kraljevstvo i iz Bosne odveo preko sto tisuća žitelja, od kojih trideset tisuća mladića za janjičare, posljednja bosanska kraljica Katarina Kosača Kotromanić pokušala je zaustaviti Turke na Kupresu u mjestu Villa, ali nije uspjela te je preko Dubrovnika pobjegla u Rim. Njezinu djecu, sina Sigismunda i kćer Katarinu, Turci su odveli u Istanbul gdje su, kao i svi odvedeni, primili islamsku vjeru. Sigismund je, kao i mnogi Hrvati u turskom carstvu, postao veliki vojskovođa, promijenio ime u »Ishak« i dobio titulu sandžak-bega od Karasija. Kraljica Katarina je u svojoj oporuci pred smrt 1478. godine napisala da svoju zemlju Bosnu ostavlja u nasljedstvo svojoj djeci ako se vrate na katoličku vjeru, a ako ne, onda je ostavlja u nasljedstvo Svetoj Stolicu. Posljednja bosanska kraljica proglašena je blaženom, a njeno tijelo položeno je na počasno mjesto u crkvi Aracoeli u Rimu. Bogumili heretici vrlo lako su primili islamsku vjeru jer između te dvije religije postoje određene sličnosti, a većina katolika iselila je iz Bosne u Austriju, Bačku, Baranju i drugdje.

U raskomadanim hrvatskim zemljama, kada su bosansko kraljevstvo i čitava Slavonija bili pod turskom vlašću, a veći dio južne Hrvatske pod upravom Venecije, uvriježio se poznati naziv "reliquiae reliquiarum olim magni et incltyti regni Croatiae« (ostaci ostataka nekada velike i slavne kraljevine Hrvatske). Treba spomenuti hrabrog viteza od Rodosa, Bartola Grabarskog (Petra Berislavića), koji je 1482. godine postao vranski prior, a pod njegovim je vodstvom 16. srpnja 1513. godine zadnji puta do nogu poražena turska vojska kod Dubice. Prior Berislavić poginuo je u borbi s Turcima 1520. godine na Vražjoj gori kod Korenice. Posljednji vranski prior bio je Matija Barač koji je umro prije Mohačke bitke 1526. godine. Nakon Mohačke bitke doslovno je nestalo vitezova od Malte (Vitezova od Rodosa), a nije ostalo ništa ni od njihove imovine jer je osiromašena i uništena u ratovima s Turcima. Ovi hrabri vitezovi-redovnici sigurno su mnogo učinili u obrani hrvatskih zemalja i u očuvanju katoličke vjere u hrvatsko-ugarskom kraljevstvu i sigurno bi učinili i više, poglavito u bosanskom kraljevstvu, da hrvatski narod nije tako razjedinjen: jedan protiv drugoga, udružujući se s tuđincem protiv »druge loze« svoga naroda i radije prihvaćajući tuđinca na vlasti nego »drugu lozu« svoga naroda.

Vitezovi reda Salomonovog hrama, iako nestali 1312., mudro su prikriveni čekali svoju priliku, prenosili su svoje tajne i ciljeve s pokoljenja na pokoljenje, da bi u anacionalnoj zemlji, Habsburškoj Monarhiji, stvorili moćne organizacije, moćne lože koje će diktirati i određivati tijek povijesti na našim prostorima.

IV. Kako su od templara nastali slobodni zidari?

Mračno doba srednjeg vijeka

Dok su vitezovi templari napuštali javnu pozornicu Europe opterećene međusobnim sukobima i ratovima, a Osmanlijsko Carstvo postupno osvajalo Stari istok i istočnu Europu te sve više nadiralo prema zapadu, nova pošast poharala je Europu. Prilikom mongolskog osvajanja genovske tvrđave na Krimu 1347. Mongoli su počeli umirati od do tada nepoznate zarazne bolesti, kuge. Svoje mrtve bacali su preko zidova tvrđave na genovske branitelje. Zaraženi genovski branitelji nakon nekoliko mjeseci iskrcali su se sa svojih brodova na Siciliju i crna smrt je stigla u Europu. Kugu prenosi buha u čijem je truhu bakterija kuge koja iz buhe prelazi na kožu životinje ili čovjeka. Najveći su prijenosnici štakori koji su se gotovo istrijebili s prostora Europe. Širenju kuge pogoduju nehigijenski uvjeti koji su bili česti u srednjem vijeku, poglavito u gusto naseljenim gradovima. Pored toga, širenju kuge su pogodovali neishranjenost i slabi imunitet budući da su zadnjih godina zbog loših klimatskih prilika žetve u Europi bile vrlo oskudne te je među siromašnim stanovništvom vladala glad. U Europi zahvaćenju ratovima, gladi, neimaštinom i očaju crna smrt je u dvije godine dodatno usmrtila oko 40% ukupnog pučanstva.

Dio stanovništva je potpuno klonuo duhom, jadan, izmrcvaren, bez vjere i nade, bez ikakvog smisla daljnjeg življenja. Mislili su da ih je Bog napustio te su mu počeli okretati leđa, proklinjati ga zbog svoje nesreće i okretati se nekome drugome u koga su počeli vjerovati i komu su se počeli zaklinjati. Tako je počelo vrijeme magije, vračanja, okultizma, hereze i štovanja Lucifera. Takvi nezadovoljnici i otpadnici od kršćanske vjere nalazili su svugdje svoje poticatelje. Sigurno su ih našli u židovskom kabalističkom pokretu koji se javio u Španjolskoj u 13. stoljeću i koji svoje učenje bazira na misticizmu te kroz učenje *Kabale* traži svoju vezu s Bogom kroz meditacije i okultizam. Sotonizmu i magiji su pridonosili razni heretički sljedbenici koji su se razvijali u kršćanskom okruženju, manihejci (naziva prema osnivaču Maniju iz Perzije koji je u 3. stoljeću osnovao religiju koja je mješavina kršćanstva, zoroastrizma i budizma) koji Boga i Sotonu smatraju jednakima po moći jer je Sotona, prema njihovom učenju, stvorio ljudsko tijelo i sve što je materijalno, a Bog je stvorio sve ono što je nevidljivo, tako i ljudsku dušu. Prema njihovom vjerovanju, postojala su dva Boga, dobri i zli (Sotona), i na temelju takvog vjerovanja sve što je materijalno smatra se zlim, a pojedinac može naći spasenje samo svojim oslobođanjem od tijela. Takvi heretički pokreti odbacivali su *Stari zavjet* kao proizvod Sotone te krštenje, euharistiju, križ i svete sakramente. Među njima su najpoznatiji bili kataristi nastali u južnoj Francuskoj u 12. stoljeću, zatim su tu paterani, pavličani, albigenezi, valdenezi, bogumili u Bosni i drugi.

To razdoblje srednjeg vijeka zasigurno je najmračnije razdoblje u povijesti čovječanstva. To je razdoblje ratova, krvi, progona, kuge, tame, magije, spiritizma i sotonizma. Kao da se približavao dan kada je još samo malo trebalo da Lucifer uspostavi svoje kraljevstvo na zemlji i postane vladar ovozemaljskog svijeta.

Međutim, bilo je i onih koji su u tom malodušju, ljudskoj bijedi, stradanjima i izopačenosti našli dodatni motiv za vjeru u Boga i oduprli se stvaranju Luciferovog kraljevstva. Tako je još 1231. godine papa Grgur IX. ustanovio inkviziciju koja je u većem opsegu uspjela uništiti herezu i sve ono što se svodilo na krivovjerje. Takvo novo okruženje u

kojemu je narod zatrovan krivovjermem i sotonizmom, a Katolička crkva i većina svjetovnih vladara žele iskorijeniti zlo krivovjerja, pogoduje onima koji su još u davnim vremenima kovali planove kako da vladaju svijetom.

Gotovo odmah nakon ukinuća Viteškog reda Salomonovog hrama, u razdoblju najmračnije ljudske povijesti, počinju svoju tajnu urotu budući »vladari svijeta« organizirajući se u tajna društva, tajne lože, s jasnim ciljem i programom kako zagospodariti čitavim svijetom. Sve počinje u Engleskoj i Škotskoj.

Poveznica masonskih loža s cehovskim udruženjima i vitezovima templarima

Upravo je kuga koja je prouzročila toliko stradanja, gladi i smrti bila glavni razlog za stvaranje udruženja raznih srodnih obrtnika i majstora kao posljedice poremećenog odnosa ponude i potražnje. Prvi puta se dogodilo da je potražnja robe veća od ponude tako da su cijene obrtničkih radova naglo porasle, a velika potražnja za obradom zemlje omogućila je kmetovima veće udjele u proizvodnji hrane i bolje uvjete rada. Zbog korektnosti cijena na tržištu vlastelini su na svojim posjedima i gradovima određivali cijene pojedinih proizvoda i satnice pojedinih nadničara i majstora te su majstorima i obrtnicima zabranjivali da napuštaju svoja naselja ako u njima imaju dovoljno posla. Obrtnici srodnih zanimanja zato su se počeli udruživati u strukovna udruženja, cehove ili gilde, kako bi što bolje mogli pregovarati s vlastelinima i što skuplje prodati svoje proizvode te postići što veće nadnice. Budući da su klesarska, tesarska i zidarska zanimanja bila na najvišoj cijeni (u Engleskoj je plaća tesara ili klesara bila pet penija, u odnosu na tri penija plaće za kožara, sedlara, krojača, itd.), najpoznatija udruženja koja su obrtnici, odnosno poduzetnici osnivali bila su baš zidarska ili zidarski cehovi. Udruženja, osim što su vodila skrb za što bolje uvjete na tržištu stvarajući monopol svojih proizvoda na pojedinom području na što su vladarima tih područja plaćali poreze, obvezala su se u određenu kvalitetu svojih proizvoda i na usklađenje ponude i potražnje na pojedinom području.

Zar je iz takvih prijeko potrebnih zidarskih i drugih strukovnih udruženja mogla nastati tako moćna i svevladajuća tajna organizacija slobodnih zidara, kako nas u to žele uvjeriti pojedini masonski povjesničari i autori? Ta teorija je neprihvatljiva i neuvjerljiva.

Činjenica je da se na čelu tih cehovskih udruženja nalazio meštar koji je obično bio vlasnik alata i radionice, pregovarao s ostalim cehovskim meštrima o kupnji sirovina ili prodaji svojih gotovih proizvoda. Meštar cehovskih udruženja pregovarao je i s vlastelinima o što manjim porezima i ostalim nametima za svoj ceh, što boljim uvjetima na tržištu i ostvarenju što boljeg profita i ostvarivanju monopola na svojem području te je u suradnji s vlastelinima istjerivao konkurenciju. Međutim, nikakvog razloga nije bilo da se cehovski sastanci održavaju tajno, na tajnom mjestu, sa zastrašujućim simboličkim ritualima potpuno neprirodnim cehovskim udruženjima. Cehovska udruženja dobivala su odobrenja za rad od vlasnika gradova i posjeda tako da je svaki član ceha imao i određenu cehovsku propusnicu s kojom je mogao napuštati grad ili posjed. Za razliku od cehova, tajnost komuniciranja, raznih djelovanja i ratovanja kod viteškog reda templara je bila uobičajena, s puno tajne simbolike, lozinki i šifri. Tajnost je vitezovima templarima postala nužda nakon objave papine bule *Pastoralis Praeeminentae* 22. studenog 1307. godine kada je otpočeo njihov progon. Vitezovi Salomonovog hrama bili su vlasnici više od trećine posjeda u Europi te ogromnog bogatstva u draguljima, zlatu i drugim dragocjenostima tako da su svoju moć i djelomično bogatstvo mogli održati samo tajnim sastancima i organizacijama.

Cehovski sastanci zasigurno se nisu održavali u ložama iz kojih bi proizašle masonske lože, nego su to bile obične prostorije i nastambe u kojima su se okupljali članovi određenog ceha. Kod vitezova templara je slučaj bio potpuno suprotan jer su odjednom postali bjegunci kojima je bio potreban tajni smještaj (*lodging*), loža koja će im pružiti utočište dok ne prođe prvi val progona i dok se među postojeću plemićku aristokraciju potpuno ne uklope svojim izgledom, govorom i ponašanjem. Kasnije su lože imale drugu svrhu jer više nisu bile skloništa za bjegunce, već tajna mjesta okupljanja bivših vitezova templara, sada članova slobodnih zidara, moćnih »vladara svijeta«. U masonskim ložama u samom središtu je krug koji označava beskonačni svemir, a koji se mogao iscrtati jedino šestarom, oko kojega masoni hodaju prilikom svojih obreda, gotovo istovjetno obredima vitezova Salomonovog hrama čija su svetišta crkava također bila kružnog oblika, ponegdje i čitave crkve, poglavito u Engleskoj i Škotskoj, koje su podsjećale na crkvu Svetog Groba u Jeruzalemu.

Poveznicu između vitezova templara i slobodnih zidara svakako treba naći i u crno-bijelom mozaiku (šahovskoj ploči) na podu u svim masonskim ložama, a koji neodoljivo podsjeća na barjak vitezova templara *Beau Seant*. Njegova crna polja simboliziraju svijet kojega je templar ostavio iza sebe, a bijela polja simboliziraju svijet nakon pristupanja viteškom redu.

Odjeća također nikako ne može povezati srednjovjekovne zidarske cehove s odjećom masona. Ni na jednoj srednjovjekovnoj slici ili kakvom zapisu se ne može primijetiti da je zidar ili klesar nosio pregaču i rukavice od bijele janjeće kože kakve masoni nose prilikom svojih rituala. Poznato je, međutim, da su vitezovi templari nosili donje rublje od janjeće kože, a klerici su prilikom bogoslužja nosili rukavice od janjeće kože.

Treba spomenuti bar još neke poveznice između Viteškog reda Salomonovog hrama i slobodnih zidara koje nemaju nikakve veze sa srednjovjekovnim cehovima. Da bi netko postao mason, ne smije biti kmet, mora biti slobodan, rođen od slobodne majke, što je također bilo pravilo i u templarskom redu. Identično je njihovo međusobno obraćanje nazivom »brat« kako su se i templari obraćali jedan drugome. Među mnogobrojnim simboličnim poveznicama svakako treba spomenuti pojam masona koji putuje sa zapada na istok, kao što su vitezovi činili putujući na istok u osvajanje Svete zemlje. U ritualima u kojima se mason prima u viši stupanj za meštra, naglašava se da će meštar postati brat gusara i razbojnika što se svakako odnosi na templarske vitezove koji su svoj spas pronašli 1307. pretvorivši svoje brodove u gusarske te postali gusari i razbojnici. Ono što ih najviše povezuje zasigurno je mističnost i simbolika Salomonovog hrama, tako da njihovu vezu treba gledati kao neprekinuti niz, rijeku koja teče i teče i prema ušću postaje sve veća i veća, kao evoluciju od Lucifera do današnjih dana, s istom težnjom i ciljem, a to je kako zavladatai čitavim svijetom.

Ono što najviše negira bilo kakvu povezanost srednjovjekovnih cehova sa slobodnim zidarstvom odnos je prema vjeri i Katoličkoj crkvi. Cehovska udruženja bila su vrlo religiozna i bogobojazna i imala su poseban odnos prema Katoličkoj crkvi. Cehovi su posebice štovali Djevicu Mariju, a imali su svoje svece zaštitnike, ovisno o vrsti udruženja. Tako su, na primjer, stolarski i tesarski cehovi za svog zaštitnika imali svetog Josipa, pomorski cehovi svetog Nikolu, itd. Veliki broj cehova izgradio je vlastite katoličke crkve u kojima su čuvali relikvije svojih svetaca zaštitnika te dane svojih zaštitnika slavili su kao dan župe. Za razliku od srednjovjekovnih cehova, slobodni zidari su na potpuno različitoj strani od Katoličke crkve i u svoju zaštitu uzimaju svakoga tko je u sukobu s njom. Slobodni zidari ne spominju kršćanskog Boga, njima je jedino važno da čovjek vjeruje ujedno Vrhovno Biće, u Velikog graditelja Svemira, a zovu li ga ljudi »Isus Krist«, »Budha«, »Muhamed«, »Zaratustra« ili čak »Sotona«, potpuno je svejedno.

Među nizom podudarnosti i istovjetnosti u simbolici, svjetonazoru i obredima između vitezova templara i slobodnih zidara, a što nema nikakve veze sa srednjovjekovnim cehovima, treba istaknuti i jezik masonskih rituala kod pojedinih naziva. Evidentno je da se pojedina imena i događaji u ritualima masonskih loža izgovaraju na srednjovjekovnom francuskom jeziku, jeziku vitezova templara, što je za srednjovjekovne cehove potpuno nezamislivo jer je njihov jezik bio svakodnevni narodni jezik s njihovog područja.

Treba zaključiti da su masonske lože nastale na temeljima templarskog viteškog reda, a suvremeno organizirano masonstvo na tajnoj dogmi templarske moći, snage, misticizma, okultizma, ezoterije i umještosti vladanja. Ne treba isključiti mogućnost da su se u pojedine srednjovjekovne cehove postupno uvukli i na kraju u potpunosti zagospodarili slobodni zidari, a isto tako je činjenica da je među članovima masonskih loža bilo i pripadnika cehovskih prvaka, ali bilo bi pogrešno tvrditi da su od srednjovjekovnih cehova nastale masonske lože. Samo ime »zidar« ili »mason« ne odnosi se na djelatnog zidara, nego simboličnog zidara koji će dovršiti simboličku gradnju Salomonovog hrama, koji će zidati drugi svijet, svijet vladara i podanika pod okriljem Velikog graditelja Svemira.

Primanje u članstvo masonskih loža

Tko uopće može postati slobodni zidar i kako se pristupa članstvu? Kandidati za slobodnog zidara moraju biti muške osobe starije od dvadeset i jedne godine (ranije dvadeset i pet) koji u svojoj molbi za člana masonskih loža moraju izraziti divljenje slobodnom zidarstvu, biti materijalno neovisni i razlog pristupanju masoneriji ne smije im biti osobni probitak. Osobni probitak je relevantan motiv jer većina prostodušnih i samoljubivih osoba prilaže molbu isključivo radi toga, ali takve osobe obično, ako su primljene u slobodne zidare, vječno ostaju u I. stupnju loža ni ne sluteći da postoje sasvim drugi i stvarni ciljevi masonerije. Kandidat, njegov svjetonazor i politička orijentacija se neko vrijeme procjenjuju (poželjno je da je ljevičarska i liberalna, globalistička i anacionalna). Glasovanje u loži vrši se crno-bijelim kuglicama koje članovi tajno ubacuju u kutiju. Ako je nakon glasovanja u kutiji samo jedna crna kuglica, kandidat nije primljen. U današnje vrijeme postoji i direktan poziv odgovarajućim osobama za pristup članstvu slobodnih zidara, poglavito za sinove istaknutih slobodnih zidara koji postaju luftoni ili lewisi (mason na licu mjesta).

Prema engleskim obredima postoje tri stupnja lože (u Škotskoj su trideset i tri stupnja): pripravnik ili šegrt, brat i meštar. Svaki stupanj loža održava zasebne sastanke i svaki raspolaže s određenim tajnama koje znaju samo oni i članovi viših stupnjeva. Na sastancima nižih stupnjeva mogu biti nazočni i članovi viših stupnjeva, a obrnuto je strogo zabranjeno. Na kraju sastanka obvezno se daju dobrovoljni priloz koji se skupljaju u »udovičinu torbu«, aludirajući na udovicu - majku velikog meštra Hurama Abija.

U masonskim ložama se pored uobičajenog masonskog alata nalaze i razni simbolički predmeti. Na obrednom mjestu se nalazi mrtvački kovčeg u kojemu je postavljen kostur ili bar ljudska lubanja, minimalno deset stolaca (da bi mogla biti osnovana, loža mora imati bar deset članova), trokutasti stol na kojemu se u svakom vrhu pale voštane svijeće. U loži mora biti slika razvijenog muškarca, simbola snage i slika gotovo gole žene, simbola ljepote, slika velike knjige, simbol mudrosti i željezni okvir unutar kojega se nalazi grubo obrađen kamen, fino obrađen kamen, visak, čekić i drugo.

Primanje kandidata u stupanj pripravnika ili šegrt nakon ispitivanja odvija se na sljedeći način: kandidat mora odložiti sve metalne predmete koje posjeduje i razgoliti čitavu lijevu stranu tijela (skinuti lijevu cipelu i čarapu, zasuknuti lijevu nogavicu do koljena,

otkopčati košulju i skinuti je s lijevog ramena). Kandidatu se zatim preko očiju veže marama i stavlja omča od užeta oko vrata. Počinje inicijacijski obred kojega vodi meštar lože uz određenu ceremoniju, nabrajajući kandidatu sve simbole s kojima će, kao pripravnik, biti upoznat. Prilikom ulaska u prostoriju lože, dužnosnik lože kandidatu za pripravnika pritišće na prsa šiljasti šestar kako mu ne bi nikada palo na pamet da oda ikakvu masonsku tajnu. Počinju ispitivanja kandidata koja završavaju standardnim pitanjem veleštovanog meštra kandidatu za pripravnika: »Odakle dolaziš i kamo putuješ?« Odgovor je: »Dolazim sa zapada i putujem na istok«. Veleštovani meštar pita: »Zašto odlaziš sa zapada i putuješ na istok?« Odgovor je: »Jer tragam za Svjetlošću.« (Svjetlo Lucifera?).

Kada su ispitivanja gotova, kandidata se dovodi s istočne strane oltara lože gdje kleči lijevim golim koljenom. Na oltaru se nalazi sveta knjiga (prema želji kandidata) na koju su postavljeni šestar i kutomjer. Kandidat za oltarom polaže prisegu koja se, osim na dužnosti ponašanja budućeg pripravnika, većim dijelom odnosi na obvezno čuvanje svake tajne s kojom će biti upoznat u masonskoj loži. Na kraju prisege kandidat prihvaća svaku kaznu koja će mu se dogoditi ako otkrije koju tajnu, a koja neće biti manja od kazne »da mu se prereže vrat, jezik iščupa iz korijena, a tijelo zakopa u plicaku morskog pijeska.« Govoreći kaznu u slučaju otkrivanja tajne kandidat prelazi palcem preko vrata.

Nakon završetka obreda, kandidatu se skida povež s očiju i omča oko vrata te on postaje pripravnik ili šegrt lože. Tada dobiva bijelu pregaču od janjeće kože (danas platnenu pregaču) te mu se pokazuju alati pripravnika: ravnalo od dvadeset i četiri inča koje simbolizira masonski dan, drveni bat koji simbolizira odbijanje od svih poroka kojim će se pripravnik isklesati u kamen Salomonovog hrama i drugi.

Inicijacijski obred za stupanj člana odvija se slično kao kod obreda za stupanj pripravnika. Ovdje kandidat za člana masonske lože, osim što također ima povež na očima i uže oko vrata, otkriva desni dio tijela i desnim golim koljenom kleči ispred oltara te na svetu knjigu na kojoj su šestar i kutomjer polaže desnu ruku. Kandidat govori opširnu prisegu kako će štiti ostalu braću i neće otkriti nikakvu tajnu. Za kaznu prihvaća ništa blaže od toga da mu se »raspore prsa i iščupa srce kao i svi ostali važni organi i polože na sam vrh Hrama«. Kandidata se zatim dovede do spiralnih stepenica u loži koje su izgrađene kao stepenice u Salomonovom hramu koje su vodile u svetište (ako u loži ne postoje spiralne stepenice, onda postoje simboličke stepenice) te on prolazi između dva stupa koja simboliziraju velike brončane stupove Jakin i Boaz na ulazu u Salomonov hram. Prije nego što se kandidat popne uz stepenice dobiva teoretsku poduku od veleštovanog meštra, na primjer kako su masoni izgradili Salomonov hram, a u stupovima ispred hrama sakrivali svoje dokumente i slično.

Prve tri stepenice simboliziraju mudrost, snagu i ljepotu, sljedećih pet simboliziraju pet osjetila, vid, sluh, njuh, opip i okus. Zadnjih sedam stepenica simboliziraju sedam godina izgradnje Hrama, sedam gladnih godina u egipatskom ropstvu, sedam čuda svijeta, sedam planeta i sedam umjetnosti i znanosti. Najznačajnija znanost je svakako geometrija pomoću koje čovjek shvaća svemir, a tom spoznajom je bliži Vrhovnom Biću, odnosno Velikom graditelju Svemira. Slovo »G« koje označava geometriju nalazi se u masonskom simbolu zajedno sa šestarom i trokutom.

Polaganje prisege za velikog meštra kudikamo je dramatičnije i mističnije od obreda za pripravnika ili člana masonske lože. Kandidat za velikog meštra također se razodjene s obje ruke gole do lakta i obje noge gole do koljena i razgolićenim prsima. Kleči pred oltarom lože na oba gola koljena i s oba dlana dotiče svetu knjigu na kojoj su šestar i kutomjer. Kandidat za meštra polaže sličnu prisegu, poglavito onu da nikome neće odati tajne masonerije, čak niti nižim stupnjevima lože (članovima i pripravnicima). Ukoliko oda tajnu, neće tražiti manju kaznu od toga »da mu se tijelo raspolovi na sjever i jug, a njegove iznutrice

spale u pepeo tako da od njega ne ostane nikakvog traga niti sjećanja među masonima i ostalim ljudima».

Nakon prvobitne ceremonije, odigrava se prava drama gdje kandidat za velikog meštra glumi graditelja Salomonovog hrama, Hurama Abija, kralja Salomona glumi veleštovani meštar, a Hirama, kralja Tira, glumi rizničar lože. U ovoj sablasnoj i zastrašujućoj predstavi glumi se ubojstvo graditelja Hrama, Hurama Abija. Ulogu ubojica Jubele, Jubela i Jubeluma glume članovi i pripravnici loža. Huram Abi je ubijen jer nije odao ubojicama tajnu izgradnje hrama i kandidat glumi golog mrtvaca zamotanog u plahtu. Za ubojicama se šalje potraga koja ih pronalazi i dovodi kralju Salomonu. Salomon ih kažnjava strašnom smrću iz masonskih prisega. Potraga za grobom velikog meštra Hurama sastavljena od dvanaestoro braće se nastavlja i pronalazi ga na mjestu ispod bagremove grančice koja simbolizira meštrovu besmrtnost, a na prsima mu je ispisano slovo »G«. Hurama se pokapa u samom Salomonovom hramu ispod starozavjetnog Mojsijevog kovčega.

Nakon obavljene ceremonije, novi veliki meštar upoznaje se sa svim masonskim simbolima i tajnama dostupnim samo velikim meštrima. Ova mistična alegorija, osim što želi pokazati kako se kažnjavaju masonski odmetnici i kako se pod cijenu života ne smije otkriti masonska tajna, mnogo dublje govori o svijetu besmrtnosti pod plaštem magije, okultizma i misticizma (ceremonije polaganja masonskih prisega i poveznice masona i templara detaljno je opisao John J. Robinson u knjizi *Rođeni u krvi* nakladnika Stari Grad, Zagreb).

Ne treba nas čuditi legenda o velikom meštru grafu Cagliostro, koji je živio od 1743. do 1795. godine i vodio lyonsku ložu, koja kaže da je taj uvaženi alkemičar i meštar koristeći magiju, spiritizam i okultizam čudesno iscjeljivao bolesnike, mogao produžiti spolnu moć i život čak do 5557. godine te ni od čega stvarao zlato.

V. Moć masonstva otkriva se u javnosti

Seljačka buna u Engleskoj

Prve tragove organiziranja suvremene masonerije svakako treba tražiti u Engleskoj i Škotskoj. Nakon donošenja bule *Pastoralis Preeminentiae* pape Klementa V. 22. studenog 1307. godine o ispitivanjima i suđenjima vitezova Salomonovog hrama zbog hereze, bogohuljenja i okultizma, počinje potraga i progon pripadnika toga reda. Svoj spas su pronašli u Engleskoj kod slabašnog kralja Edwarda II., a u Škotskoj kod škotskog monarha Roberta Brucea koji se pripremao za rat s Engleskom. Vitezovi templari su svoju umješnost u tajnom organiziranju i komuniciranju te svoj hijerarhijski ustroj jednostavno pretočili u potpuno tajne organizacije, masonske lože koje su do 1717. godine djelovale u apsolutnoj tajnosti. Dva velika događaja su im išla u prilog, Stogodišnji rat između Engleske i Francuske od 1337. do 1453. godine u kojemu je aktivno sudjelovala i Škotska te velika seljačka buna 1381. godine u Engleskoj.

Najveći dokaz o daljnjem tajnom djelovanju templarske organizacije nakon potpunog ukinuća templarskog reda papinom bulom *Vox in Excelso* od 3. travnja 1312. godine treba tražiti u seljačkoj buni u Engleskoj, gotovo sedamdeset godina kasnije, odnosno bar dvije generacije poslije. Seljačka buna je bila pobuna seljaka, obrtnika i trgovaca protiv vlastelina i Katoličke crkve. Buna se proširila na čitavu Englesku. Horde razularenih seljaka su rušile i palile sve što im je stajalo na putu. Buna je bila odlično organizirana tako da nije upitno da ju je organizirao netko moćan i njom tajno dirigirao, što su nakon gušenja i potvrdili njihovi vođe izjavivši da je tajno društvo iz Londona upravljalo seljačkom bunom. Zato nije nimalo čudno što je oštrica bune bila uperena protiv Katoličke crkve koja je nakon 1307. godine postala najveći neprijatelj bivšeg Viteškog reda Salomonovog hrama. Ne treba se čuditi ni što su katoličkog nadbiskupa Canterburyja pobunjeničke horde masakrirale i ubile.

Vitezovima templarima jednako veliki neprijatelj bio je i Viteški red hospitala svetog Ivana Jeruzalemskog koji je nakon ukinuća templarskog reda naslijedio veći dio njihove imovine. Zato su na posebnom udaru pobunjenika bile crkve, posjedi i ostala imovina vitezova hospitalaca koji su gotovo svi spaljeni, a većina redovnika hospitalaca je pobijena. Hospitalskog priora iz londonskog Towera pobunjenici su ubili, odsjekli mu glavu i stavili je na London Bridge.

Dokaz umiješanosti i vođenja seljačke bune od tajnog društva koje se oslanja na templarski red svakako treba tražiti i u tome što su bivše templarske crkve i imovina bili pošteđeni paleža i uništenja što se vidi po još danas sačuvanoj crkvi u središtu Londona, The Temple.

Postoji još jedna podudarnost koja povezuje seljačku bunu s bivšim templarskim redom, a to je odora pobunjenika. Činjenica je da je među pobunjenicima, osim seljaka i sitnih obrtnika, bilo i pripadnika ostalog građanskog staleža koji si je mogao priuštiti istovjetnu pobunjeničku odoru na prostoru čitave Engleske, bijele plašteve s crvenim ukrasima. Templarski plaštevi su bili bijele boje s crvenim križem te je za vjerovati da je pobunjenička odora samo templarska evolucija koja je odbacila križ i zamijenila ga njima prepoznatljivim ukrasom.

Vođa pobunjenika seljačke bune zvao se Walter the Tyler (ime je vjerojatno pseudonim). Nevjerojatna je podudarnost da kod održavanja tajnih sastanaka slobodnih zidara u ložama, što vrijedi i danas, na vratima stoji stražar koji kontrolira posjetitelje i osigurava nesmetan rad sastanka. Slobodni zidari svog stražara nazivaju »tyler«.

Još je nešto bilo indikativno nakon slamanja pobune: engleski kralj Richard II., unuk Edwarda III., gotovo je sve uhićene pobunjenike amnestirao i dao im oprost iako su pobili nekoliko desetaka tisuća svojih neprijatelja, pretežito katoličkog svećenstva i redovnika hospitalaca. Kao da je već tada nevidljivo tajno društvo imalo znatan utjecaj na englesku monarhiju koja se sve više počinje udaljavati od Katoličke crkve.

Stogodišnji rat

Stogodišnji rat između Engleske i Francuske u mnogo čemu je pridonio širenju tajne masonerije na britanskom otoku. Rat se pretežito vodio na engleskim posjedima u Normandiji i ostalom dijelu Francuske koji je bio pod upravom engleske Krune. Dok su se Englezi borili na francuskom tlu protiv Francuza, Škoti su taj rat koristili tražeći samostalnost od engleskog utjecaja. Ovim ratom završilo se doba viteštva i stajaćih vojski uvođenjem novih vojnih taktika i oružja, poglavito samostrela. Sada vitez više nije bio u svom oklopu zaštićen od luka i strijele, kada je samo viteška hrabrost odlučivala o pobjedniku, već je moćni samostrel lako probijao viteški oklop tako da je vitez mogao biti ubijen i s daljine i to od običnog seljaka ili pripadnika drugog nižeg staleža. Ovim ratom promijenili su se odnosi seljaštva i plemstva u čitavoj Europi, Francuska je vratila svoje pokrajine, a britanska kraljevstva krenula su putem ujedinjenja uz pomoć nevidljive tajne masonske organizacije.

Teško je pretpostaviti pravi početak nastanka nove tajne masonerije. Činjenica da ne postoji niti jedan dokaz da je tajna masonerija (tajna po postojanju jer i današnje javne lože djeluju u apsolutnoj tajnosti) prije 1717. godine postojala na europskom tlu, izuzev britanskog kraljevstva. U britanskom kraljevstvu masonerija je našla plodno tlo zbog specifičnog odnosa kraljevstva prema Katoličkoj crkvi i zbog konstantnih englesko-škotskih sukoba povezanih sa Stogodišnjim ratom. Postoji velika vjerojatnost da je početak organizirane masonerije u Škotskoj počeo već 1286. godine, dvadeset i jednu godinu prije donošenja papine bule *Pastorcdis Preeminetae*, nakon povratka vitezova Salomonovog hrama iz Svete zemlje u Škotsku. Tu tvrdnju iznio je Andrew Michael Ramsay, rođen 1681. godine u Škotskoj, nesuđeni kralj Jakov III. Engleski, koji je to objavio nakon izlaženja masonerije u javnost uz tvrdnju da je upravitelj Kilwinninga ujedno i bio veliki meštar lože u Kilwinningu.

Henrik VIII.

Prvi korak prema javnom djelovanju masonerije zbio se za vladavine engleskog kralja Henrika VIII. (1491. - 1547.). Henrik je bio drugi kralj iz dinastije Tudor, a došao je na čelo kraljevstva 1509. godine. Došavši na prijestolje, Henrik VIII. se oženio bratovom udovicom Katarinom Aragonskom s kojom je imao kćer Mary, ali nije mogao imati muškog nasljednika. Zatražio je od pape Klementa VII. razvrgavanje braka kako bi se ponovo oženio. Papa Klement VII. možda bi to i učinio da se nije rodila Henrikova kćer Mary koja u tom slučaju postaje nezakonita, izvanbračna kćer. Spor je trajao pet godina dok se Henrik VIII., uz nagovor do tada još uvijek tajnih društava slobodnih zidara, nije odlučio na novu ženidbu s

Annom Boleyn 1533. godine, uz obred koji je obavio canterburyski nadbiskup Thomas Cranmer. Klement VII. je nakon toga ekskomunicirao Henrika VIII., na što je ovaj sazvaio parlament gdje je donesen zakon *Act of Supremacy* po kojemu je kralj proglašen poglavarom engleske crkve.

Henrik VIII., tiranin i bludnik, svoju je drugu ženu Annu Boleyn osudio na smrt jer mu, rodivši kćer Elizabetu, također nije dala muškog nasljednika. Kasnije se Henrik ženio još četiri puta, a samo mu je Jane Seymour dala muškog nasljednika koji će kasnije postati engleski kralj Edward VI. Svoju petu ženu, Catherinu Howard, također je dao pogubiti. Henrikovim razdobljem dolazi do potpunog odvajanja engleske, odnosno Anglikanske crkve od Svete Stolice. Gotovo sva imovina Katoličke crkve je oduzeta, a samostani raspušteni. Međutim, trebali su se dogoditi još neki događaji, trebalo je biti posve siguran da se Katolička crkva kao najveći neprijatelj vitezova templara i slobodnih zidara neće slavodobitno vratiti na britansko otočje, kako bi se sada već jako moćne masonske lože pojavile u javnosti. Zasiurno da je i stvaranje Anglikanske crkve zapravo novo »čedo« slobodnih zidara u kojemu su oni našli moćnog saveznika i partnera do današnjih dana.

Nakon što je engleski kralj Edward VI. čitavu Englesku usmjerio prema protestantskoj vjeri, pored toga što su otpori vjernih katolika, pristaša Svete Stolice bili veliki, njega će naslijediti njegova polusestra Mary koja je englesku crkvu željela vratiti pod okrilje Rima. Kraljica Mary, kći Henrikove prve žene, silno je željela vratiti engleski narod katoličanstvu te je inkvizicijom anglikanske heretičke svećenike spaljivala na lomači. Udala se za španjolskog katoličkog kralja Filipa s namjerom da joj suprug bude engleski kralj jer bi na taj način sačuvala katoličanstvo u Engleskoj. Očito se anglikanskim Englezima nije svidjelo da im katolički tuđinac bude kralj, a osobito tajnim masonskim društvima koja su se odjednom našla u opasnosti od katoličkih monarha Marije i Filipa. Kraljica Mary je nakon tri godine vladanja Engleskom i neuspjelog pokušaja povratka engleskog kraljevstva na katoličku vjeru uhićena od protestantskih sljedbenika i javno pogubljena.

Za vrijeme Maryjinog vladanja, samozatajno je, kao odana katolkinja, u stvari prikrivena anglikanka, čekala svoju priliku njezina polusestra Elizabeta, kći Henrikove druge žene Anne Boleyn. Elizabeta je postala kraljica Engleske 1550. godine i vladala je četrdeset i tri godine. Odbacila je vlast Katoličke crkve, obračunala se, poput svoje polusestre Mary, ali s katoličkim biskupima, svećenstvom i odanim pristašama Katoličke crkve te je stvorila protestantizam hladne uzoritosti u suprotnosti sa Svetim pismom. Nakon njezine smrti, kraljevstva Škotske i Engleske ujedinila su se s kraljem Jakovom I., unukom kralja Henrika VIII., šireći protestantizam u Kraljevstvu, ne birajući sredstva protiv onih koji su ostali odani Katoličkoj crkvi. Tako se protestantski teror poglavito okomio na jezuitski katolički red (isusovce) koji je u tajnosti organizirao preostale katolike, a svećenika Nicholasa Owena, nakon tortura i mučenja, spalili su na lomači. Nicholasa Owena Sveta Stolica proglasila je svecem.

Francis Bacon

Najveća ličnost toga vremena u Engleskoj zasigurno je engleski filozof i tvorac empirizma, u stvari vodeći teoretičar slobodnog zidarstva, uvaženi veliki meštar masonske lože, Francis Bacon (1561. - 1626.). Navodno je Bacon izvanbračni sin engleske kraljice Elizabete i njezinog ljubavnika Roberta Dudleya. Grofovsku titulu mu je dodijelila njegova majka kraljica Elizabeta (viscount od St. Albanija) i na kraljevskom dvoru praktički postaje vladar iz sjene. Napisao je poznata masonska (u ono vrijeme, može se reći, alegorijska) djela među kojima je najpoznatije *Velika obnova znanosti* čiji su sastavni dijelovi *Novi organon* i

Upute za tumačenje prirode. U tom djelu govori o utopijskom društvu koje postoji na pustom otoku koji je naseljen Židovima. Njime upravlja učeno društvo, a žitelji otoka upoznati su s tajnama čitavog svijeta, dok za njih nitko ne zna. Svakih dvanaest godina (aludirajući na dvanaestoro braće koje je kralj Salomon poslao u potragu za Huramom Abijem) s tog otoka isplovljavaju dva broda u svijet u potrazi za novim znanjima koji će na otok donijeti nove knjige i nova tehnička dostignuća. Glavni lik Baconovog djela je židovski trgovac Joabin čije je ime dobiveno od »Jakin« i »Boaz«, kako su se zvala dva brončana stupa na ulazu u Salomonov hram. Očito je masonstvo polagano, ali sigurno dolazilo na mala vrata javnosti jer potrebe za skrivanjem više nije bilo.

Nakon smrti svoje majke, kraljice Elizabete I., Francis Bacon čak je učvrstio svoj položaj na kraljevskom dvoru. Pod kraljevskim pokroviteljstvom prevodi *Bibliju* na engleski jezik. Kod prevođenja *Biblije*, kao najobrazovaniji i najutjecajniji čovjek britanskog kraljevstva, Bacon je napravio trideset i šest tisuća pogrešaka (namjerno preinačenih pojmova, kako je pokazala detaljna analiza 1881. godine), no nikome ne smeta da je ta verzija *Biblije* (verzija *King James*) i danas dominirajuća u Velikoj Britaniji.³⁹

Što još reći o velikom meštru Francisu Baconu, filozofu i znanstveniku, čovjeku koji je imao pristup tajnim znanjima, okultizmu i spiritizmu, koji je sa svojim suvremenikom, velikim mešтром lože *Priory of Sion*, Isaacom Newtonom, obilježio značajnu epohu jednog vremena? Treba tražiti poveznicu s njegovim suvremenikom, jednim od najvećih književnika svih vremena, Williamom Shakespeareom.

Opus književnih i povijesnih djela Williama Shakespearea je ogroman, kako to i dolikuje najobrazovanijem i najučenijem poliglotu koji se u svojim djelima, osim engleskog jezika, služio i francuskim, španjolskim, talijanskim, danskim, grčkim i latinskim. Nije čudo što svakodnevno tisuće i tisuće posjetitelja obilazi maleni gradić Stratford kako bi izrazili počast tom svjetskom velikanu. Međutim, postoji nešto čudno u čitavom tom fantastičnom opusu. Kao da su Shakespeareova djela tajna kodova, kao da cjelovita nose tajnu masonsku poruku, kao da su predmet okultnog i ezoteričnog učenja, tajnog mističnog rituala. Učestalo se pojavljuje okultni i ezoterični broj trideset i tri, u obliku trideset tri puta spominjanja nekog imena na jednoj stranici ili se na trideset trećoj stranici događa nešto presudno za čitavo djelo i slično. Pored broja trideset i tri, često se iz tajnih kodova mogu se izvući brojevi pedeset i šest te dvadeset i jedan koji su značajni brojevi u tarotu i crnoj magiji⁴⁰.

Ako proučimo životopis Williama Shakespearea, vidjet ćemo da su mu roditelji bili nepismeni, a ni on nije previše mario za školovanje. Stratford nije mogao Shakespeareu pružiti posebnu naobrazbu, niti je kod kuće posjedovao knjižnicu. Njegova kći Judith je do dvadeset i sedme godine bila potpuno nepismena. U svojoj oporuci ostavio je svega tri svoja potpisana rukopisa, a što s ostala tri originalna rukopisa čine ukupno šest originala. To je neznatna brojka za njegov kompletan opus. Shakespeare nikada nije putovao u stranu zemlju kako bi naučio strani jezik, čak je rijetko napuštao svoj Stratford. Nameće se pitanje kako je moguće da je polupismeni stanovnik Stratforda uopće mogao napisati takav ogroman opus visokozahtevnih povijesnih djela, iz čega proizlazi i pitanje koga uopće čitav svijet slavi kao autora toga opusa. Odgovor može biti samo jedan, velikog meštra Francisu Baconu, a razloge znaju samo oni koji su dokučili sve kodove tajnog učenja, okultizma i ezoterije.

³⁹ Semir Osmanagić: *Piramida moći na planeti*, Francis Bacon, <http://www.alternativnahistorija.com/AH3.htm>

⁴⁰ Semir Osmanagić: *Piramida moći na planeti*, Francis Bacon, <http://www.alternativnahistorija.com/AH3.htm>

Povezanost Williama Shakespearea s Francisom Baconom izvanredno je uočio bošnjačko-američki povjesničar, znanstvenik i veliki istraživač dr. Semir Osmanagić. Uočio je i čitavu piramidu moći vladanja današnjim svijetom slobodnozidarskih i iluminatnih loža. Jednu tezu dr. Osmanagić ipak nije dobro postavio iako zadnjih petnaest godina živi u Houstonu u SAD-u, kao što je ne postavlja ni većina islamskih i katoličkih povjesničara, a to je da je Sveta Stolica najveći otpor i prepreka »vladarima svijeta« za definitivno ustrojstvo »novog svjetskog poretka«, a Katolička crkva se nalazi na istoj strani crte kao i islamska religija. S druge strane je židovsko-masonska elita koja pod plaštem okultizma, ezoterije i misticizma u svojim tajnim društvima suvereno vlada svijetom

Masonske lože u javnosti

Treba spomenuti još jednog velikog slobodnog zidara iz doba kraljice Elizabete I., kraljičinog astrologa Johna Deea koji se bavio okultizmom i crnom magijom. John Dee bio je prijatelj habsburškog cara Rudolfa II. (1552. - 1612.), sina Maksimilijana II. Car Rudolf II. bio je ekscentrik, pobornik okultizma i spiritizma, a svoje kraljevstvo želio je preusmjeriti na protestantsku vjeru u čemu je najviše sljedbenika nalazio u Češkoj. John Dee je na jednom od njihovih susreta u Pragu darovao habsburškom caru Rudolfu II. napisani kodski rukopis franjevca Rogera Bacona iz 13. stoljeća. Fra Roger Bacon (1212. - 1294.) se bavio astrologijom, fizikom, matematikom i eksperimentalnom znanostima, studirao je u Oxfordu, a doktorirao u Parizu. Zbog svojih okultnih i za ono vrijeme heretičkih stavova došao je u sukob s papom što je rezultiralo njegovim desetogodišnjim boravkom u tamnici. Začuđujuće je kako se u tom rukopisu franjevačkog učenjaka iz 13. stoljeća predviđjela tehnološka povijest od mikroskopa do aviona i podmornica, nacrtana je zemlja kao kugla i drugi sunčevi sustavi, itd., što je slikovito prikazano u ilustracijama. Ostaje velika tajna kako je sve to u ono vrijeme bez tehničkih pomagala uopće netko mogao proročki predvidjeti. Stotinjak crteža u tom rukopisu prikazuju nepoznate biljke koje ne rastu na našem planetu. Gdje onda?⁴¹

Grupa najuglednijih engleskih znanstvenika iz Londona, Cambridgea i Oxforda, koja je pripadala još uvijek tajnim društvima masonskih loža, 1660. godine je od tadašnjeg britanskog protestantskog kralja Karla II. zatražila povelju za dozvolu djelovanja. Godine 1662. osnovano je Kraljevsko londonsko društvo za usavršavanje prirodnog znanja (The Royal Society of London for the Improvement of Natural Knowledge) koje je poznato pod skraćenim imenom Kraljevsko društvo (Royal Society) na čijem je čelu bio istaknuti mason Sir Christopher Wren. Kada je konačno, nakon pedeset pet godina od osnivanja Kraljevskog društva, masonerija izašla u javnost, uvidjelo se da je Kraljevsko društvo u stvari ispostava slobodnog zidarstva u kojemu su svi članovi masoni, a među njima i svi istaknuti pripadnici kraljevske obitelji. Kraljevsko društvo i danas više nego ikad ima dominantan utjecaj u samom vrhu svjetske masonerije i vodeću ulogu među »vladarima svijeta«.

Kada je 1666. godine buknuo veliki požar u Londonu koji je uništio veći dio grada, slobodni zidari su kao jedina organizirana snaga imali odlučujući utjecaj na obnovu i izgradnju grada. Izgrađeni novi London prepun je masonskih simbola, a od tada je moć slobodnog zidarstva u britanskom kraljevstvu apsolutna. Još je nešto vezano uz taj požar. Slobodni zidari su za podmetanje požara optužili Katoličku crkvu i agente Svetog Oca. To je dalo povoda bijesnoj protestantskoj gomili da se obračuna sa svim katolicima koji su im se našli na putu, a katoličke crkve je, ako su kojim slučajem ostale pošteđene u požaru, zapalila

⁴¹ Semir Osmanagić: *Piramida moći na planeti*, Globalna unija, <http://www.alternativnahistorija.com/AH3.htm>

ulična gomila. Dok je protestantizam, podupiran od slobodnih zidara, postajao sve više isključiva državna religija, možda nije toliko poznato (iz kojega razloga?) da je britanski kralj Karlo II. na samrti 1685. godine pod velom tajnosti doveo k sebi katoličkog svećenika i primio od njega svete sakramente.

Nakon što je Jakov II., sin Karla II., izbačen s prijestolja, 1701. godine donesen je u britanskom parlamentu zakon koji je i danas na snazi, da samo pripadnici Anglikanske crkve mogu biti na prijestolju kraljevstva. Ostale vjerske zajednice, pa i najveća, Katolička crkva, dobile su ograničenu slobodu u izražavanju svoje vjeroispovijesti. Svi predstavnici ostalih crkava, svećenici ili drugi klerici, morali su potpisati akt o submisiji, a tko ga nije potpisao na vrijeme, bio bi zaklan i pogubljen zajedno sa svim svojim sljedbenicima župljanima među kojima su bile i žene i djeca.

Konačno su se 1717. godine, kada više nije bilo nikakve mogućnosti da će se Ujedinjeno Kraljevstvo vratiti u okrilje Katoličke crkve, javno sastale četiri londonske masonske lože u Apple-Tree Tavernu u londonskom Covent Gardenu. Objavili su ujedinjenje u londonsku Veliku ložu (Grand Lodge) koja će preuzeti svu dokumentaciju i tajne svih londonskih i engleskih loža. Neke su lože ostale zatečene i ogorčene što se postojanje okultnih društava otkriva javnosti. Ogorčenje je bilo naročito veliko u Škotskoj. Neke engleske lože su svoje tajne dokumente radije spaljivale umjesto da ih pohrane u Velikoj loži. Slobodni zidari iz Yorka tvrdili su da se londonska Velika loža ne smije zvati »Velika loža Engleske« jer to pravo pripada njima budući da u Yorku masonstvo postoji još od 7. stoljeća, od izgradnje yorške katedrale, gdje je prvi veliki meštar bio Edwin, kralj Nortumbrije te da se njihova loža treba zvati »Velika loža cijele Engleske«. U svakom slučaju, nakon tog prvog otkrivanja 1717. odjednom se sa zaprepaštenjem utvrdilo da je čitava mreža dobro organiziranih tajnih društava postojala u svakom gradiću Engleske, Škotske, Walesa i Irske. Godine 1725. javno se proglašava Velika loža Irske s velikim mešтром grofom od Rosse, dok se u Škotskoj tek 1737. prvi puta javno okuplja Velika loža Škotske.

Praktički su od 1717. godine slobodni zidari, organizirani u svoja okultna i mistična društva, postali stvarnost u očima javnosti, ali njihovo tajno djelovanje postaje još tajnije, okultnije i magičnije kada je gotovo čitava ovozemaljska vlast u njihovim rukama, u rukama njihove elite, a po njihovim nedokučivim misterijima i ezoteriji ovo naše čovječanstvo putuje i dalje.

Istina o Jacku Trbosjeku

Iako su masonske lože i postojanje masona postali javna činjenica, njihove tajne i glavni cilj - vladati čitavim svijetom, ostale su nedokučive običnoj javnosti. Odavanje tajni bilo je okrutno kažnjavano baš onako kako se prikazuje u inicijacijskom obredu prilikom davanja prisega. Kažnjavaju se i svi nemasoni koji su slučajno otkrili bilo kakvu masonsku tajnu. Među brojnim primjerima treba spomenuti poznatu legendu o serijskom ubojici, rasparaču Jacku Trbosjeku, koji je navodno učinio pet gnusnih i ritualnih ubojstava u roku od deset dana u Londonu krajem 1888. godine. Poznato je da je nakon izvršenih ubojstava pet žena koje su živjele na rubu egzistencije, zarađujući za život baveći se prostitucijom, serijski ubojica odjednom prestao sa svojim okrutnim zlodjelima.

Priča o ubojici Jacku Trbosjeku posve je neutemeljena jer stvarni zločinac nikada nije uhićen, a poznato je da takav psihopat i serijski ubojica nikada ne prestaje sa zločinom. Serijski ubojica ne bira žrtve, one su obično slučajno odabrane, dok se ovdje radilo o pet prijateljica. Tko je onda učinio taj monstruozi zločin? Zašto? Cijela priča počinje nešto

ranije kada je djevojka sumnjiva morala rodila kćer s princem britanskog kraljevstva što je Kruna pod svaku cijenu htjela zataškati. Nemoralni princ bolovao je i od sifilisa, što također nije smjelo doći u javnost. Pet nesretnica znale su tajne i trebale su biti kažnjene. Veliki meštar Sir William Gull, liječnik kraljevske obitelji, bio je egzekutor tih stravičnih rituala. Nad majkom prinčeve kćeri izvršio je lobotomiju, a nesretne djevojke kaznio upravo onakvom smrću kakvu masoni prisežu kod svojih obreda. Rasparao im je trbuh i svakoj djevojci izvadio neki vitalni organ. Zahvati su doslovno obavljani kirurški, što je također dokaz da to ne može izvršiti običan ubojica. Očevici tih zločina zapazili su da je pored unesrećenih djevojaka bila napisana riječ »Juwes«, sinonim za imena ubojica (Jubele, Jubela i Jubeluma) velikog meštra Hurama Abija kojeg su ubojice ubili jer nije htio odati tajnu izgradnje Salomonovog hrama, a ubojice je od kralja Salomona zadesila ista kazna kao kod ovih djevojaka.

Još je nešto na što treba obratiti pozornost u tom okrutnom ritualu: kako to da je usmrćeno baš pet djevojaka? Pretpostavlja se da je tu prinčevu tajnu znalo više osoba. Ritual je izveden kao pentagram, simbol đavla Bafometa, sotonskog stvorenja s kozjom glavom, kojega sotonisti često koriste u svojim ritualima.

Začetak masonstva u Francuskoj

Nakon što su se slobodni zidari otkrili u javnosti te stekli apsolutnu potporu u kraljevskoj obitelji i protestantskoj crkvi, njihov cilj bio je prijeći na kopno Europe. Nije slučajno što im je na prvom udaru bila upravo katolička Francuska koja je u to vrijeme bila bedem katolicizma. Najveće zasluge za stvaranje masonerije u Francuskoj ima nesuđeni britanski kralj Jakov III., Andrew Michael Ramsay. On je postao prvi veliki meštar pariške slobodnozidarske lože 1737. godine. Utjecaj britanskih slobodnih zidara u Francuskoj postaje u narednom razdoblju odlučujući za sva burna politička događanja što će u konačnici i rezultirati da od najkatoličnije zemlje u Europi Francuska postane jedna od tri najmasonskije države svijeta.

Sve je počelo »duhovnim pokretom europske inteligencije«, prosvjetiteljstvom, 1784. godine u Francuskoj kojega je Kant opisao kao »izlaz čovjeka iz vlastite nedoraslosti«. Očito je potpuno jasno da se zapravo radilo o masonsko-sotonističkom pokretu vezanog uz red iluminata i »nositelja svijetla«, Lucifera, po kojemu je pokret i dobio ime. Najznačajniji predstavnici Luciferovog pokreta bili su Voltaire, Rousseau, Diderot, Montesquieu, Holbach, d'Alambert i drugi. Prosvjetiteljstvo je rodilo Francusku revoluciju 1789. godine jer je trebalo srušiti domaću aristokraciju na čelu s francuskim kraljem Lujem XVI. te smanjiti utjecaj Katoličke crkve u Francuskoj. Poznato je da su autokratske vlasti (monarhije, nacionalne države), izuzev, jasno, britanske kraljevske obitelji koja sjedi na samom vrhu masonske piramide, i Katolička crkva glavni neprijatelji slobodnih zidara jer u takvim državama globalistička masonska vlast ne može manipulirati građanima i postati stvarna vlast u državi.

Sve je počelo vrlo perfidno jer su prvo masoni nagovarali kralja Luja XVI. na financijsku i vojnu pomoć u borbi za oslobođenje SAD-a, a kada se Francuska financijski iscrpila i došla u ekonomsku krizu potpomognutu tajnim djelovanjem masonerije, vrlo vješto su digli gladni narod na ustanak. Ratovi na europskom tlu nisu išli u prilog Francuskoj, poglavito rat s Habsburškom Monarhijom 1792. godine na čiju je stranu, začuđujuće, odjednom stalo britansko kraljevstvo. Na čelu revolucije bio je francuski mason Maximillien Robespierre koji je nakon državnog udara 1793. godine uveo diktaturu koja je u godinu dana postojanja likvidirala nekoliko desetaka tisuća pripadnika francuskog plemstva, Katoličke crkve i drugih građana. U siječnju 1793. godine kralj Luj XVI. pogubljen je na giljotini.

Prilikom smaknuća ponašao se kraljevski, dostojanstveno, a njegova supruga Marija Antoaneta, poznata po rečenici »Ako seljaci nemaju kruha, neka jedu kolače.«, pogubljena je devet mjeseci poslije.

Francuska je iz građanskih nereda i revolucije izašla jača nego ikad, s možda najvećim vojskovođom u povijesti Europe, francuskim carem Napoleonom Bonaparteom. Ovakav preokret u Francuskoj britanski, a i sve jači francuski masoni nisu mogli dopustiti. Napoleon je nesumnjivo bio veliki strateg, vojskovođa i državnik, ali kao i svi veliki ljudi zanemario je utjecaj masonerije u svojim redovima. Napoleonov brat Louis Napoleon bio je veliki meštar francuske lože Velikog Orijenta, a njegov pastork Eugene de Beauharnais veliki meštar talijanskog Velikog Orijenta. Njegovi najbliži maršali bili su masoni: Messen, Soult, Murat, Ney i MacDonald. Zar nije čudno kako je tako vješti strateg poput Napoleona poslušao svoje maršale i krenuo u cik zime u napad na Rusiju, u borbu protiv jednog od najvećih ruskih masona, Kutuzova? Promotrimo odlučujuću bitku kod Waterlooa 1815. godine. Udružene protunapoleonske snage činile su tri sastavnice: britansku, na čijem je čelu bio engleski mason vojvoda od Wellingtona, prusku koju je vodio istaknuti pruski mason Blucher i znatno manju, nizozemsku, na čelu s princom od Orangea. Napoleon je odlučio u noći prije bitke iznenaditi neprijatelja prije nego što grupiraju snage napavši svakoga od te trojice pojedinačno. Za njegovu odluku znali su samo maršali, a neprijatelj je te noći potpuno neuobičajeno grupirao svoju vojsku.

Napoleon je umro na otoku Sveta Helena 1821. godine, navodno od raka želuca, ali postoje indicije da su ga otrovali engleski masoni. Englezi su ga skromno pokopali, a tek su 1840. godine dopustili da se njegovi posmrtni ostaci prenesu u Pariz gdje je zakopan uz veliku svečanost u Domu invalida. Priči nije kraj jer nitko nikad iz francuske vlasti nije dopustio da se Napoleonovo tijelo posmrtno ekshumira i daje na DNK analizu. Pretpostavlja se da su engleski masoni učinili podvalu tako što su umjesto tijela cara Napoleona podmetnuli tijelo njegovog sobara Ciprianija.

Najgore doba i točka na »i« za katoličku Francusku dogodili su se za vrijeme francusko-pruskog rata kada su Prusi ušli u Pariz, a vojska francuskog cara Napoleona III., nagrizena masonskim zavjerama, doživjela je sveopću letargiju, malodušnost i konačno fizičko rasulo. To su vješto iskoristile podaničke snage masonskih gospodara, razni anarhisti, marksisti, komunalisti i radikalni bezbožnici koji, godinama prije Listopadske revolucije u Rusiji, 1871. godine u najkatoličnijoj zemlji Europe osnivaju Parišku komunu. Istina je da se takva izopačena anarhističko-marksistička tvorevina nije mogla dugo zadržati, ali posljedice su bile dalekosežne. Francuska se u potpunosti promijenila, ne samo što je postala republika, već je puno važnije da od tada tom zemljom definitivno vladaju slobodni zidari koji su se uvukli u sve pore francuskog društva, a ono iskonsko francusko i katoličko sve više nestaje.

Slobodni zidari su se nakon 1717. godine, kada više nisu skrivali svoje postojanje, proširili po čitavoj Europi. Najplodnije tlo pronašli su na protestantskom sjeveru Europe, pravoslavnoj Rusiji i mnogonacionalnoj zemlji - Habsburškoj Monarhiji, tako da je čitava daljnja povijest hrvatskog naroda bila zacrtana prema željama i političkim ciljevima slobodnog zidarstva. Danas gotovo da i nema protestantskih svećenika u Engleskoj, Škotskoj, Njemačkoj, Danskoj, Švedskoj, Norveškoj, Nizozemskoj i Švicarskoj koji nisu članovi masonskih loža.

Iluminati i ostala okultna društva

Osim širenja masonskih loža u Europi razvijale su se i druge sljedbe i dogme usko povezane sa slobodnim zidarima. Pokršteni bavarski Židov Adam Weishaupt, rođen u Ingolstadtu 1776. godine, osnovao je red iluminata, »nositelja svjetla«, koji se lako može povezati s imenom »Lucifer«. Iluminati su vjerovali da primaju znanje s onoga svijeta, da trebaju osloboditi um od ovozemaljskih okova, a glavni cilj im je bio identičan onome masona, ostvariti novi svjetski poredak u kojemu će vladati elite. Početak iluminata seže još u 651. godinu poslije Krista u Zaratustrinu religiju u vrijeme posljednjeg vladara Perzije prije muslimanskog osvajanja, kralja Yadžegerda III. Red se tijekom 18. stoljeća brzo proširio po čitavoj Njemačkoj, Habsburškoj Monarhiji, Švicarskoj, Poljskoj i baltičkim zemljama, a u njega ulaze liberalni protestanti i razni drugi protivnici Svetog Oca. Niži stupnjevi reda na lukav način hvale kršćanske religije kako bi se stekao dojam pučkog morala, dok se oni viši stupnjevi jasno distanciraju od Boga i u potpunosti su okrenuti deizmu.

Svakako bi, govoreći o bavarskim iluminatima, trebalo spomenuti nastavnika glazbe, ezoterijskog vidovnjaka, čovjeka koji se bavio spolnom magijom, Jakova Lorbera (1800. - 1864.), rođenog u Mariboru. On je 15. ožujka 1840. čuo »glas« koji mu je naredio da uzme olovku i piše ono što mu »On« govori. Od toga dana Lorber je ostavio svoj posao i svaki dan do kraja svog života pisao ono što mu je naređeno. Na deset tisuća stranica napisao je takozvano *Ivanovo evanđelje* koje je i danas rado čitano. U njemu je pretkazano konačno Luciferovo otkupljenje svijeta, a onaj koji mu je govorio pune dvadeset četiri godine bio je glas samog Lucifera⁴².

Među ostale istaknute članove ovog deističkog i sotonističkog reda treba ubrojiti baruna Xaviera von Zwacka, J. W. Goethea, Adolfa von Kniggea, J. Gottfrieda von Herdera, W. A. Mozarta, Galilea Galilea, Alexandra Radischeva i dr., ali svakako i članove najbogatije obitelji u Europi, Rothschild (i danas) koja je organizirala poznati Bečki kongres 1814. godine na kojem je htjela skrojiti novu kartu Europe i stvoriti temelje za uspostavu »novog svjetskog poretka«. Svoj plan obitelj Rothschild ostvarila je poslije Prvog svjetskog rata kada je osnovala poznatu Ligu naroda, a konačno ostvarenje »novog svjetskog poretka« dogodilo se nakon Drugog svjetskog rata kada se obitelj Rothschild udružila s najbogatijom američkom obitelji Rockefeller te su po njihovim uputama i smjernicama osnovani Ujedinjeni narodi (David Rockefeller darovao je zemljište za zgradu UN-a).

Postoje velike sumnje da su Rothschildovi »stvorili« Adolfa Hitlera jer su uočili njegovu karizmu, njegov talent i sklonost da bude vođa. Obitelj Rotschild navodno je napisala kontroverznu knjigu *Mein Kampf*, financirala Hitlerove kampanje i uspon do njemačkog kancelara. Čitav progon i stradanja »običnih« Židova bili su dio plana da se pozornost skrene od stvaranja »novog svjetskog poretka« kakav danas postoji na našem planetu, a za ostvarenje toga cilja trebalo je da »Odabrani narod« postane narod žrtve. Zato uopće nije nemoguće da je i sam Adolf Hitler izdanak loze Rotschilda, a obitelj je na njegovom primjeru vršila pokus uspostave »novog svjetskog poretka« pomoću sile. Ako tu hipotezu usporedimo s Hitlerovim svjetonazorom, vidjet ćemo da je on gotovo identičan Rotschildeovim iluminatima. Hitler je još u ranoj mladosti odbacio kršćansku religiju i nije vjerovao u pravoga Boga, već u mitskog germanskog boga Odina kojeg kršćani smatraju Sotonom.

Obredi iluminata bili su gotovo istovjetni masonskim obredima, ciljevi također, tako da su se i iluminati u današnje vrijeme gotovo utopili u svjetskoj masoneriji i poistovjetili s

⁴² Massimo Introvigne: *Iluminati i Sionski priorat*, Verbum, Split, 2006., str. 63-66

njom. Međutim, oni još uvijek i zasebno djeluju, a njihove nove lože osnovane su diljem SAD-a, tako da je njihova moć u stvaranju »novog svjetskog poretka«, u sastavu Komiteta 300, Trilateralne komisije ili Bilderberg grupe apsolutno neupitna.

Svakako tu treba ubrojiti i stari mistični red nastao u Njemačkoj, Red ruže i križa iz 17. stoljeća (Antiquus Mysticusque Ordo Rosae Crucis, A.M.O.R.C.) čiji sljedbenici proučavaju židovsku *Kabalu*, koriste se magijom, okultizmom, ezoterijom i spiritizmom i žele se uvesti u viši stupanj spoznaje, steći mogućnost bimaterijalizma (da je njihovo tijelo istovremeno na dva različita mjesta) i slično. Sve je počelo 1616. godine kada su Europom kružile priče o tajanstvenom Christianu Rosenkreutzu koji je od Višeg bića primio najveće inicijacije i u svom grobu u Crnoj šumi ostavio sve ono što su dotadašnji mudraci znali o ezoteriji, magiji, alkemiji i znanosti. Prema učenju toga reda, čovjek posjeduje »objektivnu svijest« za očuvanje fizičkog tijela i »podsvesnu svijest« koja je besmrtna u »kozmičkoj svijesti«. Zlo koje se rađa u čovjekovoj svijesti poništava se procesom reinkarnacije svake 144 godine, stoga bi bilo dobro da ljudski život traje 144 godine. Njihova rozenkrojcerska godina započinje proljetnim solsticijem, a računa se od navodnog utemeljenja reda koje pripisuju egipatskom faraonu Tutmozisu III. iz 1450. godine prije Krista kada je u Egiptu vladao »kult insekata« u kojemu su si svećenici sami deformirali lubanje kako bi ličili na insekte - izvanzemaljska bića (razdoblje je to židovskog sužanjstva u Egiptu). Njihovo mistično i ezoterično učenje govori i o Isusu Kristu kojega smatraju pripadnikom bratstva Esena i koji nije umro na križu, već je po naređenju cara Tiberija skinut živ s križa i nakon izlječenja se povukao u samostan na brdu Karmel. Taj red danas ima nekoliko stotina tisuća članova po čitavom svijetu, intenzivno i tajno i dalje djeluje te usko surađuje sa svjetskom masonerijom.

Sionski priorat koji je 1099. godine u Palestini na brdu Sionu osnovao jeruzalemski kralj Gottfried Bouillonski, 1188. godine se odvojio od Viteškog reda templara i tako osigurao svoju daljnju opstojnost te je u strogoj tajnosti, uz određene vremenske prekide i ponovno osnivan, djelovao kroz čitavo povijesno razdoblje. Iako malobrojan, ne treba ni spominjati njegovu usku povezanost sa svjetskom masonerijom. Na temelju glavnih ciljeva toga ezoteričnog reda koji je osmislio način kako će zavladati svijetom, a univerzalnu vjeru spojiti s državom, napisani su *Protokoli Sionskih mudraca*. Mnogo je legendi napisano o tom nedovoljno poznatom redu, a i svjetski manipulator Dan Brown temeljio je svoju bizarnu priču *Da Vincijev kod*, uz zapanjujuću masonsku propagandu, na tome kako se u Sionskom prioratu čuvao Sveti Gral koji u stvari nije bio sveti kalež s Isusovom krvlju, nego »kalež kao kraljevska krv« koji je Isus Krist Mariji Magdaleni podario kao svoju djecu. Grob Marije Magdalene, prema Brownovoj nebuloznoj mašti, nalazi se ispod piramide Louvrea koju je dao izgraditi veliki mason i ezoterik François Mitterrand. Veliki meštri tog okultnog, alkemičarskog i ezoteričnog reda bili su Leonardo da Vinci, Isaac Newton, Charles Nodier, Victor Hugo, Claude Debassy, dobro poznat čitateljima *Harruja Pottera*, Nicolas Flamel i mnogi drugi.

Treba nešto reći i o Teozofskom društvu kojega je utemeljila Helena Petrovna Blavatsky (1831. - 1891.) i koje metafizički proučava Veliku bijelu ložu. Oni tvrde da Velika bijela loža koja obuhvaća »uzašle meštre« upravlja na okultan način pomoću živućih velikih meštara svim događajima čovječanstva.

Masonstvo u SAD-u

Današnju »Obećanu zemlju«, Sjedinjene Američke Države, nakon otkrića Amerike su naseljavali razni pustolovi, razbojnici, ljudi sumnjiva morala, a od samog početka gotovo

planski i slobodni zidari. Vješto su u svakoj državi organizirali svoju vlast. Tako je već pedeset godina prije nego što je masonerija u Londonu prvi puta izašla u javnost, u državi Južnoj Karolini donesen državni ustav koji se isključivo temeljio na strogim masonskim pravilima. Predsjednik Južne Karoline bio je veliki meštar John Locke. I danas je glavni grad Južne Karoline, Charleston, najveće masonsko središte i uporište SAD-a.

Svima je poznato da je i prvi predsjednik SAD-a, koji nam se smiješi s novčanice od jednog dolara, George Washington, bio jedan od barem četrnaest američkih predsjednika koji su bili masoni. Kamen-temelj na poznatoj zgradi američkog Capitola položio je u obrednoj masonskoj pregači i bijelim rukavicama. Prilikom polaganja kamena-temeljca koristio je masonski alat, a samo polaganje sličilo je masonskoj ceremoniji. Spomenik Georgu Washingtonu, poznati ogromni obelisk, slobodni zidari su »posvetili« u svom ritualnom obredu. Čitav grad Washington urbanistički je postavljen prema strogo iscrtnim masonskim simbolima i kodovima masonsko-židovske elite, »vladara svijeta«.

Koliko je masonska kontrola življenja i neograničena moć vladanja nazočna u SAD-u možemo vidjeti u jednom od tisuće primjera. Kada je kapetan William Morgan iz New Yorka želio 1826. godine napisati knjigu o slobodnim zidarima i njihovim tajnama do kojih je slučajno došao, dogodila mu se strašna nesreća. Prije izlaženja knjige njegova je kuća zapaljena, a on je završio u zatvoru zbog svakakvih lažnih optužbi. Kada je konačno izašao iz zatvora i nije odustao od objavljivanja knjige, masoni su ga jednostavno oteli, zavezali mu kamenje oko struka i bacili u rijeku. Prilikom uhićenja i suđenja počiniteljima toga zločina, sa zaprepaštenjem je ustanovljeno da su svi šerifi u New Yorku masoni, gradski sudac i svi porotnici također, državni tajnik SAD-a bio je mason, a guverner države New York, Dewitt Clinton, bio je veliki meštar masonerije. Normalno da nitko nije osuđen.

Među inim organizacijama, »društvima kćerima« velike moćne masonerije je svakako i ozloglašeno udruženje Ku Klux Klan koje su slobodni zidari 1865. godine osnovali u SAD-u. Društvo je nazvano prema grčkoj riječi »kuklos« koja znači krug, a krug je obredno mjesto svake masonske lože. Svevideće oko je glavni simbol Ku Klux Klana koje kod klanovaca simbolizira oko Kiklopa. Klan ima svoje obrede i prisege gotovo identične kao i kod svojih masonskih vladara, uz primjenu tajnih znakova, rukovanja i lozinki. Borba ovih eksponiranih i ozloglašanih masonskih podanika nije uperena samo protiv crnaca, što je zasigurno najokrutniji genocid u kojem je pobijeno i kastrirano na desetke tisuća crnačkog življa, već i protiv drugačijeg svjetonazora i svega onoga što nije na liniji Klana i masonerije. Tako je, među različitim skupinama, katoličko pučanstvo SAD-a bilo učestala meta Ku Klux Klana. Klan je imao više od četiri milijuna članova među kojima su bili poznati guverneri, senatori, kongresmeni i ostale političke ličnosti, a njegovo djelovanje nije prestalo do današnjeg dana.

Svakako se treba podsjetiti ubojstva američkog predsjednika Johna Fitzgeralda Kennedyja 22. studenog 1963. godine u Dallasu. Zbog toga je uhićen bivši marinac Lee Harvey Oswald koji je poricao ubojstvo predsjednika. Oswald je pred televizijskim kamerama (što nije slučajno jer je američki puk morao imati dokaz da je Oswald ubijen) ubio vlasnik noćnog kluba, Jack Ruby. Pomalo je bio smiješan službeni zaključak vladine komisije da je Oswald djelovao potpuno sam i da je ubio predsjednika iz nepoznatih razloga. Slobodni zidari mogu baš sve. Ako im je već jedan katolički kandidat za predsjednika, John Kennedy, izmakao kontroli i usprkos njima postao predsjednik SAD-a, nisu mogli dopustiti njegovu planetarnu svjetsku slavu i vođenje državničkih poslova bez njihovog upletanja. Nalogodavci u ovom ubojstvu su poznati, ali za stvarnog egzekutora se pretpostavlja da je bio dužnosnik CIA-e (filijale američkog masonstva) koji se zajedno sa Kennedyjem vozio u autu i jednostavno mu pucao u lice.

VI. Utjecaj masonstva na političke odnose u Hrvatskoj i stvaranje Kraljevine SHS

Razvoj masonerije u Hrvatskoj

Početak masonstva u Hrvatskoj pojavljuje se utemeljenjem bečke lože *Za den drei Kanonen* 1742. godine. Jedan od osnivača bio je i grof Sigismund Franjo Gundulić. U tu ložu je dvije godine kasnije primljen grof Kažimir Drašković. Ipak, prva loža koja je utemeljena na tlu Hrvatske, a ujedno je i prva masonska loža kod južnih Slavena, loža je *Ratno prijateljstvo* (L'Amitie de la Guerre). Prva loža koju je osnovalo hrvatsko plemstvo u Glini 1759. godine bila je pod jakim utjecajem francuske masonerije, tako da su se i ritualni obredi obavljali na francuskom jeziku. Njezin prvi veliki meštar bio je grof Ivan Drašković kojega slobodno možemo nazvati ocem hrvatske masonerije. Grof Ivan Drašković utemeljio je 1773. godine i ložu *Prudentia* (Zur Klugheit) u Zagrebu kojoj je pripadao i poznati zagrebački biskup Maksimilijan Vrhovec (tada još kanonik).

Razloge velikog humanista i graditelja, biskupa Vrhovca, za pristupanje slobodnim zidarima svakako treba tražiti u sveopćem pokretu koji je zahvatio čitavu Europu, a krenuo je od jakobinskih prosvjetitelja u doba Francuske revolucije (čitav duhovni pokret prosvjetiteljstvo nosi ime po sotonističkom redu iluminata - »nositelj svjetla«). To je doba približavanja svih južnih Slavena i težnje za federalizacijom Habsburške Monarhije što je bez članstva u masoneriji bilo nemoguće ostvariti. Kod dijela svećenstva, a tako i kod biskupa Maksimilijana Vrhovca, postojala je vječna dilema treba li stvoriti starokatoličku hrvatsku crkvu kojoj na čelu ne bi bio vatikanski papa nego hrvatski poglavar, tako da se i u tom eventualnom otklonu od Svete Stolice kriju razlozi Vrhovčevog pristupanja masoneriji.

Medu crkvama i ostalim građevinama koje je biskup Maksimilijan Vrhovec dao izgraditi svakako je najznačajniji zagrebački park Maksimir. Od hrastove šume nastao je najstariji javni perivoj u ovom dijelu Europe. Možda je manje poznato da je Maksimir projektiran od niza masonskih simbola i kodova. Nakon smrti biskupa Vrhovca, završetak gradnje perivoja Maksimira uz izgradnju crkvice svetog Jurja dovršio je zagrebački nadbiskup dr. Juraj Haulik 1843. godine. Nadbiskup Haulik je, koliko god je bilo moguće, ispravio masonske tlocrte perivoja, a on je dobio ime po crkvi svetog Jurja, *Jurjaves*. Poslije smrti nadbiskupa dr. Jurja Haulika pod utjecajem zagrebačkih slobodnih zidara perivoj je promijenio ime u *Maksimir* prema utemeljitelju Maksimilijanu Vrhovcu.

U Varaždinu su osnovane dvije lože: na poticaj grofa Draškovića 1772. godine loža *Savršeni savez* (Union parfaite) s velikim mešтром grofom Stjepanom Niczkyijem koja je radila na latinskom jeziku i loža *Sloboda* (Libertas) s velikim mešтром grofom Ladislavom Erdödyijem godine 1775. koja je radila na njemačkom jeziku. Grof Stjepan Niczky bio je veliki župan Križevačke županije koji je pored lože *Savršeni savez* u Varaždinu utemeljio i ložu u Križevcima i ložu *Budnost* u Osijeku. Grof Ivan Drašković utemeljio je u Otočcu 1777. godine ložu *Nepobjediva ruka vojske*, a u Petrovaradinu je 1785. godine grof Andrej Hadik utemeljio ložu *Poštenje*.

U to vrijeme su masonske lože u Hrvatskoj rasle poput gljiva te su brojale preko tisuću članova, uglavnom aristokracije, vojničkih časnika, službenika i gdje kojeg pripadnika

nižeg svećenstva. Masonske lože počinju se organizacijski udruživati te se u dvorcu Brezovica kraj Zagreba 1775. godine osniva nova hrvatska Velika loža (Latomia Libertatis sub Corona Hungariae in Provinciam redacta) pod čijom su zaštitom radile četiri lože: u Glini, Zagrebu, Varaždinu i Križevcima. Godine 1778. utemeljena je Velika loža Hrvatske s velikim mešтром grofom Ivanom Draškovićem pod čijim je patronatom radilo devet loža: *Sloboda* iz Varaždina, *Mudrost* iz Zagreba, *Ratno prijateljstvo* iz Gline, *Nepobjediva ruka vojske* iz Otočca, *Budnost* iz Osijeka, *Velikodušnost* iz Budimpešte, *Šutljivost* iz Bratislave, *Zeleni lavovi* iz Praga i *Tri bijela ljiljana* iz Temišvara. Nakon Prvog kongresa slobodnih zidara održanog 1784. godine u Beču, slobodni zidari su osnovali jedinstvenu Veliku ložu u Habsburškoj Monarhiji koja se sastajala samo od četiri provincijske lože. Tako se dogodilo da u Hrvatskoj više nije bilo Velikih loža, a u sastav Ugarske provincijske lože došle su sve lože iz Ugarske i Hrvatske.

Za vrijeme osnivanja Ilirskih provincija u južnim hrvatskim pokrajinama od 1806. do 1813. godine, francuski časnici osnivaju niz masonskih loža. U Zadru je 1806. godine utemeljena loža *Eugen Napoleon* (Loge De Saint Jean de Jerusalem Franco - Dalmato sous le titre distinctif Eugene Napoleon a L'Orients de Zara) koja je radila pod zaštitom Velikog Orijeanta Italije u Milanu. Loža *Eugen Napoleon* imala je sva tri stupnja, a pored toga imala je i stupanj viteza Ružinog križa što nedvojbeno pokazuje povezanost slobodnih zidara s mističnim Redom ruže i križa. Poslije Zadra osnivale su se masonske lože u Splitu, Dubrovniku, Kotoru, Šibeniku, Rijeci i Karlovcu.

Velikom širenju masonstva u Hrvatskoj svakako su doprinijele burne četrdesete godine 19. stoljeća u Europi te ideja udruživanja slavenskih naroda u austrijskom carstvu. Hrvatski narodni preporod je započeo pod imenom »ilirski preporod« te je zasigurno u ono vrijeme bio naj snažniji hrvatski organizirani pokret koji je udario temelje ujedinjenju hrvatskih zemalja, ali i budućeg stvaranja zloglasne Kraljevine SHS. U prvoj fazi imao je cilj ujediniti sve hrvatske zemlje u okviru Habsburške Monarhije s jedinstvenim službenim hrvatskim jezikom, a Hrvatska bi u trojednoj kraljevini bila ravnopravna Austriji i Ugarskoj. Druga etapa trebala je biti definitivno napuštanje Monarhije i stvaranje ujedinjene države južnih Slavena na ravnopravnoj osnovi. Na istoku su se u to vrijeme kovali potpuno drugačiji planovi, stvaranje novog Dušanovog carstva. Ministar vanjskih poslova kneževine Srbije Garašanin u svom *Načertaniju* (Program spoljašne i nacionalne politike Srbije) krajem 1844. godine je jasno iskazao planove i način širenja Srbije na zapad. Crnogorski vladika Petar II. također zagovara ujedinjenje južnoslavenskih zemalja, a u Srbiji vidi snagu koja to treba učiniti.

Sigurno je hrvatski preporod u svojem prvobitnom cilju, koji je na neki način bilo rušenje austrijskog carstva, ujedinio razne političke grupacije, od one za uspostavu samostalne države Hrvatske do anacionalne masonske struje koja je bila za bezuvjetno ujedinjenje južnoslavenskih naroda odričući se hrvatskog imena. Među nizom slobodnih zidara koji su pristupili ilirskom preporodu svakako treba istaknuti grofa Janka Draškovića (obitelj Drašković dala je niz istaknutih slobodnih zidara) koji je bio član pariške lože *Philanthropes reunis*.

Nakon hrvatskog preporoda, u Hrvatskoj su ostale dvije hrvatske opcije koje su do Prvog svjetskog rata vodile neravnopravnu bitku sa svjetskom i domaćom masonerijom za stvaranje hrvatske države i opstojnost hrvatskog naroda. Prvu je opciju vodio đakovački biskup Josip Juraj Strossmayer, prvak Narodne stranke, koji Hrvatsku vidi samo u ravnopravnom kulturnom i političkom povezivanju s ostalim južnoslavenskim državama, a drugu opciju zastupaju pravaški vođe, dr. Ante Starčević i Eugen Kvaternik (koji će tragično poginuti 1871. godine u poznatoj Rakovačkoj buni) na čelu Narodne hrvatske vlade, koji inzistiraju na samostalnoj hrvatskoj državi.

Krajem 19. stoljeća u Hrvatskoj je utemeljen niz masonskih loža pod patronatom ugarske Velike simboličke lože: *Ljubav bližnjega svoga* u Sisku, *Sirius* u Rijeci, *Hram* u Zagrebu i druge. Treba spomenuti jednog od najistaknutijih masona u Hrvatskoj na prijelazu iz 19. u 20. stoljeće, dr. Adolfa Mihalića, osnivača nekoliko masonskih loža. Mihalić je poznat jer je izjavljivao da nije hrvatski mason, da je samo rođen u Hrvatskoj te da je samo slobodni zidar⁴³. Prva masonska loža koja je radila na hrvatskom jeziku i imala nacionalni hrvatski karakter je loža *Hrvatska vila* utemeljena 1892. godine, čiji je meštar bio Ivan Bojničić, a govornik pravaški prvak Fran Folnegović. *Hrvatska vila*, bez obzira na nacionalni naboj, ostala je privržena mađarskoj hegemoniji, tako da je i Fran Folnegović 1905. godine osudio spaljivanje mađarske zastave u Zagrebu. Folnegovićevo odstupanje od temeljnih zadaća Stranke prava za uspostavu samostalne države Hrvatske rezultiralo je napuštanjem stranke dr. Ante Starčevića, Josipa Franka, Eugena Kumičića i Milana Starčevića. Oni osnivaju Čistu stranku prava koja praktički jedina nastavlja borbu za ostvarenje hrvatskih nacionalnih interesa isključivo u okviru samostalne hrvatske države.

Nakon što je papa Leon XIII. 20. travnja 1884. godine izdao encikliku *Humanum genus* protiv nadiruće masonerije, prvi ju je u Hrvatskoj objavio Josip Juraj Strossmayer u *Glasniku biskupija bosanske i srijemske*. Biskup Strossmayer je na Korizmenoj poslanici 1885. godine javno osudio slobodne zidare, njihovo okultno i sotonističko djelovanje, čvrstu spregu sa Židovima te zajednički krajnji cilj, uništenje katoličanstva i uspostavu vlasti nad takvim amoralnim svijetom⁴⁴.

Za vrijeme banovanja Dragutina Khuena Hedervarya (1883. - 1903.) u Hrvatskom saboru je od režimskih zastupnika bilo 224 Hrvata i 130 Srba, a u oporbenim strankama 104 Hrvata i samo dva Srbina.⁴⁵ Permanentno se slamao svaki oblik hrvatske nacionalne svijesti i favorizirala srpska narodnost, a cjelokupni pravoslavni živalj u Hrvatskoj se izjasnio pripadnicima srpskog naroda te je došlo do preoblikovanja hrvatske političke scene. Pojavili su se mladi pravaški, u duši liberalni političari, dr. Ante Trumbić i Frano Supilo, koji su mogućnost ujedinjenja svih Hrvata vidjeli samo u ujedinjenju južnoslavenskih naroda u tzv. politici novog kursa.

Političke razlike hrvatskih i srpskih masona

Povezanost hrvatskih i srpskih masonskih loža postajala je sve veća jer su i jedni i drugi radili na razbijanju Austrougarske Monarhije i stvaranju zajedničke južnoslavenske države. Njihov krajnji cilj bio je različit. Dok su se hrvatski masoni predvođeni Adolfom Mihalićem i Hinkom Hinkovićem (rođenim u židovskoj obitelji kao Heinrich Moses) smatrali anacionalnim osobama koje vjeruju samo u masonsku religiju, dotle su srpski masoni bili usko povezani sa srpskim nacionalistima i na ujedinjenje južnoslavenskih naroda gledali su kao na stvaranje Velike Srbije. Najbolje je takvo stanje opisao srpski novinski nakladnik i političar Nikola Stojanović u svom poznatom komentaru *Do istrage naše ili vaše* u kojoj govori kako Hrvati nisu posebna nacija, ali su na najboljem putu da postanu srpska nacija. Za asimilaciju Hrvata mora se voditi borba na svim poljima, a rezultat će biti da jedna strana mora pokleknuti. Odgovor hrvatskih masona na stvaranje Velike Srbije bio je poguban za hrvatski narod jer su hrvatski masoni zastupali tezu da su Hrvati i Srbi jedan narod te je

⁴³ Ivan Mužić: *Masonstvo u Hrvata*, Knjigotisak, Split, 2001., str. 10

⁴⁴ Ivan Mužić: *Masonstvo u Hrvata*, Knjigotisak, Split, 2001., str. 34

⁴⁵ Franjo Tuđman: *Hrvatska u monarhističkoj Jugoslaviji*, Knjiga prva. Hrvatska sveučilišna naklada, Zagreb, 1993., str. 66

potpuno svejedno stvoriti Veliku Srbiju ili Veliku Hrvatsku i nije važno kako će se država i narod zvati. Početkom 20. stoljeća slobodni zidari u Hrvatskoj s takvim svojim političkim gledištima u potpunosti su zagospodarili u javnim medijima i institucijama, tako da je njihov utjecaj u potpunosti prevladao u Matici hrvatskoj, hrvatskim sveučilištima, hrvatskim umjetničkim i kulturnim društvima, a posebno su financijski podupirali riječki *Novi list* koji je bio poznat po svom izrazito antiklerikalnom djelovanju.

Utjecaj slobodnih zidara na hrvatsku mladež i inteligenciju bio je znatan, poglavito na dio inteligencije koji je nakon spaljivanja mađarske zastave nastavio studije u Pragu gdje je potpao pod izrazite utjecaje slovačkog filozofa i političara Tomaša Garriguea Masaryka i češkog sociologa i političara Edvarda Beneša. Obojica su bili poznati svjetski masoni, poglavito Masaryk koji se smatra najvećim svjetskim »masonom bez pregače« toga vremena. Tomaš Masaryk je 1918. godine postao prvi predsjednik Čehoslovačke Republike koja je nastala na razvalinama Austrougarske Monarhije, skrojena u masonskim ložama, s dijelom teritorija nastanjenog gotovo isključivo njemačkim pučanstvom (Sudetska oblast), a tu je dužnost obnašao do 1935. godine kada ga je naslijedio Beneš. Na početku 20. stoljeća Masaryk je imao presudni utjecaj na sve slavenske narode u Monarhiji koji nije prestao do njegove smrti. Žestoko je osuđivao negativnu austrijsku i mađarsku politiku prema Slavenima, a podupirao srpske hegemonističke pretenzije prema Hrvatskoj. Nije vidio nikakvu potrebu za stvaranjem samostalne hrvatske države, već je imao odlučujući utjecaj na Jugoslavenski odbor prilikom udruživanja krnje Hrvatske (Hrvatska bez Istre, Zadra, Cresa, Lošinja i Rijeke) s Pašićevom Srbijom. Poseban pritisak Masaryka i Beneša bio je na američkog predsjednika Woodrowa Wilsona da odustane od svojih *Četrnaest točaka* u kojima se jamči pravo svakog naroda na samoodređenje. Wilson je zastupao tezu o očuvanju Austrougarske Monarhije kao konfederacije samostalnih i slobodno udružujućih država koja bi poslije rata bila »tampon zona« površinski znatno umanjenoj i pobijedenoj njemačkoj državi.

Slobodni zidari tako su stvorili zloglasnu Kraljevinu SHS, tamnicu hrvatskog naroda, za što Hrvati mogu najviše zahvaliti velikom slobodnom zidaru Tomašu Garrigueu Masaryku. Možda je neobično, a možda i nije, kako to da taj češkoslovački političar koji je nanio takvu nepravdu hrvatskom narodu još uvijek ima svoju ulicu u samom središtu Zagreba (i ne samo u Zagrebu). To pitanje je više puta u Skupštini grada Zagreba postavljao veliki čovjek, akademik Ranko Marinković.

Slobodno možemo reći da su se početkom 20. stoljeća među hrvatskom inteligencijom i mladeži osjećale dvije izrazito suprotstavljene struje. Jedna je bila hrvatska i okupljala se oko Antuna Gustava Matoša, a druga je djelovala jugoslavensko-unitaristički i izrazito antiklerikalno, pod patronatom europske i domaće masonerije. Među istaknutim liderima protuhrvatske struje trebalo bi svakako spomenuti masonskog lidera Oskara Tartagliju, antiklerikalca, srbofila, anarhista i sotonista, masonskog pjesnika Vladimira Vidrića, masonskog pisca Ivu Andrića te ostale značajne masone, Milana Marjanovića, Ljubu Leontića, Antuna Barca, Krešimira Kovačića, Jurja Demetrovića i mnoge druge. Protuhrvatska masonska struja okupljala se oko časopisa *Vihor* koji je počeo izlaziti u Zagrebu od 1912. godine. Glavni ideolog toga lista bio je Dimitrije Mitrinović, glasnogovornik i propagator kiparskih djela hrvatskog kiparskog velikana Ivana Meštrovića, jednog od najznačajnijih hrvatskih masona.

Antun Gustav Matoš umro je 17. ožujka 1914. godine. Njegovu smrt je masonska i unitaristička mladež Hrvatske dočekala s ushićenjem i olakšanjem. S Matošem je umrla najveća intelektualna veličina hrvatske umjetnosti i politike, kritički otpor hrvatskom jugoslavenstvu i odlučna snaga hrvatske samobitnosti. Masonski unitaristički intelektualci, pisci, pjesnici i drugi su odahnuli jer su imali raskrčen put za konačno uvlačenje Hrvatske u

južnoslavensku tvorevinu, a teza o Hrvatima i Srbima kao jednom narodu sada im je bila kudikamo realnija. Prema pisanju Miroslava Krleže, Matoševe karmine pretvorile su se ne samo u žestoku kritiku prema pokojniku, nego su postale pravo masonsko oduševljenje, histerija usmjerena prema svemu što diše hrvatski.

Na oskudnoj hrvatskoj političkoj sceni koja je u svom programu imala oživotvorenje hrvatske samostalne države, 1909. godine došlo je do raskola u Čistoj stranci prava, ovoga puta između dr. Josipa Franka i Mile Starčevića. Stranka se podijelila na »frankovce« i »milinovce«. Političke snage u Srbiji, uvelike potpomognute masonskim ložama, radile su za to vrijeme na ostvarenju Velike Srbije. Novosnovana masonska loža *Ujedinjenje* u Srbiji 1909. godine radila je pod patronatom francuske Velike lože Orijeanta i ubrzo je osnovala tajnu četničku organizaciju Ujedinjenje ili smrt. Zadatak te organizacije, u javnosti poznate kao *Crna ruka*, bilo je ujedinjenje svih tzv. srpskih zemalja, poglavito Bosne i Hercegovine koja je od 1908. godine anektirana u sastav Austrougarske Monarhije. Na čelu organizacije kojoj je prvenstveni cilj bio ubiti austrijskog prijestolonasljednika i izazvati rat svjetskih razmjera nalazio se Dragutin Dimitrijević Apis (pčela), pukovnik Generalštaba vojske Srbije i šef obavještajne službe. Pored njega od poznatijih članova bili su Ljubomir Jovanović Čupa, Čedomir Popović, Bogdan Radenković, Ilija Radivojević, formalni predsjednik i drugi. Pretpostavlja se da je Crna ruka u Srbiji imala između dvije i tri tisuće članova, a na njihovoj zastavi je bila ljudska lubanja iznad prekrštenih kostiju, sa strane nož, bomba i bočica otrova. Ujedinjenje ili smrt izdavala je masonsko-hegemonistički list *Pijemont* koji je šest mjeseci prije atentata na Franju Ferdinanda javno objavio njegovo skoro ubojstvo.

Zanimljivo je da je ta zloglasna srpska organizacija imala vrlo bliske veze s hrvatskom masonskom ložom *Ljubav bližnjega*. Posrednici za kontakte između njih bili su Hrvat Jozo Janković i Srbin Dušan Popović. Dok je u to vrijeme u Srbiji doslovno ključao revolucionarni ekstremizam, hegemonizam i nacionalizam, Hrvatska je disala razjedinjeno pod utjecajem masonskog anacionalizma i zanosila se panslavenstvom. Tako je u Zagrebu 1912. godine svečano otvoren hram lože u Mošinskoj ulici 22 (Nazorova 24) uz nazočnost velikog meštra ugarske simboličke Velike lože gdje su se okupili masoni iz sedam mađarskih loža, tri iz Beograda, Italije, SAD-a i iz Hrvatske. Izrečena je poruka: »Vjeruj samo u masonsku religiju«. Iste se godine osnovala loža *Budnost* u Osijeku s mešтром Mirkom Hermanom, a 1913. godine osnovana je zagrebačka loža *Maksimilijan Vrbovec* na čijem je čelu bio književnik Davorin Trstenjak.

Ubojstvo Franje Ferdinanda

Organizacija Ujedinjenje ili smrt (Crna ruka) osnovala je svoju revolucionarnu gerilsku organizaciju u Bosni i Hercegovini pod nazivom »Mlada Bosna«. Članovi su mahom bili mladi Srbi, pripadnici masonskih loža. Posebice su se u svom anarhističkom i nacionalističkom djelovanju isticali Vladimir Gačinović, Gavrilo Princip, Voja Tankosić, Nedeljko Čabrinović i dr. Zadatak pripadnika Mlade Bosne je da se pod svaku cijenu ubije Franjo Ferdinand, austrougarski prijestolonasljednik, kako bi se Austrougarskoj Monarhiji dalo povoda da bude pokretač i inicijator velikog rata. Tako bi Srbija ispunila svoj plan i u ratu s Monarhijom ostvarila teritorijalnu pretenziju za Bosnom i Hercegovinom i dijelom Hrvatske. Na taj način Srbija i njezini moćni masonski saveznici, Francuska i Velika Britanija, ne bi bili odgovorni za početak rata. Na Franju Ferdinanda, poznatog kao bogobožnog čovjeka i odanog katolika koji nije bio sklon slobodnim zidarima, Židovima i raznim marksistima i socijalistima vidjevši u njima težnju za vladanjem svijetom i uspostavom »novog svjetskog poretka«, već su ranije izvršena tri neuspjela atentata.

Franjo Ferdinand planirao je temeljne promjene u Monarhiji. Želio je stvoriti modernu zajednicu, trojednu monarhiju sa suverenim pravima svake nacionalne države i svakog naroda. Jedna od tih trojednih kraljevina bila bi jaka hrvatska kraljevina u čijem bi sastavu bila i Bosna i Hercegovina. Jasno je da takva promjena nikako nije odgovarala Srbiji jer ne bi više postojao javni razlog za osvajanje Bosne i Hercegovine. Moralo se čim prije djelovati i spriječiti bilo kakve promjene u Monarhiji.

Znakovita je bila razlika u mjerama sigurnosti 1909. godine prilikom posjeta Franje Josipa Sarajevu i njegovog sina, austrougarskog monarha Franje Ferdinanda na Vidovdan 1914. godine. Prilikom posjeta Franje Josipa Sarajevu mjere sigurnosti su bile besprijekorne, s nekoliko tisuća policajaca i agenata u civilu, a mjere osiguranja Franje Ferdinanda bile su gotovo nikakve. Dolazak austrougarskog prijestolonasljednika osiguravalo je tek stotinjak policajaca što nedvojbeno govori koliko je u Austrougarskoj Monarhiji bio jak masonski lobi koji je priželjkivao smrt svoga »istinskog katoličkog cara« i utabao put njegovom ubojstvu. Neprikriveno oduševljenje u Monarhiji od Beča, Praga, Pešte do Zagreba i Sarajeva inicirano masonskom elitom nastalo je prilikom ubojstva Franje Ferdinanda.

Pod pritiskom međunarodne javnosti, na Solunskom procesu 1917. godine osuđeni su sudionici sarajevskog atentata na čelu s Dragutinom Dimitrijevićem Apisom, glavnim ideologom Crne ruke, i Gavrilom Principom, glavnim egzekutorom i pripadnikom Mlade Bosne. Organizaciji Crna ruka zakonski je zabranjeno djelovanje, ali to je bio samo privid jer je iz nje nastala nova tajna organizacija, Bela ruka, koja je nastavila s idejom Velike Srbije što je povijest ubrzo i pokazala. Zanimljivo je da je pravomoćna presuda toga procesa donesena tek u drugoj Jugoslaviji 1953. godine kada su sudionici ubojstva oslobođeni krivnje, rehabilitirani, a presuda Vojnog suda u Solunu odbačena.

Terorističkoj organizaciji Mlada Bosna pripadao je i jedan Hrvat rođen u Dolcu u blizini Travnik, poznati književnik i novelist i veliki slobodni zidar, Ivo Andrić. Stvaranje Kraljevine SHS dočekao je u Zagrebu gdje je izdavao časopis *Književni jug*. Nakon stvaranja tamnice hrvatskog naroda, kada su se hrvatski intelektualci veoma brzo počeli trijezniti od ideje panslavenstva i južno-slavenstva uvidjevši da je Hrvatska prijevarena i osramoćena, Andrić je postao njihov najveći kritičar. U atmosferi u kojoj se ponovo počela radati iskra nacionalne hrvatske svijesti, Andrić više nije mogao izdržati i podnijeti takvu Hrvatsku te se već 1919. godine preselio u Beograd. Tamo je dočekan s oduševljenjem i počinje njegova uspješna diplomatska karijera. Godine 1920. radi u veleposlanstvu u Vatikanu, od 1921. godine u Bukureštu, a 1923. je vicekonzul u Grazu. Postao je član Srpske akademije nauka i umjetnosti 1926. godine, a 1939. doživljava vrhunac svoje diplomatske karijere kada je postavljen za opunomoćenog ministra i izvanrednog poslanika Kraljevine Jugoslavije u Berlinu. Ivo Andrić je službeni predstavnik Kraljevine Jugoslavije 25. ožujka 1941. godine kod potpisivanja Trojnog pakta u Beču. Za vrijeme Drugog svjetskog rata živio je povučeno, a odmah nakon rata ponovo je počeo njegov vrtoglavi uspon, ovoga puta u komunističkoj Jugoslaviji. Postao je predsjednik Saveza književnika Jugoslavije, vijećnik ZAVNOBIH-a okićen svim mogućim priznanjima i komunističkim odlikovanjima i poveljama.

Kruna njegovog uspjeha je svakako Nobelova nagrada za književnost 1961. godine. Samo neupućeni mogu postaviti pitanje kako je moguće da narodni pripovjedač čija su štiva dosadna, nemaštovita, naporna i bez veće umjetničke vrijednosti, poglavito ako ga usporedimo s njegovim suvremenikom, kontroverznim, ali književno bogatim, svestranim i nadahnutim Miroslavom Krležom, mogao dobiti Nobelovu nagradu. Upućeni znaju da je institucija Nobelove nagrade židovsko-masonski institut i Krleži, koji se, istini za volju, također nije mogao pohvaliti svojim hrvatstvom, tamo nije bilo mjesto, nego je mjesto za zaslužnog masona Ivu Andrića.

Masonska tvorevina – Kraljevina SHS

Prvi svjetski rat počeo je apsolutnom dominacijom Centralnih sila. Srbija i Crna Gora bile su vojnički do nogu potučene od austrougarske vojske kod Han Pijeska. Na čelu austrougarske vojske bila su dva hrvatska generala, Sarkotić i Snjarić. Srpska i crnogorska vojska je u općem rasulu pobjegla preko Albanije i Grčke na solunsko bojište, dok im je države okupirala Austrougarska Monarhija. Tada se pokazala sva snaga i moć židovsko-masonske zavjere i tajne diplomacije. Dok su cionisti u rat uvlačili SAD i sa slobodnim zidarima Velike Britanije prioritarno rješavali budući britanski mandat nad Palestinom i krojili karte budućih država na Starom istoku, francuski slobodni zidari imali su dominantan utjecaj na prekranje granica buduće Europe.

Srpski prvaci Radikalne stranke, Nikola Pašić i Lazar Paču, odmah nakon vojničkog poraza Srbije obratili su se za pomoć vodećim srpskim masonima (Stevanović, Vajfert, Jovanović i dr.) te tijekom čitavog rata djeluju jedinstveno u ostvarenju srpskih imperijalističkih ciljeva. Hrvatski političari zajedno sa slovenskim i srpskim političarima iz zemalja Austrougarske Monarhije, osnivaju Jugoslavenski odbor koji je imao zadatak s Pašićem pregovarati o budućem ustrojstvu nove južnoslavenske države. Jugoslavenski odbor bio je pod strogom paskom masona s prostora Monarhije koji nisu skrivali svoju južnoslavensku nacionalnu pripadnost. I u Odboru se nalazio znatan broj masona (Meštrović, Hinković, Potočnjak, Trinajstić, Županić, Vošnjak, Stojanović, Srškić, Petrović i dr.). Prvi službeni sastanak južnoslavenskih masona održan je u Parizu u Velikoj loži Orijeanta u travnju 1916. godine. Na njemu su zacrtani temelji buduće južnoslavenske države. Veliki Orijeant je zadužio ložu *Fraternite des Peuples* da bude daljnji koordinator južnoslavenskih dogovora. Najviše je sporova vodeno s talijanskim i mađarskim masonima oko razgraničenja novih budućih država. Međutim, Tomaš Masaryk bio je vodeća masonska osoba Austrougarske Monarhije te je o njemu znatno utjecao tijekom pregovora i konačnih odluka. Masaryk je čak predlagao koridor između budućih država, čehoslovačke i južnoslavenske, ali u njemu bi bilo 85% neslavenskog pučanstva što nije odgovaralo Anti Trumbiću, a poglavito Nikoli Pašiću jer pučanstvo u budućem koridoru nije pravoslavne vjere.

U Parizu je od 28. do 30. lipnja 1917. godine održan međunarodni masonski kongres pod pokroviteljstvom Savjeta Velikog Orijeanta na kojem su donesene odluke o budućem ustrojstvu novih država na bivšem teritoriju Centralnih sila. Jasno je određen cilj o uništenju germanskog militarizma i rastrojstvu germanskih država i Osmanlijskog Carstva. Na kongresu se moglo zamijetiti veliko prijateljstvo srpskih i talijanskih masona što je bilo potpuno jasno u za Hrvatsku nepravednom razgraničenju Italije i Kraljevine SHS. Prvi puta je na tom kongresu javno donesen koncept budućeg »svjetskog poretka« s osnivanjem organizacije Društva naroda koja će biti u službi i pod kontrolom svjetske masonerije, što je iznio francuski književnik i član savjeta Velike lože Orijeanta, Andre Lebey.

Nije nimalo čudno što se međunarodni kongres održao točno na treću obljetnicu atentata u Sarajevu (28. lipnja 1914.) što je svečano izrečeno na inauguraciji. Nešto drugo, veoma zanimljivo, dogodilo se na istu obljetnicu mnogo godina kasnije. Sarajevo je 28. lipnja 1992. godine posjetio jedan od tadašnjih najvećih svjetskih masona, francuski predsjednik François Mitterrand koji je znakovito ucrtao put nove masonske zavjere koja je prouzročila budući hrvatsko-muslimanski sukob, a srpskim osvajačima omogućila gotovo polovicu Bosne i Hercegovine.

Srbija je u Prvom svjetskom ratu bila na strani pobjednika, iako je njezina vojska doživljavala samo poraze. Možda je manje poznato da je pripadnika dragovoljačkih postrojbi drugih naroda iz Austrougarske Monarhije u sastavu srpske vojske na Solunskom

bojištu već početkom 1917. godine bilo više od srpskih vojnika. Bilo je više od četrdeset i tri tisuće dragovoljaca. Međutim, Srbija je znala kapitalizirati to što je postala »pobjednica u ratu« (nitko nije uvažavao broj dragovoljaca drugih naroda) pa je postala još veća miljenica svjetske masonerije. Zato ne čudi što su se južnoslavenski narodi 1918. godine udružili, zasigurno ne voljom hrvatskog naroda, već voljom slobodnih zidara. U Hrvatskoj jednostavno nije bilo nikakve snage da se spriječi najveća sramota i poniženje koji su zadesili hrvatski narod. Pravaši su jedini zastupali jasan stav o samostalnosti hrvatske države, a bili su rastrgani međusobnim razmiricama te postali marginalna politička snaga. Stjepan Radić koji je s bratom Antunom 1904. godine osnovao Hrvatsku pučku seljačku stranku također je pod utjecajem Masaryka u mladosti bio nošen idejom panslavizma, misljuje da su svi južni Slaveni jedan narod. Radić je, međutim, uvidio masonsku podvalu Hrvatima i kritizirao je vodeće hrvatske političare u Jugoslavenskom odboru zašto prvo nisu ujedinili Hrvatsku. Poslije toga, prema Radićevom mišljenju, trebali su stvoriti zajedničku državu slavenskih naroda s prostora bivše Austrougarske Monarhije od Hrvatske, Slovenije i Bosne i Hercegovine te su od američkog predsjednika Wilsona trebali tražiti zaštitu. Nakon stvaranja takve države moglo se pristupiti u ravnopravne pregovore s Pašićevom Srbijom. Poznata je Radićeva izjava za hrvatske političare, bolje reći masonske slugane da »srljaju u Beograd kao guske u magli.«

Nikola Pašić, predstavnik Srbije i Ante Trumbić, predstavnik Jugoslavenskog odbora potpisali su sramotnu *Krfsku deklaraciju* o ujedinjenju južnoslavenskih naroda u zajedničku državu. Deklaracija je pisana rukom na ćirilicnom pismu što nije neobično, ali ako se Ante Trumbić na deklaraciju potpisao ćirilicom, metaforički gledano nije nikakvo čudo o kakvoj se državi radilo. Bila je to Velika Srbija koja je maloj Kraljevini Srbiji pripojila Vojvodinu oduzevši je od Ugarske (Mađarska je zato dobila hrvatsko Međimurje), pripojila Makedoniju, Crnu Goru, Bosnu i Hercegovinu, Vojnu krajinu u Hrvatskoj, a svi su Srbi živjeli u jednoj državi u kojoj je pravoslavni živalj imao apsolutnu većinu.

»Zasluge« za stvaranje Kraljevine SHS zasigurno imaju i dva poznata svjetska velikana iz Hrvatske, značajna masona. Jedan od njih je bio najpoznatiji i najslavniji hrvatski kipar Ivan Meštrović, rođen 1883. godine u Vrpolju nedaleko Županje. Meštrovići su podrijetlom iz Fojnice u Bosni i Hercegovini, odakle se u 17. stoljeću doseljavaju u Dalmatinsku zagoru. Od rane mladosti Ivan Meštrović bio je sklon južnoslavenstvu i bio je pod velikim utjecajem hrvatske i svjetske masonerije. Svjetsku slavu je stekao već 1911. godine kada je na Međunarodnoj izložbi u Rimu izložio dijelove svoje zamisli, a to je monumentalni *Vidovdanski hram*. Danas se njegovi radovi čuvaju u Narodnom muzeju u Beogradu: *Miloš Obilić, Srđa Zlopogleda, Kraljević Marko, Kosovska djevojka i Udovica*. Očito se po inspiraciji i nadahnuću i u njegovim kasnijim djelima može jasno odrediti Meštrovićev politički i masonski svjetonazor. Među poznatijim djelima svakako treba spomenuti spomenik neznanom junaku na Avali, Francuskoj zahvalnosti u Beogradu, Miletiću u Novom Sadu, Grguru Ninskom u Splitu, Nikoli Tesli u Zagrebu i dr. Kao svjetski priznati umjetnik i mason te član Jugoslavenskog odbora nedvojbeno je da je imao veliki utjecaj na ustrojstvo Kraljevine SHS.

Drugi velikan, jedan od najpoznatijih svjetskih znanstvenika svih vremena, mason koji je za vrijeme pregovora i stvaranja Kraljevine SHS živio u New Yorku, Nikola Tesla, svakako je imao znatan utjecaj na američke masone, a preko njih na francusku masoneriju koja je dominirala u prekrajanju granica Europe i stvaranju novih država. Tesla je rođen 1856. godine u Smiljanu kraj Gospića i sigurno mu je kao hrvatskom Srbinu daleko više odgovarala zajednička država južnih Slavena nego samostalna hrvatska država. Njegova navodna izjava »ponosim se srpskim rodnom i hrvatskom domovinom« je neobična jer je nitko nikada nije čuo niti je Tesla igdje napisao ili izrekao drugi dio svoje slavne izjave.

VII. Hrvatska kroz srpski hegemonizam, fašizam i komunizam

Hrvatska u Kraljevini SHS

Stvaranjem zloglasne Kraljevine SHS po receptu europske masonerije koja je izašla iz kuhinje francuske Velike lože Orijeanta, Kraljevine koja je bila u apsolutnom vazalnom odnosu prema Francuskoj, učinjena je ogromna nepravda hrvatskom narodu u političkom, nacionalnom i ekonomskom smislu. Prije ujedinjenja, teritorij Kraljevine SHS koji je bio pod Austrougarskom Monarhijom bio je oko 50% veći od teritorija Srbije i Makedonije, a imao je 8,5 puta više novca. Paritet krune i srpskog dinara prije rata bio je 1:1,25. Ekonomska prijevara vlade u Beogradu izvršena je da bi se uravnotežilo bogatstvo Kraljevine te je izvršena nepravедna zamjena krune u dinare. Za svaku krunu na kojoj je morao biti utisnut pečat Kraljevine prilikom čega se naplaćivalo 20% vrijednosti u zamjenu se dobivalo 0,25 dinara (odnos 4:1) koji su se tiskali u papirnatom novcu u Beogradu bez prave podloge. Porezno opterećenje po glavi stanovnika bilo je nepravедno utvrđeno, tako da se, primjerice, u Hrvatskoj naplaćivalo prosječno 702 dinara, a u Srbiji 407 dinara. Ukupan prihod koji se slijevao u beogradsku blagajnu iz »prečanskih krajeva« iznosio je 78,22%, dok je s područja Srbije, Crne Gore i Makedonije iznosio svega 21,78%⁴⁶.

Nakon izvršene »parcelacije« Hrvatske 1924. godine kada je čitava Kraljevina podijeljena u 33 oblasti prilikom koje se namjerno nije vodilo računa o povijesnim granicama pojedinih bivših država, nego se država prekrajala tako da u što većem broju oblasti pravoslavno pučanstvo bude u većini. U takvoj državi za vrijeme njezinog postojanja Srbi su bili na položaju predsjednika vlade u 97% slučajeva, na položaju ministra obrane u 100%, ministra unutrašnjih poslova 92%, ministra vanjskih poslova 83%, ministra financija 98%, ministra prosvjete 83%, ministra pravosuđa 87%, itd. U vojsci koja je zadržala odore bivše srpske vojske sa svim obilježjima, činovima i srpskom tradicijom nije bilo mjesta za Hrvate. Hrvati, koji uz Nijemce slove kao najjači vojnički narod i koji je u bivšoj Austrougarskoj Monarhiji davao više od 15% generala i admirala, u Kraljevini SHS morali su pisati posebne molbe ako su htjeli ići u vojnu službu. Uoči Drugog svjetskog rata u jugoslavenskoj vojsci od 165 generala su 161 bili Srbi ili Crnogorci⁴⁷.

Posebno nepravedan odnos jugoslavenska vlada i njezin kralj Aleksandar Karađorđević imali su prema Katoličkoj crkvi u Hrvatskoj, a u tome su imali svesrdnu pomoć slobodnih zidara, najvećih protivnika katoličanstva. Svim silama se pokušao umanjiti utjecaj isusovaca u hrvatskom narodu, čak je postojala ideja da ih se istjera iz Jugoslavije, a Katoličku crkvu u Hrvatskoj pokušalo se reformirati. Ponovo je oživjela ideja o stvaranju hrvatske starokatoličke crkve po uzoru na Srpsku pravoslavnu crkvu u kojoj bi svećenstvo moglo posjedovati nepokretnu imovinu, nositi brade, bogoslužje bi se obavljalo na narodnom jeziku uz primjenu ćiriličkog pisma, ukinuo bi se celibat, crkva bi bila neovisna o Vatikanu i dr., a ideju je prihvatio dio nižeg svećenstva koje je bilo pod utjecajem masonskih loža. Plan je bio vrlo domišljat jer bi se tako praktički poistovjetila dva bogoslužja, pravoslavno srpsko i

⁴⁶ Franjo Tuđman: *Hrvatska u monarhističkoj Jugoslaviji*, Knjiga prva, Hrvatska sveučilišna naklada, Zagreb, 1993., str. 298, 477, 487

⁴⁷ Philip J.Cohen: *Tajni rat Srbije*, Ceres, Zagreb, 1997., str. 38

hrvatsko starokatoličko te bi to oživotvorilo tezu hrvatskih masona da su Hrvati i Srbi jedan narod, a time bi asimilacija Hrvata bila neminovna. Velikosrpska i masonska nastojanja nisu uspjela uzdrmati Katoličku crkvu u Hrvatskoj na čelu sa zagrebačkim nadbiskupom Antunom Bauerom, već su je i osnažili jer je nezadovoljni i potlačeni hrvatski puk svoje utočište nalazio u Katoličkoj crkvi i ostao vjeran Svetom Ocu. Kazna kralja Aleksandra ubrzo je stigla u obliku plaća i mirovina koje su za katolički kler bile gotovo tri puta manje nego za pravoslavni. Pravoslavni vladika imao je plaću od deset tisuća dinara, a katolički biskup 3 976 dinara⁴⁸.

Velikosrpski hegemonisti i slobodni zidari osmislili su lažnu povijesnu činjenicu da je Grgur Ninski bio simbol hrvatskog otpora Vatikanu i Svetom Ocu, baš kao i kasniji njegov sljedbenik, biskup Maksimilijan Vrhovec. Grgura Ninskog nazvali su hrvatskim Martinom Lutherom te su mu 1929. godine na splitskom Peristilu podigli velebni spomenik. Spomenik je izradio naš veliki kipar i veliki Jugoslaven i mason, Ivan Meštrović.

Masonska dominacija u Kraljevini SHS

Nakon Prvog svjetskog rata na prostorima Hrvatske su se, pored većine starih masonskih loža, osnivale i nove od kojih je svakako najpoznatija loža *Grof Ivan Drašković* u koju je 28. veljače 1919. godine svjetlo unio veliki meštar Adolf Mihalić. U Zagrebu je 9. lipnja 1919. održana skupština svih loža s područja Kraljevine SHS te je osnovana Velika loža Srba, Hrvata i Slovenaca - *Jugoslavija* sa sjedištem u Beogradu. Prvi veliki meštar ove lože postao je Đuro Weifert. Njoj su pristupile hrvatske lože *Maksimilijan Vrhovec*, *Grof Ivan Drašković*, *Budnost i Perun*, a iz Srbije *Sloga, rad i postojanost*, *Šumadija i Pobratim*. Velika loža Jugoslavije bila je članica francuske Velike lože Orijeanta.

Srpske lože članice Velike lože Jugoslavije vodile su intenzivnu velikosrpsku politiku, a hrvatske lože su imale duhovnu, globalističku i humanističku strategiju. Svi su oni ipak djelovali antikatolički, antireligiozno, gnostički i okultistički. Izdavali su masonski časopis *Šestar* koji je vrvio antiklerikalnim, antihrvatskim, ezoterijskim i sotonističkim sadržajima, a njegov osnivač je bio Adolf Mihalić. Kao pandan takvih hrvatskih loža 1927. godine osnovana je simbolička velika loža *Libertas* s velikim mešтром Veljkom Tomićem. Ona je okupila lože *Amicitija*, *Ljubav prema bližnjem*, *Prometej* i ostale »divlje« lože. Međutim, loža *Libertas* koja je, za razliku od hrvatskih loža koje su bile članice Velike lože Jugoslavije, prihvaćala postojanje hrvatske nacije, nije nikada priznata od francuske Velike lože Orijeanta.

Židovi su u Kraljevini SHS imali tri lože: *Zagreb 1090* u Zagrebu sa sjedištem u zgradi Srpske banke u Jurišićevoj ulici, *Srbija 670* u Beogradu i *Sarajevo 1141* u Sarajevu. One su međusobno bile dobro povezane. Zanimljive su godine u nazivu koje su Židovi masoni stavljali iza imena loža, a o kojima je već bilo riječi. Simbol njihovih loža je bio *Ben Birt* (sinovi saveza), a bile su pod patronatom židovske Velike lože *Distrikt 11* u Carigradu. Te židovske lože bile su u veoma prijateljskim odnosima s Velikom ložom Jugoslavije. Osim toga, Židova je bilo u svim drugim ložama u Hrvatskoj, a najviše u loži *Prometej*.

Zanimljivo je da su se u srpskim i židovskim ložama nalazili vodeći predstavnici čitavog društva od političara, intelektualaca, umjetnika do gospodarstvenika i trgovaca, dok su u hrvatskim ložama prevladavali mahom intelektualci na vodećim funkcijama u državi. Bio je neznatni broj političara jer su hrvatski političari većinom bili u oporbi i masoneriju su

⁴⁸ Franjo Tuđman: *Hrvatska u monarhističkoj Jugoslaviji*, Knjiga prva, Hrvatska sveučilišna naklada, Zagreb, 1993., str. 135

počeli shvaćati kao paralelni sustav velikosrpske hegemonije. Zasigurno su najznačajniji koji su se u to vrijeme pokušali oduprijeti velikosrpskoj hegemoniji bili dr. Ante Pavelić na čelu Hrvatske stranke prava i Stjepan Radić na čelu Hrvatske republikanske seljačke stranke (kasnije Hrvatske seljačke stranke). Stjepan Radić je rođen u Trebarjevu 1871. godine, a Hrvatsku je vidio u zajedničkoj državi sa Srbijom, ali ne pod Srbijom. Uspio je mobilizirati gotovo 90% hrvatskog pučanstva koje mu je davalo bezrezervnu potporu. Radić je na masoneriju gledao izrazito negativno te je članovima svoje stranke zabranio učlanjenje u masonske lože, ali očito, kao ni svi veliki vođe, nije shvatio pravu snagu slobodnog zidarstva. Dok su se hrvatski političari sve više ujedinjavali u zajedničkoj borbi za ravnopravnost potlačenog hrvatskog naroda, slobodni zidari su zauzimali istaknuta mjesta u svim segmentima hrvatskog društva. Taj je njihov program obznanjen u masonskom glasilu *Šestar* koje se tiskalo u Dugoj ulici u Zagrebu u strogo ograničenom broju primjeraka, ali je jedan primjerak uvijek uspijevao ukrasti stanoviti Marko Hranilović, radnik u tiskari, i proslijediti ga Perčecu ili Paveliću. Tako su se masoni ubacili u sva moguća kulturna, sportska i umjetnička društva, Crveni križ, fakultete, knjižnice, čak i u crkvene općine koje potpuno odudaraju od masonske filozofije i religije.

Odnos kralja Aleksandra i njegove vlade s jugoslavenskim slobodnim zidarima bio je izuzetno dobar. Znatno broj njegovih ministara bili su članovi nekih jugoslavenskih masonskih loža. Gotovo su jednako disali, jednako mislili, ali pod budnim okom francuske vlade i francuskih i talijanskih slobodnih zidara, članova Velike lože Orijeanta. Nije nimalo čudno da se baš u Beogradu 1927. godine održao Međunarodni kongres slobodnih zidara. Na kongresu se, među ostalim, zacrtao put buduće kraljeve diktature koja je trebala ugušiti rastući hrvatski zahtjev za ravnopravnosti. Na tom putu stajao je 20. svibnja 1928. godine najveći hrvatski političar između dva svjetska rata, Stjepan Radić.

Kralj Aleksandar je uz potporu jugoslavenske masonerije 6. siječnja 1929. godine ukinuo Vidovdanski ustav, raspustio Narodnu skupštinu i počeo vladati apsolutistički. Na smrt je osudio dr. Antu Pavelića koji je pobjegao u emigraciju, a prema hrvatskim političarima počeo je žestoki teror. Tako su režimske snage, između ostalih, 19. veljače 1931. godine ubili poznatog hrvatskog znanstvenika, povjesničara i sveučilišnog profesora Milana Šufflayja, što je osudila čitava nemasonska Europa, ali to ni najmanje nije uzdrimalo kraljev položaj. Dapače, srbizacija prečanske Jugoslavije nastavljena je još većim intenzitetom. Tako se srpski svetac Sveti Savo, Sava Nemanjić, koji je prvi iz kraljevske obitelji Nemanjić prešao iz rimokatoličke na pravoslavnu vjeru, uveo kao »patron« u sve osnovne škole. Veličanjem Svetog Save u osnovnim školama veličala se i srpska vojska i četnički odredi, a srpski nacionalizam poistovjećivao se s brigom za očuvanje Jugoslavije.⁴⁹

U emigraciji se 1930. godine osniva Hrvatski oslobodilački pokret *Ustaša* na čelu s dr. Pavelićem, dr. Andrijom Artukovićem, dr. Mladenom Lorkovićem, dr. Stjepanom Perićem i Eugenom Didom Kvaternikom, sinom proslavljenog vojskovođe Slavka Kvaternika koji će kasnije dobiti zadatak organizirati ubojstvo kralja Aleksandra koji je odgovoran za Radićevu smrt i za smrt ostalih hrvatskih domoljuba. Suradnja ustaškog pokreta s crnogorskim i albanskim separatistima bila je izrazito dobra, a najbolji je odnos bio s makedonskim nacionalnim pokretom VMRO. S VMRO je ustaški pokret dogovorio granice budućih država Hrvatske i Makedonije koje bi međusobno graničile na Sandžaku te je razrađen plan ubojstva kralja Aleksandra.

Međutim, još je netko želio kraljevu smrt. Nakon uspostavljanja diktature kralj Aleksandar odjednom se politički počeo približavati Hitlerovoj Njemačkoj i Mussolinijevoj

⁴⁹ Franjo Tuđman: *Hrvatska u monarhističkoj Jugoslaviji*, Knjiga druga, Hrvatska sveučilišna naklada, Zagreb, 1993., str. 23

Italiji što je izazvalo pravi šok u Francuskoj koja je s Jugoslavijom još 1927. godine imala potpisan ugovor o »vječnom prijateljstvu«. Šok je bio još veći u europskoj masoneriji, prema kasnijem iskazu masona Ivana Meštrovića (hrvatskog kipara kojem je kralj Aleksandar osobno priznao da je također mason), budući da masoni na vlasti nisu htjeli kralja koji nije mason. Glavni organizatori tog mogućeg masonskog atentata bili su, prema pisanju nekih europskih časopisa, budući čehoslovački predsjednik Edvard Beneš i Jan Masaryk, sin proslavljenog masona Tomaša Masaryka, a Ustaški pokret i VMRO su samo poslužili svrsi. Simptomatično je što dolaskom kralja Aleksandra u Marseilles u listopadu 1934. godine mjere sigurnosti nisu bile ni približno onakve kakve bi trebale biti prilikom dolaska stranog državnika, upravo onakve kakve su bile i u Sarajevu 1914. godine.

Činjenica je da je Eugen Dido Kvaternik bio glavni organizator ubojstva i da je kralja Aleksandra ubio pripadnik VMRO-a Vlado Georgijev Černozemski (Veličko). Druga skupina, Zvonimir Pospišil i Mijo Kralj, čekala je kralja u Parizu ako prvi atentat ne uspije. Indikativno je da su svi imali lažne čehoslovačke putovnice. Postoji tvrdnja da je na zahtjev Mussolinija, zbog Aleksandrovog okretanja u politici prema Italiji, četiri dana prije Pavelić odustao od ubojstva i o tome obavijestio Kvaternika koji je već bio u Francuskoj (prema pisanju Vladete Miličevića 1959., Ilije Jukića 1965. i Mihajla Marića 1972. godine). Tako je ubojstvo i dalje ostalo pod velom tajne, a za njega je od Društva naroda (masonske filijale) zbog nehata optužena samo Mađarska jer je nju bilo najjednostavnije optužiti bez nekih većih političkih posljedica, a i dalje će za ubojstvo kralja Aleksandra postojati sumnja na dvije potpuno različite političke opcije. Možda je sve puno jednostavnije ako se može povjerovati u izvješće njemačke obavještajne službe u kojemu se tvrdi da je i sam Eugen Dido Kvaternik bio mason i pripadao jednoj loži pod zaštitom Velike lože *Libertas*⁵⁰.

Hrvatska tragedija Drugog svjetskog rata

Razdoblje prije Drugog svjetskog rata u Hrvatskoj su obilježila dva čovjeka. Jedan je bio dr. Vlatko Maček, nasljednik ubijenog Radića na čelu Hrvatske seljačke stranke. Budući da je HSS uživala bezrezervnu podršku hrvatskog naroda, a knez Pavle se negativno odnosio prema masonstvu, glavnom kočničaru stvaranja hrvatske države, ukazala se realna mogućnost da Hrvatska konačno zaokruži svoje povijesne granice i kao samostalna banovina privremeno ostane u sastavu Kraljevine Jugoslavije. Na iscrpnim pregovorima između predsjednika vlade Dragiše Cvetkovića i dr. Vlatka Mačeka 1939. godine stvoren je okvir za formiranje Banovine Hrvatske na teritoriju od 65 456 kvadratnih kilometara. Izvan Banovine ostali su povijesni teritoriji trojednice hrvatskih zemalja, kotarevi Sremska Mitrovica, Ruma, Irig, Stara Pazova, Zemun, Dvor i Boka Kotorska. Granice međutim nisu bile definitivne jer je još ovisilo hoće li Bosna i Vojvodina biti posebne jedinice ili će se pučanstvo na tim područjima plebiscitom izjašnjavati koji dijelovi žele u Banovinu Hrvatsku, a koji ostati u budućoj srpskoj državi koja bi se zvala »Srpske Zemlje«. Maček je, kao i većina hrvatskih političara, prihvaćao Bosnu kao zasebnu autonomnu jedinicu, za razliku od srpskih političara koji su bezuvjetno tražili podjelu Bosne, jer je vjerovao da će se pretežito muslimansko-hrvatska Bosna više oslanjati na Banovinu Hrvatsku nego na Srpske Zemlje. Za bana Banovine Hrvatske imenovan je mason Ivan Šubašić što je kao kompromisno rješenje jasno označavalo da je dio masonstva prihvaćao hrvatsku naciju, iako katolicizam vrlo rijetko. Rezultat takvog dogovora je formiranje vlade Cvetković - Maček koja je 6. ožujka 1941. godine pristupila

⁵⁰ Ivan Mužić: *Masonstvo u Hrvata*, Knjigotisak, Split, 2001., str. 269

Trojnom paktu da se izbjegne rat, a Hitlerovoj Njemačkoj omogući transport oružane sile na jug prema Grčkoj.

Dr. Maček je bio neupitni politički vođa hrvatskog naroda uoči Drugog svjetskog rata, a još veći vođa, duhovni autoritet i moralna vertikala hrvatskog društva bio je nadbiskup Alojzije Stepinac. Nadbiskup Stepinac vrlo je rano uočio sve opasnosti masonerije za hrvatski narod, nemoral, bogohuljenje, sotonizam i liberalizam koji se nameće u tisku koji je, gotovo čitav, bio u masonskim rukama. Nadbiskup Stepinac nije se bojao za sudbinu hrvatskog naroda ako ostane vjeran Katoličkoj crkvi jer je samo tako mogao izdržati masonsko-pravoslavnu i antikatoličku politiku kakva je postojala u Kraljevini Jugoslaviji. Najveću opasnost vidio je u širenju boljševizma jer je vjerovao da je on plod židovsko-masonskog braka, a najveće kritike upućivao je Ministarstvu prosvjete koje je smatrao filijalom srpske masonerije te na dnevni masonski list *Novosti* koji je vodio izrazito antikatoličku i antihrvatsku politiku. Iako je nadbiskup Stepinac židovsku elitu smatrao glavnim ideolozima masonstva, to mu nije smetalo da za vrijeme Drugog svjetskog rata javno osudi fašizam, a uz papu Pija XII. bude najveći zaštitnik i spasitelj Židova, što je 13. listopada 1946. godine potvrdio Louis S. Breier, predsjednik američkih Židova i ravnatelj Američkog židovskog komiteta⁵¹.

U režiji svjetske masonerije, na čelu s vodećim masonom, predsjednikom vlade Velike Britanije Winstonom Churchillom, 27. ožujka 1941. godine izvršen je državni udar u Kraljevini Jugoslaviji predvođen generalom Dušanom Simovićem, a za vrhovnog državnog poglavara proglašen je malodobni kralj Petar II. Karađorđević. Na taj način Jugoslavija je istupila iz Trojnog pakta, potpuno nespremna ušla u rat s Njemačkom, a za žrtve rata, posebno hrvatske, nikoga nije bilo briga, one su samo statistički podatak. Prema pisanju engleskog pisca Lidla Harta, Churchill je postao velik samo zato što je znao za život jednog Engleza žrtvovati čitave narode.

Slavko Kvaternik je u ime poglavnika dr. Ante Pavelića 10. travnja 1941. godine proglasio Nezavisnu Državu Hrvatsku. Država je proglašena na opće oduševljenje hrvatskog naroda koji nije slutio da će ona, kao marionetska država nacističkih i fašističkih sila, biti osuđena kao država gubitnica u ratu u kojemu je hrvatski narod doživio svoju »Golgotu«. To je bila prva hrvatska država nakon 1102. godine. Vlatko Maček je istog dana potpisao proglas da se hrvatski narod na svom povijesnom području pokori vladi Nezavisne Države Hrvatske, a članovi HSS-a iskreno surađuju s novom vlašću.

Masonske lože koje su radile pod zaštitom Velike lože Jugoslavije prestale su sa svojim radom, a sve svoje arhive poslale su u Beograd. Sve »divlje« lože koje su radile pod zaštitom Velike lože *Libertas* dale su se na raspolaganje poglavniku dr. Anti Paveliću uz obrazloženje da su vodile nacionalnu hrvatsku politiku i da se u njima stalno osjećao hrvatski nacionalni naboj. Bez obzira na iskazanu vjernost lože *Libertas* (ili je to bila samo taktika), vlada NDH zabranila je rad svim masonskim ložama te je u studenom 1941. godine uhićeno četrdesetak slobodnih zidara. Odvedeni su u logor u Staru Gradišku (prema vjerodostojnim podacima nitko nije ubijen, nego su u travnju 1942. godine pušteni kućama). Dio slobodnih zidara je prestao s javnim masonskim djelovanjem u NDH, ali je slobodno javno nastupao čak i dio jugoslavenskih i unitarističkih snaga (Grga Novak, Gustav Krklec, Antun Barac). Većina ih je napustila zemlju (kipar Ivan Meštrović otišao je u Švicarsku) ili se priključila Titovim partizanima gdje su zauzimali visoke funkcije u komunističkoj hijerarhiji⁵².

⁵¹ Vinko Nikolić: *Stepinac mu je ime*, Knjižica hrvatske revije, München-Barcelona, 1978., str. 418 i Ljubica Štefan: *Stepinac i Židovi*, Croatiaprojekt, Zagreb, 1998., str. 153

⁵² Ivan Mužić: *Masonstvo u Hrvata*, Knjigotisak, Split, 2001., str. 343

Ostaje velika nepoznanica koliko se hrvatskih masona infiltriralo u ustaški pokret. Ako je i Eugen Dido Kvaternik bio mason, postoji mogućnost da je dr. Ante Pavelić bio okružen hrvatskim masonstvom. Nepobitno je da se u neuspješnom puču pod vodstvom M. Lorkovića i A. Vokića u listopadu 1944. godine željelo razoružati ustašku vojsku, smijeniti Pavelića, a na čelo NDH dovesti HSS s Vlatkom Mačekom. Takva NDH napustila bi Trojni pakt i pristupila Saveznicima što bi NDH poslije rata svrstalo među države pobjednice, a hrvatski narod bi izbjegao Bleiburšku tragediju. Poznato je da su masoni u Titovim partizanima saznali za pokušaj organiziranja tog puča u ustaškom pokretu. Titu, komunističkim ideolozima i europskom masonstvu nikako nije odgovaralo da NDH prijeđe na pobjedničku stranu te su o namjeri puča upoznali Gestapo. Poglavnik dr. Pavelić je, nakon što je od Gestapa dobio pravodobne informacije (posredno od Josipa Broza) spriječio puč, a hrvatski narod doživio nezapamćenu tragediju poraženog naroda.

Nakon što je Hitlerova Njemačka 22. lipnja 1941. godine napala Sovjetski Savez, isti dan su hrvatski komunisti na čelu s Vladom Janjićem Capom u selu Žabno kraj Siska osnovali prvi partizanski odred, a KPJ je javno osudila fašizam u Njemačkoj. Postavlja se hipotetsko i praktičko pitanje: što bi se na prostorima Jugoslavije dogodilo da je pakt između Njemačke i Sovjetskog Saveza, potpisan u kolovozu 1939. godine, kojim su Hitler i Staljin podijelili interesne sfere u istočnoj Europi, ostao na snazi tijekom čitavog Drugog svjetskog rata i da Njemačka i Sovjetski Savez nisu zaratili? Titovi partizani najvjerojatnije ne bi digli oružanu pobunu protiv svojih saveznika fašista s kojima je njihov vođa Staljin imao prijateljski odnos i potpisan sporazum, dalje bi »čučali« u svojem spokoju, a na čelu antifašizma bio bi netko drugi. Antifašizam su u Hrvatskoj ionako vodile neke druge snage, a ne šaćica Titovih komunista koja je vješto manipulirala antifašističkim borbama i stala na njihovo čelo, a 1944. godine, šest mjeseci prije kraja rata u Hrvatskoj, kada su se njemačke snage povukle iz Srbije, u svoje redove primila preko sto tisuća četnika koji su do kraja rata pozauzimali istaknute položaje u partizanskoj vojsci. Zato je apsurdno poistovjećivati antifašizam i komunizam između kojih je u slobodnoj Hrvatskoj ponovo stavljen znak jednakosti.

Nimalo ne čudi kako istaknuti slobodni zidar i britanski agent, najveći zločinac nad hrvatskim narodom, svjetski komunistički lider Josip Broz Tito, koji se prema nekim kriterijima, svrstava na sedmo ili osmo mjesto najvećih svjetskih diktatora, u novije vrijeme ponovo postaje svetinja, najpopularniji brend, roba koja se traži. O njemu se govori kao o najvećem hrvatskom državniku, čovjekoljupcu i mirotvorcu. U režiji »vladara svijeta« sve je moguće, tako i čovjek koji isključivo zaslužuje sablazan i osudu postaje prihvaćen. »Titova biografija izaziva strah«, istaknula je Đurđica Ivanišević Lieb. Ne samo da je kontradiktorna, nego je i zastrašujuća. Ne zna se točan datum njegova rođenja, ne zna se tko je on uopće, je li stvarno Josip Broz iz živopisnog gradića Kumrovca? Nepojmljivo je kako za života Tito nije nikada posjećivao svoj grad, svoju obitelj, kao da nije htio da se otkrije njegov pravi identitet. Ono što se zna je da je ostavio dvije žene u sovjetskim zatvorima bez obzira na djecu za koju nikad nije ni pitao, da je kao mason bio višestruki agent i nekoliko dana ranije Staljina je obavijestio o Hitlerovom napadu na Sovjetski Savez, da je bio sudionik Španjolskog građanskog rata i da su ga na Bombaškom procesu spasili masoni na čelu sa sucem Bakarićem (ocem Vladimira Bakarića). Među mnoštvom različitih Titovih životopisa možda je najzanimljiviji Jokićev u kojem se tvrdi da je Tito u stvari Josip Ambroz koji je rođen u izvanbračnoj zajednici poljske grofice i mađarskog Židova te je bio podnarednik i obavještajac u austrougarskoj vojsci i radio u Pečuhu. Nakon što je, kao izraziti ženskar, u Petrovaradinu silovao nekoliko djevojaka, za što se u austrougarskoj vojsci kažnjavalo smrću, Austrougarska Monarhija, koja je ipak štitila svoje obavještajce, promijenila mu je identitet i prezime u Broz, prema mladiću koji je umro 1913. godine, i poslala ga na ruski front.

Kako god se Tito stvarno zvao i tko je uopće bio nije toliko bitno jer su nedvojbene njegove zločine koje je osobno naredio nakon završetka rata, među kojima svakako valja spomenuti Bleiburšku tragediju te uhićenje i suđenje nadbiskupu Alojziju Stepincu za koje je izravno odgovoran. Na Križnom putu, klanici hrvatskog naroda, do Bleiburga, pretežito kod Dravograda, pobijeno je oko sedamdeset tisuća Hrvata. Sramotnom prijevaram, potpisom hrvatskog generala Ive Herenčića 15. svibnja 1945. godine, predalo se britanskom brigadiru Scottu i partizanskim zločincima, generalu Kostu Nađu i komesaru Milanu Basti, 95 100 pripadnika oružanih snaga Hrvatske uz dvostruko toliko civila čija je sudbina bila zapečaćena likvidacijom i monstruoznim zločinima. Nakon predaje hrvatskih vojnika i civila na Bleiburgu po hitnom postupku likvidirano je trideset tisuća Hrvata, a na »marševima smrti« stradalo je oko sto dvadeset i pet tisuća osoba. Ukupna procjena stradalih hrvatskih bleiburških žrtava procjenjuje se na 245 000 do 295 000 ljudi. Sve se odigralo u režiji britanskog masonstva na čelu s Winstonom Churchillom, lordom Aldingtonom i izravnim nalogodavcem, britanskim ministrom zaduženim za Sredozemlje, Haroldom MacMillanom, koji je kasnije postao i britanski predsjednik vlade. Dokumenti s pokolja nad Hrvatima koji su sačuvani u londonskom, washingtonskom i beogradskom arhivu još i danas nisu dostupni javnosti, a grof Tolstoy koji je o tom pokolju pisao u svojoj knjizi *Ministar i pokolji* 1986. godine osuđen je u Engleskoj za klevetu uz globu od dva milijuna i petsto tisuća funti, a knjiga je zabranjena i povučena iz prodaje.

Čovjek se, razmišljajući o mentalitetu hrvatskog naroda, ne može oteti dojmu da je neobično da hrvatski narod od tog stravičnog mirnodopskog pokolja nije pokušao nikada stvoriti mit, bar nacionalni, hrvatski, kao neki drugi narodi koji i od mnogo manjih tragedija stvaraju veliki svjetski mit.

Teško je uopće objasniti konstantnu patološku netrpeljivost engleskih, gotovo isključivo masonskih političara (čast izuzetcima poput bivše britanske premijerke Margaret Thatcher) prema Hrvatima kao narodu, što se vidjelo i u primjeru brigadira Scotta i njegovog nalogodavca, vjerojatno najvećeg zločinca kojega povijest poznaje, Winstona Churchilla, kod sramotnog izručenja obezglavljenih hrvatskih domoljuba povampirenoj komunističkoj hordi. Sagledavajući u povijest, taj engleski antagonizam prema katoličkom hrvatskom narodu postoji stoga što se hrvatski narod kao jedini narod u srednjoj Europi, na čelu s isusovačkim redom, uspio u potpunosti othrvati najezdi protestantizma sa sjevera Europe i, na žalost domaće masonerije, ostao vjeran Svetoj Stolici. Drugi je razlog sigurno taj što se Churchill svome bratu po masonstvu Josipu Brozu želio dodvoriti kako bi se ovaj, ako ne uspije plan povratka Petra Karadordevića za kralja i Ivana Šubašića za bana, otrgnuo od Staljinovih kandži, što je na kraju 1948. godine Broz i učinio.

Hrvate je svakako trebalo kazniti, ne samo zato što su hrvatske oružane snage u Drugom svjetskom ratu čvrsto držale južnu frontu i onemogućile saveznički Jadranski desant, zbog čega je britansko-američke snage preduhitrih Crvena armija došavši u pomoć Titovim partizanima i predodredila komunističko uređenje u poslijeratnoj Jugoslaviji, već i zbog nekih ranijih hrvatsko-engleskih sukoba. Podsjetit ću jedan: Burske ratove (prvi - 1880. - 1881. i drugi 1899. - 1902. godine), bolje rečeno »dijamantne ratove« u kojima su svjetski tirani, osvajači i imperatori Englezi u zločinu i krvi pokorili davno doseljene Bure na čiju su stranu stali hrvatski doseljenici (Hrvata je u Južnoafričkoj Republici oko deset tisuća). Tim krvoprolićem su si Englezi osigurali najveću žitnicu dijamanta na svijetu koju su ostvarili pod vodstvom kraljevske obitelji uz pomoć aphertheida i podaničke južnoafričke vlade te kasnije »novim svjetskim poretком« svjetskog masonstva.

Titova Jugoslavija – tamnica hrvatskog naroda

Suđenje nadbiskupu Alojziju Stepincu je isključivo »masonsko suđenje« jugoslavenskih masona koji su se infiltrirali u sam vrh Komunističke partije pod izravnom naredbom Josipa Broza. Jedini je »grieh« danas blaženog kardinala Stepinca bio taj što nije prihvaćao stvaranje hrvatske starokatoličke crkve koja bi bila odvojena od Vatikana, a uklanjanjem nadbiskupa Stepinca koji je imao bezrezervnu potporu hrvatskog naroda stvorili bi se preduvjeti za ostvarenje toga dugo priželjkivanog masonskog cilja. Osim vodećih masonskih političara u komunističkoj Jugoslaviji, Tita i Bakarića (prije rata zvanog »Svileni«, a poslije rata »Budha«), najzaslužniji u tom gnusnom činu bio je proslavljeni komunistički povjesničar i mason Viktor Novak koji je sam izradio montiranu optužnicu, dok je konačan tekst optužnice djelo tadašnjeg javnog tužitelja Hrvatske Jakova Blaževića.

Nakon stvaranja komunističke Jugoslavije, masonske lože su prestale djelovati jer više nije bilo potrebe za njihovim radom. Slobodni zidari zauzimali su vodeće položaje u Komunističkoj partiji, javnim medijima, izvršnoj vlasti, a poglavito u vanjskim poslovima. Oni su dočekali Jugoslaviju kakvu su desetljećima priželjkivali, anacionalnu s izrazitom srpskom hegemonijom. Razlika između Kraljevine Jugoslavije i komunističke Jugoslavije bila je samo to što je u Kraljevini postojala naglašena nacionalna oporba, poglavito hrvatska, koja se opirala velikosrpskom režimu. Dio medija koji nije bio u masonskim rukama bio je veoma kritičan prema vladi i režimu u Beogradu. U Titovoj Jugoslaviji komunistički režim nije dopuštao ni najmanju iskru hrvatske nacionalne svijesti i na sam spomen nove nepravde nad hrvatskim narodom završavalo se u komunističkim zatvorima. U takvoj državi potreba za organiziranim masonstvom nije postojala. Jedina luč koja je konstantno bila potpora i utjeha većini ugnjetavanog hrvatskog naroda je Katolička crkva koja je ostala »kost u grlu« komunističkoj eliti koja je učestalim optužbama i progonima katoličkog svećenstva i Crkve odrađivala posao jugoslavenskog masonstva.

Vjenceslav Cencić u *Masoneriji* objavljenoj u *Slobodnom tjedniku* 25. rujna 1996. godine navodi kako su pripadnici vodeće komunističke elite (Josip Broz Tito, Edvard Kardelj, Vladimir Bakarić i mnogi drugi) bili slobodni zidari. Aleksandar Ranković, prema istoj tvrdnji, nije smijenjen zato što je navodno prisluškiavao Tita kako se javnosti prikazalo, već stoga što je javno u svojoj službi iznio da Jugoslavijom vladaju slobodni zidari.

Povezanost svjetskog masonstva i komunističke Jugoslavije možda se najviše osjetila kod stvaranja čuvenog Pokreta nesvrstanosti i suradnjom svjetskog masonstva sa zloglasnom UDBA-om prilikom likvidacije mnogobrojnih hrvatskih domoljuba diljem Europe i Amerike. Interesantan je bio Pokret nesvrstanosti kojeg su osnovali masonski podanici Tito, Nehru i Naser (obratimo pozornost na države u kojima su bili predsjednici: Jugoslaviju, Indiju i Egipat) koji se borio za izvanblokovsku podjelu svijeta i žestoko se odupirao svjetskom globalizmu i imperijalizmu. Zar je bilo baš tako? Krstareći na svom Galebu po svim morima svijeta uz dvjestotinjak članova posade i podanika, Tito je za taj pokret pridobivao potporu raznoraznih zemalja, zemalja »opasnih namjera«, zemalja sirovog komunističkog režima, zemalja koje su svojom militantnom politikom prijetile »vladarima svijeta« i »novom svjetskom poretku«. Netko je te zemlje trebao okupiti, staviti ih pod međunarodnu kontrolu, a pomoću »pravedne« svjetske organizacije koja se borila za dostojanstvo nesvrstanih zemalja odvojiti ih od apsolutnog utjecaja tada najveće nuklearne sile svijeta, Sovjetskog Saveza. Zato nije čudno što je tvorac tog pokreta bio baš Josip Broz Tito, a prva se konferencija nesvrstanih zemalja održala 1961. godine u Beogradu i što je jedan od najvećih svjetskih despota i diktatora postao u svijetu tako popularan državnik. Postao je gotovo svjetski miljenik jer dobrog suradnika i izvršitelja »vladari svijeta« ne zaboravljaju nagraditi. Danas,

kada su karte drugačije raspoređene, kada je definitivno uspostavljen »novi svjetski poredak«, kome više treba Pokret nesvrstanosti (zar još uvijek postoji?).

Suradnja OZNA-e, UDBA-e, SDB-a i KOS-a sa slobodnim zidarima iz svjetskih masonskih središta bila je neupitna. Poglavitno je bila izrazita prilikom likvidacija stotina hrvatskih emigranata i domoljuba diljem svijeta. Te egzekucije su se povećale nakon gušenja Hrvatskog proljeća 1971. godine, a najveća opasnost za hrvatske domoljube bili su razni provokatori i špijuni koji su se po nalogu UDBA-e uvukli u njihove redove. Hrvatski emigranti najveću su zaštitu od UDBA-inih plaćenika imali u Njemačkoj do 1978. godine, dok jugoslavenska vlada nije tražila od njemačkih vlasti njihovo izručenje u zamjenu za pripadnike zločinačke organizacije Baader-Meinhof koji su do tada slobodno prijateljevali s komunističkom vlašću u Jugoslaviji.

Medu žrtvama komunističko-masonske likvidacije svakako se treba podsjetiti hrvatskog velikana Brune Bušića, književnika, povjesničara i novinara, a nadalje hrvatskog revolucionara i borca za stvaranje hrvatske države. Bušić je rođen u Vinjanima Donjim kraj Imotskog 6. listopada 1939. godine, a već je s osamnaest godina bio osuđivan od komunističkih vlasti te mu je zabranjeno daljnje školovanje u Jugoslaviji zbog izjave kako je u staroj Jugoslaviji bilo više slobode u izricanju misli nego u ovoj te da je, ako je Srbiji priključena Vojvodina i Kosovo, Hrvatskoj trebala biti priključena Bosna i Hercegovina. Nakon što je Vrhovni sud poništio kaznu o daljnjem Bušićevom školovanju, on je 1964. godine završio studij filozofije i francuskog jezika u Splitu. Zaposlio se u Institutu za historiju radničkog pokreta Hrvatske u Zagrebu kojega je osnovao i vodio dr. Franjo Tuđman i tada je počela sudbinska i prijateljska veza ova dva najveća hrvatska čovjeka druge polovice 20. stoljeća. Nakon Hrvatskog proljeća i odležane zatvorske kazne, 1975. godine je s lažnom putovnicom pobjegao u Pariz gdje nastavlja sa svojim promidžbenim novinarskim radom, ali sada u svim glasilima hrvatske emigracije, uporno upozoravajući svjetsku javnost na najveći hrvatski problem, želju hrvatskog naroda za neovisnošću. Ubijen je 16. listopada 1978. godine u ulici Belleville u Parizu, a na sahranu je došlo oko tisuću i dvjesto Hrvata iz čitavog svijeta. Na obljetnicu njegove smrti 1999. godine njegovi su posmrtni ostatci uz najveće državne počasti pokopani na Mirogoju, u Dolini branitelja.

Treba spomenuti i likvidaciju šefa marketinga INA-e, Stjepana Đurekovića, koja je u zadnje vrijeme bar malo digla prašinu budući da je čitav proces pokrenuo njemački sud jer je prilikom likvidacije Stjepana Đurekovića 28. srpnja 1983. godine u Volfatshausenu nestao i njemački agent BND-a kodnog imena Adolf. Prema iskazu hrvatskog emigranta Tomislava Naletića, čitavu operaciju likvidacije vodili su načelnik Druge uprave SDB-a u Beogradu Ivan Lasić zajedno sa Stankom Čolakom i Josipom Perkovićem i uz blagoslov Stane Dolanca i Milke Planinc. Naletić tvrdi da ta trojica dobro znaju tko je bio fizički egzekutor zločina (pretpostavlja da je to bio Željko Ražnjatović Arkan ili Đorđe Božović Giška koji je poginuo u Domovinskom ratu na strani četničke vojske). Zanimljivo je da Josip Perković, za kojega njemačke vlasti traže izručenje od hrvatske države, i dalje zauzima najviše mjesto u hrvatskim obavještajnim službama i nije ga rijetko vidjeti kako s predsjednikom Stipom Mesićem šeće po Pantovčaku.

Pored poznatih jugoslavenskih masona koji su djelovali u Titovoj Jugoslaviji (kipar Ivan Meštrović, Ivo Andrić, dr. Viktor Novak, sveučilišni profesor iz Beograda, Vladimir Ribnikar, glavni urednik beogradske *Politike* i mnogi drugi), svakako treba spomenuti hrvatske masone koji su se okupljali u Jugoslavenskoj akademiji znanosti i umjetnosti, a potajice se, između ostalog, sastajali u gostionici Ralica u Podsusedu i u kavani Corzo u Zagrebu. To su, u prvom redu, veliki meštar dr. Marko Kostrenčić, dr. Marko Badalić, dr.

Mirko Dejanović, dr. Ivo Ivančević, dr. Nikola Fink, dr. Ivo Belin, dr. Natko Katičić, Radoslav Horvat i drugi⁵³.

U takvoj Jugoslaviji Velikosrbi nisu mirovali. Izradili su poznati *Memorandum SANU* 1986. godine i *Memorandum o kršenju ljudskih i građanskih prava srpskog naroda u Republici Hrvatskoj* koje je izradilo Ministarstvo za vanjske poslove Savezne Republike Jugoslavije i isti dokument uputilo na mnoge adrese diljem svijeta. Usporedbe radi, u Titovoj Jugoslaviji je 24,7% posto ukupnog broja Srba bilo u Savezu komunista, dok je Hrvata bilo 9,8%. Već iz tog podatka je vidljivo čija je to država bila, tko ju je smatrao svojom, a za koji narod je bila tamnica iz koje je valjalo pobjeći. To je bilo istovremeno kada su »vladari svijeta«, uz pomoć svojeg najvećeg protivnika Vatikana, srušili zadnju zapreku u uspostavi »novog svjetskog poretka«, komunizam koji nije opravdao svoje stvaranje da iskorijeni kršćansku vjeru iz duša ljudi. Tako je iskorišten trenutak i, ponajviše zaslugom dr. Franje Tuđmana, stvorena je samostalna hrvatska država u AVNOJ-evskim granicama kao neželjeno dijete »vladara svijeta« jer su tim činom poništene njihove odluke. Netko se usudio srušiti ono što su stvorili, neprirodnu tvorevinu Jugoslaviju. Zato je i veličanstvena hrvatska pobjeda u Domovinskom ratu njihov poraz!

⁵³ Ivan Mužić: *Masonstvo u Hrvata*, Knjigotisak, Split, 2001., str. 349, 350, 529, 530, 531

VIII. Piramida »vladara svijeta«

Okrugli stol

Dvadeseto stoljeće će čovječanstvo pamtiti po gotovo zastrašujućem tehnološkom napretku i međunarodnim ratovima širokih razmjera u kojima je pobijeno na milijune ljudi, a pamtit će se i po uspostavi »novog svjetskog poretka«. Hoće li on ostvariti glavni cilj svojih gospodara da svi segmenti društva čitavog čovječanstva budu u apsolutnoj kontroli svjetske elite nasuprot ostaloj podaničkoj bezličnoj ljudskoj masi, robotima čovječanstva, ovisit će o tome koliko mu se uopće zdrave snage mogu oduprijeti. Dvadeset i prvo stoljeće će dati konačan odgovor na pitanje hoće li čitav svijet definitivno biti podijeljen na vladare i podanike, bez ikakvog srednjeg sloja društva, bez nezavisnih država i nacija. Postoji li još neka snaga osim Katoličke crkve koja to može spriječiti? Je li to možda ujedinjeni arapski svijet, Kina ili probuđena Njemačka i Japan? Teško!

Kako su to postigli svjetski vladari? Komunistički je bio vješt svjetski eksperiment židovske elite u suradnji sa slobodnim zidarima i iluminatima, dok je liberalizam proizvod prvenstveno svjetskog masonstva u suradnji s iluminatima. Kasnije su njihove uloge nešto izmijenjene, majke su mijenjale svoja čeda, ali cilj je ostvaren. Pod plaštem liberalizma i naoko velikih globalnih prava i sloboda, svakom se čovjeku omogućuje da bira, da bude izabran, da odlučuje o svojoj sudbini, da mijenja svoje vlade i predsjednike, da vodi slobodan život u kojem će odbaciti sve moralne i kršćanske okove, punih usta demokracije i borbe za građanska prava ugroženih vrsta i skupina. Čovjek tako ispranog mozga nije ni svjestan da postaje robot svojih vladara i da u stvari baš ništa ne odlučuje sam jer je sve već ranije netko odlučio, a ono što treba je samo slijediti naputke »demokratskih« medija i umjesto svog zakržljalog mozga koristiti novi medijski mozak.

Organizacija koja je osnovana 1891. godine i kojoj je cilj da masonsko-židovska elita vlada čitavim čovječanstvom je Okrugli stol. Osnovali su ga u Londonu najbogatiji ljudi svijeta na čelu s tada jednim od najbogatijih ljudi, Cecilom Rhodesom, te ostalim najutjecajnijim ljudima: lordom Esherom, savjetnikom britanske kraljice Viktorije, najmoćnijim obiteljima Rothschild i Astor, ostalim bogatim dinastijama Payseur, Stead, Bret, Milner, Oppenheimer u Južnoj Africi i Rockefeller, Morgan i Hariman u SAD-u. Ova masonsko-iluminatna elita koja je već tada bila apsolutni gospodar na engleskom govornom području, računajući i sve britanske kolonije, postala je okosnica za kasnije stvaranje novih elitističkih organizacija (Kraljevski institut za međunarodne odnose RIIA u Velikoj Britaniji, Savjet za vanjske odnose CFR u SAD-u, Bilderberg grupa, Trilateralna komisija, itd.). Okrugli stol i danas koordinira rad svih elitističkih organizacija i slobodno možemo reći da se niti jedna svjetska kriza, ekonomska, energetska ili vojna, niti jedan oružani sukob većih razmjera nije dogodio bez umiješanosti i u organizaciji ove elite, odnosno gospodara svijeta.

Kao što su masoni i iluminati pomoću Društva pravednih nagovorili i pomogli da Karl Marx napiše svoj *Komunistički manifest* koji je trebao poslužiti kao demagoški eksperiment radničkom i sirotinjskom sloju društva, tako su financijski obilno pomagali revolucionare Listopadske revolucije u Rusiji kako bi se čim prije srušila dinastija Romanovih koja je u Rusiji zabranjivala njihov javni rad (Rothschild je po Jacobu Shifu poslao Trockom dvadeset milijuna dolara). Prema informacijama ruske emigracije, vode Listopadske revolucije su svi do jednog pripadali nekoj masonskoj loži, a preko 60% bili su Židovi. Svjetska masonerija

je uz pomoć Okruglog stola i sa židovskim cionistima sarajevskim atentatom prouzročila Prvi svjetski rat koji je u Europi imao za cilj srušiti katoličku dinastiju Habsburg i na razvalinama Austrougarske Monarhije prekrojiti kartu Europe. Istodobno je na Srednjem istoku trebalo demontirati Osmanlijsko Carstvo i stvoriti niz malih podaničkih država i osigurati britanski mandat u Palestini, budućoj umjetno stvorenoj državi Izrael.

Nakon sloma Centralnih sila versailleski poredak nacrtao je novu nepravednu kartu Europe, a glavni crtači karata bili su slobodni zidari: britanski i francuski predsjednici Loyd George i Georges Clemenceau te češkoslovački masonski političari i kasniji predsjednici umjetne tvorevine Čehoslovačke Republike Tomaš Garrigue Masaryk i Edvard Beneš. Stvorile su se pretpostavke za početak stvaranja »novog svjetskog poretka« osnivanjem Društva naroda. U Engleskoj je britanski kralj Juraj VI. postao veliki meštar *Middlesexa*, engleske ujedinjene Velike lože, a gotovo svi pripadnici Anglikanske crkve, svećenici, episkopi i arhiepiskopi postali su članovi masonskih loža. Na masonstvo se počelo gledati kao na polutajnu karitativnu i dobronamjernu ustanovu koja je u službi običnog čovjeka tako da se javno obznanilo kako je čitava kraljevska obitelj u članstvu pojedinih loža. Prema pisanju masonskog pisca Paula Naudona u Engleskoj je nastala »simbioza između masonskog duha i britanskog načina mišljenja«.

Okrugli stol i britanska masonerija 1920. godine osnivaju »nevladinu i neprofitabilnu« organizaciju koja predstavlja prvu organiziranu kontrolu »vladara svijeta« nad ostatkom svijeta, Kraljevski institut za međunarodne odnose (Royal Institute of International Affairs, RIIA) čiji su najeminentniji članovi Hrvatima jako poznati, lord Carrington, lord Owen i tajnik NATO-a George Robertson te suradnik Instituta, hrvatski kozmopolit Krsto Cvijić. Godinu dana poslije osniva se u SAD-u sestrinska organizacija Savjet za vanjske veze (Council on Foreign Relations, CFR), također kao nestranačka organizacija koja će privatnim osobama u SAD-u omogućavati da se bave politikom. Osnivali su je Rockefelleri i obitelj Pratt, J. P. Morgan i M. House. Najpoznatiji članovi organizacije koja danas ima više od četiri tisuće članova, većinom bivših predsjednika, najbogatijih poduzetnika, vlasnika medija, senatora, kongresmena itd. su: Bill Clinton, George Bush, bivši američki ambasador u Beogradu Warren Zimmermann, Henry Kissinger, George Soros, šef CIA-e John Deutch, Cyrus Vance, Richard Holbrook, Madeline Albright, Warren Christopher, Leighton Smith, Peter Peterson (najdulje je bio na čelu te organizacije) i mnogi drugi.

Nevidljiva svjetska vlada – Bilderberg

Drugi svjetski rat bio je samo prirodni tijek daljnje kontrole svjetskih događanja i jačanja utjecaja svjetskih gospodara. Obje strane vidjele su rješenje u ratu. Militantni Trojni pakt želio je pravedniju raspodjelu zemljopisnog teritorija i ekonomskog utjecaja u svijetu, a »vladari svijeta« su željeli srušiti posljednja uporišta svjetske hegemonije koju ne kontroliraju. Hitler je Anschlussom 11. ožujka 1938. ujedinio njemačke zemlje i od Zapada zatražio povratak Sudetske oblasti u sastav njemačke države koju je Čehoslovačka dobila Versailleskim ugovorom nakon Prvog svjetskog rata. Nakon što je Njemačka osvojila Sudete i raskomadana Čehoslovačka prestajala postojati, sličan zahtjev je 24. ožujka 1939. godine Hitler uputio Poljskoj. Tako je sve počelo. Koliko su dva totalitaristička sustava (komunizam i nacizam) bliska, ali veoma različita u očima svjetskih vladara, vidjelo se u potpisivanju pakta Hitler - Staljin od 19. do 23. kolovoza 1939. godine kada su dva diktatora podijelila interesne sfere u istočnoj Europi. Sovjetski Savez je, nakon tog sporazuma, uz

blagonaklonost svjetskih vladara zauzeo baltičke zemlje i pola Poljske, napao Finsku, a od Rumunjske iznudio Besarabiju i Bukoviju.

Nameće se nekoliko pitanja. Prema svim vojnim analitičarima, Hitler je 1938. godine bio apsolutno nespreman za rat. Prilikom napada na Čehoslovačku vrlo lako bi ga porazile Francuska (koja je tada imala najjaču vojsku u Europi) i Velika Britanija (s najbrojnijom avijacijom) uz pomoć Čehoslovačke. Očito je da je rat trebao nekom drugom kako bi se stvorio konačan dojam o pravednicima i zločincima, gdje će zločinci vječno biti posuti pepelom i saginjati svoje glave, dok će pravednicima poput »svetih krava« biti sve dozvoljeno. Ako već saveznici nisu htjeli na vrijeme ušutkati Hitlera, zašto je čehoslovački predsjednik Beneš, uvaženi član svjetske masonerije, Hitleru prijetio kao i ovaj njemu? Očito je da je Čehoslovačka trebala biti privremeno žrtvovana planski kako bi nakon rata mirne duše Beneš iz Sudeta protjerao više od tri milijuna domicilnog njemačkog pučanstva. To je samo primjer, detalj.

Na Jalti su u veljači 1945. godine Roosevelt, Churchill i Staljin uz dirigentsku palicu »vladara svijeta« sašili zemljopisne granice novih država i novih utjecaja. Preskočena je najveća prepreka u uspostavi »novog svjetskog poretka«. Odmah poslije rata osnovan je UN kao organizacija koja će svojom internacionalnom politikom osiguravati mir u svijetu, a u stvari je široka javna institucija preko koje »vladari svijeta« odlučuju o miru i ratu, kroje sudbinu svijeta i uz čiju pomoć će »novi svjetski poredak« za nekoliko desetljeća u potpunosti biti primijenjen na sve razvlašćene države i »bezimene« narode.

»Nevidljiva svjetska vlada«, kako se obično zove Bilderberg grupa, osnovana je 29. svibnja 1954. godine. Prvi osnivački sastanak održan je u Oosterbeeku u Nizozemskoj, u hotelu Bilderberg. Prvi predsjedavajući je bio princ Bernhard, muž nizozemske kraljice Julijane. Hotel i grupa nose ime utjelovljenog Sotone Bila (Bela), božanstva sunca, sina Semiramide i Nimroda. Grupa ima oko osamdeset članova, a sastaju se jednom godišnje uz svekoliko osiguranje, većinom u jednom od mnogobrojnih dvoraca prvog čovjeka iluminata, Rothschilda, ili nekom od dvoraca Rockefellera. Grupa najmoćnijih ljudi svijeta osnovana je (koje li ironije) zbog zabrinutosti za svjetsku ekonomiju i političku situaciju u Europi i Americi. Ima stalni komitet od trideset i devet članova koje postavljaju najmoćniji, pretežito Rothschild i Rockefeller, i koji se rotiraju svake godine. Svi predsjednički kandidati u SAD-u i kandidati za premijera u Velikoj Britaniji (izuzev bivše premijerke Margaret Thatcher koja se usprotivila ujedinjenju Europe i zato je smijenjena) su članovi Bilderberg grupe, tako da je za svjetske moćnike potpuno nevažno koji će kandidat pobijediti. Među poznatije bivše i sadašnje članove Bilderberg grupe treba istaknuti Petera lorda Carringtona, bivšeg Generalnog sekretara NATO-a i rodbinski povezanog s obitelji Rothschild, bivšeg njemačkog predsjednika Waltera Scheela, vlasnika Fiata, pokojnog Giovannija Agnellija, bivšeg austrijskog ministra Petera Jankoviča, lorda Rolla od Ipsdena, predsjednika S. G. Warburg grupe, svjetskog manipulatora i multimilijardera Georga Sorosa, Henryja Kissingera, Carla Bildta, Richarda Holbrookea, Williama Perryja, Thorvalda Stoltenberga i mnoge druge⁵⁴.

Trilateralna komisija

»Vladari svijeta« su osnivanjem polutajne Trilateralne komisije pod svoju kontrolu, osim lidera Amerike i Europe okupili i najmoćnije i najbogatije ljude Japana (Trilateralala). S tri zemljopisna područja u sastavu Trilaterale bilo je sto članova, dok danas, kada je

⁵⁴ Semir Osmanagić: *Piramida moći na Planeti*, Bilderberg, <http://www.alternativnahistorija.com/AH3.htm>

Trilateralala proširena na gotovo čitav svijet (Kina, Hong Kong, Koreja, Australija, Meksiko i dr.) broj članova iznosi tristo i pedeset. Na čelu ove asocijacije je David Rockefeller, a mandat članovima koje bira Rockefeller traje tri godine. Ostali poznatiji članovi su bili ili još jesu: Robin Cook, Zbignew Brzezinski, David Owen, Cyrus Vance, Richard Holbrook, Thorvald Stoltenberg, Jimmy Carter, Warren Christopher, Bjorn Svedberg (Ericsson), Minoru Makihara (Mitsubishi), Robert Haas (Levi Strauss), Marko Voljc (Nova ljubljanska banka) i drugi⁵⁵. Kada na ovom popisu vidimo predsjednika Nove ljubljanske banke potpuno nam je jasna sudbina hrvatskih štediša stare Ljubljanske banke i njeno bezočno preuzimanje niza banaka s prostora država bivše Jugoslavije koje zamalo nije zadesilo i Hrvatsku.

Osim ovih službenih organizacija »vladara svijeta« postoji niz drugih »društava kćeri« kojima vladari upravljaju svijetom te tisuće naoko nevinih organizacija koje su prva prenosnica s običnog manipuliranog puka na podanike višeg stupnja organiziranosti. Jedna od eminentnih udruženja jurišnika »vladara svijeta« je svakako Lubanja i kosti (Skull and Bones), najstarije studentsko društvo u prestižnom sveučilištu Yale koje je osnovao William Huntigton Russell 1832. godine. Odabranici se biraju među »najuspješnijim« studentima, svake godine petnaest novih članova, s time da ih je ukupan broj manji od 1% ukupne populacije. Njihovi obredi nedvojbeno podsjećaju na rituale njihovih stvoritelja, masona i iluminata, a prema nekim pričama u njihovom je posjedu lubanja indijanskog poglavice Geronima. Vjerojatno ne treba ni podsjećati da se iz ovog mračnog studentskog bratstva mahom regrutiraju američki predsjednici, kao što je bio slučaj 2004. godine kada su George W. Bush (jedan od lošijih studenata) i njegov protukandidat John Kerry bili članovi toga masonskog bratstva. Zbog eminentnosti i stroge malobrojne odabranosti danas je živućih članova Lubanja i kosti manje od petsto.

Medu značajnijim »društvima kćerima« svjetskog masonstva treba ubrojiti i Rotary klubove čije je prvo osnivanje bilo 23. veljače 1905. godine u Chicagu. I danas je središte toga kluba koji se nevino brine o svojoj društvenoj zajednici i sveopćem boljitku čovječanstva pod mottom »služba iznad sebe« u Chicagu, dok je generalno tajništvo za Europu u Zürichu. Većina članova rotarstva nije ni svjesna svoga motta jer su u tom klubu poglavito iz sebeljublja, svog društvenog probitka, a dio i zbog svoje »bلاžene prostodušnosti«. Danas je tih nevinih slugana svjetske masonerije oko milijun i dvjesto tisuća u više od trideset tisuća klubova diljem svijeta. U Austrougarskoj Monarhiji kada su i osnovani prvi klubovi na ovim našim prostorima, Česi su bili njihovi najvatreniji zagovornici te su prenijeli rotarstvo na prostore bivše Jugoslavije. Sličan klub Rotaryju svakako je Lions klub s istovjetnim i jedinim stvarnim ciljevima. Tu je još Inner klub, klub žena rotarijanaca i mnogi drugi.

»Vladari svijeta« gotovo su uništili svoje »čedo«, komunizam, u suradnji s Vatikanom (poglavito nakon Drugog vatikanskog koncila 1962. godine kada je suradnja na rušenju komunizma bila očita). »Novi svjetski poredak« mogao se uspostaviti pod milozvučnim imenom »globalizacija«. Komunizam je svojim stvoriteljima dao neke jasne odgovore, na primjer o načinu funkcioniranja države u kojoj je uništen srednji sloj društva, a ona je podijeljena na vladajuću partijsku elitu i obezglavljenju radničku klasu, načinu uništenja čovjeka kao kršćanskog, duhovnog bića, uvođenju militantne strahovlade i njenom utjecaju na obespravljenog malog čovjeka i drugo.

Nakon eksperimenta komunizma masonska elita trebala je masovno i bivše zemlje komunizma uključiti u svoje projekte, udruženja i institucije. Osim već spomenutih udruženja »vladara svijeta« treba dodati i mnogobrojna manjeg ranga kojima je jedini cilj kako privući

⁵⁵ Semir Osmanagić: *Piramida moći na planeti*, Trilateralna komisija, <http://www.alternativnahistorija.com/AH3.htm>

što više pristaša, demokratskih globalista koji će vjerno ispunjavati svaki zadatak, uvjereni kako su baš oni spasitelji svijeta i da tako puno daju za čovječanstvo. Takvi su, primjerice, Rockefeller Foundation, United World Federalists, Atlantic Council, Aspen Institute, Business Council, Kissinger Associates, Tavistock Institute, Stanford Institute, Hadson Institute, National Endowment Democracy, Media Development Loan Fond, Otvoreno društvo, Helsinški odbor i bezbroj drugih različitih grupacija. Na kraju tog lanca u svakoj državi postoji bar nekoliko tisuća raznih nevladinih udruga koje su financirane od raznih fondacija svjetskih gospodara i vode veliku brigu o ugroženim vrstama i skupinama boreći se za prava pojedinih, nekad neobičnih grupa i ponoseći se globalnom demokracijom. Mali podanik radi na malom projektu samo zato da svoj um ne koristi na sagledavanje objektivnog stanja na svijetu, a stanje je takvo da je globalna demokracija zapravo najveća diktatura u povijesti čovječanstva, diktatura krupnog kapitala, diktatura monopola koja je stoljećima planirano nametana od »vladara svijeta«. Kad to shvate naši mali borci i zaštitnici, bit će prekasno.

Olimpijci – Komitet 300

Osim glavnih elitističkih organizacija poput Okruglog stola koji koordinira njihov rad, Kraljevskog instituta za međunarodne odnose, Savjeta za vanjske veze, Bilderberg grupe i Trilateralne komisije, svakako moramo spomenuti i Rimski klub koji je osnovan na Rockefellerovom imanju u Bellagiu u Italiji. Za javnost je inicirao osnivanje ekološkog pokreta, a brine se, koje li ironije, za očuvanje svjetske ekologije. Zatim je tu Budimpeštanski klub koji se bavi spiritualizmom, Bohemian klub u kojem se sastaju moćnici SAD-a i u kojem se u pravilu dogovara tko će se kandidirati za američkog predsjednika i drugi. U takvoj razgranatoj mreži svjetskih moćnika, milijardera, bankara i političara očito je da po važnosti i moći postoji nekoliko razreda. Niže stupnjevani moćnici i niže stupnjeване masonske lože (podudarnost je očita) nisu upoznati sa svim tajnama vrha vladajuće piramide, niti su upoznati s razgranatim bogatim carstvima najbogatijih kojima su bogatstva raspoređena na tisuće kompanija (dinastije Rockefeller ili Rothschild). Samo se najmoćniji nalaze u svim spomenutim organizacijama i na samom su njihovom čelu.

Iznad tih organizacija se kao nadzorni odbor nalazi Komitet 300 sastavljen od tristo najbogatijih i najmoćnijih obitelji na svijetu. Takozvani »Olimpijci«! Radi njihovog lakšeg snalaženja osnovan je Savjet tridesetorice, Savjet devetorice i Savjet trojice. Prvih dvadeset obitelji u Komitetu 300 su Rothschild, Rockefeller, Astor, Bruce, Disney, Collins, Onassis, McDonald, Krupp, Du Ponts, Freeman, Russell, Van Duyn, Reynolds, Hanover, Cavendish, de Medici, Romanov, Warburg i Sinclair. Svi su slobodni zidari ili iluminati. Treba obratiti pozornost na to da su većina od dvadesetorice Židovi. Među ostalih dvjesto i osamdeset nalazi se i srpska dinastija Karađorđević.

Tko se sve nalazi na piramidi?

Pokušajmo sastaviti piramidu »vladara svijeta«. Postavljena je na podanički svijet u kojem je pojedinac programiran u robota s matičnim brojem, a uskoro i s ugrađenim čipom. Njegov mozak upravljan je valovima programiranih medija koji su u isključivom vlasništvu svjetskih gospodara. On postaje poslušnik (uglavnom nesvjestan) svojih gospodara i vjerni izvršitelj onoga što se od njega očekuje, pritom misleći kako je važan čimbenik koji o nečemu odlučuje. Takav pojedinac je veliki pobornik svjetske globalizacije koji u njoj vidi

planetarnu demokraciju umjesto zastrašujućeg despotizma. Odbacuje svoju državu i svoju naciju kao neprihvatljiv okov koji ga guši, odbacuje svoju vjeru koja ga sputava. Postaje internacionalni ljevičar, liberalni Europljanin, u sebi vidi važnog demokrata i borca za prava, a u stvari je tek tada ostao bez ičega, bez duše, Boga i domovine, a umjesto »važnog demokrata« postao je tek programirani mali čip u žrvnju »vladara svijeta«.

Na takvom svijetu poslušnih pojedinaca (ne nedostaje još puno do potpune transformacije) leži baza piramide. U njoj su smještene sve mnogobrojne organizacije financirane od svojih gospodara, razne nevladine udruge, odbori za zaštitu prava, odbori za kontrolu izbora ili nečeg drugog i slično. Prvoj stepenici treba ubrojiti i najubojitije oružje »vladara svijeta«, a to su apsolutno kontrolirani mediji.

Stepenica iznad obuhvaća već malo više sofisticirana udruženja u kojima su pojedinci itekako svjesni svoje zadaće da putem anacionalnog, nekršćanskog i liberalno-globalističkog propagandnog djelovanja utječu na psihu ljudi, poglavito na najdragocjeniji dio koji je najskloniji manipulaciji, mladež. U ovaj prsten piramide svakako treba uvrstiti »društva kćeri« svjetskog masonstva (Rotary, Lions, Inner i sva međunarodna tzv. humanitarna društva, Helsinški odbor, Otvoreno društvo i sl.). Tu su još razni trgovinski blokovi i međunarodne institucije (MMF, Svjetska banka, Svjetska trgovinska organizacija, i dr.). Najutjecajnija je svakako institucija UN-a koja je isključivo u službi »vladara svijeta«.

Treća stepenica piramide svjetskih vladara obuhvaća dobro organizirane masonske lože, mnogobrojne cionističke organizacije, poznate institute i fondacije kao npr. Kissinger Associates i Rockefeller Foundation, članove okultnog i sotonističkog bratstva *Skull and Bones*, Rimski klub i druge elitističke organizacije.

U četvrtu stepenicu piramide, na kojoj se vrši raspodjela svjetskog bogatstva između svjetskih moćnika, sigurno možemo ubrojiti britanski Kraljevski institut za međunarodne poslove RIIA, američki Savjet za vanjske poslove CFR, Bilderberg grupu i Trilateralnu komisiju. Iz ove stepenice piramide ne smije se izostaviti ni američka obavještajna agencija CIA ni tajna britanska služba MI-6.

Peta stepenica piramide rezervirana je za Okrugli stol koji koordinira sve važne spomenute institucije. Tu se nalaze veleštovani meštari najznačajnijih masonskih i iluminatnih loža i vođe cionističkih organizacija. Na ovom prstenu i prema dolje počinje izvršna vlast »vladara svijeta«.

Komitet 300 nalazi se na šestoj stepenici piramide, iznad Luciferovog oka, gdje najmoćniji od najmoćnijih slobodnih zidara, iluminata i židovske elite stvaraju strategiju potpune uspostave »novog svjetskog poretka«. Koja je budućnost ovog planeta ako će se definitivno ispuniti *Ivanovo evanđelje* Jakova Lorbera o Luciferovom otkupljenju ovog svijeta?

Tko sjedi na samom vrhu sudbinske piramide? Troje ih je, a dvojicu smo već više puta spominjali (dinastiju Rockefeller kao simbol židovskog bogatstva i moći te dinastiju Rothschild kao dvostoljetnu ikonu iluminata) i o njihovim carstvima i bogatstvima nije potrebno govoriti. Treći upravitelj ovog planeta je najbogatija žena na svijetu, naoko mila starica, posebice draga medijima, kao i čitava njena obitelj koja kao da uživa dok mediji smišljaju svakojake male gadosti i o tome obavješćuju javnost. Draga i krhka starica koju javnost zbog napada medija gotovo da obožava, koja, kako kaže naš »vrli« znalac Željko Krušelj kada govori o shizofrenoj Colemanovoj teoriji o Komitetu 300, ne može ni kontrolirati rasporak svoga sina Charlesa, kraljica je Elizabeta II., žena ogrezla u krvi do samog vrata. Naoko je dobrodušna, umiljata i nevina starica koja za javnost ne odlučuje ni o čemu, koja je samo živopisna figura u čuvanju stare britanske tradicije. Je li baš tako? Kraljica Elizabeta II. predsjedava tajnim sastancima Tajnog savjeta (Privy Council) na

kojemu su prinčevi, anglikanski nadbiskup od Canteburyja, predsjednik vlade i ministri. Tu se donose strateške odluke britanskog hegemonizma i »vladara svijeta«, a donosile su se i povijesne odluke o britanskom kolonijalnom osvajanju gotovo polovice planeta i smaknuću nekoliko milijuna ljudi diljem Afrike, Azije, Amerike i Australije. Dogovarale su se, kako za vrijeme Elizabete II., tako i za vrijeme njenih prethodnika, a sve u ime britanske krune, najveće pljačke sirovina, rudnih bogatstava, zlata i dragulja iz britanskih kolonija širom svijeta.

Na sastancima Tajnog savjeta donose se strateške odluke djelovanja masonske Velike lože Engleske i čitavog masonstva u svijetu. Zanimljivo je da se ti tajni sastanci održavaju u onoj istoj sobi u dvorcu Windsor gdje je Francis Bacon na engleski jezik preveo *Bibliju*, za uporabu u Anglikanskoj crkvi uz trideset i šest tisuća preinaka i »pogrešaka« kod prevođenja.

Danas je njezina obitelj vlasnik preko tristo dvoraca i rezidencija u kojima je oko trideset tisuća umjetničkih slika i crteža te najvrjednija zbirka dragulja na svijetu. Kraljičina obitelj je vlasnik najelitnijih imanja u Engleskoj, gotovo većine nekretnina grada New Yorka (Teatarski distrikt, 42. ulica i dr.), najveće svjetske plantaže u Missisippiju Delta and Pine Co., a vodeći je dioničar u mnogobrojnim mastodontskim vodećim svjetskim kompanijama (Rio Tinto, Royal Dutch Shell, ICI, British Petroleum, General Electric i drugih). Njezina moć u bivšim britanskim kolonijama i danas je ogromna, ona odlučuje o njihovim vladama i predsjednicima te i dalje njima vlada⁵⁶. Kraljica Elizabeta odlučuje o ciljevima i zadacima svjetske masonerije, na samom je njezinom čelu i sam vrh piramide »vladara svijeta«, uz Rothschilda i Rockefellera, pripada baš njoj.

⁵⁶ Semir Osmanagić: *Piramida moći na planeti*. Kuća Windsora, <http://www.alternativnahistorija.com/AH3.htm>

IX. Što nam donosi »novi svjetski poredak«?

New Age

Što su na kraju od nas učinili »vladari svijeta« i što još namjeravaju učiniti da bi »novi svjetski poredak« bio u potpunosti uspostavljen? Za vrijeme Isusa Krista ukupno čovječanstvo je imalo oko tristo milijuna ljudi. Trebalo je čitavih sedamnaest stoljeća da se poveća na petsto milijuna. U zadnja tri stoljeća broj stanovnika našeg planeta prešao je šest milijardi, a prema procjenama, do 2050. godine broj stanovnika trebao bi premašiti deset milijardi⁵⁷. Jednom je rekao veliki A. G. Matoš: »Što su ljudi mnogobrojniji, manje ima ljudi«. Predvidio je sudbinu planeta. Takvu enormnu populaciju stanovništva »vladari svijeta« sigurno ne mogu dozvoliti. Možda je previše pesimistična prognoza Johna Colemana da će gospodari planeta do 2050. godine ukupan broj stanovništva svesti na milijardu. Nestat će suvišne države i nacije. Podanički novinari zato ga žele uputiti na psihijatrijsku analizu, ali razmislimo realno o tome.

Danas je u Africi svaki četvrti stanovnik zaražen AIDS-om, a za deset godina će biti svaki drugi. Ako se za trideset godina ne pronađe odgovarajući lijek, Afrika će zbog smrtnosti imati upola stanovništva nego što ga ima danas. Isto se može dogoditi i Aziji. Ne mora biti AIDS, može ptičja gripa ili neka druga pošast ili zarazna bolest za koju će odgovarajući skupi lijek imati samo odabrani. »Vladari svijeta« će nevidljivom i dobro isplaniranom strategijom koju već sada pokusno provode učiniti za njih manje važan dio svjetskog čovječanstva neplodnim primjenom genetski modificirane hrane, raznim preventivnim cijepljenjima djece zbog nekih bolesti, prskanjem određenih gradova protiv komaraca itd., a u svakom preparatu nalazit će se sredstvo protiv plodnosti.

Roman Georgea Orwela, velikog kritičara svjetskog poretka, »1984.« koji govori o čovječanstvu potpune društvene kontrole u kojem čovjek sve manje postaje čovjek, a sve više robot, očito se sve više ostvaruje. Takvo društvo u kojemu su zabranjene emocije, čovjeku su prošlost i budućnost dirigirani od gospodara svijeta, a svatko ima svoju karticu DNA i ugrađeni mikročip u svojoj glavi, samo što nije na pragu čovječanstva. Što je još cilj stvarnih vladara planeta? Stvoriti planet bez granica i država (Europska ekonomska zajednica nije samo službeno promijenila ime u »Europska Unija«), planet bez nacija sa zajedničkim tržištem, kontrolom populacije, zajedničkim monetarnim fondom bez gotovine, kako bi naši vladari u svakom trenutku znali s koliko novaca raspolažemo, i što je najvažnije, s jednom vladom. Ona bi bila vlada najbogatijih, onih koji su i stvorili »novi svjetski poredak«, a vladalo bi se autokratski i despotski s apsolutnom fizičkom i psihičkom kontrolom svakog pojedinca jer bi se prethodno izvršilo globalno razoružanje država, a vojna moć bi bila isključivo u rukama svjetske vlade. Možda ovakva budućnost nekome izgleda neuvjerljivo i suludo, ali takva vlada postoji već i danas i ona već danas vlada na taj način, samo još uvijek ima neprijatelja, još uvijek nije pokoren čitav svijet pa to čini sofisticirano, skriveno, zakrabiljeno i u svojim bijelim janječim rukavicama.

New Age je stigao u svaku poru čovječjeg života, a najzaslužniji za to su podanički mediji koji su otprilike 90% (u tranzicijskim zemljama i više) u vlasništvu »vladara svijeta«

⁵⁷ Zdravko Tomac: *Prijepori o nacionalnom*, Birotisak, Zagreb, 2003., str. 38

ili njihovih najodanijih slugu. Mediji nam daju svoje »objektivne« komentare i govore nam kako živjeti, što jesti, kako se ponašati, što voljeti, za koga glasovati i uče nas koje su najveće ljudske vrednote. Čovjekov mozak postaje potpuno izbrisan i ispran i više ne može donositi vlastite realne prosudbe, u sebe je pohranio sve medijske informacije o »dobrom ponašanju« te u njemu više nema mjesta za vlastito promišljanje. Ljudi su prestali iznositi svoje stavove, svoje vrednote, jer ih gotovo više i nemaju. Njihova stajališta su istovjetna onima koje su vidjeli ili pročitali u medijima. Čovjek se čak tuguje ili raduje onome što mu je sugerirano i što je vidio ili pročitao jer više nije sposoban za vlastitu prosudbu. Takvi »medijski ljudi« više nemaju ni potrebe o nečemu govoriti jer više nemaju svoje privatnosti pa kada se i susretnu, jednostavno nemaju o čemu pričati. Je li se to i vama ikada dogodilo? Što postaje čovjekov smisao života: radikalni hedonizam, materijalna ovisnost, svjetski globalizam, strast i užitak, animalizam, život svekolike amoralnosti uz odbacivanje svega onoga što će ga podsjetiti na vjeru, naciju, obitelj i sve tradicionalne vrijednosne stečevine. Zato nije nimalo čudno da se u takvom svijetu izopačenosti koju su nam nametnuli naši vladari kako bi lakše manipulirali nama čovjek osjeća izgubljen jer nije uspio »naći sebe« i sve više pribjegava zločinu, razbojstvu ili samoubojstvu.

Sveta Stolica nasuprot »vladarima svijeta«

Najveća opasnost »vladarima svijeta« za ispunjenje njihova cilja je kršćanska religija, poglavito Katolička crkva sa Svetom Stolicom koja se dosad čak pretjerano konstantno ispričavala za čitavu svoju povijest (inkvizicija, antisemitizam, križarski ratovi i sl.). Tko se njoj ikada ispričao? Progon kršćana počeo je još za vrijeme Isusa Krista i nastavio se do današnjeg dana, ali on je danas perfidniji i lukaviji. Doživljavao je transformaciju paralelno s evolucijom »novog svjetskog poretka«. Kršćanstvo više nije dominantna religija Zapada, prevladale su razne okultne sekte koje ne štiju Boga, nego neke druge bogove, Sotonu, upravo prema receptu svojih vladara. Krajnji cilj masonske elite je stvoriti jednu sinkretističnu religiju na čitavom planetu preko koje bi svjetska vlada utjecala na čovječanstvo. Najveća je prepreka za to ostvarenje upravo Sveta Stolica i zato se na sve moguće načine pokušava oblatiti, ocrniti i poniziti, a katolike udaljiti od crkve i usaditi im neke druge »vrijednosti«. Ta borba dobra i zla, morala i nemorala posebice je bila izražena tijekom prošlog stoljeća kada su svjetski gospodari raznim eksperimentima pokušavali od crkve otrgnuti poglavito mladež i ušušhati je u drogi, nemoralu, prljavštini i ekstremnoj glazbi. Evanđelist Matej (VII, 18) lijepo je rekao: »Ne može dobro stablo roditi zlim rodом, a zlo stablo dobrim rodом.«

Na području glazbe učinjene su najveće devijacije. Gdje su nestali oni divni skladatelji opera, simfonija i drugih djela milih ljudskom uhu i smirujućih ljudskom mozgu? Izmišljen je *rock* na čelu s njihovim najvećim eksponentima, Elvisom u SAD-u i nešto poslije Beatlesima u Velikoj Britaniji, koji je poput prave pošasti privlačio mlade ljude u neki grozničavi amoralni trans. Sveta Stolica pokušala je odlutale mlade ljude vratiti u crkvu tako da Katoličku crkvu kao instituciju pokuša približiti čovjeku. Za vrijeme pape Ivana XXIII. na Drugom vatikanskom koncilu 1962. godine u crkvi su se dogodile određene promjene. Bogoslužja su se počela obavljati na narodnom jeziku, a svećenici su prilikom bogoslužja okrenuti prema župljanima, leđima okrenutim oltaru. Je li to preveliki ustupak? Svećenici i ostali kler približili su se i zbližili sa župljanima odbacujući dosadašnju hladnu distancu. Mladež se počela lagano vraćati u crkvu. No odgovor »vladara svijeta« uskoro je stigao kao *New Left* (Nova ljevica), razni anarhistički pokreti, seksualne revolucije, *hippie* pokreti i drugi nastrani hedonizmi. »Pobunjenici« su u svom blistavom svijetu LSD-a, protestirali

protiv ratova u Vijetnamu, Kambodži i drugim nepravdama imperijalizma, ne vidjevši da ih je baš taj imperijalizam svjetskih vladara i stvorio. Dok u svojoj prljavštini i drogi »mijenjaju svijet«, svijet će promijeniti njegovi vladari, ali po svojoj mjeri, a njima, »djecom cvijeća« isprazne duše i mozga, vrlo će vješto manipulirati.

Kako bi se što više smanjio utjecaj Katoličke crkve među zapadnim svijetom, »vladari svijeta« smišljaju i podmeću razne afere. Tako je nastala poznata afera »talijanska kriza« u ljeto 1981. godine kada je Papinska banka optužena za prijevaru i pronevjeru. O tom fenomenu masonske zavjere u Švicarskoj (u kojoj su 52 masonske lože) u suradnji s KGB-ovim agentima iscrpno je pisao britanski novinar Stephen Knight. Takve optužbe ne idu samo na račun Svetog Oca, nego su svakodnevno usmjerene na sav svećenički kler. Traži se mrlja u njihovu ponašanju, a ako nešto i postoji kod pojedinog svećenika to je udarna vijest u svim medijima. Zasižno da Katolička crkva ima problema s manjkom duhovnih zvanja pa joj gospodari planeta i podmeću svoje regrute koji će u određenom trenutku pokušati stvoriti neku sablazan u Katoličkoj crkvi. Takvi regruti, uz potporu javnih medija, od Katoličke crkve traže ukidanje celibata, dozvolu ženama da se zarede u svećenike, čak i u biskupe i dr. po uzoru na neke druge crkve. To tada više ne bi bila ista crkva, što je »vladarima svijeta« potpuno jasno, ne bi bila Petrova stijena koju nitko ne može slomiti.

Podsjetimo se što je potrošački i antikršćanski svijet učinio od svetkovine dva najveća kršćanska blagdana, Božića i Uskrsa. Gotovo da je čitav prosinac u znaku blještavila, neona, kićenosti i kiča u svim gradovima svijeta. Ljudi se pretvaraju u pomahnitalu gomilu koja juri po svakojakim rasprodajama i kupuje kako bi što više darivala sebi i svojim bližnjima. Tko se više uopće sjeća malog Isusa i Božića posvećenog njemu? Djeca će ga sada pamtiti po hrpi skupih darova koje dobivaju, a stariji po gozbi i obilatoj trpezi. Nekada je prosinac počinjao svetom Barbarom. Djeca bi pokazivala svetoj Barbari da se znaju moliti, a za dar bi dobivali jabuke i orahe. Za tri dana dolazio bi sveti Nikola s »Kampusom« kojemu bi djeca obećala da će biti dobri što bi provjeravala sveta Lucija za tjedan dana. Vrhunac božićne svetkovine dolazio je na Badnjak dolaskom Isusa, malog Boga (Kristkindla).

Što danas imamo i što su nam namijenili »vladari svijeta«? Kako bi se u potpunosti eliminirao kršćanski božićni duh izmislili su humorističnog laponskog čovjeka sa sijedom bradom i crvenim odijelom koji prolazi kroz dimnjak svake kuće i djeci dijeli darove. Pokušaj kršćana da od tog smiješnog Djeda Mraza barem stvore Djeda Božićnjaka baš i nije uspio. Svetkovina Uskrsa također je postala najobičnija komercijalizacija. Što je s uskrsnim zecom? Kršćanski uskrсни zec previše vrijeđa drugoreligijsku, dekadentnu, sektašku i sotonističku većinu pa se sve više iz tolerancije u zapadnom svijetu »uljudbe i civilizacije« upotrebljava naziv »proljetni zec«⁵⁸.

Umjetnost i novi moral

Pogledajmo našu suvremenu umjetnost koju su skrojili naši vladari, umjetnost postmoderne kao krajnju devijaciju moderne. Kant je rekao, »umjetnost je umjetnost genija«. Zar ovo nije sablažnjiva poruga umjetnosti, poništenje svih estetskih i umjetničkih vrednota? Već je bilo riječi o glazbi, ali to što je crnački *rap* danas dominantna glazba mladih, nakaradnost i ruglo od glazbe koja može jedino uništiti sve zdrave stanice mozga, stvarno je previše. Na natjecanju za Euroviziju 2006. godine pobjeđuju finski sotonistički sljedbenici (bar su tako fizički izgledali). Zar i to nije jasan odgovor kuda naš svijet ide? Bolje se ni ne

⁵⁸ Mladen Schwartz: *Novi protokoli Sionskih mudraca za 21. stoljeće*, Grafo Mark, 2004., str. 72

sjetiti pobjede izraelskog transvestita Dane Internacionale na istom tom natjecanju s kojega su upućeni jasni signali svjetskoj mladeži što treba biti njihov uzor i izbor.

Što su učinili s kiparstvom i slikarstvom? Gdje su nestali umjetnički zanesenjaci s realističkim pejzažima i portretima? Zar je komad malo izbrušenog i poliranog kamena neka nova umjetnost? Ili tri crte i kružnica na platnu? Veliki »znalci umjetnosti« o tome će napisati filozofsku studiju, o umjetniku koji je svojim djelom imao viziju o tri crte i komadu kamena. Smijati će nam se civilizacije za tisuću godina ako će uopće postojati i ako će se uspjeti otrgnuti iz globalne robotike svjetske vlade. Crteži pećinskih ljudi na kamenu su umjetnost u odnosu na ovo što se sada događa. Potpuno logično, ti su pećinski ljudi ipak koristili svoj, iako nedovoljno razvijeni mozak, za razliku od današnjih programiranih mozgova koje pojedinac ne može više koristiti. Što je s književnosti? Isto kao i s medijima. Ono što je u službi svjetskog masonstva i cionizma doživjet će planetarnu propagandu i prodavat će se u milijunima primjeraka (*Sveta krv*, *Sveti Gral* ili *Da Vincijev kod*), a ono što je protiv proglasit će se nazadnim, desničarskim, bezvrijednim i svim sredstvima usporavat će se njegova vrijednost.

Što je s ljudskim moralom u takvom globalnom svijetu u kojem države moraju biti bez Boga? Kako protežirati kršćansku religiju naspram sotonističke, magijske, ezoterične, retilijanske i slične kada svi imaju ista prava štovati svoje »božanstvo«? Takav svijet je ogrezao u nemoralu, prostituciji, drogi i ostalim devijacijama. Pojavljuju se razni borci za zaštitu prava pojedinih vrsta i skupina, a najžešći su svakako oni za veća prava homoseksualne skupine. Sigurno da svatko ima pravo na svoj intimni život, ali *gay* parade po čitavom svijetu uz maksimalnu medijsku promidžbu kao da sugeriraju svakom mladom čovjeku da i on pokuša biti »drugačiji«. Zašto su oni »ugrožena skupina«? Vjerojatnije je da su »elitistička skupina« sa svom mogućom medijskom popularnošću. Ugrožene skupine svakako su roditelji s više od petero djece jer ih je sve manje, a vlade gotovo svih zemalja svijeta za njih ne skrbe dovoljno. Ugroženi su i nezaposleni pedesetogodišnjaci koji su ostali bez posla i prihoda u mlinu globalnog kapitala. Takve skupine su jednostavno višak u »novom svjetskom poretku«.

Moral, domoljublje i vjera postale su krajnje nazadne pojave. Sveti sakrament braka pretvorio se u običan ugovor koji se može poništiti kad god se želi, postao je hollywoodski brak po uzoru na slavne idole iz Hollywooda. Od njega je napravljena sprdačina kada su se legalizirali homoseksualni ili lezbijski brakovi, namjerno ponižavajući kršćansku religiju. Je li uopće kraj ozakonjenjima neprirodnih brakova? Je li to samo prva stepenica iza koje slijedi mogućnost braka s najbližim srodnicima (brat sa sestrom, otac s kćeri, majka sa sinom)? Ništa više nije sveto u tom dekadentnom i amoralnom svijetu pa ni, u nekoj budućnosti, ozakonjenje braka između ljudske i životinjske vrste. Kada dodamo legalizaciju pobačaja, eutanaziju kao legalan izbor, kloniranje ljudske vrste koje samo što nije počelo, prostituciju i pornografiju na svakom koraku i u svakom obliku, vidimo da je slika svijeta u potpunoj suprotnosti sa svim naucima Katoličke crkve i ostalih istinskih Božjih religija. Tko se suprotstavi takvom svijetu amoralna, slobodne seksualnosti i nastranosti, odmah se proglašava fundamentalistom, desničarom i nazadnim ognjištarom. Nakon afere američkog predsjednika Billa Clintona s Monicom Lewinsky, naš pokojni predsjednik dr. Tuđman vrlo je upečatljivo okarakterizirao amoralni zapadni svijet, prema pisanju našeg istaknutog publicista i predsjednika HONOS-a Nenada Ivankovića u knjizi *Predsjedniče, što je ostalo?*: »Iskreno govoreći, kao intelektualac sam više zabrinut za sudbinu Zapada nego za samu Hrvatsku«⁵⁹.

Upravo su to ciljevi »vladara svijeta« u potpunoj uspostavi »novog svjetskog poretka«, u potpunosti hedonizirati čovječanstvo, a poglavito njegovu mladu populaciju.

⁵⁹ Nenad Ivanković: *Predsjedniče, što je ostalo?*, Tiva, Varaždin, 2000., str. 18

Mladi ljudi prihvaćaju globalnu hedonizaciju kao očekivano blagostanje bježeći od životnih i duhovnih pravila Katoličke crkve. Nakon izvjesnog vremena većina njih shvati da u takvom svijetu nije našla utjehu i sreću, već duhovnu bijedu i otuđenost, ali umjesto povratka svome narodu i svojoj crkvi, utjehu nalazi u još većim nemoralima i podaničkoj kooperativnosti dirigiranog svjetskog življenja.

Ususret 21. stoljeću

U takvom svijetu države trebaju postati samo zemljopisne regije, a narodi i nacije moraju nestati, svi moraju postati Zemljani. Zato se nacionalne junake na sve načine želi osramotiti i ismijati (u Hrvatskoj kao zločince poslati u Haag), a slaviti pustolove, anarhiste i internacionalne lupeže. Posebni se pritisak radi na ono malo država koje pokušavaju sačuvati svoje dostojanstvo i svoju samobitnost. Njima se nameću rigidne sankcije, ucjenjuje ih se na sve moguće načine, a njihove vlastodršce mediji proglašavaju lopovima, okrutnim diktatorima, nezalicama i desničarima (Tuđmana u Hrvatskoj, Mečiara u Slovačkoj, Lukašenka u Bjelorusiji, itd.). Javnost s ugrađenim medijskim mozgom se vrlo brzo okreće protiv svojih vladara, zbacuje ih s vlasti dovodeći mediokritete i najodanije podanike »vladara svijeta«. Svi su na kraju sretni! Birači uživaju u plodu ostvarene demokracije, u životu u globalnoj svjetskoj državi, klanjajući se i zahvaljujući se svojim stvarnim gospodarima i rasprodavajući im i svoje zadnje »obiteljsko srebro« ni ne sluteći da su sami izabrali najokrutnije ropstvo i najveću političko-ekonomsku diktaturu u kojoj baš ni o čemu bitnom neće odlučivati.

Tako praktički nema ozbiljne desnice koja bi se mogla oduprijeti »vladarima svijeta« i barem pokušati u svojoj državi voditi nacionalnu ekonomiju i političku neovisnost. Takvi pokušaji u tranzicijskim zemljama ostaju bezuspješni (jedina još egzistira Lukašenkova vlast u Bjelorusiji) jer su države koje su izašle iz komunističkog ropstva previše nemoćne i ekonomski nerazvijene i zavisne te se ne mogu oduprijeti snažnom gospodarskom i medijskom pritisku svjetskih globalista, lažnoj blještavoj sreći kakvu nesretan narod vidi na Zapadu, pseudodemokraciji zapadnog svijeta, tehnološkom razvitku i materijalnom blagostanju za kojima je narod težio čitav život. Nacionalni i desni političari potpuno su izgubili bitku jer prije nego što je praktički i profunkcionirala vlastita država, narod je već poput pčela pojurio prema košnicama Zapada podanički se dodvoravajući svjetskim vladarima, tako da je nestalo i sve vrijedno što u državi postoji, ali i ono najvrednije, »duša naroda«. Ne shvaćaju da odlazeći iz jednog ropstva izabiru puno veće ropstvo.

Iako je gotovo uvijek u Europskom parlamentu više zastupnika desnog nego lijevog centra, slobodno možemo reći da Parlamentom dominira liberalna ljevica. Desno očito nije više tako desno, nego je u sve većoj mjeri pod utjecajem moćnih »vladara svijeta«. Ono što je doista desna politička opcija nikako ne može proći u Europi, SAD-u i svakoj zemlji koja je u podaničkom odnosu svjetskih gospodara. Sjetimo se samo što se događa sa stvarnim desnim političarima zapada. Kada je francuski desničar i predsjednički kandidat Le Pen potpuno neočekivano u prvom krugu dobio 17% glasova i u drugom se suprotstavio sadašnjem francuskom predsjedniku Jacquesu Chiracu, bio je izložen apsolutnoj medijskoj torturi i linču, a najveći mu je grijeh bio slogan »Francuska Francuzima« Normalno je da to smeta svjetskoj vladi u kojoj treba biti samo jedna nacija, jedna država, jedna kultura i vjera. Kako onda on može reći da Francuska pripada Francuzima? Kada je Narodna stranka austrijskog desničarskog političara Jorga Haidera ušla u vladu Austrije, Austrija je gotovo bila isključena

iz Europske Unije. U Nizozemskoj je 2002. godine, samo dva dana prije izbora, ubijen vođa udružene desnice Pim Fortyn jer je procijenjeno da ima najviše izgleda za pobjedu, itd.⁶⁰

Dvadeset i prvo stoljeće dat će konačan odgovor hoće li ovaj planet pod »novim svjetskim poretom« podijeliti sve ljude na malobrojnu svjetsku elitu koja će imati neograničenu vlast, ne samo nad čitavim materijalnim bogatstvom, već i nad psihom i fizikom ostalih programiranih robota i obespravljenih »kiborga«, robota koji neće više posjedovati nikakvu imovinu, koji će preko ugrađenih čipova sluganski i ropski izvršavati svaki zadatak svojih gospodara. Danas smo možda bliže tome nego što želimo priznati jer nas vladari motre s televizije (stilizirano oko CBS-a), interneta (AOL - America On-Line, piramida s okom), iz svih medija i gotovo svih proizvoda (pogledajmo pozornije ambalažu proizvoda). Oni su među nama, oko nas i u nama. Engleski jezik već je postao jezik čitavog planeta, a Coca-cola, hamburgeri i slični modifikanti postali su svjetski brend. »Vladari svijeta« u židovsko-elitističko-anglikanskom ruhu sagradili su masonsku velebnu piramidu, piramidu moći, piramidu vladanja našim svijetom. Bit će potrebna nadljudska, Božja snaga da je sruši i uništi i svaki njezin kamen pretvori u prašinu koju će vjetar odnijeti daleko, nazad u tamu Luciferovog podzemlja. Možda ipak postoji sila koja će spriječiti Luciferovo kraljevstvo na našoj planeti, ali samo ako se udruže sve pozitivne snage ovoga svijeta: Katolička crkva, islamska religija, neizgubljene protestantske crkve, itd.

⁶⁰ Josip Jović: *Život po protokolima*, vlastita naklada, Split, 2002., str. 245

X. Pobjeda Tuđmana – poraz masonerije i stvaranje hrvatske države

Hrvatska država

Utjecaj svjetskog masonstva na stvaranje Hrvatske države bio je više nego negativan. Iako su »vladari svijeta« uspjeli srušiti komunizam u istočnoj Europi, željeli su pod svaku cijenu zadržati Jugoslaviju. Najveći kočničar u stvaranju samostalne Hrvatske bio je francuski predsjednik Mitterrand, tada najutjecajniји europski mason i ezoterik. On je u europskoj diplomaciji konstantno isticao Hrvatsku kao saveznika nacističke Njemačke u Drugom svjetskom ratu te da kao takva ne zasluđuje samostalnost. Priznavanje samostalnosti Hrvatske automatski bi značilo da su Austrija i Njemačka bile pobjednice u dva svjetska rata. Istodobno je upozoravao svjetsku javnost na Srbiju kao pobjednicu u Prvom i Drugom svjetskom ratu i vjernu saveznicu Francuske i Velike Britanije. Takvoj Jugoslaviji u kojoj je bilo očito da dolazi do demokratskih promjena europsko masonstvo je ponudilo za predsjednika vlade Hrvata Antu Markovića vjerujući da će on kao Hrvat uspjeti amortizirati nacionalne snage u Hrvatskoj koje su i bile najveća prijetnja demontiranja Jugoslavije. Prema pisanju srpskog masona i velikog poznavatelja masonstva na našim područjima, Zorana Nenezića, Ante Marković je također mason. Što se tiče osobnosti Markovića kao lidera transformirane Jugoslavije, dovoljno je citirati njegovu rečenicu iz *Vjesnika* od 18. ožujka 1985. godine dok je obnašao dužnost predsjednika Izvršnog vijeća SR Hrvatske, a odnosila se na kardinala Alojzija Stepinca: »Što se tiče Stepinca, reafirmiranje onih koji su doveli do zločina, mržnje, istrebljenja ljudi nijedno civilizirano društvo ne može održati«.

Na čelo hrvatskog naroda u stvaranju neovisne države mogla su se nametnuti tri čovjeka: Ivica Račan, Marko Veselica i Franjo Tuđman. Ivica Račan, koji se ni od kuda pojavio u samom vrhu političke scene SR Hrvatske nakon tragedije Hrvatskog proljeća 1972. godine i smjene Savke Dapčević Kučar, Mike Tripala i drugih, prokockao je svoju šansu da postane budući hrvatski Milan Kučan. Na samostalnu državu Hrvatsku gledao je s »figama u džepu«. Najočitiји primjer njegovog lutanja desio se 4. ožujka 1989. godine kada njegov Centralni komitet nije osudio zabranjeni četnički miting na Petrovoj gori⁶¹. Svoju narav kasnije je jasno i pokazao kada se 21. lipnja 1991. godine donosila povijesna odluka o samostalnosti Hrvatske i njenog izlaska iz Jugoslavije, kada je sa svim zastupnicima svoje partije, tada još komunistima u fazi reciklaže, demonstrativno napustio Hrvatski sabor.

Najveće pravo da bude lider hrvatskog naroda u tim sudbonosnim povijesnim vremenima zasigurno bi pripalo dr. Marku Veselici, čovjeku s najvećom karizmom koji je jedanaest godina robijao za Hrvatsku, prema kojemu je svatko, a tako i pisac ovog teksta, mogao osjećati samo poštovanje i divljenje. Međutim, mjesto lidera pripalo je drugom čovjeku, bivšem Titovom generalu koji se iskreno odrekao komunizma te je zbog »istine« izbačen iz partije i dva puta bio zatvaran. Taj je čovjek pokajnik dr. Franjo Tuđman, koji je jedini imao viziju stvaranja hrvatske države tako da okupi sve »zdrave« snage desnice i lijevice, domovinske i iseljene Hrvatske i upotrebi ih u stvaranju države Hrvatske. Tako se i desilo da u Tuđmanovom HDZ-u odjednom vodeću ulogu imaju visoki dužnosnici

⁶¹ Zdravko Tomac: *Predsjednik*, Slovo M, Zagreb, 2004., str. 52

komunističkog režima poput Manolića, Boljkovca, Degoricije i drugih, dok u Veseličevom HDS-u takvih ljudi nije bilo.

Ono što se pokazalo tragičnim u kasnijem razdoblju je bio sve vidljiviji dominantni utjecaj masonsko-udbaškog lobija koji je izazvao nekoliko raskola i pučeva unutar HDZ-a i omogućio »vladarima svijeta« da gotovo sve duhovno i materijalno bogatstvo Hrvatske pretoče u globalnu bocu. Očito je bilo vidljivo da je nakon bezuspješnog onemogućavanja stvaranja hrvatske države zbog velike potpore Hrvatskoj, poglavito Vatikana, zatim Njemačke i Austrije, taktika svjetskog masonstva bila da u redove Tuđmanove stranke regrutira što veći broj svojih podanika koji će u određenim trenutcima oslabiti stranku i Hrvatsku.

Predsjednik Tuđman nije vjerovao u silnu moć masonstva. Vjerovao je kako su slobodni zidari samo servis velikih svjetskih sila (SAD-a, Francuske i Velike Britanije) koji služe samo kao pripomoć u ostvarenju nekog globalnog svijeta. Nije shvaćao da je upravo suprotno, da ne postoje nikakve svjetske sile u institucijama države, već da su upravo te države instrumenti stvarnih »vladara svijeta«. U tim sudbonosnim trenutcima za Hrvatsku dešavale su se potpuno neprimjerene pojave jer su se masoni iz HDZ-a sastajali tajno i učestalo u masonskim ložama sa svojim kolegama iz drugih oporbenih stranaka među kojima su bile i one koje se baš nisu veselile samostalnosti Hrvatske, a zajedno su dobivali naputke i zadatke od svojih stvarnih vladara kojima je snažna nacionalna i nepotkupljiva Hrvatska bila najveći neprijatelj. Koga će stvarno takav HDZ-ov mason, masonski kandidat ili masonski podanik poslušati i kako će djelovati lako je za pretpostaviti. Ako se njima pribroje svi iskonski UDBA-ši zbog vjerne masonsko-udbaške poveznice, onda je potpuno jasno koliko je pokojni predsjednik neistomišljenika imao u vlastitim redovima. O utjecaju masonstva na globalnu političku kartu svijeta, a tako i na Hrvatsku, više puta je predsjednika Tuđmana upozoravao najveći poznavatelj ove problematike, povjesničar Ivan Mužić čija je kapitalna djela koristio i autor ove knjige.

Dok se u Maastrichtu stvarao »novi svjetski poredak« koji je utemeljio novu integriranu Europu, dotle se 9. srpnja 1991. godine u Beču na europskoj sjednici socijalista, koji su mahom u službi europske masonerije, odlučivalo o sudbini bivših komunističkih država istočne i srednje Europe. Osnovni zaključak toga sastanka na čelu sa šefom ministra vanjskih poslova Europske zajednice, velikim neprijateljem Hrvatske i zloglasnim masonom, Gianijom de Michelisom, bio je da se pod svaku cijenu mora sačuvati Jugoslavija. Načinjen je plan kako će se komunisti tranzicijskih zemalja reciklirati u nove socijaliste i socijaldemokrate, a time i iskazati svoju odanost europskoj masoneriji. Sveta Stolica je imala potpuno drugačiji plan jer u Hrvatskoj nije vidjela samo »predziđe kršćanstva« (Antemurale Christianitatis), kako ju je nazvao papa Leon X., već i obespravljeni narod koji je više od trinaest stoljeća odolijevao svim kušnjama raznih reformatora i heretika i ostao u potpunosti vjeran Vatikanu. Sveta Stolica s jakom tajnom diplomacijom na istoku i zapadu te uz pomoć njemačkog kancelara Kohla, ministara vanjskih poslova Njemačke i Austrije, Genschera i Mocka, privela je Hrvatsku međunarodnom priznanju.

Svjetsko masonstvo moralo je pokleknuti jer je i Badinterova komisija stručnjaka morala potvrditi da je Jugoslavija prema Ustavu iz 1974. godine sastavljena od dragovoljno udruženih republika koje, s utvrđenim AVNOJ-evskim granicama, mogu dragovoljno izaći iz federacije. Odnosno, granice republika priznate su granice budućih država. Međutim, priznanje Hrvatske nije još uvijek bilo moguće dok Hrvatska nije, pod pritiskom masonskih sila, mjesec dana prije priznanja prihvatila tri ponižavajuća ultimatum, a sve na prijedlog čuvenog de Michelisa koji je, uzgred, žestoko napao Svetog Oca Ivana Pavla II. zbog priznanja Hrvatske.

Hrvatska je morala obustaviti vojne operacije u zapadnoj Slavoniji, promijeniti Ustav koji će štititi prava nacionalnih manjina koja su nametnuta velikosrpskom agresijom i

najbolnije, »mirovnim snagama« dozvoliti da dođu u Hrvatsku i zacementiraju postojeće stanje, odnosno trećinu Hrvatske izoliraju od političkog utjecaja hrvatskih vlasti. Masonske plan bio je jasan, ako već ne mogu sačuvati Jugoslaviju, od Hrvatske moraju u budućnosti stvoriti konfederaciju hrvatske i srpske države (vidljivo u kasnijem planu Z-4), što bi apsolutno onemogućilo bilo kakav vanjski utjecaj buduće hrvatske države. Priznanje je uslijedilo 15. siječnja 1992. godine uz suze radosnice svakog domoljubnog Hrvata, ali prave bitke za slobodnu Hrvatsku tek su počele.

Njemačka i Austrija još su dugo poslije priznanja Hrvatske osjećale negativne posljedice od »vladara svijeta« zbog svog svrstavanja uz Vatikan na putu priznanja Hrvatske, a i njemački ministar Genscher je nekoliko mjeseci kasnije morao podnijeti ostavku.

Nakon rušenja komunističkog režima i prvih višestranačkih izbora u bivšoj Jugoslaviji, u Beogradu je u lipnju 1990. godine službeno obnovljena Velika loža Jugoslavije kojoj je isključivi cilj bio sačuvati Jugoslaviju. Prema Nenezićevoj izjavi u beogradskom *Nedjeljnom telegrafu*, među Hrvatima članovima masonske lože svakako treba istaknuti znanstvenika i liječnika Asima Kurjaka, odvjetnika Silvija Degen, bivšeg premijera Zlatka Matešu i druge. Na inicijativu austrijskog masona Čede Kirchnera, rođenog i odraslog u Zagrebu i velikog meštra Velike lože Austrije, Heinza Scheiderbauera, 21. ožujka 1992. je osnovana je Deputacijska loža *Ilirija* sa sjedištem u Beču koja je imala zadatak odgajati i u članstvo primati masone iz Hrvatske i Slovenije⁶².

U Zagrebu u Vidoševičevoj ulici broj 9 je 14. lipnja 1995. godine održana Osnivačka skupština Velike lože starih i prihvaćenih slobodnih zidara Hrvatske. Na toj je skupštini bilo deset utemeljitelja: Branimir Horvat, Nenad Porges, Zvonimir Tomić, Slobodan Kuvalja, Nikola Wirth, Radovan Horvat, Dragutin Dumančić, Zlatko Bourek, Hrvoje Raguž i Zvonimir Žepić⁶³. Broj hrvatskih slobodnih zidara postupno se povećavao te ih je do 1996. godine bilo oko sedamdeset, s time da su tridesetorica napredovala do stupnja meštra. Početkom studenog 1995. godine Deputacijska loža *Ilirija* dopustila je osnivanje triju hrvatskih loža u Zagrebu. U studenom iste godine osnovane su tri hrvatske lože, *Hrvatska vila*, *Grof Ivan Drašković* i *Tri svjetla*, u koje je svjetlo uneseno iz Velike lože Austrije. Osnivanjem triju loža ponovo je oživio *Orijent Zagreb* te su se stekli uvjeti za osnivanje prve hrvatske samostalne Velike lože. To se i dogodilo 8. studenog 1997. godine kada je veliki meštar Velike lože Austrije unio svjetlo u Veliku ložu Hrvatske. Do danas su Veliku ložu Hrvatske priznale više od stotine Velikih loža sa svih pet kontinenata.

Masonska podjela Bosne i Hercegovine

Presudni utjecaj svjetske masonerije odrazio se na tijek i ishod rata u Bosni i Hercegovini i na dijeljenje države. Sve je počelo 28. lipnja 1992. godine dolaskom francuskog predsjednika François Mitterranda, vodećeg svjetskog masona, u Sarajevo, točno na obljetnicu atentata na austrougarskog prijestolonasljednika Franju Ferdinanda. Svjetskom masonstvu, poglavito francuskom, bilo je nužno da odnos snaga u budućoj državi bude u korist bosanskih Srba, vječnog francuskog saveznika. To se jedino moglo postići tako da se agresorski srpski zločin u Bosni i Hercegovini preoblikuje u »građanski rat« svih sukobljenih naroda. Da bi se to režiralo, trebalo je isprovocirati rat prirodnih saveznika, Hrvata i Bošnjaka, kako bi ih se također moglo svrstati u agresore i zločince, a time bi se »po zločinu«

⁶² Ivan Mužić: *Masonstvo u Hrvata*, Knjigotisak, Split, 2001., str. 620, 621

⁶³ Ivan Mužić, *Masonstvo u Hrvata*, Knjigotisak, Split, 2001., str. 622 i D. Partl: Hrvati u vražjem trokutu, *Nedjeljna Dalmacija*, 28. listopada 1994.

izjednačili s vojno nadmoćnijim Srbima koji su kontrolirali više od dvije trećine bosanskohercegovačkog teritorija. Ako se izjednače agresori i zločinci, izjednačit će se i njihove žrtve.

Očito da »vladari svijeta« više nisu bili sigurni da će Srbima moći pokloniti dio Hrvatske, tako da su stvarali kompenzaciju u obliku podjele Bosne i Hercegovine u kojoj će bosanskim Srbima pripasti znatan dio teritorija. Osim nametnutog rata Hrvata i Bošnjaka još se nešto moralo dogoditi. Hrvatska je bila njihov talac sve dok je djelomično okupirana, tako da joj se lako mogla nametnuti krivnja tobožnje agresije na Bosnu i Hercegovinu, a predsjednika dr. Tuđmana proglasiti krivcem za dijeljenje Bosne poput Miloševića. Desio se apsurd: jedini narod koji je branio cjelovitost Bosne i Hercegovine se u očima dirigitiranog javnog mnijenja proglašava djeliteljem susjedne države. Dva očita primjera govore tome u prilog. Da se Hrvati na referendumu o samostalnosti Bosne i Hercegovine nisu jednoglasno opredijelili za neovisnu Bosnu i Hercegovinu, Bosne više ne bi bilo, isti tren bi bila podijeljena. Drugo, da se hrvatski narod nije na samom početku oružjem odupro srpskoj agresiji, dok je još Izetbegović taktizirao i pregovarao sa Srbima i JNA, »Bosna bi šptom pala«.

Nitko više ne spominje Izetbegovićevo nuđenje zapadne Hercegovine Hrvatskoj, što je i potvrdio Klein, ali mnogo godina kasnije, nakon terorističkih napada u New Yorku 2001. godine (ako se netko i sjeti te ponude, ispada da se Izetbegović samo šalio). Bosnu bi pretvorio u državu bošnjačkog i srpskog naroda u kojoj bi Bošnjaci bili u većini. Nitko također ne govori ni o velikosrpskim planovima po kojima bi Hrvatskoj pripao znatan dio Bosne i Hercegovine, a Bosni bi se pripojila »Krajina« iz Hrvatske i u takvoj Bosni bi Srbi bili u većini. Također se malo tko više sjeća prvog plana podjele Bosne i Hercegovine, kojega je predložila u ožujku 1992. Europska Unija, tzv. Cutillierovog plana po kojemu bi Srbi dobili 43,8% teritorija, Bošnjaci 43,7%, a Hrvati svega 12,5% teritorija, po kojemu bi i najveći hrvatski grad Mostar pripao Bošnjacima. U takvom višestrukom prekrajanju granica Bosne i Hercegovine sasvim je logično da je i predsjednik Tuđman imao svoj pričuveni plan.

Hrvatima, kao najmalobrojnijem narodu u Bosni i Hercegovini, a rasprostranjenom na gotovo čitavom teritoriju, podjela je najmanje odgovarala. Isti slučaj već se dešavao 1939. godine kada su Cvetković i Maček podijelili Bosnu, ali tada bez muslimanskog lidera Fehima efendije Spahe. Ni tada Mačeku u interesu nije bila podjela jer je vjerovao u prirodnu svezu hrvatskog i muslimanskog puka te je predlagao Bosnu i Hercegovinu kao posebnu autonomnu jedinicu u sastavu Kraljevine SHS. Međutim, na inzistiranje srpske strane, izvršena je podjela Bosne i Hercegovine na Banovinu Hrvatsku i Srpske Zemlje. Jednako tako bilo je i ovoga puta u interesu predsjednika Tuđmana, ako je ikako moguće, sačuvati jedinstvenu državu Bosnu i Hercegovinu, a ako ne, podijeliti je dogovorno i uz suglasnost sva tri naroda. Ono što se Tuđmanu može prigovoriti je da je premalo radio na podjeli Bosne i na brizi za hrvatski narod u Bosni i Hercegovini. Opravdanje su mu permanentni pritisci svjetske masonerije zbog ucjena s okupiranim hrvatskim teritorijem. Da je dovoljno radio na podijeli Bosne i Hercegovine, danas bi u njoj i Hrvati, kao i Srbi, imali svoju republiku i ne bi od najstarijeg naroda u Bosni postali gotovo obespravljena manjina. Da su kojim slučajem bosanskohercegovački Hrvati tijekom proteklog razdoblja bili opredijeljeni ljevičarski, danas bi sigurno kritika podaničke elite prema pokojnom predsjedniku Tuđmanu bila potpuno drugačija, govorila bi o premalom zalaganju za sudbinu Hrvata Bosne i Hercegovine i o nedovoljnom angažiranju kod podjele Bosne.

Danas se gotovo nitko ne želi sjetiti da je ključnu ulogu u smjenjivanju predsjednika HDZ-a Bosne i Hercegovine, Stjepana Ključića i za postavljanje Mate Bobana imao Stjepan

Mesić. Nikoga također nije briga što je Josip Manolić bio glavni organizator sastanka Bobana i Karadžića u Beču⁶⁴.

Manolić početkom srpnja 2006. godine sudjeluje u Haagu kao svjedok tužiteljstva te optužuje pokojnog predsjednika Tuđmana i hrvatsku vladu za podjelu Bosne i Hercegovine. Zar su Manolić i Mesić pripadali nekoj drugoj vladi? Zašto je nisu napustili bar dvije godine ranije s obzirom da nisu bili zadovoljni »podjelom Bosne«, nego tek kada je prestao rat u Bosni i Hercegovini i kada je bilo potpuno jasno da Hrvati neće poput Srba dobiti svoju republiku i kada su se osjećali dovoljno jakima da njihov »puč« u Hrvatskom državnom saboru uspije⁶⁵. (Stenogram posljednjeg razgovora Tuđmana i Mesića objavljen u *Nacionalu* br. 246 od 2. kolovoza 2000. godine iz kojega komentator zaključuje da su »Stipe Mesić i Josip Manolić pokušali izvesti puč u vladajućoj stranci, a kada u tome nisu uspjeli osnovali su opozicijsku stranku - Hrvatske nezavisne demokrate.«).

»La Trahison, c'est la question du date.« (Veleizdaja, to je pitanje datuma.), poznate su riječi francuskog političara Talleyranda.

Danas je ostala u sjećanju čuvena »salveta« predsjednika Tuđmana koju je Paddy Ashdown izvadio trećeg dana Oluje kako bi kompromitirao veličanstvenu akciju Hrvatske vojske. Kompromitaciji je služila i sve učestalija opasna pomisao da je Hrvatska bila agresor na Bosnu i Hercegovinu. Nije nimalo važno da je prilikom te »agresije« Hrvatska skrbila o sedamsto tisuća bosanskohercegovačkih izbjeglica, pretežito Bošnjaka, da se s bosanskog teritorija pucalo na Dubrovnik i Slavonski Brod te da je s bosanskog teritorija bombardiran Zagreb. Gotovo je fascinantno kako »vladari svijeta« sa svojim vjernim podanicima u Hrvatskoj uspijevaju »pilu okrenuti naopako«, a dobrom dijelu hrvatskog puka, koji više ne donosi vlastite prosudbe, nego projicira prosudbe hrvatskih političkih i medijskih janjičara, isprati mozak.

Svjetsko masonstvo uspjelo je isprovocirati sukobe Hrvata i Bošnjaka pomoću sramotnog Cutillierovog plana po kojem bi 59% Hrvata Bosne i Hercegovine ostalo izvan granica svojeg teritorija. To je dovelo do susreta Boban - Karadžić jer su Hrvati pokušali ispraviti nepravdu u dogovoru sa Srbima. Hrvati su, u slučaju da dođe do podjele Bosne i Hercegovine, tražili od 17 do 18% teritorija, onoliko koliko ih proporcionalno ima prema popisu pučanstva iz 1991. godine. Ovakav nepravedno predložen plan nije zadovoljio masonsku elitu jer većih ratnih sukoba između Hrvata i Bošnjaka još nije bilo. »Vladari svijeta« opet rade novu podvalu s lordom Davidom Owenom, članom RIIA-e i Cyrusom Venceom, članom CFR-a (obojuca su članovi Trilateralne komisije) te u siječnju 1993. godine donose novi plan o podijeli Bosne i Hercegovine. Po tom planu Srbima pripada 42,3% Bošnjacima 32,3%, a Hrvatima 25,4% teritorija. Ovaj plan nisu prihvatili Srbi i Bošnjaci, dok je Hrvatima kao podvala pripalo više teritorija nego što im objektivno pripada. Učinak ovog plana bio je potpun za masonske vladare. Bošnjaci su na teritorij koji je Owen-Vanceovim planom predviđen hrvatskim intenzivno naseljavali svoje izbjeglice protjerane sa srpskog teritorija kako bi na njemu brojčano premašili hrvatski narod vjerujući u novi plan koji će se temeljiti na postojećem stanju. Rat između dva saveznička naroda postao je neizbježan, potpomognut raznim masonskim zamkama na terenu (rušenje starog mosta u Mostaru) pretvorio se u stravičan zločin za obje strane. Sarajevska misija francuskog predsjednika Mitterranda urodila je plodom, Srbi su, kao i poslije Prvog svjetskog rata, ponovo postali dominantni narod u Bosni i Hercegovini.

Novi monstruozi plan međunarodne zajednice (»vladara svijeta«) u vezi podjele Bosne i Hercegovine je Owen-Stoltenbergov plan (Thorvald Stoltenberg je član Bilderberg

⁶⁴ Zdravko Tomac: *Predsjednik*, Slovo M, Zagreb, 2004., str. 207

⁶⁵ Ivan Mužić: *Masonstvo u Hrvata*, Knjigotisak, Split, 2001., str. 617

grupe) donesen u kolovozu 1993. godine koji je predvidio uniju triju država, a svakoj državi je osiguravao izlaz na hrvatsko more. Tim planom Srbi dobivaju 53%, Bošnjaci 30%, a Hrvati 17% teritorija. Ovaj plan je praktički legalizirao i hrvatsku državu Herceg Bosnu što je dovelo do novih sukoba i novih kritika hrvatskih podaničkih globalista na hrvatsko miješanje u unutarnje uređenje Bosne i Hercegovine. Na kraju su Bosnu i Hercegovinu podijelili »vladari svijeta« kako su htjeli. Što je dozvoljeno Srbima, nije dozvoljeno Hrvatima, a Daytonski mirovni sporazum samo je to potvrdio podijelivši Bosnu i Hercegovinu u dvije države (hrvatska država Herceg Bosna morala se ugasiti). Da su htjeli drugačiju i pravednu podjelu Bosne i Hercegovine, dozvolili bi hrvatskim i bošnjačkim snagama za vrijeme Oluje oslobođenje čitavog banjalučkog područja, a time bi se ugasila zloglasna »Republika Srpska«.

Bivša britanska premijerka Margaret Thatcher u svojoj knjizi *Državničko umijeće* u poglavlju *Ratovi na Balkanu* veoma precizno govori o svim nepravdama koje je međunarodna zajednica ciljano nanijela narodima ugroženim od strane srpske hegemonije u bivšoj Jugoslaviji. Počela je od embarga na uvoz oružja za novonastale nenaoružane države kada se jasno dala potpora Jugoslavenskoj armiji da okupira novonastale države i spasi Jugoslaviju. Margaret Thatcher jasno dokazuje da su rat između bosanskohercegovačkih Hrvata i Muslimana prouzročili Vance-Owenov plan o podjeli Bosne i velikosrpska agresija kojima je namjerno izazvana poremećena etnička ravnoteža. Premijerka Thatcher konstatira da je hrvatskim i bošnjačkim snagama trebalo dozvoliti da zauzmu Banja Luku jer se tada Bosna i Hercegovina mogla urediti kao jedinstvena država, ali to nekome nije bilo u interesu. Nadalje ukazuje na ono što se kod nas već davno zaboravilo, a to je da su Hrvati spasili Bihać od neizbježne sudbine Srebrenice, kao što su čitavo vrijeme spašavali i opstojnost Bosne i Hercegovine. Možda je nama najznačajnija njezina izjava kako je prava lakrdija međunarodne zajednice kada oslobodilačke vojne akcije Hrvatske vojske izjednačava sa srpskom agresijom⁶⁶. Iz prosudbi bivše britanske premijerke trebali bi učiti mnogi hrvatski političari i medijski moćnici, ali to nije u programu »ugrađenog čipa« pa će oni i dalje pričati istu priču o Tuđmanovom dijeljenju Bosne, hrvatskoj agresiji na Bosnu, itd.

Tuđmanov otpor »vladarima svijeta«

Dr. Franjo Tuđman uspio je, usprkos svim zamkama i ucjenama »vladara svijeta«, vojno i pregovorima osloboditi čitavu Hrvatsku. Mnogi su mu uzimali za zlo što je pregovarao s balkanskim krvnikom Miloševićem, ali zar saveznici tijekom Drugog svjetskog rata nisu više puta pregovarali s Hitlerom? Zar i Tito i Pavelić nisu nekoliko puta posredno pregovarali? Pobjednicima u ratu nitko to nije uzimao za zlo. Ako je netko toliko vojno slabiji, pregovori su jedino rješenje kako bi se dobilo na vremenu i osnažilo svoju vojsku, ali ako se još na kraju postigne stopostotni učinak i oslobodi i zadnja stopa hrvatske države (kasnije je drugi predsjednik hrvatske vlade potpisao veleizdajnički sporazum kojim je Sloveniji darovao 160 kvadratnih kilometara hrvatskog teritorija), onda se takvom pregovaraču može samo diviti. Predsjednik Tuđman je 8. lipnja 1997. godine simbolički čitavu Hrvatsku poveo u Vukovar, na istočne hrvatske granice, u grad simbol hrvatske obrane, Vlakovom mira, Vlakovom za Vukovar (pisac ovog teksta imao je čast biti u njemu) što je značilo i kraj Domovinskog rata.

Koliko je predsjednik Tuđman uspio sačuvati dostojanstvo hrvatskog naroda i nacionalni ponos Hrvatske najbolje se vidi kada se uspoređi prijašnja Hrvatska s ovom

⁶⁶ Zdravko Tomac: *Predsjednik*, Slovo M, Zagreb, 2004., str. 34-38, 240-244, 295

sadašnjom, podaničkom Hrvatskom poslije 2000. godine u kojoj se za šaku zlatnika i za tapšanje po ramenu uništio sve nacionalno i sveto. Domovinski rat se sustavno kriminalizira raznim krivotvorinama, manipulacijama i lažima i svim podaničkim umijećima želi se od njega napraviti nacionalna sramota. Hrvatski branitelji postaju građani drugog reda, omalovažavani i obespravljeni i umjesto ponosa hrvatske države postali su njezina smetnja. Javnost već, uz svesrdnu pomoć podaničkih medija, pomalo prihvaća da je Hrvatska izvršila genocid nad Srbima u »Krajini« i protjerala dvjesto tisuća Srba (zaboravlja se da su iz tzv. Krajine Srbi prije protjerali tristo tisuća Hrvata i ostalih nesrba), da su oslobodilačke akcije Hrvatske vojske bile zločinački pothvati te da je potpuno normalno što su hrvatski generali optuženi za zločine i čekaju suđenje u Haagu.

U javnosti se smatra gotovo normalnim da je u haškim optužnicama hrvatskih generala prvooptuženi pokojni hrvatski predsjednik dr. Tuđman, otac i obnovitelj hrvatske države (zar će američki predsjednik Bush odgovarati za ratna zvjerstva u Iraku ili izraelski predsjednik Sharon za masakre i genocid nad Palestincima?) što jasno ukazuje na ostvareni plan »vladara svijeta« da se agresija Srba na Hrvatsku tretira kao građanski rat u Jugoslaviji u kojemu su Tuđman i Milošević jednaki krivci, a svi narodi jednake žrtve. U svom djelu *Izdaja* Krsto Špoljar je izjavio: »Na sreću - svi su žrtve, pa i oni najgori«. Tko se više sjeća obespravljenih Hrvata u Bosni i Hercegovini? Oni su hrvatskim političarima i medijima postali suvišan teret, a istodobno Srbi u Republici Srpskoj, kojih manje od 10%, prema obavljenoj anketi, smatra Bosnu i Hercegovinu svojom domovinom, sve čine za potpuno osamostaljenje te daytonske nakazne tvorevine.

U Hrvatskoj je gotovo u potpunosti zavladao ropski duh podanika, a sve strateške i važne državne odluke se više ne donose u Zagrebu, već u Washingtonu, Londonu i Bruxellesu. Jednom je Jean Paul Toulet rekao: »Ako je istina da narod ima samo onakvu vladu kakvu zaslužuje, kad ćemo zaslužiti da je uopće nemamo?«. Uskoro...

Predsjednik Tuđman bio je jedan od zadnjih svjetskih državnika koji je svim silama pokušavao svoj narod zaštititi od svjetskih grabežljivaca. Na svom putu trpio je silne udarce, podmetanja, prijetnje i ucjene svjetskih vladara. Povremeno je morao raditi određene ustupke i kompromise što ga nije pokolebalo da do svoje smrti vjeruje u nacionalnu snagu i dostojanstvo hrvatskog naroda. Sjetimo se ucjene predstavnice Enrona, Zdenke Gast, vidljive u kasnije objavljenim stenogramima, kojom bivšem predsjedniku Tuđmanu prijeti svojim mužem, jednim od najutjecajnijih američkih masona, što je i rezultiralo nepovoljnim ugovorom između Hrvatske i Enrona (kasnije se za taj ugovor optuživala hrvatska vlada i predsjednik Tuđman, a nitko nije spomenuo stenograme).

Spomenimo politički puč Manolić - Mesić na domaćoj sceni 1994. godine (očita borba za vlast, a ne neslaganje s Tuđmanovom politikom prema Bosni i Hercegovini jer su u to vrijeme sva neprijateljstva između Hrvata i Bošnjaka bila prekinuta potpisivanjem Washingtonskog sporazuma) koji je u zadnji tren uspio spriječiti predsjednik Tuđman. Možda se neuspjeli puč samo slučajno podudara sa sastankom masonske lože u hotelu Esplanada 1994. godine, prema pisanju istaknutog hrvatskog novinara i bivšeg glavnog urednika *Slobodne Dalmacije* (dok je još bila slobodna) Josipa Jovića⁶⁷, na kojem se Mesić ističe kao najbolji kandidat za budućeg predsjednika države.

Predsjednik Tuđman, najveći velikan hrvatskog naroda, živio je ponosno i možda pomalo usamljeno, osjećao je veliki broj ulizica oko sebe, a umro je zasigurno kao sretan čovjek. Međutim, uvijek će postojati pitanje zašto nije imenovao svoga nasljednika. Zašto to nije nikada rekao ni svojim najbližim prijateljima? Zar je mislio da je najbolje da se njegova stranka HDZ raspadne ako nije sposobna demokratski izabrati svoga vođu ili je previše

⁶⁷ Josip Jović: *Život po protokolima*, vlastita naklada, Split, 2002., str 122

vjerovao u hrvatski narod jer mu je bilo nepojmljivo da je on u stanju izabrati podaničku i ljevičarsku vlast ili je nešto drugo bilo u pitanju? Nezaboravna će ostati njegova dosjetka nakon povratka iz bolnice iz SAD-a kada su u Zagrebu trajale demonstracije zbog Radija 101: »Neću valjda ostaviti državu čovjeku koji je s dvanaest godina zaklao vola.« Mislio je na Matu Granića koji se tim činom hvalio⁶⁸.

Nakon Tuđmanove smrti, »novi svjetski poredak« mogao se uspostaviti i u dvorskoj i sluganskoj Hrvatskoj. Gospodari svijeta došli su na svoje i počelo je pravo natjecanje koji će medij ili vladajući političar više oblatiti, ocrniti i poniziti pokojnog predsjednika, njegov život, njegovu veličinu i neizostavnu karizmu. Ta kukavičja mržnja »velikih globalista«, u stvari sićušnih Pigmejaca, mogla se najbolje oslikati kada su se vodile raznorazne polemike samo zbog imenovanja ulica i trgova imenom predsjednika Tuđmana. Smišljano je stotine razloga kako predsjednik dr. Tuđman to ne zaslužuje, kao da se radilo o neprijatelju Hrvatske, a ne o čovjeku koji je iskoristio zadnji vlak ovog našeg planeta i stvorio hrvatsku državu u kojoj će se kakva god da je, hrvatski narod kad-tad lakše oduprijeti »vladarima svijeta«. Može se na prste ruke nabrojati koliko je spomenika podignuto tom najvećem hrvatskom velikanu. To je valjda hrvatska pravednost. »Kada mržnja postane kukavičja, tad se u društvu pojavljuje maskirana i naziva se pravednošću.« (Wenn Hab feige wird, geht er maskiert in Gesellschaft und nennt sich Gerechtigkeit.), Arthur Schnitzler.

⁶⁸ Nenad Ivanković: *Predsjedniče, što je ostalo?*, Tiva, Varaždin, 2000., str. 16

XI. Podanička Hrvatska nakon Tuđmana

Tko vlada Hrvatskom?

»Detuđmanizacija« je riječ koja se najviše govorila i pisala poslije smrti prvog hrvatskog predsjednika dr. Franje Tuđmana. I ne samo govorila i pisala. Nastala je prava udbaška i masonska čistka na desetke tisuća državnih, županijskih i gradskih namještenika koji su, po strogoj ocjeni podaničke elite, gajili bilo kakve simpatije prema pokojnom predsjedniku. Sve se radilo »u ime naroda« kako je to 2002. godine izjavio partijski jurišnik Ivan Ninić. Činjenica je da je Tuđmanov HDZ bio trn u oku »vladarima svijeta« i morao je pod svaku cijenu nestati. Još je 1998. godine Madeleine Albright u Washingtonu primila tadašnju »petorku« i obećala im sigurnu pobjedu. Kako to da je gospođa Albright bila toliko sigurna u pobjedu petorke dvije godine prije izbora, nije teško zaključiti. Isti slučaj desio se četiri godine poslije s premijerom Sanaderom i pobjedom sada nekog drugog HDZ-a. Račanova vlada je obavila prljavi posao za svjetske vladare, pomela je ispred sebe sve nacionalno i dostojanstveno i državu je na pladnju servirala »novom svjetskom poretku«. Međutim, postajala im je sve veći teret jer s njom je teško bilo poslati u Haag hrvatske generale, dovršiti kriminalizaciju Domovinskog rata i izjednačiti veličanstvene akcije Bljesak i Oluju sa srpskom agresijom zbog prevelikog otpora »nacionalnih snaga« u Hrvatskoj. Schiller je u svom djelu *Der Verschwörung des Fiesco zu Genoa* rekao: »Mohr hat Arbeit getan, der Mohr kann gehen.« (Crnac je svršio svoju dužnost, crnac može ići.). Sa Sanaderovom vladom se sve može postići kudikamo lakše jer ona u javnosti slovi kao vlada desnog centra koja čuva i štiti nacionalne interese pa »nacionalne snage« ne stvaraju »svojima« gotovo nikakav otpor, odnosno nisu protiv svoje vlade.

Da u Hrvatskoj više ne postoje dovoljno jake nacionalne političke snage koje mogu vratiti dostojanstvo hrvatskom narodu, a preostalu državnu imovinu zadržati u hrvatskim rukama, najbolje se vidi u značajnom smanjivanju »inozemnog novca« raznim nevladinim udrugama i društvima. Očito je da su svjetski vladari gotovo završili posao i više nije potrebno putem raznih »judoškudaških« udruga utjecati na prostodušni puk. Svakako je najznačajnije takvo ekskluzivno društvo, koje se pretvorilo u vrstu ideologije, Institut Otvoreno društvo Hrvatska svjetskog manipulatora Georga Sorosa, člana CFR-a i Bildeberga, koje je također završilo posao u Hrvatskoj i lagano je napušta sa svojim fondacijama.

Najbolju ocjenu takvih nevladinih udruga dala je Jadranka Cigelj u *Glasi Koncila* od 23. travnja 2005. godine koja je bila na čelu Ureda za udruge Vlade Republike Hrvatske što je rezultiralo bjesomučnim napadima nedodirljivih članova takvih društava i traženje njezine ostavke. Što je Jadranka Cigelj konstatirala i rekla? Od 27 678 registriranih udruga u Hrvatskoj, bez svih sportskih društava i čistih nevladinih organizacija filantropskih namjera, ostaje oko šest tisuća nevladinih organizacija. Te su udruge financirane izvana, a njihovi čelni ljudi većinom su jako dobro plaćeni. Svaki donator takvih udruga tražio je nešto za uzvrat jer su veoma rijetki oni samo filantropskih namjera, poglavito svjetski milijarder. Dio udruga zastupao je bivšu državu, a većina njih blati Hrvatsku što ponekad graniči s činom veleizdaje. Čelni ljudi udruga odlaze na razne međunarodne kongrese gdje isključivo iznose negativne stavove o Hrvatskoj. Niti jedan stranac ne može napraviti toliko zla i štete svojoj zemlji kao domaći plaćenik. Te udruge su sklone stanovitaj političkoj opciji, a prema državi i svemu

nacionalnom izražavaju očitu mržnju i pljuju po Domovinskom ratu i ljudima koji su stvorili hrvatsku državu. Da su mali dio toga radili u bivšoj državi, završili bi na robiji. Divno je Jadranka Cigelj za takve plaćene »pljuvače« rekla: »Po mrtvima pljuvati može samo čovjek koji nije svjestan toga da će netko pljuvati i na njegov grob«.

Gospođa Cigelj je velika stradalnica Domovinskog rata i od 14. lipnja do 8. kolovoza 1992. godine bila je zatočenica u srpskom logoru Omarska. Kada ju je novinar Čutura upitao je li joj u gotovo bezizlaznoj situaciji pomogao Hrvatski helsniški odbor ili kakva druga nevladina udruga u Hrvatskoj, odgovorila je da nije. Koga je u tim udrugama uopće briga o stradanjima Hrvata i Hrvatica?

Predsjednik Stjepan Mesić

Hrvatska je dobila novog predsjednika, predsjednika građanina. Odjednom se kao predsjednički kandidat pojavio totalni autsajder Stjepan Mesić koji nije prošao izborni prag na prethodnim parlamentarnim izborima. Međutim, taj vic-maher sa svojom boljševičkom i HDZ-ovskom prošlošću, umijećem demagogije i dodvoravanja te snažnom antihercegovačkom histeričnom kampanjom, uz svekoliku potporu »vladara svijeta« (kojima se dugovi moraju vraćati) i njihovih podaničkih medija, postao je hrvatski predsjednik republike. Ni na prvim ni na drugim izborima nije imao dostojnog protukandidata. Dražena Budiša, velikog pravednika i istinskog hrvatskog domoljuba, hrvatski puk nije želio. Hrvatski domoljubi su ga kaznili zbog suradnje s Račanom, a Račanovi socijaldemokrati su mu, kad su ga iskoristili i došli na vlast, jednostavno okrenuli leđa, izuzev Zdravka Tomca, i svoje glasove dodijelili svom starom partijskom drugu Mesiću. Budiša, kasnije Jadranka Kosor, nije imao šanse, jer njegova blijeđa predsjednička kampanja u kojoj o svom protukandidatu nije rekao niti jednu ružnu riječ (nepojmljivo za nama hvaljenu zapadnu demokraciju) išla je na mlin odjednom planetarno popularnom Mesiću.

Financiranje Mesićevih predsjedničkih kampanja uvijek će ostati tajna. Koji su ti direktni posrednici i vladaju li njima stvarni vladari? Je li to bila Sorosova fondacija, bivši direktor Dubrovačke banke Neven Barač, dobro poznati Hrvoje Petrač, Jure Klarić, vlasnik Clarico voća, ili neki bogati Bošnjaci iz Beča kako je pisalo u sarajevskim novinama? To možda ni nije toliko važno, ali ako postoji poveznica između Harisa Silajdžića i Petrača u vezi isporuke oružja arapskim zemljama, onda nas možda kopka sumnja i ne trebamo se čuditi Mesićevom predizbornom radikalizmu prema bosanskohercegovačkim Hrvatima⁶⁹. I danas je predsjednik Mesić s oduševljenjem dočekivan u Sarajevu i svim gradovima s bošnjačkom većinom u Bosni i Hercegovini. U gradove s pretežito hrvatskim pukom jednostavno niti ne ide. A i čemu? Tko su ti Hrvati uopće i što oni hoće?

Tijekom Mesićeve predizborne kampanje netko je izvukao raspravu zastupnika Stjepana Mesića u Saboru SR Hrvatske 1967. godine u kojoj on žestoko osuđuje *Deklaraciju o nazivu i upotrebi hrvatskog književnog jezika* najstrože zahtijevajući kazneno kažnjavanje njenih potpisnika. Radi nje je Josip Manolić, tada visoki dužnosnik UDBA-e, optužio potpisnike⁷⁰. Mesić je za taj svoj istup dao objašnjenje svojim »šarmom«, u svom stilu kako je deklaraciju napao samo prividno ili su ga krivo shvatili ili.... Dio njegove izjave objavljene u *Vjesniku* od 31. ožujka 1967. godine glasi: »...da ga nije toliko iznenadilo bacanje bombi na naša predstavništva u Americi i Kanadi, bacanje bombi na naše konzulate u zapadnoj

⁶⁹ Josip Jović: *Život po protokolima*, vlastita naklada, Split, 2002., str. 126 i 166

⁷⁰ Drago Sudar, *Slobodna Dalmacija*, 28. rujna 2000. god., str. 7

Njemačkoj jer se zna tko baca te bombe i tko stoji iza tih grupica, koliko ga je iznenadila ova Deklaracija...«⁷¹

Mesiću se mora priznati duhovitost. Dr. Zvonimira Šeparovića i njegovu ekipu naziva »guskonosci« budući da su pustili guske na dan održavanja summita o balkanskim integracijama u Zagrebu (Zapadni Balkan). Nakon požara u dubrovačkom Arboretumu u Trstenom izjavio je da Arboretum može nadživjeti samo Joža Manolić. Međutim kada Mesić, predsjednik države, za francuske novine ispriča morbidni vic o Tuđmanu i Miloševiću, više to nije duhovitost i šarm, već mržnja i osveta upućena pokojnom predsjedniku Tuđmanu spram kojega će, čega je Mesić svjestan, on ostati samo patuljak i pijun svjetskih vladara. Njegove učestale neistinite izjave o dr. Tuđmanu kako je vodio izolacionističku politiku prema Europi i svijetu postale su »istina«. Jedina je istina da su Europa i svijet pod strogim nadzorom stvarnih vladara vodili izolacionističku politiku prema Hrvatskoj jer im je takav Tuđman smetao. Neka se samo Mesić sjeti divne izjave Jadranke Cigelj o pljuvačima...

Ponovo se u lipnju 2006. godine okrutno napada *Glas Koncila* zbog spomena Mesića kao suradnika UDBA-e. Iako se u feljtonu nigdje ne spominje da je Stjepan Mesić bio suradnik UDBA-e, nego se prenosi svjedočenje Željka Bartolovića kako je on 1970. godine, dogovorom predsjednika Općine Orahovica Stjepana Mesića i načelnika SDS Centar Osijek Marka Bereza, prešao u Republički sekretarijat unutrašnjih poslova - SDS Osijek, *Večernji list* donosi senzacionalistički članak *Glas Koncila: Mesić je bio kadrovik Udbe. Glas Koncila*, jedna od malobrojnih novina u kojima su informacije vjerodostojne, samo je prenio Bartolovićevu izjavu iz knjige *Probušena mantija*, dok je najveći podanički hrvatski list, *Večernji list*, tu izjavu pretočio u ozbiljnu optužbu katoličkog lista protiv hrvatskog predsjednika. Normalno je da će javnost povjerovati u izmišljotine *Večernjeg lista*, ako ni zbog čega drugog, onda zato što se, nažalost, puno više čita od *Glasa Koncila*. Sumnjajući da je predsjednik Mesić pročitao feljton, ne zna se na koga se odnosio njegov komentar od 24. lipnja 2006. godine kada je na upit novinara o članku koji je *Večernji list* samo prenio, Mesić mesićeovski izjavio »svinjarija«.

Možda će drugi potpisani dokument kojega je u svojem djelu *Život po protokolima* iznio ugledni novinar Josip Jović⁷², onaj Milana Lukača iz Našica od 8. siječnja 1958. godine pod naslovom *Upitnik za saradnike na liniji emigracije*, nešto više reći o Mesićevoj mogućoj suradnji s UDBA-om. U dokumentu piše da je Stjepan Mesić 12. rujna 1956. godine kao »saradnik zaverbovan« od strane Dušana Vučkovića, šefa pasoške službe u Našicama i da je na »saradnju pristao dobrovoljno, bez ikakvog ustezanja i s puno volje«. Vidljivo je da je Mesić po zadatku putovao u Francusku sestri Mariji i ujaku Tomi Pernaru koji je imao svoj hotel u Longwiju gdje su navraćali emigranti iz Jugoslavije. Druga pisana izjava koju Jović iznosi je izjava djelatnika SDS-a Dmitra Šijana od 27. rujna 1974. godine u kojoj se vidi Mesićeva privrženost socijalizmu, bratstvu i jedinstvu. »Lično mu je laknulo«, kako Mesić izjavljuje, kada je Tito nakon 21. sjednice smijenio partijsko i republičko rukovodstvo u SR Hrvatskoj. Ovdje se samo može naslutiti da je Mesić možda prenosio svoja zapažanja i svoje stavove UDB-i i SDS-u o svojim prijateljima, glavnim protagonistima Hrvatskog proljeća.

Ono što je predsjednik Mesić uspio, teško da bi itko drugi, podijeliti Hrvatsku na dva potpuno suprotstavljena dijela. Dok se jedni smiju njegovom »francuskom vicu«, drugi se zgražaju. Dok mu ti drugi zvižde u Vukovaru, Splitu i drugdje, prvi mu plješću dlanovima i tabanima. Čini se da su se oni koji zvižde prije umorili...

⁷¹ <http://www.freewebs.com/hrvati/mediji.htm>

⁷² Josip Jović: *Život po protokolima*, vlastita naklada, Split, 2002., str. 120 i 167

Političari novog doba

Među ostalim »velikim« političarima u demokratskoj Hrvatskoj trebalo bi izdvojiti bar neke. Svakako je najupečatljivija Vesna Pusić, predsjednica Hrvatske narodne stranke. Svima nam je poznato da su u Europi i u čitavom svijetu narodne ili pučke stranke stranke desnog centra. S ovom hrvatskom očito nešto nije u redu. Gospoda Pusić kao da je u nju ušla po zadatku da je »odnarodi« i od nje stvori radikalnu stranku ljevice čijih bi se pojedinih izjava posramili i Račanovi reciklirani komunisti. Svakako je vrh »ledenog brijega« način na koji Vesna Pusić sa svojim pulenom Antom Nobilom, koji je svoje torbe dobro napunio braneći Blaškića i druge hrvatske optuženike, učestalo diskreditira i napada Hrvatsku za agresiju na Bosnu i Hercegovinu. Iako je Hrvatski sabor donio *Deklaraciju o Domovinskom ratu* koja je gotovo jednoglasno izglasana, za njih je se Sabor treba stidjeti. Takve izjave može dati samo onaj tko ne voli Hrvatsku i tko se želi što više uspeti na piramidi moći »vladara svijeta«. Da kojim slučajem nije bilo obrnuto, da se s teritorija Bosne i Hercegovine nije napadala Hrvatska i da je stvarno postojala agresija Hrvatske na Bosnu i Hercegovinu, bi li takve izjave dao i jedan domoljubni hrvatski političar? Je li ih je dao itko od srpskih političara zbog stvarnog i činjeničnog srpskog osvajanja Bosne i Hercegovine pomoću JNA? Nitko! Je li ijedan izraelski političar nešto slično rekao zbog izraelske agresije na Palestinu? Da je to i slučajno rekao, vjerojatno ne bi više sjedio u izraelskom Knesetu.

Možda se najveća lakrdija dogodila u HNK prilikom obilježavanja 30. obljetnice Hrvatskog proljeća. U svečanoj loži, zajedno s prvakinjom Hrvatskog proljeća Savkom Dapčević Kučar, sjedili su Stjepan Mesić, Vesna Pusić i Radimir Čačić. Nova »proljećarka« Pusić (što se nje tiče, vjerojatno nikada ne bi ni došlo do Hrvatskog proljeća i hrvatske države) i predsjednik Mesić u svojim ciničnim izlaganjima dali su hrvatskoj javnosti do znanja kako je Hrvatsko proljeće stvorilo hrvatsku državu i da je 1971. godina najvažnija godina novije hrvatske povijesti. Svaka čast svim »proljećarima«, ali ipak je netko drugi stvorio hrvatsku državu dvadeset godina poslije, a njega na ovom promidžbenom skupu nije nitko ni spomenuo.

Među takve preporoditelje hrvatske demokracije svakako se ubraja i dr. Ivo Banac. Banac je bio u predsjedništvu Hrvatskog helsinškog odbora u kojem se svojski trudio po krivnji izjednačiti žrtve i agresore, a predsjednika Tuđmana s Miloševićem. Pristupio je, očito po zadatku, u stranku HSLS kako bi, prema vlastitoj izjavi od 21. ožujka 2003. godine u glasilu *Glas Podravine i Prigorja*, zaustavio eskalaciju Budišinog »narodnjaštva« u stranci. Cilj je ostvario. Nekada druga stranka po veličini i broju saborskih mandata raskomadana je u nekoliko stranaka, a Banac je neko vrijeme obnašao dužnost novonastale Liberalne stranke. Za tog velikog podanika svjetskih vladara, Tuđman je ostao nacionalni autoritarac koji je uništio stoljeća hrvatske tradicije, valjda zato što je stvorio hrvatsku državu, a za njega su veliki nacionalisti i ekstremisti svi oni koji razmišljaju hrvatski, od Budiše i Tomca nadalje.

Danas su ponovo u samom vrhu hrvatskih stranaka oni političari koji su do Domovinskog rata smjenjivali i zatvarali hrvatske proljećare, svoju jugoslavensku i komunističku kožu zamijenili anacionalnom, europeiziranom kožom, podaničkom i sluganškom. Reciklirani komunisti, nasljednici Vladimira Bakarića, poslije Drugog svjetskog rata zvanog Budha, danas ponovno ponosno marširaju kroz Hrvatsku i svuda su oko nas, u medijima, politici, javnim institucijama. Francuski povjesničar i političar A. Tournier je konstatirao: «*Quel parlementaire eut fait Judas!*» (Kakav li je samo političar mogao biti Juda!)

Dok se s obronaka Petrove gore frenetično pljeskalo komunističkom zločincu Radi Bulatu, neki drugi čovjek imao je snage kao pripadnik bivše Komunističke partije otići na

Bleiburško polje i među deset tisuća hrvatskih domoljuba ispričati se za partizanske zločine na Križnom putu. Istinski socijaldemokrat, domoljub i prije svega čovjek je Zdravko Tomac. Pretrpio je dostojanstveno zvižduke i uvrede, ali je izdržao. Pretrpio je još veće kritike i uvrede s druge strane kada je na Skupu općeg pomirenja svih Hrvata u Slunju 2002. godine prisustvovao kao sveučilišni profesor komunističke ideologije, zajedno sa stogodišnjim časnikom HOS-a iz Drugog svjetskog rata, Josipom Aleksićem. Danas je u Hrvatskoj sve manje takvih ljudi, a sve više »Budhinih« sljedbenika.

Hrvatski umjetnici

Što je danas s hrvatskim književnicima, glumcima i ostalim umjetnicima? U javnosti je nazočna samo jedna vrsta takvih ljudi. Ona se slavi, o njoj pišu novine i govore mediji, a onih drugih nema niti blizu, šute negdje u svom kutu. Onemogućen im je pristup javnosti jer su mediji pod apsolutnom kontrolom »vladara svijeta«, a ako se nekako i izvuku iz šutnje, dočekuju se kao nepodobni desničari i nazadni ognjištari. Pogledajmo samo što je »javno« mnijenje reklo o jednome od najvećih naših pisaca prošlog stoljeća, Ivanu Aralici. Što su o tom velikanu hrvatske proze rekli razni Jergovići i ostali književni patuljci, ali zato veliki kozmopoliti?

Danas je očito najpopularniji književnik Predrag Matvejević koji je deset godina izbivao iz države jer nije mogao prihvatiti samostalnu Hrvatsku. Predrag Matvejević je čitavih deset godina vodio svoju borbu protiv nacionalnih hrvatskih interesa kritizirajući hrvatsku vlast, a od predsjednika Mesića je primio najveće državno odličje za kulturne zasluge, Red Danice hrvatske s likom Marka Marulića. Još se kolebao da uopće primi visoko hrvatsko priznanje! Kada je Mesić u pitanju, onda ipak može!⁷³ Nakon što je Matvejevića Općinski sud u Zagrebu nepravomoćno osudio na pet mjeseci zatvora, uvjetno dvije godine, zbog kleveta i uvreda književnika Mile Pešorde (Pešorda pripada Araličinoj grupi književnika), presudom je bila zgrožena čitava hrvatska podanička svita. Digli su se na noge Reporteri bez granica, Hrvatsko novinsko društvo, Društvo hrvatskih književnika, hrvatski PEN i gotovo čitava politička i medijska elita kako bi izrazili svoje ogorčenje sudskom nepravomoćnom presudom. Većina njih nije ni pročitala Matvejevićevu uvredu književniku Mili Pešordi u *Jutarnjem listu* u članku *Naši talibani*, ali je »znala« da s takvim sudstvom Hrvatska ne može pristupiti Europskoj Uniji. Epilog je poznat: Hrvatski sabor je Kazneni zakon o kleveti (možda slučajno zbog slučaja Matvejević) promijenio.

Očito je da je danas u Hrvatskoj najpopularniji i najcjenjeniji onaj tko je kao tobožnji disident od Tuđmanovog režima sve ratne godine izbivao iz Hrvatske i svesrdno radio protiv hrvatskih nacionalnih interesa. Lordan Zafranović, koji se u velikom stilu vratio u Hrvatsku i na hrvatski film, sasvim je nevino udario našeg najvećeg filmskog redatelja Antuna Vrdoljaka nogom u koljeno kao znak dobrodošlice. Zafranović je svojedobno izjavljivao kako je razlika između Pavelića i Tuđmana samo što je Pavelić okupirao čitavu Bosnu, a Tuđman ju je htio podijeliti s Miloševićem. Muž »planetarno« popularne Slavenke Drakulić (Slavenka Drakulić također se ubraja u tobožnje disidente), Schwartz, svojedobno je izjavio kako se Hrvatima nikada neće dozvoliti da izađu iz svoje prošlosti (Pitanje je tko. Odgovor se zna.). Radi Šerbedžiji nitko ne može osporiti umjetničku veličinu, ali da za pomoćnu predstavu *Kralj Lear* Zagreb i Ministarstvo kulture, uz mnoge donacije državnih tvrtki, dodijele dva milijuna i petsto tisuća kuna je stvarno previše. Njegovu predstavu gledala je politička elita. Tu su još Dubravka Ugrešić, Mira Furlan, Rajko Grlić i mnogi drugi.

⁷³ Josip Jović, *Život po protokolima*, vlastita naklada. Split, 2002., str. 104

Hrvatski mediji

Pisani mediji, uz izuzetak nekoliko tjednika, vjerodostojnih i nacionalnih novina (*Hrvatsko slovo*, *Fokus*, *Hrvatski list*) gotovo se nadmeću u bacanju blata i pljuvanju po svemu onome što je sveto, hrvatsko i kršćansko. U takvim novinama, radi privida pluralizma mišljenja, naći će se mjesta i za poneki članak istinskog hrvatskog novinara, suradnika ili komentatora (Josipa Jovića, Milana Ivkošića, Joška Čelana, Tihomira Dujmovića, Josipa Pavičića, Davora Ivankovića, Zvonimira Despota i dr.), ali takvi članci redovito će se izgubiti u moru podaničkog ljevičarskog tiska i nikada neće biti na naslovnoj stranici. Jedine »slobodne« dnevne novine, *Slobodnu Dalmaciju*, još je Linićeva ekipa svim mogućim udbaškim metodama vratila u podanički zagrljaj, bez obzira što im je naklada nakon toga pala, da bi završile u carstvu Ninoslava Pavića, odnosno njegovih gospodara, kao vjerna kopija *Jutarnjeg lista*. Kako reče Ibsen u *De unges forbondu*: »Det slette publikum vil ha et slet blad.« (Loša publika želi loše novine.).

Ti podanički novinari su poput »svetih krava« zaštićeni u Hrvatskom novinarskom društvu (HND) na čijem je čelu prvo pero hrvatskog novinstva, Dragutin Lučić. Kako se to novinarsko društvo obrušilo na staru Tuđmanovu vlast u vezi izvjesnih prisluškivanja novinara, ne hajeći da je Hrvatska tada bila u ratu i da će u takvim situacijama svaka demokratska država zbog nacionalne sigurnosti prisluškivati svoje građane. Primjerice, 1992.-1993. godine novinarka Jasna Babić boravila je nekoliko puta u Beogradu i sastajala se sa zloglasnom terorističkom četničkom organizacijom Labrador. Zar to nije bio razlog za prisluškivanje? Društvo novinara se diglo zbog prisluškivanja stanovite Helene Puljiz 2004. godine. Očito da POA nije postupila prema zakonu, ali tražiti nakon toga isprike premijera Sanadera i predsjednika Mesića, možda i sudsku zaštitu, svakako je malo previše. Tko uopće u našoj državi štiti nas koji nismo novinari i podanici? Tko je od tog društva štitio novine i novinare *Slobodne Dalmacije* dok se prema njima vodio pravi medijski i partijski linč? Tko je štitio hrvatskog novinarskog velikana Josipa Jovića koji je zbog objave identiteta zaštićenog svjedoka u *Slobodnoj Dalmaciji* 2006. godine osuđen na Haaškom sudu?

Dojmljivo je bilo vidjeti gospodina Lucića kada je žestoko branio Tihomira Ladišića zbog njegovog suspendiranja nakon degutantne emisije *Otvoreno na HTV-u* i Denisa Latina, bolesnog čovjeka, velemajestora u podvalama, montaži i iskrivljavanju činjenica, čovjeka s puno neskrivene mržnje prema pokojnom predsjedniku Tuđmanu, a vjerojatno i prema svemu onome što je nacionalno i domoljubno, zbog njegove »montemisije« koja je ogorčila i ponizila mnoge Hrvate. Gospodina Lucića nije se čulo kada su na Haaškom sudu bili optuženi hrvatski novinari desne orijentacije zbog objave transkripata zaštićenog svjedoka Stjepana Mesića. Kao da te transkripte nije prvi puta objavio *Novi list* (što može *Novi list*, ne može *Hrvatsko slovo* ili *Hrvatski listi*). Dok je hrvatskim domoljubima, Ivici Marijačiću, Domagoju Margetiću i Stjepanu Šešelju prijetila velika novčana kazna ili višegodišnja zatvorska robija, izjavu u ime HND-a dao je naknadno nakon pritiska »hrvatskih novinara« njegov potpredsjednik Zdenko Duka, kako se moraju ispričati Haškom sudu jer su se ogriješili o njegov statut, a HND će se založiti da ne bude kaznenog progona. Dragutin Lucić je svo to vrijeme bio spriječen davati bilo kakvu izjavu, operirao je bruh u bolnici.

Svemogući su putovi medija jer kada se pomisli kako su čitavu Hrvatsku premazali blatom, ponovo se iznenadi jer blata nikada dosta. Svaki događaj i izjava su se u stanju okrenuti i od nje napraviti podaničko štivo. Dokud to može ići? U *Globusu* je 6. kolovoza 2004. godine preko dvije naslovne stranice napisano *Blaškić oslobođen, Hrvatska osuđena*. Jelena Lovrić svojski se, sva sretna, u članku trudila dokazati kako je Hrvatska bila agresor u Bosni i Hercegovini, kako je HVO djelovao pod zapovjedništvom Zagreba, itd. Postoji li

granica ljudske zlobe i pakosti ili su to samo »pileći mozgovi« koji nisu svjesni za koga uopće rade? Možda je njihovu pakost najbolje definirao španjolski esejist Jose Ortega Y Gasset: »El rencor es una emanacion de la conciencia de inferioridad.« (Pakost proizlazi iz spoznaje vlastite inferiornosti.). Veoma »poznati« novinar Kruno Zakarije napao je predsjednika Matice hrvatske Igora Zidića zbog njegovog intervjua u *Hrvatskom slovu* nazvavši ga desničarem, samo zato što je izjavio da se stvaranje hrvatske države nosi kroz gene i da to traje generacijama.

Darinka Janjanin na Vijeću HRT-a napada Gorana Milića što je u Brisanom prostoru prikazao pozitivan prilog o predsjedniku Tuđmanu. Slavica Lukić u *Globusu* piše o zlostavljanju Srba 1991. godine na HTV-u što se vidi iz toga kako su nju Tomislav Marčinko i Antun Vrdoljak kao ratnu reporterku tjerali da JNA naziva srbočetničkom vojskom (kakvom bi vojskom trebalo nazivati JNA?). Mirjana Rakić tvrdi u *Večernjem listu* kako joj je bio zabranjen rad 1991. godine zato što je Srkinja i članica Saveza komunista, a očito je zaboravila da je 1991. godine dobila TV nagradu *Ivan Šibl* uz visoki novčani iznos. Ona se danas grčevito umiljava stvarnim vladarima i njihovim najbližim slugama za buduće mjesto glavne urednice HTV-a nakon odlaska Mirka Galića. Novinarkama Hrvaticama zabranjuje nošenje križa na lančiću, a najčešće se nakon isticanja križa više ni ne pojave na TV ekranu⁷⁴.

HTV nije javna televizija ni nacionalna televizija, a ponajmanje je objektivna, neutralna i nestranačka. Ona je masonska filijala ljevičarsko-neoliberalne podaničke klike. Kroz nju se eksponiraju podanici i veliki Europejci koje je Mirjana Rakić dovela na HTV (Miroslav Bago, Tihomir Ladišić, Aleksandar Stanković, Dragan Nikolić, Saša Kosanović, Danko Družijanić i mnogi drugi), a radi »demokratske krinke« dozvolit će se i ponekom objektivnom uredniku ili voditelju (npr. Goranu Miliću) da dobije određenu minutažu na HTV-u. Čak će se ponekog voditelja, zbog pretjerivanja i neobjektivnosti u rigidnim protuhrvatskim emisijama (Latin, Ladišić) koje su zgrozile drugi dio domoljubne hrvatske javnosti, kazniti kako bi se prikazala »nacionalna svijest« Hrvatske televizije. Takvi bi voditelji u svakoj zapadnoj demokraciji bili istog trena istjerani s nacionalne televizije i vjerojatno bi to bio kraj njihovom voditeljskom zanimanju.

Najveći podanički orjunaš je svakako nezaobilazni Denis Latin. Neki mudri čovjek je davno rekao »Mens sana in corpore sano.« (Zdrav duh u zdravom tijelu.) i gotovo da nema čovjeka koji tu uzrečicu nije više puta izgovorio. Ako je u zdravom tijelu zdravi duh, možda je istina »U nezdravom tijelu nezdravi duh«. Tu možda treba početi tražiti uzrok Latinove mržnje, gorčine, jada i pakosti uperene prema pokojnom predsjedniku Tuđmanu i gotovo svemu što diše nacionalno i domoljubno. Latin boluje od Chronove bolesti, nema zdravog privatnog života, ojađen je, pun frustracija i gorčine i možda mu jedino Latinice mogu pružiti malo utjehe njegovom bolesnom tijelu. Najbolje plaćeni voditelj Hrvatske televizije kojemu samo za njegova Bossova odijela, prema iskazu Gorana Milića, televizijski pretplatnici godišnje plaćaju 55 000 eura, Hrvatsku do 2000. godine naziva »dobom Tuđmanovog režima«. U njemu je on od malog voditelja postao nedodirljiv i slavan. Je li Latin stvarno veliki voditelj ili mu je slavu priskrbila vladajuća elita? Odgovor se zna. Postave li si gledatelji njegovih emisija ikada pitanje zašto se njegove degutantne Latinice ne prenose u živo? Zašto, kao drugi voditelji, tijekom emisije ne komunicira s gledateljima? Zato što se boji suda hrvatske javnosti jer je svjestan da je samo veliki manipulator, a da je ostao mali voditelj koji nema hrabrosti voditi takve kontroverzne emisije uživo, poput Bolkovića, Dujmovića i drugih.

Njegove emisije moraju završiti upravo onakvim zaključkom i istinom kakve je unaprijed skrojio svojim manipulacijama i falsifikatima. Da bi to postigao, u pravilu će u

⁷⁴ Tomislav Marčinko, *Večernji list*, 6. veljače 2006. godine

emisiju pozvati pet-šest poznatih ljevičara, globalističkih podanika i protuhrvatskih janjičara, a njima će suprotstaviti ponekog hrvatskog domoljuba. Ako mu rezultat emisije i pored takvog odnosa snaga ne bude apsolutno uvjerljiv u korist »pljuvača« Hrvatske, u stanju je iz emisije isjeći i do 80% iskaza onih drugih. Zato taj mali-veliki voditelj svoje emisije snima ranije da bi ih poslije u svojoj krojačnici skrojio i sašio po mjeri »vladara svijeta«.

Sjećamo se Latinice s filmom *Oluja nad krajinom* u kojemu je Oluja prikazana kao zločinački pothvat kojemu je cilj bio »etničko čišćenje« Srba u krajini. Hrvatska se u toj emisiji optužuje za ratni zločin, a operacije Oluje su prikazane kao scene mučenja nevinih srpskih žrtava i paljenja njihovih kuća. Takva rigidna emisija kao da je bila naručena od haaških istražitelja kao dokaz za optužnice protiv hrvatskih generala, ali i od legendarnog Save Štrpca i njegovog Veritasa. Što reći na grotesknu emisiju koja se bavila pokojnim predsjednikom dr. Franjom Tuđmanom i u kojoj o pokojnom predsjedniku nije izrečena gotovo niti jedna pozitivna ocjena? U toj tendencioznoj emisiji Zrinka Vrabec Mojzeš, jedna od deklariranih »pljuvačica«, cvrkutala je poput vrapca i samodopadno nadopunjavala voditelja Latina u uvredama i klevetama pokojnog predsjednika, a filozof Milan Kangara svojim je »filozofskim« i potpuno pristranim pristupom pokušao od sebe napraviti velikog stručnjaka za Tuđmanovo djelo.

Još je puno takvih Latinica. Treba se podsjetiti jedne koja naoko nema izravne veze s Latinovim svjetonazorom, ali posredno ima. Radi se o emisiji koja je govorila o tajnim društvima. Radovan Horvat, veliki meštar Velike lože Hrvatske, uz svesrdnu Latinovu pomoć je objašnjavao nevinost i humanost slobodnih zidara, a masonske lože su prikazane kao lože dobrotvorstva i svekolike pripomoći ljudskom puku. Istovremeno je Latin katolički svjetovni institut Opus Dei kojega je osnovao sveti Jose Maria Escriva de Balaguer 1928. godine u Madridu i koji je sve ove godine iskazivao bezrezervnu potporu hrvatskom narodu i odigrao veliku ulogu u Domovinskom ratu, svim mogućim manipulacijama pokušao prikazati kao desničarsko i nazadno društvo. Nakon takvih tendencionalnih prikaza, Latin je mudro stavio prst na usta i »sokratovski« konstatirao: »Možemo zaključiti da su slobodni zidari liberalno društvo, a Opus Dei konzervativno«.

Latin nije ni svjestan da je tom izjavom gotovo u pravu, ali ne prema njegovom podaničkom ukusu. Njegovo poimanje konzervativnog je da je to ono najgore, nazadno, zastrašujuće, desničarsko, nešto od čega treba bježati. Za njega je liberalno napredno, podaničko, europsko, globalno, anacionalno, ono što je ideal svakog čovjeka. S Latinom se treba složiti kada kaže da je Opus Dei konzervativno društvo, ali zar konzervativno nije ono što štiti sve temeljne ljudske vrijednosti koje su istinski važne čovjeku, vjera, obitelj, nacija, ljudski moral, dostojanstvo čovjeka i sve povijesne tekovine društva. Da su masonske lože liberalna društva Latin je ponovo djelomično u pravu. Masonstvo je rodilo liberalizam kako bi lakše vladalo svijetom jer s pojedincem kojemu su država, nacija i vjera stega, a on, kao pojedinac, ishodište svemira, veoma je lako vladati. Za masonske lože nikako se ne može reći da su liberalne. Zar je liberalizam kada se netko prilikom stupanja u članstvo masonskih loža zaklinje da neće odavati masonske tajne, a u protivnom da mu se raspori utroba, iščupa srce, rasiječe na četiri dijela i slično? To je krajnje rigidno, gnusno, demonsko, no po Latinovom poimanju, liberalno.

Još nešto o izravnom utjecaju masonstva na HTV. Godina 2006. bila je posvećena glazbenom geniju Wolfgangu Amadeusu Mozartu radi 250. obljetnice njegovog rođenja. Početkom godine čitav Salzburg, Beč, Austrija i čitav svijet bili su u znaku tog velikog skladatelja. Ono što javnost manje zna je da je Mozart također bio veliki mason i da su ga masoni i ubili zbog odavanja tajni u operi *Čarobna frula*. HTV je prenosila koncert iz Beča posvećen Mozartu, a prije koncerta prikazala je kratku reportažu o njemu. Već u prvom kadru prikazan je Mozartov radni stol na kojemu se nalazi masonska knjiga na kojoj je šestar i

trokut (masonski znak). Taj trenutak trajao je nekoliko sekundi, bez komentara, ali dovoljno dugo da pažljivi gledatelj shvati kako »vladari svijeta« žele prikazati Mozartovu pripadnost i religiju, a nama reći kako su oni svuda oko nas, pomalo prikriveni, ali daju do znanja da nas budno motre. Možda je još nešto promaklo našem gledatelju? Prijenos priredbe vodila je Helga Vlahović koju već godinama rijetko vidamo u drugim emisijama osim one njezine emisije o zdravlju. Zašto je baš ona vodila emisiju o Mozartu? Helga Vlahović je ugledna i važna članica Lions cluba u Zagrebu.

Novi moral u Hrvatskoj

Hrvatska se svojski trudi da njezin ekonomski i politički položaj bude što ropskiji u »novom svjetskom poretku«. Banke u Hrvatskoj su isključivo u vlasništvu svjetskih vladara (Hrvatskoj se više ne dozvoljava da ima bar jednu domaću banku), isključivo stimuliraju potrošnju i uvoz robe, a destimuliraju domaće poduzetništvo. Sve veća je nepokrivenost uvoza izvozom, a pod pritiskom svjetskih grabežljivaca stvaraju se administrativne prepreke za stimuliranje domaće poljoprivrede, industrijske proizvodnje i trgovine. U takvoj ovisnoj ekonomskoj situaciji i politička ovisnost postala je apsolutna i neupitna. Hrvatsku se gura u novu balkansku federaciju i prisiljava na potpisivanje raznih bilateralnih sporazuma s nestabilnim državama u regiji s kojima Hrvatska nema ništa zajedničko.

U takvoj zavisnoj i podaničkoj Hrvatskoj državi izvršena je dezintegracija hrvatske nacionalne svijesti. Iseljena Hrvatska potpuno se izolirala, a njezin duhovni i ekonomski potencijal se odbacio (potpuno različito od Židova koji su itekako svjesni da postoji domovinski i iseljeni Izrael). Domovinski rat i stvaranje Hrvatske se kriminaliziralo do te mjere da je pitanje vremena kada će se promijeniti i Božićni ustav u kojemu je Hrvatska definirana kao država hrvatskog naroda i transformirati je u građansku državu.

Hrvatski generali odlaze u Haag kako bi dokazali svoju nevinost u svetom Domovinskom ratu. Ironija je da neke od njih brani odvjetnik Čedo Prodanović koji je svojedobno s Čičkom i Puhovskim u Sorosovom Hrvatskom helsinškom odboru za svoje gospodare za pozamašnu novčanu nagradu istraživao zločine Hrvatske vojske u Domovinskom ratu⁷⁵. Ništa više nije sveto, ništa nije čisto jer Hrvatska je očigledno nastala na zločinu u građanskom ratu bez agresora i žrtava.

Dok žena bivšeg američkog ambasadora u Hrvatskoj, Lynn Montgomery u izazovnoj garderobi pozira Stefanu Lupinu u razrušenoj »Krajini«, HHO je obavio i završio »posao« za Haaški sud. Kao epilog bi trebala poslužiti izjava Save Štrbca, šefa srpskog društva Veritas iz Beograda: »Optužnica protiv Ante Gotovine redefiniše istoriju ili kako Račan voli da kaže, 'kriminalizira Domovinski rat'. U tački 37 priznata je država RSK, više ne kao takozvana, koja je imala svoju vojsku. A u tački 39 potvrđeno je da je u pet napada na RSK, teritoriju zaštićenu od Ujedinjenih naroda, Hrvatska kao članica UN-a izvršila pet agresija na UN.«⁷⁶. Pitamo se gdje je granica laži i obmana. Nije li pomalo zastrašujuća ova hajka na Branimira Glavaša kojeg se optužuje za ubijanje nevinih srpskih civila, njega koji je obukao uniformu početkom 1991. godine i izašao pred četničku vojnu mašineriju, kojemu Hrvatska može zahvaliti što je obranjena Slavonija? Gdje su tada bili oni koji ga danas optužuju?

Partizanski zločinci i danas se svojim izjavama razmeću po Hrvatskoj, svjesni da nitko nikada od njih neće odgovarati za te zločine. Oni su iznad zakona, a mit o Jasenovcu će poput obeliska biti vječno iznad naših glava. Zato nije nimalo čudno ako Research Institut

⁷⁵ Josip Jović: *Život po protokolima*, vlastita naklada, 2002., str. 178

⁷⁶ Nenad Piskač, *Fokus*, 17. rujan 2004. godine

(JRI) iz New Yorka i dalje na internetskim stranicama raspolaže sa sedamsto tisuća žrtava u Jasenovcu, a o tome jako dobro znaju Slavko Goldstein i Nataša Jovović, ravnateljica Savjeta Javne ustanove Spomen-područja (JUSP-a) u Jasenovcu. S tim institutom se i dalje surađuje, bez da su se ikada javno odbacile monstruoze izmišljotine, samo se ogradilo od njih⁷⁷.

Legendarni logoraš Ivan Fumić demonstrativno napušta sjednicu Savjeta (JUSP-a) uz izjavu »Velika je to sramota za Hrvatsku.« kada je za predsjednika Savjeta umjesto Zorice Stipetić koju je predložilo Srpsko narodno vijeće (SNV) izabran Zoran Prpić za kojega se ustanovilo da je član HDZ-a. Fumić nikada nije odgovorio pokojnoj Ljubici Štefan na pismo objavljeno u *Vjesniku* 17. prosinca 1998. u kojemu ga je pitala gdje se nalazi zlato (razne vrijedne dragocjenosti) iz Jasenovca koje su partizani oduzeli hrvatskim stradalnicima iz »kolone smrti« koji su se vraćali s Križnog puta i bili pogubljeni u Jasenovcu. To zlato ogromne vrijednosti (pogubljeno je na tisuće ljudi koji su sa sobom nosili svu svoju imovinu pretvorenu u zlato) primio je SUBNOR SR Hrvatske 1964. godine (danas je predsjednik gosp. Fumić), a odgovor hrvatska javnost očito više ni ne očekuje jer više nema pokojne gospođe Štefan.

Ne prestaju napadi na Katoličku crkvu u Hrvatskoj, jedini bedem očuvanja hrvatske i kršćanske samobitnosti Hrvata. Svaki govor i potez hrvatskih biskupa pomno se prati i iz svake i male nedorečenosti napravi se skandal uz monstruoze optužbe. Zato nije čudno da je i novinarka CNN-a, Christiane Amanpour, prilikom pogreba Svetog Oca pape Ivana Pavla II., beatifikaciju kardinala Alojzija Stepinca nazvala kontroverznom. Učestali su napadi na *Glas Koncila*, o čemu je bilo riječi, kao i na druga katolička glasila. U *Jutarnjem listu* napadaju se svećenici riječke metropolije predvođeni biskupom koji žele služiti svetu misu na Golom otoku, poznatom komunističkom konclogoru. Jasno je da podaničkim ljevičarskim medijima ne odgovara da bilo tko čeprka po Golom otoku, čak se osjećaju i uvrijeđeno kada netko traži bar približan popis ubijenih na tom mučilištu. Zato odmah prelaze u ofenzivu i na nos svakom takvom pokušaju nabijaju mit Jasenovca. Takvi podanici ne prežu ni od toga da optužuju najpoznatijeg hrvatskog karizmatika, velečasnog Zlatka Sudca, što je u Bretaniji na Lošinju šest dana proveo drugi hrvatski karizmatik, general Ante Gotovina. Velečasnog Sudca se 2003. godine optužilo kao Gotovininog jataka i bio je predmetom policijske istrage. Ljudi kojima su vjera i Bog potpuno strani ne mogu shvatiti da je velečasni Sudac generalov dušobrižnik i ispovjednik te prijatelj.

U takvoj konfuziji duhovnog, ekonomskog i političkog rastrojstva Hrvatske neki novi moral zavladao je Hrvatskom, moral hedonizma, »slobodnog« globalnog pojedinca, strasti i nastranosti, animalizma i potrošačke manipulacije. Manipulirana mladež i ostalo građanstvo, kojem je od moćnih medijskih sila ugrađena »istina« u mozgu, sve više postaje amorfnu masu koja lagano klizi u jedinstveni svijet novog monoteizma. Taj monoteizam je »novi svjetski poredak« s jednom svjetskom vladom, jednim narodom, jednom državom i jednom masonskom religijom. Hrvatska postaje samo zrnice pijeska u tom svijetu neoliberalizma i internacionalizma, a u stvari u svijetu globalnog despotizma i monopolističke diktature »vladara svijeta«. Zar nismo došli do toga da je teško biti Hrvat u Hrvatskoj, da je Hrvatovu njegovu opstojnost postala ugrožena? Kao da Hrvatskoj Hrvati više ne trebaju. Alphonse Karr je izjavio: »Il y a quelque chose de trop dans tous les pays: ce sont les habitants.« (U svakoj zemlji ima nešto suvišno: to su njezini stanovnici.)

Neka nas na »vladare svijeta« vječno podsjeća masonska piramida (crni obelisk) na Trgu Stjepana Radića, u ulici Hrvatske bratske zajednice u Zagrebu koja je podignuta povodom 900. obljetnice grada Zagreba 1999. godine. Dozvolu za tu masonsku građevinu dalo je ministarstvo Marine Matulović Dropulić. Ako Marina Matulović nije bila svjesna

⁷⁷ Josip Kljaković Šantić, *Glas Koncila*, 19. lipnja 2005. godine

simbolike spomenika čiji je inicijator bio Lions Club Kaptol, teško je objasniti da tadašnji ministar kulture Božo Biškupić nije bio upućen u pravo značenje i smisao te građevine, spomenika zagrebačkim masonima.

Možda je ipak sumnja pokojnog predsjednika Tuđmana da je i ministar Božo Biškupić mason točna⁷⁸?

Što su nam »vladari svijeta« podmetnuli u Opatiji? Po uzoru na slavni Hollywood i hrvatski velikani dobivaju svoju zvijezdu. To je čin vrijedan hvale, ali zašto zvijezda petokraka, zašto pentagram, simbol đavla Bafometa i masonerije? Ako već tolike države svijeta na svojoj zastavi nose taj sotonski znak koji je i »naša« država nedavno imala, zar se to moralo ponoviti i u slobodnoj državi Hrvatskoj? Potpuno se slažem da to bude zvijezda, ali zašto ne zvijezda s četiri, osam, deset krakova? Zastrašujuće je da se imena Janice Kostelić, Dražena Petrovića ili Gorana Ivaniševića nalaze na pentagramu.

New Age je u svakom dijelu naše zemlje, a naši vladari sa svojim podanicima to nam i pokazuju, samo što prostodušni i naivni Hrvati to ne primjećuju, jednostavno kao da ne žele vidjeti jer još uvijek nisu svjesni da sve više postaju kiborzi s ugrađenim čipom koji bespogovorno slušaju svoje gospodare. Neka živi taj crni obelisk u glavnom gradu Hrvatske, jedan od omiljenih simbola slobodnog zidarstva, neka živi Ogrestina Piramida na HTV-u, sotonistički pentagram u Opatiji i još mnogo drugih znamenja »novog svjetskog poretka« (osvrnimo se samo po svojem gradu). Postoji nada da je hrvatski narod preoštro zrnice pijeska kojim će si veliki gospodari kad-tad izgrepsiti lice. Postoji nada i da će hrvatski narod postati svjestan političke zamke globalnog »novog svjetskog poretka« jer će mu se u protivnom desiti ono što je u svojoj izreci rekao francuski satiričar Antoine Rivarol: »La politique est comme le sphinx de la fable: elle devore tous ceux qui n'expliquent pas ses enigmes.« (Politika je poput sfinge iz basne: Proždire sve one koji ne riješe njene zagonetke.).

⁷⁸ Ivan Mužić: *Masonstvo u Hrvata*, Knjigotisak, Split, 2001., str. 626

Vladari svijeta protiv Vatikana

I. Inkvizicija – najveća pogreška Vatikana?

Sukobi Židova i kršćana u starom vijeku

Prošlo je četrnaest pokoljenja od Abrahama do kralja Davida, četrnaest pokoljenja od Davida do sužanjstva Židova u Babilonu i četrnaest pokoljenja od babilonskog sužanjstva do rođenja Isusa Krista. Rodio se Mesija kojeg židovski mudraci nisu htjeli prepoznati i kojeg su odbacili kao varalicu i razbojnika. Očekivali su Mesiju kao moćnog židovskog kralja koji će stvoriti slavno izraelsko kraljevstvo i poput »simboličkog zmaja« zagospodariti čitavim svijetom. Nisu mogli prihvatiti Mesiju koji je zagovarao »izabranost« svakog pojedinca bez obzira na dosadašnju vjeru, rasu, kulturu, klasu ili bilo kakvu drugu pripadnost, ako prihvati istinsko štovanje pravoga Boga. Takav Mesija židovskim mudracima nije trebao jer više Židovi ne bi bili ekskluzivni »Odabrani narod«. Mesiju su židovski huškači dali razapeti na križ postavši bogoubojice, izabravši razbojnika i ubojicu Barabu umjesto sina Božjega.

Rođenjem Isusa Krista počinje *Novi zavjet*, pisanje nove grčkorimske civilizacije. Zašto nam se čini da je starozavjetni i novo-zavjetni Bog toliko različit u osobinama? Je li se promijenio Bog ili je pisanje proizašlo iz samovoljne interpretacije pisaca *Biblije*? U *Starom zavjetu* Bog je silan, moćan, okrutan, čak i ponekad nepravedan. Je li Jahve bio stvarno takav? Može li se to samo naslutiti iz hebrejskog pisma koje je jako siromašno, u kojemu je misao nedorečena, nema prezenta, a misao se može napisati s vrlo malo riječi i ostavlja se mogućnost da čitač nagađa i stekne krivi dojam što je pisac htio reći? Radi li se ipak o nečemu mnogo osjetljivijem? Moguće je da su pisci *Starog zavjeta* (židovski proroci, svećenici i Mojsije) malo »uljepšavali« zloglasne židovske postupke, okrutnosti, krađe, prijevare, ubojstva, svetogrđa i slično, pravdajući ih Jahvinim poslanjem. Zato je teško objasniti Boga koji je u *Novom zavjetu* pravedan, milosrdan, pun razumijevanja, praštanja i ljubavi prema čovjeku, a osobito Isus Krist koji se žrtvuje na križu za spas ljudskih duša.

Možda se različitost može vidjeti iz primjera kada su farizeji prigovarali Isusu kako to da ne dozvoljava da muškarac može istjerati svoju ženu kada god želi što je dozvoljavao i Mojsije. Isus je na to rekao: »Zbog tvrdoće vašeg srca Mojsije vam je to dozvoljavao«.

Kršćanski teolozi nisu nikada ozbiljno javno progovorili o ogromnoj različitosti Božjeg karaktera jer je židovski *Stari zavjet* sastavna cjelina najgenijalnije knjige ikad napisane, *Biblije*. Dojam je da, koliko god se »javno« pravdali takvi postupci Židova odobrenjem Jahvinim, ipak nešto nedostaje. Stoga i velika urođena inferiornost kršćanske religije nasuprot judaizmu, jer je sve vezano za judaizam i za kršćane sveto, tako da ne postoji kritika i osporavanje krivovjerja u judaizmu (razne heretičke sljedbe, katari, bogumili i drugi, nisu vjerovali u *Stari zavjet* ili su ga smatrali »sotonskom objavom«). Kod judaizma je dijametralno suprotno! Židovski vjeroučitelji ne priznaju ništa iz *Novog zavjeta*, poslije Krista im ništa nije sveto, negiraju ga, ne samo kao sina Božjega, nego i kao duhovnog proroka i smatraju ga prijevarantom. Oni ne priznaju niti jednog svetog čovjeka nakon rođenja Krista. Rođenjem Isusa Krista Bog se Židovima, a i svim ostalim narodima, prestao obraćati. Kako to objašnjavaju? Nemaju pravog objašnjenja! Svjesni su svoje karizme »bogoubojica« i negiraju svaku drugu religiju. Kršćansku religiju promatraju kao krivovjernu sektu, a islam smatraju devijacijom iste sekte.

Kristov nauk je nauk vjere, ljubavi prema Bogu i bližnjemu i zato kroz čitava dva tisućljeća u borbi ljubavi i praštanja naspram snage, moći i osvete, potpuno je ljudskom umu logično da ono dobro, Kristovo, postupno gubi bitku. Kršćanstvo je jedino i moglo nastati na ruševinama Jeruzalemskog Kraljevstva i kao takvo ostalo najveća prepreka židovskoelitističko-masonske zavjere i uspostave »novog svjetskog poretka«.

Kršćanska religija praktički počinje rođenjem Isusa Krista, iako je Isusa tek u tridesetoj godini na rijeci Jordan pokrstio sveti Ivan Krstitelj. Kršćanstvo nastaje u okviru židovske zajednice, a tijekom 1. stoljeća proširilo se na znatan broj gradova Rimskoga Carstva. Za širenje kršćanstva među mnogobošcima u Rimskom Carstvu najzaslužniji su prvi Isusovi učenici (apostoli) koji su većinom umrli mučeničkom smrću. Najzaslužniji među njima je apostol Pavao i njegova misijska putovanja, tako da je već pri kraju 1. stoljeća kršćanska crkva bila vrlo snažna u Grčkoj, Maloj Aziji i Makedoniji. Na čelu kršćanske crkve bio je apostol Petar koji je bio rimski biskup, a svi kasniji crkveni poglavari (pape) smatraju se nasljednicima apostola Petra. Petar je ubijen 67. godine za vrijeme rimskog cara Nerona koji je sustavno progonio i ubijao kršćane, poglavito nakon velikog požara u Rimu kojega je sam inscenirao, a za njega optužio kršćane.

Među Židovima također raste broj kršćana (Transjordanija je bila naseljena židovskim kršćanima) koji sebe nazivaju »nazareni«, a na čelu njihove jeruzalemske crkve nalazio se Jakov, Isusov rođak. Kršćani i nazareni (nežidovski kršćani i židovski kršćani) blisko surađuju, a jedina razlika u njihovom vjerovanju je što su židovski kršćani (nazareni) i dalje strogo provodili Mojsijeve zakone. Dio Židova koji su ostali vjerni judaizmu kohabitiraju s Rimljanima u progonima kršćana, posebice pokrštenih Židova (nazarena). Između 90. i 100. godine nazareni su izbačeni iz službe u sinagogama i više nisu smatrani dijelom rabinskog židovstva. Sinagoga je prezrela kršćane nazarene i uvela molitvu tri puta na dan koja počinje rečenicom: »Neka Bog prokune nazarene.«

Za vrijeme Drugog židovskog ustanka (132. - 135.) pod vodstvom Bar Kohbe, židovski ustanici ubijaju sve kršćane i nazarene u Palestini (preko sto tisuća). Od perzijskog kralja Hozroa su čak kupili devedeset tisuća kršćana i nazarena te su ih pobili. Nakon definitivne Bar Kohbine likvidacije nazarena nestalo je kršćanskih Židova. Judaizam nije više bila samo religija, postala je nešto više, način života, židovskog razmišljanja i vjerovanja, židovske kulture i tradicije. Religija je postala narod. Židovi su i danas jedini narod koji ima samo svoju religiju. Židovstvo je postalo judaizam, a judaizam židovstvo.

Nakon gušenja židovskog ustanka Židovi su protjerani iz Jeruzalema i počinje njihovo naseljavanje po čitavom Rimskom Carstvu kojime će za manje od dva tisućljeća vladati (i ne samo njime). U Carstvu židovski vođe usko surađuju s Rimljanima, štovateljima poganskih bogova, magije, okultizma i ezoterije, svega demonskog još iz vremena kralja Salomona, sotonskog sljedbenika Nimroda i nekadašnjeg »andela svjetla«, Lucifera. Svima njima nešto je zajedničko: želja da čim prije zavladaju svijetom i dušama svakog naroda i čovjeka. Na tom putu zapreka im je Katolička crkva i Isusovi poslanici. Židovski, vođe u Rimskom Carstvu imaju velike zasluge za poticanje poganskog puka protiv kršćana, a njihova kohabitacija s vlastodršcima često je pridonijela masovnim progonima i ubojstvima kršćana. Takav sustavni progon kršćana trajao je za vrijeme cara Decije 249. - 253. godine te 303. - 311. godine za vrijeme careva Dioklecijana i Galerija. U strahovitim egzekucijama ponajčešće su kršćani bacani lavovima u rimskim borilištima (arenama) na opće ushićenje poganske gomile. Kršćani su, međutim, oslanjajući se na Božje poslanje uspjeli opstati. Ne samo opstati. Kršćanska religija širila se poput kvasca, na sablazan židovskih mudraca i svih poganskih štovatelja (od kojih su kasnije nastala masonska društva). Neprijatelji kršćanstva u nemogućnosti fizičke likvidacije kršćana pribjegli su drugim metodama: slali su lažne proroke, »svete ljude« i »evanđeliste« među kršćane kako bi pravu kršćansku vjeru skrenuli s

puta, učinili je manje vrijednom, a među vjericima usadili sumnju, dvoumljenje i nedoumicu u istinitost Kristovog nauka.

Hereza među kršćanima

Rimsko Carstvo se »pomirilo« s Isusom Kristom za vrijeme cara Konstantina koji je prvi od rimskih careva prihvatio kršćanstvo. Konstantin je rođen u starom rimskom gradu Naissusu (današnji Niš u Srbiji). Ostat će upamćen po ponovnom ujedinjenju Rimskog Carstva, ali i po nečemu mnogo važnijem, sazivanju Svjetskog ekumenskog koncila u Niceji 325. godine. Iako su kršćani od samog početka vjerovali u Kristovo božanstvo, na istoku carstva, potpomognuti budućim »vladarima svijeta« počela su se pojavljivati razna gnostička krivovjerja koja su širila dualizam. Gnostička »kršćanska« sekta na čelu sa svećenikom iz Aleksandrije Arijem (250. - 336. godine) zastupala je tezu o dva svijeta: jedan je čisti nematerijalni svijet, a drugi pokvareni materijalni svijet. Iz toga bi proizlazilo da postoji razlika između Isusa koji je umro na križu jer je čovjek i transcendentnog Krista. Na Svjetskom ekumenskom koncilu među 318 biskupa je potvrđeno da je Isus pravi Bog, a Arijeva teorija je u potpunosti odbačena. Na koncilu se prvi puta upotrijebila riječ »katolički« koja je bila u suprotnosti s riječi »krivovjerni«.

Moramo se ponovo osvrnuti na svjetskog hohštaplera Dana Browna i njegov »čuveni« roman *Da Vincijev kod*. Ne zbog Dana Browna, nego zbog njegovih gospodara koji su iskoristili bizarnu priču i usadili sjeme sumnje u mnoge kršćanske duše. Među mnogobrojnim manipulacijama i podvalama je Brownova konstatacija kako je car Konstantin glavni krivac što je Isus postao Bog te da se tijesnom većinom na tom ekumenskom koncilu izglasalo Isusovo pobožanstvenje. To je potpuno netočno. Na koncilu je sa samo dva glasa protiv (Arijevih istomišljenika) potvrđeno ono što kršćani od samog početka vjeruju, a to je da je Isus Krist pravi Bog. Brownova tvrdnja kako je 1945. godine u Nag Hamadiju nađeno novih osamdeset evanđelja iz kojih se može razabrati kako je Isus bio oženjen s Marijom Magdalenom je potpuna besmislica. U Nag Hamadiju je doista 1945. godine nađeno pet (ne osamdeset) gnostičkih »evanđelja«, ali ni u tim nevjerodostojnim evanđeljima nigdje nije decidirano rečeno išta o bilo kakvoj vezi Isusa i Marije Magdalene.

Dan Brown sam sebi proturiječi, što je najbolje opisao Darko Tomašević, vicerektor na Vrhbosanskoj katoličkoj bogosloviji. Da Isus nije bio priznavan Bogom do 325. godine, koja bi uopće bila svrha da se u priznatim istinitim kanonskim evanđeljima taji njegova navodna ženidba s Marijom Magdalenom, poglavito ako se zna da je kod starih Židova bila gotovo nužnost da se što prije zasnije bračna zajednica? Rani kršćani bi tada štovali Mariju Magdalenu, ženu Isusovu, bar jednako kao i Mariju, Isusovu majku.

Nakon što je Rimsko Carstvo prihvatilo kršćansku religiju kao glavnu religiju u Carstvu, na ustoličenje rimskih biskupa (naziv papa uvodi za sve rimske biskupe papa Grgur I. 440.-461.) utječu rimski carevi, čak ih sami postavljaju (prije cara Konstantina rimski biskupi su sami sebi određivali svojega nasljednika). Od pape Nikole II. (1058. - 1061.) o izboru novog pape odlučuju kardinali, što i dalje nije umanjivalo za izbor presudnu ulogu svjetovnih vladara moćnih zemalja Europe. Danas o izboru novog pape odlučuje Kardinalski zbor koji je u važećoj konstituciji *Universi dominici gregis* iz 1996. godine precizirao način izbora novog pape. Činjenica je da je među dosadašnjih 265 papa bilo 86 svetaca, od kojih tridesetak mučenika, ali je među papama bilo i onih koji su živjeli život nedostojan Vrhovnog svećenika i koji su na čelo kršćanske crkve došli upotrebom sile, raznim prijevarama i iznudama. Zasižno se to može pravdati pohlepom i željom za sveopćom vlašću svjetovnih vladara Europe koji su odlučivali o izboru pape pa su najčešće izabirali svoje vazale (najveći

je raskol svakako bio nakon smrti pape Grgura XI. 1338. godine kada su postojali dvojica papa, Urban VI. koji je stolovao u Rimu i kojega su postavile Njemačka, Mađarska, Engleska i Poljska te papa Klement VII. koji je stolovao u Avignonu i kojega su imenovale Francuska, Španjolska, Škotska i Portugal). Ne smije se zaboraviti činjenica da neprijatelji kršćanske crkve nisu spavali. »Vladari svijeta« svim su silama nastojali potkopati Crkvu iznutra, uvlačeći se u njene redove kako bi je mogli prikazati kao nemoralnu, pohlepnu i bezbožničku.

Svakako je najveći spletkar, trovač, despot i bludnik bio Rodrigo de Borgio (1492. - 1503.) koji je na prijestolje došao nepoštenim makinacijama i prijevarama. Poznat je kao papa Aleksandar VI. Svoje prijestolje je kupio kao vinogradar i veliki bogataš Španjolske. Od Svete Stolice napravio je unosan posao, svoje bogatstvo je višestruko povećao, a u svojoj bludnosti i razvratnosti imao je devetero djece. Najpoznatija je zasigurno Lucrecija Borgia. Možda je manje poznato, no postoje određene tvrdnje da je obitelj Borgio bila židovska obitelj koja je u Španjolskoj pokrštena kao i ostali marani (prividni kršćani) koji su se nakon nekoliko stoljeća ponovo vratili na židovsku religiju⁷⁹.

Do sada je dakle bilo 265 papa i niti jedan nije, u znak poštovanja i odanosti prema svetom Petru, prvom kršćanskom vrhovnom svećeniku, nosio ime »Petar«. Sveti Malahija, irski biskup iz 12. stoljeća koji je bio poznat po istinitosti svojih proročanstava izrekao je proročanstvo da će posljednji papa nositi ime »Petar II.«, a da će to biti po redu 277. papa. Uskoro...

Nakon što je Rimsko Carstvo prihvatilo Katoličku crkvu, kršćanska religija se proširila po čitavom carstvu tako da slobodno možemo reći da je postala gotovo državna religija. Židovi i razni pogani često su bili proganjani i nasilno pokrštavani, ali pritajeni u javnosti, materijalno neovisni, superiorni kao trgovci i lihvari. Čekali su strpljivo svoju priliku za obračun s Katoličkom crkvom. Dočekali su je u srednjem vijeku kad su Crkvu ozbiljno nagrizali iznutra, a i u samoj Crkvi je došlo do velikog raskola između Rima i Konstantinopola što je 1054. godine rezultiralo odvajanjem grčkih od latinskih crkvi. Dvije navodne velike pogrješke Katoličke crkve u srednjem vijeku, križarski ratovi i inkvizicija, promijenile su odnos snaga, moći i utjecaja u čitavom čovječanstvu. Za te dvije »pogrješke« se i danas Sveti Otac ispričava, dok Katolička crkva postupno, ali sigurno gubi bitku od »vladara svijeta« koji su zavladaali svim sferama ljudskog življenja, gotovo svim državama i narodima, a i dalje uporno i uporno »razapinju Krista«.

Jesu li to stvarno bili grijesi Katoličke crkve nakon kojih se odnos svjetske moći tako sudbonosno promijenio u korist židovsko-masonske elite ili su elite iskoristile mračno doba srednjeg vijeka nametnuvši krimen krivnje Katoličkoj crkvi da bi sebi raskrčili siguran put u stvaranju »novog svjetskog poretka«?

Samo godinu dana nakon raskola u kršćanskoj crkvi, 17. studenog 1095. godine papa Urban II. pozvao je sve istinske kršćane na oslobođenje Svete zemlje od muslimana. Sigurno je povod ovom činu bio znak »čistoće i svetosti« pape jer se muslimane tada smatralo nevjernicima, a i osvajanje Palestine od umajadskog kalifa Omara 638. godine nije nimalo bilo humano. Tamo su preživjeli kršćani i Židovi bili narod drugog reda s uništenim bogomoljama. Činjenica je da su sigurno u križarske ratove, osim vitezova »čista srca« i najhumanijeg Božjeg poriva, išli i oni drugi, pustolovi, pohlepnici i nevjernici. Neoboriva je i činjenica da su mnogi vitezovi, čak i čitavi viteški redovi, baš u Svetoj zemlji okrenuli leđa Bogu i pod utjecajem drevne egipatske, babilonske i Salomonove mitologije, okultizma i magije počeli štovati nekog drugog boga, čak i Sotonu. Bezbožnici o kojima je ovdje dosta pisano, poglavito Viteški red Salomonovog hrama u Jeruzalemu (templari) osnovan 1118. godine i Sionski priorat osnovan 1099. godine koji su križarske ratove koristili za stjecanje

⁷⁹ August Franzen, *Pregled povijesti crkve*, Kršćanska sadašnjost, 1993., Zagreb, str. 204

materijalnih bogatstava kako bi u budućnosti zavladao čitavim planetom, nikako ne mogu ići na dušu Katoličke crkve. Ti vitezovi postali su daleko moćniji i bogatiji od svih svjetovnih vladara u Europi i od Vatikana, a njihovo bogohuljenje i sotonizam samo je evolucija u stvaranju najmoćnije sile svijeta, masonstva, i za njihovu izopačenost i razbojništvo zaslužan je sasvim netko drugi.

Za inkviziciju, zastrašujuću i okrutnu egzekuciju, »vladari svijeta« najviše optužuju Katoličku crkvu. U javnosti se ona ni ne pokušava opravdati, usporediti sa svjetovnim inkvizicijama, inkvizicijama drugih crkava, a niti sagledati njezin uzrok. Zsigurno je zastrašujuće spaljivanje na lomači, ali nije nimalo ugodno niti izgubiti život na giljotini ili danas u SAD-u na električnoj stolici. Što je inkvizicija, kako je nastala i zašto?

Sve je počelo još u 9. stoljeću, ranom srednjem vijeku kada su sile tame, okultizma i hereze (budući svjetski vladari) preko svećenika Bogumila u Bugarskoj i Makedoniji počeli s novim eksperimentalnim gnostičkim dualizmom vezanim za gnostičko kršćanstvo iz 2. i 3. stoljeća i maniheizam iz 6. stoljeća, s doktrinama odvojenosti Dobra i Zla (duhovnog i materijalnog). Sotona je stvoritelj svega materijalnog, pa tako i ljudskog tijela, a Bog je stvorio sve nevidljivo, pa tako i ljudsku dušu. Sljedbenici tog heretičkog pokreta nazivali su se »bogumili«. Sličan pokret nastaje u 12. stoljeću na jugu Francuske, u Provansi, a pripadnici tog heretičkog pokreta sebe nazivaju »albigenezi«. Nastaju gotovo istovjetni gnostički sljedbenici u Francuskoj, valdenezi, potom paterani, pavličani, a kasnije su svi zajedno nazvani »katari«. Iz Francuske se hereza širi u Španjolsku, sjevernu Italiju, Češku i drugdje. Munjevito se proširila diljem Europe, potpomognuta okultnim budućim »vladarima svijeta« te je biskupi i svećenici jednostavno više nisu mogli zaustaviti. Katolička crkva ju je početkom 13. stoljeća pokušavala suzbiti osnovavši dva nova reda, franjevence i dominikance (zvani prosjačkim redovima) koji su kao propovjednici i misionari, hodajući pješice po čitavom kršćanskom svijetu, propovijedali istinitu Božju riječ i nadmetali se s raznim heretičkim propovjednicima.

Sigurno je širenju katarske hereze pridonio i mistični i ezoterični židovski pokret *Kabala* koji se (slučajnost?) pojavio u Europi baš u 13. stoljeću, u Španjolskoj, u zemlji u kojoj je inkvizicija i najdulje trajala. U Španjolskoj su vladali Mauri (mješavina Kartažana, Rimljana i Arapa) koji su u 7. stoljeću prihvatili islamsku religiju, a u 8. stoljeću došli na Pirinejski poluotok kojega su gotovo u potpunosti osvojili i tim kraljevstvom vladali gotovo osam stoljeća. Španjolska kršćanska vojska je istjerala Maure na sjever Afrike (od njih potječe država Mauritania) 1492. godine, a dio koji nije napustio Španjolsku prešao je na katoličku vjeru (dobio je naziv »maran«, kao i pokršteni Židovi). Marani su bili samo prividni kršćani, potajice su štovali svoju staru vjeru, što je izazivalo ogorčenje i bijes katoličkog puka. To je također jedan od uzroka španjolske inkvizicije.

Hereza je svoj vrhunac doživjela nakon pada Jeruzalemskog Kraljevstva 1291. godine kada su se vitezovi templari vratili u Europu sa svojim bogohulnim, okultnim i sotonističkim vjerovanjima, što je rezultiralo papinom bulom *Pastoralis Praeeminentiae* od 22. studenog 1307. godine kojom se od svih monarha u Europi traži da ispituju herezu svakog viteza pripadnika sotonističkog reda templara. Vitezovi templari povratkom iz Svete zemlje širili su svoja heretička i bogohulna vjerovanja među ostalim običnim pukom i među plemićima, gdje god su nalazili sigurna utočišta. Ukinućem templara 1312. godine počinje nova era hereze, okultizma, ezoterije i magije, umotana u tajna magična društva koja će 1717. godine pobjednički izaći iz tajnosti i nagovijestiti skori »novi svjetski poredak«.

Još je nešto pridonijelo snažnoj herezi u kršćanskom svijetu početkom 14. stoljeća, a to su glad i kuga. Klimatske promjene početkom stoljeća uzrokovale su dulje zime i vlažnija ljeta što je prepolovilo žetvu zbog skraćene sezone rasta usjeva. Sveopća glad zahvatila je siromašni puk Europe te su deseci tisuća ljudi umrli od gladi. U takvom vremenu opće

ljudske bijede i siromaštva, sredinom 14. stoljeća harala je Europom »crna smrt«, kuga. U dvije godine je usmrtila gotovo 40% ukupnog pučanstva, naročito siromašne i neishranjene djece kojima je imunitet bio najslabiji. Europa je gotovo bila pred kataklizmom. Dok su jedni tu opću ljudsku katastrofu smatrali Božjom kaznom, drugi dio puka u svojoj letargiji, bijedi i nesreći smatrao je da ih je Bog napustio. Ako ih je Bog napustio, kome da se obraćaju? Nesretni puk još je više potpao pod utjecaj moćnih, već dobro organiziranih tajnih masonskih društava. Hereza je postajala sve veća jer je puk počeo vjerovati u magiju i Lucifera, da bi pomoću svakojakih vraćanja, spiritizma i misticizma pokušao doći što bliže svome novom »bogu«, Sotoni.

U mračnom i podijeljenom svijetu u kojem je malo nedostajalo da se uspostavi Luciferovo kraljevstvo, kada riječ Božja više nije dovoljna u borbi protiv Lucifera, nastala je inkvizicija. Upitajmo se kakav bi danas bio svijet da inkvizicije nije bilo? Možda isti, a možda i ne.

Istina o inkviziciji

Inkvizicija (latinski *inquisito* - traženje, istraga), za koju »vladari svijeta« najviše optužuju Katoličku crkvu, bila je podijeljena na papinsku i svjetovnu, u kojoj je bila najpoznatija španjolska. Papinska ili Sveta rimska inkvizicija bila je kudikamo blaža i pravednija od svjetovne. Osnovao ju je papa Grgur IX. 1231. godine. Postupak se nije mogao pokrenuti bez valjanih dokaza o herezi. Prilikom suđenja zapisnik je vodio bilježnik, prisustvovao je i liječnik, a presude su morale biti donesene jednoglasno. Najčešće su kazne bile globe ili bičevanja, a kod težih heretika zatvor. Samo u najtežim slučajevima, kada se heretici nisu htjeli odreći čarobnjaštva i sotonske magije, nego su do kraja prezirali nauku Katoličke crkve, a prizivali svoga boga Sotonu, osuđivani su na smrt spaljivanjem na lomači. Vratimo se ponovo na famoznog Dana Browna i njegov *Da Vincijev kod* u kojemu, među ostalim nebulozama, tvrdi kako je na lomačama spaljeno pet milijuna žena, iako je to i statistički nemoguće budući da čitava Europa tada nije imala niti sto milijuna stanovnika. Jasno da je masonskom podaniku za navodnu smrt tih žena kriva Katolička crkva. U crkvenim sudovima točno se vodio zapisnik i precizna evidencija za svakog osumnjičenika iz čega jasno proizlazi: u Španjolskoj je na 125.000 održanih procesa bilo 59 osuđenih na spaljivanje na lomači, u Italiji 36 osoba, a u Portugalu 4.

Svjetovne inkvizicije, koje su provodili monarsi europskih država, bile su okrutne i nepravedne. Osim što su se vodile protiv katara i ostalih heretika, vođene su i protiv Židova i muslimanskog stanovništva u Španjolskoj. Činjenica je da su Židovi negdje i poticali razne heretičke sljedbe, ali najčešće su njihovi progoni i egzekucije izvršavani zbog ljubomore i zavisti radi njihovog bogatstva i uspjeha. Njihova opća superiornost i materijalno blagostanje u odnosu na nežidovski puk smatrano je krađom. Pape su kroz čitavo razdoblje trajanja inkvizicije učestalo štatile Židove od progona raznih svjetovnih vladara i nežidovskog puka, međutim u nekim slučajevima bili su potpuno nemoćni jer je i njihov utjecaj na svjetovne vladare bio promjenljiv, čak u pojedinim razdobljima nikakav. Realne procjene na temelju najnovijih istraživanja govore da je oko pedeset tisuća osoba, od kojih 80% žena, stradalo u procesima inkvizicije, najviše u Njemačkoj, Francuskoj i Španjolskoj.

Inkviziciju nisu vodili samo Katolička crkva i svjetovni vladari, nego su se najbrutalnije egzekucije bez ikakvih sudskih procesa (krivnja je obično bila samo pripadnost različitoj vjeri) obavljale u Anglikanskoj i protestantskoj crkvi, o čemu Brown nije pisao. Prema vjerodostojnim podacima, u anglikanskoj crkvenoj inkviziciji, koja je započela s kraljem Henrikom VIII. 1534. godine, u Engleskoj je na lomači spaljeno preko trideset tisuća

osoba, isključivo katolika. U srednjoj Europi, uglavnom Njemačkoj, za vrijeme reformatora Luthera, Calvina i Zwingla, tijekom 16. stoljeća, bez sudskih procesa na lomači je spaljeno oko sto tisuća osoba, pretežito Židova, a dijelom i katolika.

Nikada se međutim nije desilo da se netko drugi i u ime nekog drugog Katoličkoj crkvi ispriča za provedbu inkvizicije nad katoličkim vjernicima. »Vladari svijeta« to ne dozvoljavaju jer jedino Sveta Stolica mora stalno osjećati teret savjesti zbog »istrage« mračnog srednjeg vijeka. Svakako su najveći »grijesi« Svete Stolice inkvizicija provedena 1600. godine nad Giordanom Brunom koji je spaljen na lomači i inkvizicija 1633. godine provedena nad Galilejem Galileom koji je osuđen na kućni pritvor uz odricanje od svog učenja. Javnosti je Katolička crkva morala uputiti pregršt isprika nakon što je teološka komisija koju je predvodio kardinal (sadašnji papa) Joseph Ratzinger ispitala »grješke prošlosti« i završila istragu pod naslovom *Crkva i grješke iz prošlosti: sjećanje u službi pomirenja*.

O najčuvenijim znanstvenicima 17. stoljeća koji su prošli proces inkvizicije, Giordanu Brunu i Galileu, može se reći da su bili i vrlo poznati slobodni zidari, osobito Giordano Bruno koji nije krio svoja sotonistička uvjerenja. On je 1563. godine pristupio samostanu svetog Dominika gdje se 1572. godine zaređio. Nakon nekoliko godina provedenih u samostanu, okrenuo je leđa Bogu i napustio samostan te postao najgorljiviji heretik i štovatelj Lucifera. Njegova sablasna filozofska djela zgražala su katoličku javnost, a na engleskom dvoru vodio je heretičke rasprave s engleskom kraljicom Elizabetom I., poglavaricom Anglikanske crkve i s Calvinom, vođom protestantske sekte u Ženevi. Uhićen je 23. svibnja 1592. godine i optužen od rimske inkvizicije za svoje heretičke stavove koje je, među mnogim objavljenim knjigama, najvjernije iznio u svom djelu *Istjerivanje trijumfalne zvijeri*. Kao znanstvenik se zalagao za Kopernikov sustav astronomije koji je Sunce stavio u središte Solarnog sustava, za što je apsolutno bio u pravu, ali u to vrijeme to još nitko nije mogao znanstveno dokazati. Optužbe na račun inkvizicije da je Bruno optužen zbog heliocentričnog sustava su apsolutno netočne, to je bio samo djelić Brunovog opusa.

Suđenje Giordanu Brunu trajalo je gotovo osam godina, napisano je na tisuće stranica zapisnika, a inkvizitori su ga nagovarali, gotovo molili da odustane od heretičkih stavova, da se pomiri s Bogom, a što se tiče heliocentričnog sustava dovoljno je da se izjasni da je to »hipoteza«, jer kada se bude mogao znanstveno dokazati, Katolička crkva će ga prihvatiti umjesto geocentričnog sustava. Međutim, Bruno je imao sasvim drugi cilj. Ako ga inkvizicija oslobodi pod velikim pritiskom javnosti, priznat će svoje dosadašnje pogriješke, krivovjerje kao istinito vjerovanje, priznat će nepostojanje treće božanske osobe - Svetog Duha, Sotonu koji se može spasiti ako se pokaje, kao i ostala gnostička vjerovanja, a »vladarima svijeta« omogućiti lakši obračun s Katoličkom crkvom. Ako ga inkvizicija optuži, što je i bio cilj njegovih masonskih gospodara, tu ljagu Katolička crkva neće moći sprati sa sebe, tako da je Bruno do čitavog kraja zapravo izazivao i tvrdoglavo tražio da ga se spali na lomači. Ona očito nije imala drugog rješenja, postupala je prema svome zakonu koji je važio u čitavom katoličkom svijetu i koji se nije mogao mimoići ukoliko se ne želi prihvatiti da je kršćanstvo zapravo krivovjerje. Bruno je optužen po osam činova hereze. Nakon osude, inkvizicija je Brunu predala svjetovnom sudu koji ga je 1600. godine osudio na smrt spaljivanjem na lomači. Tako je došao u naručje svoga zaštitnika u kojega je vjerovao i s kojim se želio što prije sresti, Sotone, a njegove sotonističke tragove vjerno će slijediti veliki pokret u Europi, prosvjetiteljstvo, prosvijećen bivšim »anđelom svjetla«, Luciferom.

Svatko si može postaviti pitanje kako to da su najveći svjetski znanstvenici, filozofi, umjetnici i »napredni« vizionari bili članovi masonskih loža ili cionističkih organizacija. Odgovor je vrlo jednostavan, što se može i dokučiti u kontroverznoj knjizi *Protokoli Sionskih mudraca*. Svaki mladi čovjek, vizionar i potencijalni znanstvenik ili umjetnik, vrlo brzo

dolazi u kandže »vladara svijeta« koji mu, ako pristupi u njihove redove, omogućuju apsolutni napredak uz svesrdnu materijalnu, medijsku i stručnu pomoć. Rijetko tko od tih mladih ljudi ne prihvati tako primamljivu ponudu ni ne sluteći da postaje roblje velike i moćne masonske-židovske mašinerije. Uspjeh se onemogućava onima koji eventualno ne prihvate takvu ponudu. Znanstveniku će se prvi rad ismijati i obezvrijediti te će mu se onemogućiti bilo kakav pristup glavnim znanstvenim institucijama i informacijama, umjetniku će se njegova djela omalovažiti, ponizit će se ga kao diletanta, tako da će nakon nekog vremena obojica biti razočarani u svoj rad i u samog sebe te će brzo odustati od daljnjeg rada.

»Vladari svijeta« među svojim članovima izabiru ljude koji će se u javnosti prikazati kao veliki znanstvenici ili umjetnici, iako na njihovim radovima radi čitav tim drugih znanstvenika i umjetnika, nekada i sposobnijih od »odabranih«. Odabrani ljudi su obično siromašni individualci, »vukovi samotnjaci«, često bez obitelji kako nitko ne bi nezasluženo prigrabio njihovu slavu. To su skromni ljudi, gotovo bez ikakvih poroka i mana, koji u svjetskoj javnosti izazivaju samo simpatije i divljenje. Dovoljno je spomenuti samo dvojicu: Williama Shakespearea i Nikolu Teslu.

Svjetska vlada u svom trezoru ima riješene znanstvene zagonetke puno veće od onih kojima raspolaže službena znanost. »Vladari svijeta« doziraju svjetska znanstvena saznanja prema potrebi. Oni će odlučiti, primjerice, kada će se umjesto nafte početi upotrebljavati neko drugo, čak vjerojatno puno jeftinije gorivo (vjerojatno kada Izrael definitivno učvrsti svoje granice), kada će se početi upotrebljavati davno otkriveni lijek protiv AIDS-a, ptičje gripe i drugih bolesti (najviše je manipulacija baš u farmaceutskoj industriji i genetski modificiranoj hrani), već su odlučili kakvu ćemo energiju u budućnosti koristiti, kakvu ćemo hranu jesti, koliko ćemo biti pametni i koliko će nas uopće na planetu biti (brojnost čovječanstva riješit će genetski modificiranom hranom ili raznim preventivnim cijepljenjima u kojima će pojedinoj ljudskoj rasi stavljati sredstva za sterilnost ili će lijek protiv zaraznih proizvedenih epidemija biti dostupan samo odabranima). Oni jednostavno znaju puno više nego što si uopće možemo zamisliti jer odlučuju o nama i o svemu.

II. Može li Vatikan pobijediti?

Monaški redovi Katoličke crkve

Čitava dva tisućljeća Katolička crkva se odupire pojavi hereze, raznih izopačenosti, hedonizma i ostalih nemoralnosti koje »vladari svijeta« permanentno projiciraju u duše kršćanskog svijeta. Crkva se tijekom dva tisućljeća pokušavala boriti protiv tog najvećeg zla, a jedna od borbi je bila pomoću raznih redovnika koji su predano svjedočili kršćansku vjeru, čak i onda kada su u Vatikanu stolovali nedostojni pape. Redovnike u Katoličkoj crkvi možemo podijeliti na monahe (eremite, pustinjake) koji žive odvojeni život i samostance (cenobite) koji žive zajedno i nazočni su u društvu.

Danas je teško povući točnu granicu između tih dviju skupina, a pojedine redove razlikuje odjeća. Još u prvim stoljećima poslije Krista, pojavom prvih gnostičkih vjerovanja, pojavljivali su se razni pustinjaci koji su se svojim pokornim životom, u kojemu su gotovo iscrpljivali svoje tijelo, predavali molitvi i služenju Bogu. Sigurno je među najpoznatijim Antonio iz 3. stoljeća koji je, prema pisanju biskupa Atanazija, živio u egipatskoj pustinji, nosio vunenu odjeću, izglednjivao se i molio Bogu. Svakako je najpoznatiji sirijski asket Simeon Stilit koji je trideset godina živio na stupu visokom 180 centimetra.

Prvi organizirani monaški red pri Katoličkoj crkvi je Red svetog Benedikta (benediktinci) koji je osnovao sveti Benedikt Nersijski 529. godine. Red je osnovan u samostanu Monte Cassinu uz geslo »Ora et labora« (moli i radi) kao protuteža pokvarenom vanjskom svijetu punom poroka. Benediktinci, osim tri zavjeta koja polažu i drugi katolički redovi (poslušnost, siromaštvo i čistoća), imaju i četvrti, zavjet stalnog boravka. U svijetu danas postoji oko 170 muških samostana s oko osam tisuća redovnika i približno 300 ženskih samostana s trinaest tisuća redovnica. U Hrvatskoj je samo jedan muški benediktinski samostan, samostan svetih Kuzme i Damjana na otoku Pašmanu, i osam ženskih. Najpoznatiji je samostan svete Lucije kod Baške na otoku Krku u kojem se nalazi poznata Bašćanska ploča.

Jedan od najpoznatijih benediktinaca je pustinjač Pietro Morrone koji je u brdu Maiella nedaleko Sulmona 1246. godine organizirao pustinjско naselje. Zbog svoje svetosti i velike popularnosti među narodom, postao je 1292. godine papa Celestin V. na čijoj se krunidbi u Aquili skupilo dvjesto tisuća ljudi. Zbog starosti i pod pritiskom kralja Karla II. Anžuvina koji ga je prisiljavao da sjedište papske kurije iz Puma premjesti u Napulj i ambicioznog i kontroverznog Benedetta Gaetanija koji je svim silama htio postati papa te je kasnije izabran kao papa Bonifacije VIII., dao je nakon nekoliko godina ostavku i nastavio s pustinjским životom.

Godine 1084. sveti Bruno je u Alpama u masivu La Grande Chartreuse, na visini od 1175 metara, osnovao kartuzijanski red prema strožim benediktinskim pravilima koji se, osim potpune šutnje, uzdržavao mesne hrane. Učenik svetog Brune je bio poznati papa Urban II. koji je 1095. pozvao kršćansku Europu na oslobođenje Svete zemlje. Red kojega također možemo smatrati ogrankom velike benediktinske obitelji je monaški red cisterana osnovan 1098. godine zahvaljujući svetom Bernardu iz Clairvauxa, a poznat je po tome što je svaka opatija (samostan) autonomna, na čelu sa svojim opatom. Ove redovnike zbog bijele odjeće narod još naziva bijelim fratrima. Sveti Bernard je dobio dozvolu od pape Honorija II., na molbu jeruzalemskog kralja Badouna II., za osnivanje Viteškog reda Salomonovog hrama

(templara) u Jeruzalemu 1127. godine. Red se kasnije otrgnuo od kršćanskog nauka i počeo vjerovati u magiju i čarobnjaštvo prema drevnim mitologijama Egipćana, Babilonaca i Saudejaca. Prema sotonističkim ritualima slobodno možemo reći da su »potpisali« ugovor s Luciferom.

Na području Palestine, osim templara i Viteškog reda hospitala svetog Ivana Jeruzalemskog (danas Malteških vitezova), 1150. godine na brdu Karmelu, na kojemu su se vjernici još u doba proroka Izaije (8. stoljeće prije Krista) sastajali da u samoći i sabranosti budu povezani s Bogom, osnovan je red karmelićana. Osnovao ga je vitez Bertold iz Kalabrije, a za ovaj red je karakteristično što redovnici hodaju isključivo bosi. Nakon pada Svete zemlje, bježe u Europu gdje se osobito šire u Francuskoj i Engleskoj te poput franjevac i dominikanaca postaju »prosjački red«. U Hrvatskoj je najpoznatiji njihov samostan u Remetama u Zagrebu, osnovan na poziv blaženog kardinala Alojzija Stepinca, koji se i danas brine za svetište Gospe Remetske.

Jedan od najpoznatijih i najvećih katoličkih redova je prosjački red dominikanaca (službeno Red propovjednika svetog Dominika) koji je dobio naziv prema svom osnivaču, svetom Dominiku Guzmanu. Sveti Dominik se rodio u kastiljskom selu Caleruegu u Španjolskoj, za vrijeme španjolske borbe s Maurima koji su osvojili dvije trećine Pirinejskog poluotoka. Osim Maura i jačanja učenja židovske Kabale u Španjolskoj, čitavu Europu potresa gnostičko-manihejska hereza koju raspiruju sile tame, okultizma, ezoterije i magije, budući »vladari svijeta«. Red prosjačkih propovjednika osnovan je 1215. godine u Prouilleu u biskupiji Toulouse. Dominikanci su propovijedali riječ Božju, vodili dijaloge i diskusije s »odlulalim« pukom, znali slušati sugovornika kako bi se zajedno dolazilo do prave istine te svakog pojedinca pokušali vratiti na pravi Božji put. Dominikanski red i danas djeluje diljem svijeta, a u Hrvatskoj još su samostani u Dubrovniku, Korčuli, Bolu, Starom Gradu, Splitu, Trogiru, Zagrebu i Rijeci. Mnogi su dominikanci bili hrvatski biskupi, a najslavnija naša dominikanka je Ozana Kotorka (1493. - 1565.) koju je Pio XI. 1927. godine proglasio blaženom.

Drugi katolički prosjački i propovjednički red je osnovao sveti Franjo Asiški. *Ordo fratrum minorum* (Red manje braće) osnovan je 1209. godine. Ostala dva reda, Red manje braće konventualaca i Red manje braće kapucina, zajedno s Redom manje braće čine obitelj sinova svetog Franje. Franjevci su kao propovjednici i siromašni redovnici najzaslužniji što u mračnom srednjem vijeku, u doba krivovjerja, magije, vješticearenja i sotonizma, ali i opće ljudske bijede potpomognute zaraznom kugom, gotovo čitava Europa nije skrenula u drugo kraljevstvo, kraljevstvo Sotone. Oni su i danas u čitavom svijetu gdje propovijedaju evangelizaciju i Božju riječ poznati po velikom doprinosu u znanosti, kulturi, sveučilištima, umjetnosti i drugim segmentima ljudskog djelovanja. Svoje sjedište franjevački red ima u Rimu, dok ih je ukupno u čitavom svijetu, zajedno sa ženskim redom klarisa i svjetovnim redom, oko dva milijuna. Franjevci su imali istaknutu ulogu u povijesnom i kulturnom životu Bosne i Hrvatske u kojem su se istakli kao propovjednici i misionari u iskorjenjivanju bogumilskog krivovjerja. Franjevačka provincija Bosna Srebrena je jedina ustanova koja u Bosni djeluje neprestano od srednjeg vijeka do danas i koja je preživjela osmanlijsku vladavinu nad Bosnom i Hercegovinom. Prvi je samostan podignut u Milama kod Visokog 1340. godine, a kasnije su izgrađeni samostani u Olovu, Srebrenici, Fojnici, Kreševu i drugdje.

Najpoznatiji hrvatski franjevac kapucin je sveti Leopold Bogdan Mandić, rođen u zaljevu hrvatskih svetaca, Boki Kotorskoj, u Herceg Novom 1866. godine. Svoj sveti život proveo je u Padovi gdje je četrdeset godina u svojoj ispovjedaonici jednakom ljubavlju tješio, mirio s Bogom i duhovno vodio sve vjernike. Tijekom Drugog svjetskog rata kapucinski

samostan u Padovi bio je potpuno razrušen u savezničkom bombardiranju, ali, začudo, njegova ispovjedaonica je ostala čitava i netaknuta.

Svećenički red koji je dobio ime po Pavlu Tebanskom, kojega se smatra prvim pustinjakom iz 3. stoljeća za vrijeme progona rimskog cara Decija, su pavlini, osnovani početkom 13. stoljeća. Red je osnovao blaženi Euzebij Ostrogonski koji je u zajednicu okupio poveću skupinu pustinjaka koji su živjeli isposničkim životom na području Mađarske i Hrvatske, a redu ispočetka daje ime »Pustinjaci svetog Križa«. Prvi su im samostani oni svetog Križa na gori Piliš i svetog Jakova na gori Patach. U Hrvatsku Dubicu dolaze 1244. godine gdje do carskog ukinuća 1786. godine izgrađuju pedesetak samostana i redovničkih kuća. Na poticaj pokojnog kardinala Franje Kuharica, pavlini svoj rad obnavljaju u Hrvatskoj 1972. godine i danas djeluju u tri samostana.

Družba Isusova (isusovci, jezuiti) je osnovana 1540. godine u Španjolskoj. Isusovce je osnovao Ignacije Loyolski. Njihovom pojavom javio se novi oblik redovničkog života jer oni ne žive povučeno i odvojeno od svijeta kao ostali katolički redovi, nego dolaze među ljude i njihove probleme uzimaju kao svoje. Njihova je zasluga nemjerljiva u sprečavanju širenja reformacije tijekom 16. stoljeća, poglavito na prostorima Habsburške Monarhije, posebice u Sloveniji i Hrvatskoj. Njihovo geslo u borbi protiv protestantskih reformatora je glasilo »Sve za veću slavu Božju«. Družba Isusova danas je nazočna u 112 zemalja svijeta i ima preko dvadeset i tri tisuće redovnika, a obnašala je najzahtjevnije misije Katoličke crkve (po Indiji, Japanu, Maleziji, Africi, Kini, Sjevernoj i Južnoj Americi). Među isusovcima je bio veliki broj mučenika. Dva događaja ovdje vrijedi spomenuti: smrt svetog Nicholasa Owena koji je 1606. godine u Engleskoj za vrijeme kraljice Elizabete I. zvjerski mučen te konačno spaljen na lomači i hrvatskog sveca kanonika Marka Križevčanina, rođenog kao Marko Stjepan Krizin, koji je mučen i na kraju ubijen zajedno s dvojicom isusovaca 6. rujna 1619. godine u Košicama nakon što nije htio prijeći na kalvinističku protestantsku vjeru. Družba Isusova u šezdeset zemalja svijeta vodi preko 600 kolegija i 336 visokih škola i sveučilišta i slobodno je možemo nazvati mostom između Crkve i vjernika. Na tisuće isusovaca danas radi u sredstvima javnog priopćavanja: radiju, tisku, filmu, TV-u. Vode papinsku zvjezdarnicu i odgovorni su za Radio Vatikan i još mnogo toga. U Zagrebu 1607. godine osnivaju gimnaziju, u Rijeci 1627., u Varaždinu 1636., itd. U Zagrebu danas vode Filozofski fakultet Družbe Isusove, Teološki institut i Odjel za kršćanski nadzor. Neki od značajnijih hrvatskih isusovaca bili su Bartol Kašić, pisac prve hrvatske gramatike, Ivan Vremen, poznati matematičar i astronom, Ruder Bošković, jedan od najvećih svjetskih znanstvenika i Petar Perica koji je spjevao najpoznatije hrvatske katoličke pjesme *Do nebesa* i posebno dragu autoru ovog teksta, *Zdravo Djevo*.

Treba podsjetiti i na najmlađi svećenički red, Družbu svetog Franje Saleškog (salezijanci) koju je osnovao sveti Ivan Bosco, a koja je okupljala siromašne i napuštene dječake koji su završavali razne naobrazbe i postajali dobri kršćani i poštenu građani. Danas red koji mlade ljude odgaja pomoću vjere i ljubavi broji preko sedamnaest tisuća sinova svetog Ivana Bosca po čitavom svijetu. U Hrvatskoj salezijanci djeluju u Rovinju, Rijeci i u Zagrebu na Knežiji i Podsusedu.

Ovakvo šarenilo monaških (redovničkih) redova pri Katoličkoj crkvi možda se doima kao različitost u njihovom nauku, sukob mišljenja ili međusobna konkurencija, međutim, istina je potpuno drugačija. Svi redovnički redovi, zajedno s brojnim ženskim, vrlo blisko surađuju i imaju potpuno istovjetni cilj, a to je da u molitvi i čistoći te svojim osobnim primjerom i misionarskim poslanjem utječu na vjernički puk kako bi ostao vjeran Bogu, ne lutajući u iskušenjima hedonizma, nemoralna, krivovjerja i blještavog materijalizma s kojima nas »vladari svijeta« svakodnevno vabe, baš poput Sotone u obliku zmije koji je Evu dao u

iskušenje, a ona nije mogla odoljeti plodu sa zabranjenog stabla jer je poželjela biti ravna Bogu.

Sveta Stolica u borbi s masonstvom

Interesantno je da je nakon što je 1717. godine masonstvo izašlo u javnost, među običnim svjetovnim pukom nestalo gnostičko-manihejskih krivovjerja, a čarobnjaštvo, magija i ostala sotonistička hereza znatno se smanjila. Razloge treba tražiti u tome što »vladarima svijeta« više nije bilo potrebno da na taj način inficiraju prostodušni puk kako bi oslabili utjecaj Katoličke crkve. Osjećali su se dovoljno snažnima da se sami obračunaju s Crkvom, a pukom se svejedno i na lakši način može manipulirati. Može mu se dati »malo kruha i puno igara«, zadojiti ga materijalizmom kao jedinom svrhom življenja uz bezbroj hedonističkih poroka, nemorala, izopačenosti, droge, prostitucije i svakojake prljavštine. Puk koji će napustiti temeljne vrijednosti kršćanske religije, poput podanih kiborga slijepo izvršavati svaku zapovijed »vladara svijeta«, bit će samo igračka u svim bitnim svjetskim političkim i ekonomskim promjenama i događajima, ratovima, sukobima, revolucijama, energetskim krizama, znanosti, globalizaciji (diktature svjetske vlade), itd.

Vrlo brzo je na veliku opasnost masonstva ukazao papa Klement XII. koji ih jasno svrstava u najveće neprijatelje svakog pozitivnog kršćanstva, a napose Katoličke crkve. On ih također smatra odgovornim za pojavu reformacije u Europi, odnosno za odvajanje Anglikanske i Luteranske protestantske crkve od Katoličke crkve. Papa Klement XII. ih je ekskomunicirao i proglasio neprijateljima kroz stoljeća izdajući 1738. godine bulu *In Eminenti Apostolatus Specula*. Papa Benedikt XIV. 1776. godine svojom bulom *Inscrutabili* također osuđuje slobodne zidare.

Masonstvo još žešće uzvraća udarac Katoličkoj crkvi osnovavši u Ingolstadtu iluminate, Luciferove sljedbenike. Iz iluminata nastaje sveopći europski pokret prosvjetiteljstvo koje donosi i stvara Francusku revoluciju i Parišku komunu.

Papa Pio IX. u vremenu masonske ekspanzije pokušava upozoriti svijet na masonsku neimarsku religiju kojom slobodni zidari vješto manipuliraju i osvajaju planet. On 1846. godine protiv masonstva izdaje bulu *Qui pluribus*, 1864. godine encikliku *Quanta Cura* protiv pogrešaka vremena, 1865. godine bulu *Multiplices inter*, 1865. godine bulu *Apostolica sedis*, 1873. godine bulu *Et si multa*, sve protiv masonstva.

Svakako je najveće upozorenje svekolikom ljudskom rodu od opasnosti kraljevstva Sotone i osudu masonske sekte izrekao papa Lav (Leon) XIII. svojom enciklikom *Humanum Genus* (Ljudski rod) 20. travnja 1884. godine. Papa Leon XIII. u njoj jasno daje do znanja kako sljedbenici zla, slobodni zidari, kuju urote i žele uporno i otvoreno nauditi Crkvi. Upozorava kako se masonska sekta s prezirom i klevetama okomila na papu Leona XII. koji je apostolskom konstitucijom *Quo Graviora* zauvijek potvrdio ranije donesene pontifekse upućene masonstvu od svojih prethodnika. Papa Leon XIII. iznosi narav masona koji se, poput nekoć manihejaca, skrivaju po skrovitim mjestima i donose svoje sotonске planove, dok u javnosti proglašavaju svoje milosrđe prema siromašnima i običnom puku. Papa također govori o masonima koji su izdali tajne ili nisu poslušali zapovjedi, bili su ubijeni, a ubojstvo je vješto izbjeglo policijskoj kazni. Papa govori kako je plan masonstva papi oduzeti svu duhovnu moć, a instituciju rimskog pontifikata izbrisati s lica zemlje. Pod pojmom izjednačenja svih religija, pa i onih najdevijantnijih, želi se uništiti Katolička crkva. Masonstvo se uvuklo u srca pojedinih vladara, kaže papa, tako da su ta društva i države odbacili kršćanske tradicije, brakove sklapaju i razvrgavaju kao građanske ugovore, u

obrazovanje djece u takvim društvima ne smiju se uplitati nikakve religije, a djeca kada odrastu sama odabiru religiju koja im se najviše sviđa. Sloboda umjetnosti, pornografija i strast zamijenili su mjesto s kršćanskim naukom. »U nastojanju i zastrašujućem pokušaju da se ožive poganski običaji i institucije i želji da se uništi vjera i Crkva, čovjek će prepoznati neukročenu mržnju i osvetnički bijes koji je protiv Isusa Krista planuo u Sotoninom srcu«, rekao je papa Leon XIII.

Masonstvo, u suradnji sa židovskim cionistima, krupnim koracima je krenulo dalje, ne osvrćući se na encikliku pape Leona XIII., osvajajući planet i ostavljajući sve manje prostora Božjem poslanju Crkve. Vjerujući i zaklinjući se svojem bogu Jahbulonu, njemačkom Židovu Karlu Marxu pomogli su napisati čuveni *Manifest*. Sa židovskim prvacima Listopadske revolucije 1917. godine u Rusiji vršili su eksperiment komunizma koji je trebao odgovoriti na dva pitanja: može li se vjera u srcima čovjeka iskorijeniti silom i kako funkcionira društvo bez srednjeg sloja društva, podijeljeno na partijsku elitu i radničku klasu? Oba su iskustva u službi završnog ustrojstva »novog svjetskog poretka«.

Papa Benedikt XV. u svom kanonu 2335 *Codex iuris canonici* iz 1917. godine katolicima zabranjuje članstvo u masonskim ložama pod prijetnjom ekskomunikacije, ali »vladari svijeta« su već bili toliko superiorni u odnosu na Katoličku crkvu da su nastavili sa svojom ekspanzijom te su i dalje diktirali povijest čovječanstva. Inscenirali su poznatim metodama Prvi svjetski rat iz kojega su kao pobjednici preokrojili granice Europe i Starog istoka, dajući Velikoj Britaniji mandat nad Palestinom, a novoosnovana Liga naroda samo je trebala servirati odluke sada već snažne svjetske vlade.

Opus Dei (Djelo Božje)

Godine 1927. sveti Josemaria Escriva de Balaguer (tada samo svećenik) u glavnom gradu Španjolske, Madridu, osniva Opus Dei (Djelo Božje). Crkvi je otkrio novi originalni put u promicanju svetosti u svim slojevima društva i u svakom staležu. Ova organizacija običnim ljudima pomaže živjeti kršćanski poziv i radi gotovo isključivo na posvećivanju laika i običnih vjernika. Promiče svijest o univerzalnom pozivu na svetost, odnosno daje temeljnu postavku da je svaka osoba pozvana od Boga da bude sveta. Taj cilj se ostvaruje svakodnevnim obvezama u kojima članovi Opus Dei služe svojoj obitelji, prijateljima i društvu, uz duhovnu obnovu i kršćansku krepost. Redovito pristupaju svetim sakramentima i raznim tečajevima iz teologije i filozofije. Opus Dei je jasno organizirana ustanova kojoj je glavna oznaka vjernost papi i crkvenom učiteljstvu i koja uz svesrdnu Božju milost i blagoslov Crkve ostvaruje sve veće uspjehe. Danas ima preko osamdeset i pet tisuća članova od kojih je oko tisuću i devetsto svećenika. Ova katolička ustanova kao feniks je iz gorušičinog zrna izrasla u snažni pokret koji se snažno suprotstavlja masonsko-židovsko-elitističkom neoliberalizmu i globalnom hedonizmu i postaje snažna kočnica »vladarima svijeta« u konačnom razrješenju svjetskog poretka.

Upravo je to razlog što se našla na udaru »maštovite« masonske knjige *Da Vincijev kod* u kojoj se predstavlja kao desničarska »kršćanska sekta«, neprijatelj modernog sekularnog svijeta, oporba Drugom vatikanskom koncilu. Moguća pokora njenih članova tumači se iskrivljeno i pretjerano. Na ove neistine stvarno ne treba trošiti objašnjenja, ali ako se Opus Dei smatra organizacijom bliskom »zloglasnom diktatoru« generalu Franciscu Francu, ipak nešto treba reći. Opus Dei i njezin osnivač sveti Balaguer, bili su uvijek bliski samo kršćanskom puku i Katoličkoj crkvi, a ako je kršćanski puk bio više na strani vojske generala Franca, onda se to može i tako protumačiti. Treba reći istinu da su »građanski rat« Španjolskoj nametnuli britanski i francuski masoni koji su, poput Listopadske revolucije u

Rusiji, monarhiju htjeli srušiti i na zapadu Europe (što su i učinili) i na vlast, kao novi eksperiment, dovesti komunističku diktaturu. Komunistička strahovlada, tzv. »španjolska republika«, trajala je pet godina tijekom kojih je provodila neviđeni teror nad Katoličkom crkvom i svim protivnicima revolucije. Nakon brutalnog ubojstva konzervativnog političara Calva Sotela 1936. godine, general Franco je preobučen u Arapa došao u španjolski dio Maroka gdje su ga podržale sve vojne jedinice. Uz pomoć Hitlerove Njemačke, Francove trupe su transportnim avionima stigle u Španjolsku i započeo je građanski rat. Na jednoj je strani bila legalna španjolska vojska s generalom Francom na čelu, dok je na drugoj, osim španjolskih komunista i ostalih podanika, bila strana vojska sastavljena od raznih pustolova, bezvjernika, revolucionara, komunista, anarhista, odnosno, ukratko, masonskih plaćenika. Odjednom su se stvorile dvije Španjolske, okrutne i brutalne. No brutalnost je pripisana samo pobjedniku, a svima nam je jasno zašto.

Drugi svjetski rat nastao je kao odgovor na neriješene političke i ekonomske odnose prouzrokovane nepravednom raspodjelom moći između »vladara svijeta« i »onih drugih« i stvaranjem neprirodnih državnih granica nakon završetka Prvog svjetskog rata. Kao da su ga svi željeli jer je svatko imao svoj cilj, a ciljevi su važniji od milijunskih ljudskih žrtava i zastrašujućeg materijalnog razaranja. Početkom 1940. godine papa Pio XII. želio je svim silama pomiriti sukobljene strane. Sveta Stolica je željela naći pravedno rješenje za Poljsku i Čehoslovačku i riješiti spor između sukobljenih strana, a u tim mirovnim pregovorima nalazila je podršku u Mussoliniju i Rooseveltu. Papa Pio XII. odlično je predvidio posljedice izbijanja rata: širenje komunizma na zapad Europe i sveobuhvatni utjecaj masonstva u Europi i čitavom svijetu. Drugi svjetski rat, rat neviđenih razmjera, ipak se dogodio i obistinile su se slutnje Svetog Oca. Povučena je željezni zastor između dvaju svjetova, stvorena je država Izrael, a masonsko-židovsko-elitistički utjecaj na čitavom planetu postao je odlučujući. »Vladari svijeta«, na čelu s engleskom kraljevskom obitelji, obitelji Rockefellera i Rothschilda, stvorili su svoje filijale, Ujedinjene narode, Okrugli stol, RIIA, CFR, Bilderberg, Trilateralnu komisiju, Rimski klub, *Skull and Bones* i još mnogo svojih organizacija kako bi lakše kontrolirali i upravljali čitavim planetom.

Katolička crkva nakon Drugog vatikanskog koncila

Drugim vatikanskim koncilom (1962. - 1965.), za vrijeme pape Ivana XXIII. koji je preminuo tijekom Koncila 1963. godine i naslijedio ga papa Pavao VI., Katolička crkva pokušala se oduprijeti sveopćem rastućem hedonizmu, nastranosti i izopačenosti. Izopačenost se, poglavito kod mladeži, pojavljivala u raznim hipijevskim pokretima, seksualnoj revoluciji, nakaradnoj glazbi, konzumaciji droge i drugim hedonističkim proizvodima »vladara svijeta« kako bi se njome lako manipuliralo. Cilj ekumenskog sabora bio je otrgnuti mladež i ostale vjernike iz svijeta nemorala i nastranosti i ponovo ih približiti Crkvi. Činjenica jest da je Crkva djelomično uspjela svojim osuvremenjavanjem vratiti odlutale duše u krilo Katoličke crkve, ali uvijek postoji dvojba nije li zato platila previsoku cijenu.

Crkvena liturgija je izmijenjena Drugim vatikanskim koncilom. Sveta misa se, kao i kod protestanata, služi na narodnom jeziku, smanjeno je vrijeme klečanja u odnosu na sjedenje, svećenik je leđima okrenut oltaru (svetištu), hostija se daje u ruke, svećenik više ne propovijeda iz propovjedaonice uzdignute od vjernika, itd. Možda je najveća izmjena u zaključcima Koncila što se zauzeo stav ravnopravnosti religija i međureligijske snošljivosti. Znači li to da će Katolička crkva, koja je po mnogo čemu do tada uživala ekskluzivnost, od Drugog vatikanskog sabora voditi ravnopravne religijske rasprave, prvo s ostalim kršćanskim crkvama, zatim s drugim monoteističkim religijama (judaizam, islam), a na kraju i s

hinduističkom, budističkom ili možda i nekom gnostičkom religijom? Do Koncila je Katolička crkva još uvijek molila za Židove da povjeruju u Isusa Krista i priđu Katoličkoj crkvi, a nakon njega se počela ispričavati Židovima za sav svoj antisemitizam, a židovsko bogoubojstvo pravda time da su to učinili samo poneki Židovi.

Mnogo je otpora među katoličkim svećenstvom bilo u takvom naglom zaokretu Katoličke crkve na Drugom vatikanskom saboru. Neki biskupi i svećenici smatraju da je taj ekumenski sabor velika urota »vladara svijeta« i da je na njemu nanoseno više štete Katoličkoj crkvi nego svim dosadašnjim ljevičarskim, liberalnim i heretičkim pokretima i revolucijama. Najveći protivnik »modernizma« u Katoličkoj crkvi bio je nadbiskup Marcel Francois Lefebvre (1905. - 1991.), nadbiskup u senegalskom glavnom gradu Dakru. Ubrzo je došao u sukob sa Svetom Stolicom, poglavito nakon osnivanja Bratovštine svetog Pija X. (papa sveti Pio X. bio je poznat po svom konzervativizmu te je 1907. godine donio encikliku *Pascendi Dominici Gregis* protiv modernizma i prihvaćanja modernih promjena u svijetu i prilagođavanja Katoličke crkve tim promjenama) i svećeničkog seminara 1971. godine u Švicarskoj na kojem su se podučavali mladi konzervativni svećenici. Nadbiskupa Lefebvrea je papa Ivan Pavao II. 1988. godine ekskomunicirao iz crkve zbog spornog zaređenja četvorice biskupa, ali njegov konzervativni pokret danas ima oko sto tisuća sljedbenika, a bogoslužja i dalje obavljaju kao u pretkoncilško vrijeme i ne prihvaćaju odluke Koncila. Najpoznatiji sljedbenik katoličkog pokreta koji je ostao privržen i vjeran tradicionalnoj konzervativnoj dogmi Katoličke crkve i koja ne prihvaća odluke Drugog vatikanskog koncila, proslavljeni je glumac i režiser Mel Gibson.

Prestaje nada da se sve ono pozitivno što je slijedilo nakon Drugog vatikanskog koncila neće uplesti u zamku »vladara svijeta« i da se u redove Katoličke crkve neće uvući masonsko-protestantski i judejski duh. Koncil je i previše naglašavao poznate dogme: građanske slobode, međureligijsku toleranciju i dijalog, ljudska prava i slično, što odviše podsjeća na dobro poznate masonske krilatice. Najveća opasnost za Vatikan i Katoličku crkvu bit će ako se »vladari svijeta« previše uvuku u njezine redove (oni konstantno ubacuju svoje regrute) i ako Katolička crkva podlegne njihovim htijenjima i dovrši s promjenama unutar Crkve po uzoru na druge crkve, primjerice ukidanjem celibata za svećenike, dozvolom ženama da se zaređuju za svećenike, čak i za biskupe, a u krajnjem cilju blagonaklonim gledanjem na istospolne brakove, dozvoljavanjem abortusa, eutanazije i kloniranja i mnogo toga drugoga potpuno stranog tradicionalnom katoličkom nauku.

Katolička crkva još uvijek je najveća prepreka »vladarima svijeta« za konačnu uspostavu »novog svjetskog poretka« na našem planetu i čitava njihova borba uperena je na slabljenje, posrnuće i ovladavanje Crkvom. Njima najviše smeta pravi Bog koji se nikako ne podudara s njihovom sinkretičnom religijom kojom žele zavladati svijetom. Masonski Veliki arhitekt Svemira proizlazi iz bilo koje monoteističke religije (zaratustrizam, judeizam, kršćanstvo, islam), on može biti i sam Sotona. »Jahbulon« je ime njihovog Vrhovnog Bića sastavljeno od imena »Jahve«, »Baal« i »On«. On (Oziris) je antropomorfni bog, gospodar svijeta mrtvih i najštovaniji bog drevnog Egipta. Baal (Bel) je sin Semiramide i Nimroda, »bog sunca« poznat pod imenom »Belzebub«, Princ đavola (Lucifer je poznat kao nosioc svjetlosti, a Sotona se smatra vođom đavola) kojega je prorok Ilija, prema *Starom zavjetu*, izazvao na dvoboj.

Danas, kada se Katolička crkva kao izvor Božjeg nauka još uvijek uporno odupire silama tame, hedonizma, okultizma i apsolutne svjetske moći, Rim je, odnosno Vatikan, za sve katolike (njih milijardu) postao središte svijeta, s duhovnim poglavarom Svetim Ocem. Ono što je za katolike Rim, za slobodne zidare je London. Njegova ishodišna točka je engleski Veliki Orijent u kojega je učlanjena čitava kraljevska obitelj, gotovo svi anglikanski biskupi, koje bira predsjednik vlade, i svećenici, svi lordovi i većina parlamentaraca. Na

njegovom je čelu njezino veličanstvo kraljica Elizabeta II. Nije neobično što danas samo 48% Britanaca kaže da pripada nekoj crkvi, a samo ih oko 10% dolazi na vjerske obrede, od kojih su većina katolici. Ono što je Rim katolicima, London slobodnim zidarima, zasigurno je Washington Židovima.

Dobivaju li stvarno »vladari svijeta« polako, ali sigurno, bitku protiv Katoličke crkve? Nakon rušenja komunizma u Europi vrlo su brzo potpuno »razorili« sve bivše komunističke države, monopolom svoga kapitala uništili domaće gospodarstvo, a pomoću svojih poklisara i kvazidemokracije narodima nametnuli malodušje i nevjeru u vlastitu državu. Potpunom kontrolom medija od svakog pojedinca koji im je smetao učinili su razbojnika, nazadnog desničara, nesposobnog rukovoditelja, a od svojih poslušnika i raznih mediokriteta vodeće osobe u svojim državama. Sve rasprodane zemlje postale su vrlo brzo njihovi obični slugani bez vlastitog gospodarstva, nacionalnih banaka i ijednog neovisnog važnijeg sredstva javnog priopćavanja, bez domoljubnog ponosa, »svoje« države, s razočaranim i duhovno posrnulim narodom. Te države vrlo brzo su postale kolonije »novog svjetskog poretka, a najjadnije od svega toga je to što običan puk za svoje sluganstvo i jad ne krivi svoje stvarne gospodare, već im je uvijek kriva vlastita država, domaći političari, domaće institucije, Crkva, itd. Moć medija je svemoguća, a Katolička crkva gubi bitku jer nema tu moć.

Što su »vladari svijeta« učinili nakon smrti pape Ivana Pavla II., jednog od najvećih papa 20. stoljeća, čovjeka s najvećim duhovnim autoritetom i najveće moralne vertikale svog vremena? Britanski dnevnik *Independent* upozoravao je javnost na stvaranje kulta ličnosti zbog milijunske nazočnosti vjernika koji su čekali papinu smrt u Vatikanu. Drugi britanski list, *Guardian*, optuživao je Svetog Oca da je izravni krivac za porast pedofilije među katoličkim svećenstvom i za širenje AIDS-a u katoličkim zemljama zbog kritike korištenja kondoma. Francuski mediji nisu bili nimalo manje bizarni i gnusni. Christian Eyschen, glavni urednik *La Raison*, odlazak predsjednika Chiraca u katedralu na svetu misu za pokojnog papu naziva skandaloznim, a zastavu spuštenu na pola koplja naziva napadom na slobodu savjesti. Glavni tajnik Lige za naobrazbu, Jean Marc Roirant, komentira zastavu spuštenu na pola koplja pitajući se hoće li tako biti i kad umre Dalaj-lama.

Trebamo se upitati kako to da je »vladarima svijeta« baš sve dozvoljeno bez ozbiljnih kritika od Katoličke crkve? Zašto se Katolička crkva ponaša previše samozatajno u svom tihom milosrđu, previše novozavjetno u Isusovom poslanju ljubavi, previše pasivno u današnjem svijetu okrutne mašinerije svjetskih grabežljivaca, previše drugokončilaški? Dok je razapinju, napadaju i ponižavaju svi mogući podanici i plaćenici »vladara svijeta«, ona previše dostojanstveno isusovski podnosi i trpi svu tu nepravdu, što u konačnici vodi njenom porazu. Katolička crkva mora dići odlučni glas protiv konačnog ustrojstva »novog svjetskog poretka«, a ne šapatom odgovarati na sve bjesomučne napade. Ne smije se ponašati, u službi svog višeg cilja i svetog poslanja, poput Arhimeda na Sirakuzi koju su osvojili Rimljani. Dok je on crtao geometrijske likove na pijesku, napao ga je rimski vojnik. Tad se Arhimed u svom »višem« cilju obratio rimskom vojniku: »Noli turbare circulos meos.« (Nemoj remetiti moje krugove.). Nadamo se da će dobro i Bog pobijediti, a kraljevstvo Luciferovo na zemlji zauvijek ostati samo pusta želja Sotone.

Najbolje se nadmoć »vladara svijeta« mogla vidjeti tijekom ljeta 2006. godine kada je ekspoziura »novog svjetskog poretka«, država Izrael, svojom vojnom silom nemilice ulazila u državu Libanon kao u svoje dvorište i ubijala na tisuće libanonskih civila, žena, djece. Osude ni od kuda. Sve formalne svjetske institucije govore o miru, nalaženju zajedničkog rješenja, pronalaženju uzroka sukoba, čemu se pridružuju i hrvatski političari s našim predsjednikom. Nitko osim neovisnih islamskih zemalja nema snage dati točnu ocjenu sukoba, a čak je i osuda pape Benedikta XVI. bila nezamjerajuća i drugokončilaška kakva ne bi smjela biti. Povod toj bezumnoj agresiji ne može biti uhićenje dva izraelska vojnika od

strane Hezbollaha, već je militantna država Izrael vršila genocid nad libanonskim nedužnim narodom. U konačnici je to još samo jedan pokus »vladara svijeta« kojima je baš sve dozvoljeno. Nitko sasvim sigurno od izraelskih generala neće završiti u Haagu, kao u jednoj, pred jedanaest godina oslobođenoj i slavnoj, a danas podaničkoj zemlji.

III. Antemurale christianitatis (predziđe kršćanstva)

Kralj Tomislav i biskup Grgur Ninski

Hrvati su kršćansku vjeru primili prije svih drugih slavenskih naroda. Nakon što je dio ratničkog plemena Hrvata iz dijela zapadne Bijele Hrvatske (veći dio je ostao u Bijeloj Hrvatskoj koja se održala do 10. stoljeća, a kasnije se asimilirao u ukrajinski, poljski, češki i slovački narod) zaposjeo krajeve od Drave do Jadranskog mora, Sveta Stolica je 641. godine poslala svog izaslanika, benediktinca Martina u Hrvatsku i tada počinje pokrštavanje Hrvata. Bizantski car Konstantin Porfirogenet (913.-959.), prema pisanju blaženog Ivana Merza, napisao je: »Kad su Hrvati primili sveti krst, obvezli su se posebnim pismenim ugovorima i prisegli su svetom Petru apostolu da nikada neće naoružani provaljivati u tuđe zemlje, već će njegovati mir sa svima koji žele mir. A za uzvrat su dobili od pape zalog da će im Bog biti osvjetnik, ako katkad drugi narodi provale u hrvatsku zemlju i uzmu je pustošiti. A pobjedu će im isprositi njihov zaštitnik sveti Petar.« Dojmljivo je koliko su ti proročki ugovori bili istiniti.

U 9. stoljeću Hrvati su već ravnopravno uključeni u veliko europsku kršćansku obitelj, a povijesni izvori govore i o pokrštavanju hrvatskih vladara: Porge, Porina, Vojnimira, Višeslava, Borne, Ljudevita Posavskog, Mislava, Trpimira i drugih. Tada se već osjeća velika konkurencija i pravo nadmetanje između Rima i Carigrada. I jedni i drugi su hrvatske vladare htjeli staviti pod svoje okrilje. Prvi hrvatski vladar koji se stavio u okrilje Carigrada bio je knez Zdeslav (878.-879.). Nakon Zdeslava knezom je postao Branimir koji 879. godine s papom Ivanom VIII. razmjenjuje pisma u kojima piše kako se hrvatski narod vratio u krilo svete rimske Crkve, a papa zaziva Božji blagoslov za njegovu zemlju i hrvatski narod. Papa Ivan X. 925. godine je priznao Tomislava za hrvatskog kralja, a u pismu navodi kako su Hrvati »osobiti sinovi svete rimske Crkve«. Hrvatska se za vrijeme kralja Tomislava rasprostirala na više od 120.000 kvadratnih kilometara, obuhvaćala je Panonsku Hrvatsku, Dalmatinsku Hrvatsku, Bosnu i Hercegovinu, oblasti Crvene Hrvatske (Zahumlje - jugoistočnu Hercegovinu s poluotokom Pelješcem, Travunju - Dubrovnik i sjeverno područje te Duklju, današnju Crnu Goru). Tomislav je tada bio najmoćniji vladar u Europi s vojskom od sto tisuća pješaka, šezdeset tisuća konjanika i osamdeset velikih brodova.

Možda su se najdramatičniji događaji u Crkvi kod Hrvata upravo odigrali za vrijeme kralja Tomislava. Glagoljica, pučki otpor hrvatskog etničkog bića naspram eurolatinske hegemonije, naglo se širila po čitavoj Dalmaciji i Istri. Najveći zagovornik upotrebe glagoljice u Crkvi i obavljanje crkvene liturgije na slavenskom jeziku bio je ninski biskup Grgur. U to vrijeme je takvo nešto bilo u apsolutnoj suprotnosti s rimskom Crkvom te je Ninsku biskupiju valjalo čim prije staviti pod vlast latinske Splitske nadbiskupije. Papa je 925. godine sazvaio Splitsku sinodu (sabor) na kojoj su bili nazočni hrvatski velikaši na čelu s kraljem Tomislavom, iako njihovi stavovi nisu bili mjerodavni, niti su imali pravo glasa. Međutim, hrvatski velikaši mahom su davali potporu biskupima glagoljašima, tako da su odluke Splitske sinode vodile definitivnom raskolu u Crkvi, odnosno tome da se uspostavi samostalna hrvatska crkva. Tom sinodom ukinuta je Ninska biskupija, zabranjeno je zaređivanje slavenskih svećenika (koji upotrebljavaju hrvatski jezik), a bogoslužja su se

dopuštala na slavenskom jeziku (ni kod jednog naroda to nije dopušteno do Drugog vatikanskog koncila) samo ako nedostaje »latinskih« svećenika, itd.

Papa se uskoro pobojao te odluke i velikog otpora hrvatskih velikaša i biskupa glagoljaša te je htio ublažiti odluke Splitske sinode. Kralj Tomislav je ratovao s bugarskim kraljem Simeonom i iako su Hrvati 924. i 927. godine pobijedili Bugare, bugarski kralj Simeon, najopasniji protivnik Bizanta, osvojio je malu državu Rašku na čijem je čelu bio župan Zakarije (Raška se nakon pada Carigrada 1453. godine prvi puta spominje kao »Srbija«) i želio je novi sukob s Tomislavom, što je moglo dovesti i do zbližavanja Bizanta i Hrvatske. Papa je iskoristio svoj autoritet i zaustavio Simeona u novom ratu protiv Tomislava, prilikom čega je kralja Tomislava i hrvatske velikaše pridobio na svoju stranu protiv biskupa glagoljaša. Tako je 928. godine papa u Splitu sazvao novi sinod na kojemu su se odluke ograničile na ukidanje samostalne hrvatske crkve, a crkva se u Hrvatskoj vratila na stanje prije Ninske biskupije. O slavenskom (hrvatskom) jeziku u bogoslužju i glagoljici nije bilo niti jedne riječi što samo potvrđuje da je jedino Hrvatima pri Katoličkoj crkvi do Drugog vatikanskog koncila 1965. godine bilo dozvoljeno u bogoslužjima upotrebljavati narodni jezik. Bio je to poraz biskupa Grgura Ninskog, a on će imati dalekosežne posljedice u hrvatskom narodu, u njegovom daljnjem raskolu i nestajanju.

Moramo postaviti hipotetsko pitanje: što bi se dogodilo da je tada osnovana samostalna hrvatska crkva sa svojim vrhovnim poglavarom? Najvjerojatnije bi 1054. godine nakon raskola Rima i Carigrada pristupila zajednici pravoslavnih crkava. Znači li to da bi veliki hrvatski narod i hrvatsko kraljevstvo na prostorima današnje Hrvatske, Bosne i Hercegovine i Crne Gore bili apsolutno dominantni među južnim Slavenima i bi li se tada uopće razvila srpska nacija? Činjenica je da su nezadovoljni glagoljaši posijali sjeme, bosančica je došla u buduće bosansko kraljevstvo, a posijano sjeme izniklo je širenjem bogumilske vjere među hrvatskim pukom u Bosni. Da je osnovana hrvatska samostalna crkva, hrvatski narod u Bosni zasigurno ne bi, bar ne u većem broju, prihvatio heretička učenja bogumila i, konačno, ne bi prihvatio islamsku religiju. Najvjerojatnije bi hrvatski narod u Bosni i Hercegovini, kao i srpski pravoslavni narod u Srbiji, razvio suživot s osmanlijskim osvajačima i ostao na svojim ognjištima neislamiziran. Neupitno je da je vjera, koja god, duboko usađena u hrvatskom čovjeku, tako da su i svi ti hrvatski bogumili postali veliki i odani muslimanski vjernici.

Vjernost hrvatskih velikaša Vatikanu otada je postala također neupitna, ali ideja stvaranja samostalne hrvatske crkve, od Grgura Ninskog preko biskupa Maksimilijana Vrhovca do političkih zahtjeva tijekom diktatura kralja Aleksandra i Josipa Broza, ne prestaju. Jedan od prvih ozbiljnijih otpora hrvatskoj bliskosti s Rimom je ubojstvo kralja Zvonimira 1089. godine koje se povezuje s njegovim prebliskim odnosima s Rimom. Zvonimir je na samom početku svoje vladavine 1076. godine potpisao prijateljski ugovor s papom Grgurom VII. i priznao ga duhovnim ocem te ga je papa okrunio posvećenom krunom i predao mu zastavu, mač i žezlo.

Možda je manje poznato da je u svojoj mladosti i poglavnik dr. Ante Pavelić htio sve Hrvate prevesti na pravoslavnu vjeru⁸⁰.

⁸⁰ Petar Vučić: *Židovstvo i hrvatstvo*, Croatiaknjiga, Zagreb, 2001., str. 232

Nestanak bosanskog kraljevstva

Nakon što je Hrvatska izgubila vlastitu kraljevsku lozu i 1102. godine ušla u personalnu uniju s Ugarskom, redovnički red benediktinaca, koji je također promicao uporabu glagoljice među Hrvatima, pomalo gubi svoj utjecaj, a zamjenjuju ga prosjački redovi, franjevci i dominikanci. Srednji vijek za Hrvatsku postaje najmračnije i najpogubnije razdoblje povijesti. Od nekada moćne i slavne hrvatske države, polovicom 16. stoljeća, kada je i Slavonija pala pod tursku vlast, od hrvatske države ostali su samo »Reliquiae reliquiarum« (ostaci ostataka). Hrvatska je s istoka nagrizana kao kriška kruha pojedena zalogaj po zalogaj i na kraju gotovo je ostala samo kora. Kora kruha je i najtvrdja i na njoj će budući osvajači slomiti zube. Dok su druge europske države osvajale nove prostore i širile svoje narode, Hrvatska je u tristogodišnjoj borbi za očuvanje kršćanstva u Europi spašavala Europu u moru krvi i ostala pojedena, oslabljena, nemoćna i nesamostalna. Što to vrijedi što je bosanski kralj Tvrtko izjavio: »Ponosim se što sam i ja cvijetak katoličke vjere.« i što je zajedno s hrvatskim banom Ivanom od Paližne 1389. godine pobijedio Turke na Kosovu polju, što je hrvatski junak Stjepan Talovac obranio Beograd od sultana Murata, što je 1493. godine na Krbavskom polju pao baš taj cvijet hrvatskog katoličkog naroda, što su hrvatski knezovi Erdödy, Zrinski, Matija Frankopan, senjski biskup Franjo Jožetić i mnogi drugi sa svojim četama 1526. godine pružili zadnji otpor sultanu Sulejmanu II. na Mohačkom polju prije njegovog pohoda na Beč, što je Nikola Zrinski zaustavio 1566. godine silnu vojsku sultana Sulejmana II kod Sigeta. Mogli bi nabrajati u nedogled, a od velikog hrvatskog kraljevstva ostala je samo sjena.

Dok se u Europi vodila bespoštedna borba između »vladara svijeta« i Katoličke crkve, a inkvizicija se nastojala oduprijeti silama tame, krivovjerja, okultizma, vračanja i sotonizma, u preostalom dijelu Hrvatske vjernički puk se sve više priklanjao Vatikanu i u njemu vidio svoju jedinu uzdanicu i spasenje. Nakon pada Bosne i Hercegovine 1463. godine, sultan Mehmed II. odveo je preko sto tisuća Hrvata u zarobljeništvo u Tursku, od čega trideset tisuća mladića za janjičare. Iz Slavonije je 1530. godine odvedeno oko sto pedeset tisuća Hrvata. Dio Hrvata je dolaskom Turaka izbjeglo u Austriju, Bačku i Baranju, a hrvatski bogumilski puk je prešao na islamsku vjeru i ostao u Bosni. Onaj malobrojni katolički hrvatski puk koji je ostao u Bosni svoju opstojnost našao je u potpori franjevaca koji su čitavo vrijeme turske vladavine u Bosni i Hercegovini ostali djelovati u svojoj provinciji Bosni Srebrenoj.

Naizgled povezanost Hrvata i Bošnjaka nema veze s ovom temom, ali zasigurno ima. Katolički i muslimanski narod moraju shvatiti da se nalaze na istoj strani, na strani protivnika »vladara svijeta«. Povezanost Muslimana, današnjih Bošnjaka, s hrvatskim korijenima opisao je turski povjesničar Tarihi Aali (1542. - 1599.) rodom iz Galipolja koji je trideset godina živio u Bosni. Muslimane naziva Hrvatima. Elvija Čelebi, poznati turski putopisac koji je putovao Bosnom 1660. godine muslimane u Bosni također naziva Hrvatima. Isto čini Šejh Jujo, poznat kao Hadži Juja efendija, zatim turski povjesničar Ibrahim efendija Pečevija (Alajbegović), pisac iz 17. stoljeća. Među mnogobrojnim muslimanskim piscima, povjesničarima i vjerskim vođama koji su Bošnjacima dokazivali hrvatsko porijeklo je i Fehim efendija Spaho, reis-ul-ulema (vrhovni vjerski poglavar) svih muslimana u Kraljevini Jugoslaviji, koji u svom putopisu kaže: »Za proučavanje naše hrvatske prošlosti osobito je značenje, da nam se učine pristupnim turski izvori«. Mnogi od poznatih turskih vezira i paša u znak sjećanja na hrvatske korijene davali su iza svojeg imena riječ »Hrvat«. Mahmutpaša Hrvat je postao turski vezir nakon osvajanja Carigrada, Memipaša Hrvat iz Gradačca, Rustempaša Hrvat iz Sarajeva, Sijavupaša Hrvat, veliki vezir sultana Selima II. Tahvilpaša Kulenović Hrvat, a bezbroj je poznatih vezira, paša i begova s hrvatskim korijenima bez

imena »Hrvat«. Jasno se može dokazati da su najpoznatije obitelji, begovi i bošnjački plemići hrvatskoga roda: Kulenovići (bili su poznati i kao hrvatski plemići, najpoznatiji Kulin ban), Kapetanovići, Evlijići, Filipovići, Mutvelići, Kopčići, Kulovići, Gradašćevići, Korići, Dugalići, Starčevići, Čengići, Križevci, Đikići, Svrze i mnogi drugi⁸¹.

Reformacija u Habsburškoj Monarhiji

Pojavom reformacije u 16. stoljeću, nove velike pošasti u režiji svjetskog masonstva, Katolička crkva našla se u novim iskušenjima. »Vladari svijeta« s novim saveznicima opasno su prijetili opstojnosti Svete Stolice. Tko je ponovo bio najžešći protivnik novog krivovjerja? Tko je ponovo bio najodaniji borac Katoličke crkve? Ponovo Hrvati! Budući da se protestantizam poput kvasca širio Ugarskom, već je 1597. godine u Požunskom saboru ban Drašković izjavio: »Više bih volio da moja kraljevina Hrvatska prekine svaku vezu s ugarskom krunom, nego dopustio uvođenje duševne kuge (protestantske vjere) u Hrvatsku, što bi za moju domovinu bila najsrमतnija ljaga.« Tako je Hrvatski sabor 5. srpnja 1604. godine donio jednoglasnu odluku da se iz Hrvatske izbace svi krivovjerci. Redovnički red Družba Isusova (isusovci) svakako su najzaslužniji što protestantizma u Hrvatskoj uopće nije ni bilo. Oni su misionarili po čitavoj Europi, napose po hrvatskom i ugarskom dijelu Monarhije, gdje su se istakli kao bespoštedni borci, često i mučenici, za očuvanje Katoličke vjere.

Na Požunskom saboru ponovo se 1609. godine nastojao uvesti protestantizam u Hrvatsku, ali Hrvati na čelu s banom Tomom Erdödyjem jednostavno to nisu dozvolili. Drava je postala neosvojiva tvrđava svim reformatorima, a Hrvatski sabor 1628. godine donosi novu odluku da se krivovjerci ne mogu doseliti niti nastaniti u Hrvatskoj. Hrvatsko kraljevstvo je ostalo, kako je rekao ban Nikola Erdödy, »posve katoličko kraljevstvo«. Konačno se na Budimskom saboru 1790. godine dopustila sloboda vjere luteranskom i kalvinističkom vjerovanju u čitavom kraljevstvu, ali snažnim djelovanjem isusovaca i hrvatskih vladara ono nije nikada našlo plodno tlo u hrvatskom narodu, smatralo ga se prisilnom mađarizacijom hrvatskog čovjeka.

Hrvati su na strani Habsburgovaca ratovali u Tridesetogodišnjem ratu (1618. - 1648.) u jedinicama generala Wallensteina protiv protestanata u Njemačkoj, Francuskoj, Češkoj, Švedskoj, itd. U tom ratu je sudjelovalo oko sto tisuća Hrvata, većinom konjanika, a u borbama između Hrvata i Šveđana poginuo je i švedski kralj Gustav II. Adolf. Zanimljivo je da je švedskog kralja Gustava II. Adolfa na prijestolju zamijenila njegova kćer Kristina koja se kasnije odrekla krune, otputovala u Rim i prešla na katoličku vjeru. U Rimu je vodila znanstvenu dvorsku akademiju među čijim članovima je bilo i Hrvata. Hrvatski književnik Junije Palmotić (1606. -1657.) posvetio joj je ep *Kristijada*.

Ponovo moramo postaviti hipotetsko pitanje: što bi se dogodilo s hrvatskim narodom da je prihvatio protestantsku vjeru? Zasigurno bi danas imao mnogostruko više prijatelja u zapadnoj Europi, jezgri svjetske masonerije, i u SAD-u, bedemu židovskog cionizma. »Vladari svijeta« kudikamo bi više bili naklonjeni Hrvatskoj, ali bi li još postojala Hrvatska kakvu dio domoljubnih Hrvata još osjeća, bi li u stvari i bilo takvih Hrvata?

Hrvatska se 1790. godine odlukom Hrvatskog sabora podvrgnula Ugarskom namjesničkom vijeću kako bi se lakše suprotstavila austrijskom carskom apsolutizmu (hrvatski ban Ivan Erdödy tada je izrekao poznatu rečenicu »Kraljevstvo kraljevstvu ne

⁸¹ Mato Marčinko, <http://shp.bizhat.com/M.Marcinko.html>

propisuje zakone.«) ni ne sluteći da će novi gospodar također voditi hegemonističku politiku u težnji da stvori veliku mađarsku državu od Karpata do Jadranskog mora. U rascjepkanoj Hrvatskoj u kojoj su Dalmacija, Istra i Vojna krajina ostale pod neposrednom vlašću Austrije, počele su se rađati ideje o ujedinjenju hrvatskih zemalja i potpunom državnom osamostaljenju u okviru Habsburške Monarhije ili pak u nekom ujedinjenju slavenskih naroda. U takvim političkim prilikama među hrvatskom inteligencijom našlo je plodno tlo već dobro organizirano masonstvo kojemu je glavni neprijatelj također bila kraljevska loza Habsburgovaca. I među nižim svećenstvom rastao je otpor prema Vatikanu kao centralističkoj duhovnoj instituciji te su ponovo počele oživljavati ideje o samostalnoj Hrvatskoj katoličkoj crkvi. Svi ti razlozi mogu nam dati objašnjenje što je kanonik Maksimilijan Vrhovec, kasnije zagrebački biskup, također pripadao masonskoj loži *Prudentia*. Među masonima krajem 18. i početkom 19. stoljeća bilo je i drugih pripadnika nižeg katoličkog klera.

Hrvatska od Strossmayera do Stepinca

Nakon ilirskog preporoda 1848. godine u kojemu se također vodila tiha borba između hrvatskih nacionalista, panslavista i masonstva, najveća politička ličnost i duhovni autoritet u Hrvatskoj postaje đakovački biskup Josip Juraj Strossmayer. Zastupao je tezu Narodne stranke o bezuvjetnom ujedinjenju hrvatskih zemalja pri čemu bi Hrvatska ostala u državnoj svezi s Ugarskom do nekog budućeg ujedinjenja južnoslavenskih zemalja. Strossmayerova ideja južnoslavenstva, po kojoj bi Zagreb bio središte okupljanja južnoslavenskih naroda, nije naišla na plodno tlo među srpskim političarima, a poglavito među Srpskom pravoslavnom crkvom. Strossmayer je već 15. svibnja 1884. godine, neposredno nakon što je papa Leon XIII. objavio encikliku *Humanum Genus* protiv masonstva, na korizmenoj poslanici žestoko optužio slobodne zidare kao sotoniste i neprijatelje kršćanstva. Biskup Strossmayer također je bio i veliki borac protiv nadiranja protestantizma u Hrvatsku preko Mađarske. Budući da je židovska elita bila usko vezana uz mađarske vlastodršce u Hrvatskoj, odnosno doslovno sljubljena s Mađarima, Strossmayerova kritika išla je i na račun Židova koji podupiru protestantizam u Hrvatskoj, a sve u svrhu očuvanja hrvatskih nacionalnih interesa i katoličke duhovnosti u Hrvatskoj.

Kada je europsko masonstvo stvorilo zloglasnu Kraljevinu SHS, Katolička crkva odjednom se našla u potpuno drugim uvjetima. Njezin položaj u odnosu na Srpsku pravoslavnu crkvu bio je uvelike nepravedan, gotovo ponižavajući. Osim toga, jugoslavensko masonstvo ponovo je htjelo progurati ideju o starokatoličkoj crkvi koja bi bila potpuno odvojena od Vatikana, s liturgijom istovjetnom onoj u pravoslavnoj crkvi. U svoje redove masoni su uvlačili dio katoličkog nižeg klera, obično već ranije izašlog iz Crkve, a isusovce, najoštrije borce protiv masonske ideje, nastojali su izbaciti iz Kraljevine SHS. Čak su hrvatski masoni pokušali privoljeti Stjepana Radića za svoju ideju, ali nisu uspjeli. Tako je niže svećenstvo u suradnji s masonerijom već 10. veljače 1919. godine uputilo zahtjev Katoličkoj crkvi za neke crkvene izmjene po uzoru na Pravoslavnu crkvu: dozvolu stjecanja pokretne i nepokretne imovine, dopuštenje nošenja brade, za niži kler ukidanje celibata, uvođenje slavenskog bogoslužja u crkvi i ćiriličnog pisma, dozvola bavljenja javnim radom svećenstvu, nošenje civilne odjeće van crkve, itd. Normalno da takvi zahtjevi nisu prošli, ali masonska hajka na Katoličku crkvu, uz izdašnu potporu Srpske pravoslavne crkve, nije prestajala čitavo vrijeme postojanja neprirodne Kraljevine. Najveću kritiku upućenu jugoslavenskoj vladi zbog učestale hajke masonerije i židovskog lobija na Katoličku crkvu

pomoću tiska koji je gotovo sav bio u masonsko-židovskom vlasništvu, uputio je zagrebački nadbiskup i predsjednik biskupske konferencije Antun Bauer u siječnju 1933. godine.

Nakon nadbiskupa Bauera na čelo zagrebačke nadbiskupije došao je još jedan veliki čovjek, blaženi Alojzije Viktor Stepinac, koji je u bespoštednoj borbi za opstojnost katoličke vjere kod hrvatskog čovjeka doživljavao prave osude »vladara svijeta«. Nadbiskup Stepinac je masonstvo smatrao pravom nemani, a komunizam masonsko-židovskim čedom i vjerovao je da Hrvati u toj masonskoj kraljevini, u kojoj bez odobrenja jugoslavenskog masonstva ni kralj ništa ne može odlučiti, mogu opstati kao narod samo ako ostanu odani Katoličkoj crkvi. Budući da se u gotovo čitavom tisku jako osjećao masonski i liberalni duh, leglo nemorala i bezvjerstva, Stepinac je odvrćao hrvatski narod od tiska i preporučio mu da čita *Hrvatsku stražu*, rijetke novine hrvatsko-katoličkog usmjerenja.

Nakon ubojstva kralja Aleksandra jugoslavenska vlada je 15. srpnja 1935. godine potpisala Konkordat s Vatikanom kojim bi se uredili odnosi između Kraljevine Jugoslavije i Vatikana, a Katoličkoj crkvi omogućila ista prava kao i Srpskoj pravoslavnoj crkvi. Konkordat su u Jugoslaviji trebali ratificirati Narodna skupština i Senat. Veliku borbu protiv ratificiranja Konkordata vodili su jugoslavenski masoni i Srpska pravoslavna crkva. Nakon što se, unatoč žestokom protivljenju patrijarha Varnave (Petra Rosića) koji je ratificiranje Konkordata smatrao popuštanjem pred Hrvatima i ugrožavanjem povlaštenog položaja Srpske pravoslavne svetosavske crkve, Konkordat ipak ratificirao u Narodnoj skupštini, u Beogradu su izbile demonstracije koje su se pretvorile u oružane sukobe uperene protiv vlade i Katoličke crkve. Senat nakon toga nikada nije ratificirao potpisivanje Konkordata s Vatikanom i položaj Katoličke crkve u Jugoslaviji do izbijanja Drugog svjetskog rata ostao je neizmijenjen, i dalje uvelike neravno pravan u odnosu na Srpsku pravoslavnu crkvu. Primjera radi, srpski svetac Sveti Savo postao je u školskim udžbenicima »patron«, a u njima se na području čitave Jugoslavije veličalo svetosavlje, četništvo i srpsko junaštvo. Plaća srpskog pravoslavnog vladike bila je tri puta veća od plaće zagrebačkog nadbiskupa.

Koliko god je nadbiskup Stepinac bio veliki borac protiv ideologije masonstva u kojoj se osjećao jak židovski duh, on je u prvom redu bio borac za prava svakog čovjeka i svakog pojedinca. Za vrijeme Drugog svjetskog rata, nadbiskup Stepinac se istakao u borbi protiv svakog rasističkog progona službenih vlasti Nezavisne Države Hrvatske naspram Židova, Roma, Srba i uhićenja masona. Postoje dokazi o Stepinčevom angažiranju za puštanje uhićenih masona iz zatvora, a s jednim od njih, pučkim piscem Jankom Matkom, bio je osobni prijatelj. Da je radio za spas mnogobrojnih Židova od ustaškog režima najbolje može potvrditi izjava predsjednika američkih Židova i ravnatelja programa Američkog židovskog komiteta Louisa S. Breiera od 13. listopada 1946. godine kako je Stepinac uz papu Pija XII. bio od rijetkih ljudi koji su se zauzimali za progonjene Židove u Europi.

Suđenje blaženom Alojziju Stepincu

Tijekom Drugog svjetskog rata, prema istraživanju don Ante Bakovića, 603 svećenika, redovnika, sjemeništara i bogoslova mučki je ubijeno, a crkvena imovina je u najvećem dijelu oduzeta. Na red je poslije rata došao nadbiskup Stepinac budući da na uporna nagovaranja Josipa Broza nikako nije prihvaćao Katoličku crkvu odvojiti od Vatikana. Komunisti i Velikosrbi u službi svjetske masonerije su vjerovali, ako uklone Stepinca, simbol vjernosti hrvatskog naroda Svetoj Stolicu, lako će ostvariti svoj cilj i stvoriti hrvatsku starokatoličku crkvu potpuno odvojenu od Vatikana. Izradu montirane optužnice protiv

nadbiskupa Stepinca osobno je naredio Josip Broz Tito, a nju su pomno pripremili poznati jugoslavenski masoni Viktor Novak i Duško Brkić⁸².

Viktor Novak je bio poznat kao bjesomučni protivnik Katoličke crkve u Hrvatskoj, a u svojoj knjizi *Magnum Crimen* žestoko je optužio Katoličku crkvu kao suradnika nacističkog režima. Nikome u komunističkoj Jugoslaviji, a ni Titu, nije smetalo što je on 13. kolovoza 1941. godine u Beogradu potpisao apel srpskom narodu za borbu protiv komunističkih bandi i za pokornost njemačkoj vlasti. Dušan Tomić, masonski analitičar, bio je poznat u svjetskom, posebice u francuskom masonstvu gdje je svojim učestalim pisanim izjavama posebno isticao Hrvate kao genocidan narod koji je u Nezavisnoj Državi Hrvatskoj vršio stravična zvjerstva, a na Stepinca je upozoravao svjetsko masonstvo da je bio duhovni pokrovitelj Katoličke crkve koja je vršila rasističke zločine nad nehrvatskim narodima. Na temelju pisanih djela Novaka i Tomića sastavila se optužnica protiv nadbiskupa Stepinca koju je verificirao javni tužitelj Republike Hrvatske Jakov Blažević. Nadbiskup Stepinac uhićen je 18. rujna 1946. godine⁸³.

U čitavom tom zastrašujućem procesu osim Židova Krausa kao svjedoci tužiteljstva sudjelovali su samo Hrvati. Budući da nadbiskup nije želio svoga advokata, po službenoj dužnosti dodijeljeni su mu branitelji Ivo Politeo (branio je Josipa Broza u Bombaškom procesu) i mason Natko Katičić. Politeo, iako nije bio religiozan čovjek, svoj posao je vrlo korektno odradio i u obranu nadbiskupa napisao je tridesetak stranica. Mason Katičić je u obranu nadbiskupa Stepinca napisao svega tri stranice. Interesantno je da je nakon Politeove smrti 1956. godine njegova supruga molila odvjetničku komoru za pomoć jer nije imala sredstava da zakopa pokojnika, dok je Katičić završio svoj život u velikom stilu, kao član Jugoslavenske akademije znanosti i umjetnosti.

Nakon što su komunistički poslušnici svjetskog masonstva osudili nadbiskupa Alojzija Stepinca 11. listopada 1946. godine po svim točkama optužnice, prebačen je u Lepoglavu na održavanje kazne. Uvjetno je pušten i prebačen u Krašić 5. prosinca 1951. godine, u kućni pritvor gdje se nastanio kod župnika Vranekovića. Hrvatski narod i katolički kler čvrsto su stajali uz svoga duhovnog vodu i nikada više ideja odvajanja hrvatske Katoličke crkve od Vatikana nije zaživjela. Papa je 29. studenog 1952. godine zatočenog nadbiskupa Stepinca imenovao kardinalom nakon čega je Titova Jugoslavija prekinula diplomatske odnose sa Svetom stolicom. Kardinal Alojzije Stepinac preminuo je 10. veljače 1960. godine od rijetke bolesti krvi (sumnja na trovanje), uz zadnji šapat »Fiat voluntas tua.« (Budi volja tvoja). Interesantno je da je najveći borac protiv masonsko-liberalne nemani sahranjen u zagrebačkoj prvostolnici odmah pokraj lijesa biskupa Maksimilijana Vrhovca. Pogreb je završio pjevanjem: »Ecce quomodo moritur iustus.« (Evo kako umire pravednik).

U godinama stravičnog komunističkog terora, kada nije bila dozvoljena ni najmanja iskra isticanja hrvatstva jer se u protivnom završavalo u Titovim kazamatima, Katolička crkva je bila jedino utočište većini obespravljenog hrvatskog naroda. Masonstvo je također službeno prestajalo djelovati jer je konačno dobilo državu po svojoj mjeri, državu bez mogućnosti nacionalnog isticanja svoje pripadnosti (poglavito hrvatske), sekularnu državu u kojoj je Katolička crkva ponovo bila u podređenom položaju u odnosu na Srpsku pravoslavnu crkvu.

⁸² Ivan Mužić: *Masonstvo u Hrvata*, Knjigotisak, Split, 2001., str. 607

⁸³ Ivan Mužić: *Masonstvo u Hrvata*, Knjigotisak, Split, 2001., str. 607 - 609

Napadi na Katoličku crkvu u Hrvatskoj

Kada je slomljen komunistički režim u Hrvatskoj na prvim višestranačkim izborima održanim 22. travnja i 6. svibnja 1990. godine, Katolička crkva dobila je potpunu slobodu djelovanja te je doživjela nagli rast popularnosti kod hrvatskog čovjeka. Hrvatski bojovnici u Domovinskom ratu za oslobođenje Hrvatske od srbočetničkog agresora, vjerujući u Boga i njegovu potporu, nosili su oko vrata krunicu i dočekali su da im Bog bude osvjetnik, prema proročkom pisanju bizantskog cara Konstantina Porfirogeneta. U tragičnom, ali za hrvatski narod svetom ratu neprijatelj je razorio i uništio 1426 crkvenih objekata, ali Katolička crkva u Hrvata iz njega je izašla snažnija nego ikada. Ona u Hrvatskoj ima definiran autonoman položaj na čitavom području države, a sve ostale ugovorne odrednice hrvatska vlada je sa Svetom Stolicom potpisala 9. travnja 1997. godine.

Papa Ivan Pavao II. (zvan od milja »Bijeli Hrvat« jer je rođen u nekadašnjem glavnom gradu Bijele Hrvatske, Krakovu) posjetio je Hrvatsku tri puta. Teško je izdvojiti koji je posjet bio veličanstveniji, gdje je hrvatski narod, kao rijetko koji narod, više dokazao privrženost Katoličkoj crkvi. Hrvatski narod htio je zahvaliti papi Ivanu Pavlu II. za njegovo neizmjereno zalaganje putem svoje diplomacije i utjecaja u svijetu na priznanju države Hrvatske. Papa je jednostavno učinio ono što su rimske pape stoljećima činile, pomagale očuvanje hrvatske opstojnosti, za što se hrvatski narod itekako znao odužiti zadržavajući granicu katoličanstva kroz povijest na svojim granicama, za što je ginuo, gubio teritorije i nestajao. Ako treba izdvojiti jedan papin posjet, onda je to svakako onaj drugi, od 2. do 4. listopada 1998. godine kada je u nacionalnom Marijinom svetištu u Mariji Bistrici proglasio blaženim hrvatskog kardinala Alojzija Stepinca.

Za kardinala Stepinca je jedan naš »vrli« umjetnik, Židov Slobodan Šnajder izjavio: »Alojzije Stepinac je tek jedan kolaboracionist s problemima savjesti.«⁸⁴. Takvu degutantnu izjavu o blaženom kardinalu može izreći samo onaj koji očito sam ima problema sa savješću i kolaboracionizmom. Ako je netko bio kolaboracionist, onda je to svakako Šnajder. Poznato je s kime, a i s kime je danas. Tu surovu mržnju prema blaženom kardinalu Stepincu kojemu je ustaški režim ubio brata, koji je čitavo vrijeme rata kritizirao taj režim i spašavao na stotine Židova, očito može iskazati samo »Slobodan«.

Danas je Katolička crkva aktivan čimbenik u svakodnevnom životu hrvatskog puka, ali kao da se pomalo uljuljala u svojoj slobodi, spokoju i mogućnostima utjecaja na stanje u ovoj našoj rasprođanoj i podaničkoj zemlji. »Vladari svijeta« preko svojih slugana napadaju je sa svih strana, njenu instituciju, svećenički kler, njen tisak, dok ona samozatajno šuti. Crkva kao da nije svjesna da je masonsko-židovska elita danas naš apsolutni gospodar, da pod pojmom kvazidemokracije gdje naoko i sama Crkva ima potpunu slobodu, danas hrvatski puk živi u najvećoj diktaturi globalizma, obespravljen i nemoćan da bilo što izmjeni. Upravo bi danas Katolička crkva trebala biti najveća oporba »novom svjetskom poretku«, poglavito u ovom obezglavljenom postuđmanskome vremenu, bez obzira na sve kritike sitnih podanika i ulizica »vladara svijeta«. Crkva mora slijediti put velikih duhovnih prvaka i boraca za hrvatsku samobitnost, od nadbiskupa Strossmayera, nadbiskupa Bauera i kardinala Stepinca, koji su se jasno suprotstavljali masonsko-judejskom hegemonizmu. Današnji hegemonizam je možda manje vidljiv, možda ga običan puk ni ne prepoznaje vjerujući da je za njegovu nesreću kriv netko drugi, ali zato je kudikamo perfidniji, podmukliji, opasniji i pogubniji za hrvatski narod. Zato se Crkva onima koji nisu dostojni kršćanskog nauka ne smije dodvoravati i popuštati, mora postupati kao iz Evanđelja po Mateju (7, 6): »Neque mittatis margaritas ante porcas.« (Ne bacajte biserje pred svinje).

⁸⁴ Petar Vučić: *Židovstvo i hrvatstvo*, Croatiaknjiga, Zagreb, 2001., str. 200

Medijski eksponenti naših gospodara nemilice napadaju svoga jedinog ozbiljnijeg neprijatelja, Katoličku crkvu, kako bi u srca prostodušnog, razočaranog i tužnog puka usadili sumnju u njihovu vjeru, a kada postoji sumnja, puk će lako povjerovati u neke druge bjelosvjetske vrednote i uplesti se u njihovu paukovu mrežu. Učestalo se napadaju katolička glasila, *Glas Koncila*, službeni list Katoličke crkve, *Narod* don Ante Bakovića, *Veritas*, list franjevac sa Svetog Duha, *Zlatno pero* Bogdana Maleševića i sva ostala malo konzervativnija katolička glasila. Izmišljaju se razne afere o samoj Crkvi, među svećenicima, redovnicima i redovnicama, a ako se slučajno nečega i nađe, to su udarne vijesti u svim svjetovnim medijima, koji se uz rijetke izuzetke redom se ubrajaju u sluganske medije »vladara svijeta«.

Tako se stanoviti Dražen Čurić u *Večernjem listu* raspisao kako će crkva zaredivati oženjene muškarce, a u doglednom vremenu i žene. On nalazi bivšeg svećenika iz Prološca kod Imotskog, Zvonka Pirića, koji je nakon osam godina svećeničkog staža zasnovao obitelj i danas živi sretan i zadovoljan. Sjetimo se samo poznate redovnice Anne Marije Grunfelder koja je u svim svjetovnim medijima doživjela planetarnu slavu i postala najveća medijska zvijezda čim je napustila redovnički red. O pravim katoličkim karizmatičima kojima se ne može naći ni trunke novinarskog ogovaranja, izmišljaju se afere, kao npr. da je velečasni Sudac bio jatak generala Ante Gotovine te bi zato i on trebao odgovarati i slično.

Treba spomenuti čuveni intervju našeg najpoznatijeg moralnog »dobrog duha« hrvatske savjesti i nezaobilaznog »svemirskog« znalca svakog segmenta hrvatske političke, gospodarske i duhovne scene, Žarka Puhovskog, prigodom smrti pape Ivana Pavla II., danoj jednako tako poznatoj novinarki Slavici Lukić. Tako je u tom prijateljskom ćaskanju bilo riječi o tome kako je papin dugi pontifikat bio i pomalo kontroverzan, kako je on imao političke i vjerske veze s diktatorom Pinochetom, kako se za njegovog vremena dogodila afera s bankom Ambrozianom (nije se podsjetilo na istraživanja gospodina Knighta koji tu aferu 1981. godine obrazlaže masonskom zavjerom), kako je na televiziji papa nazivan Svetim Ocem što je titula samo unutar crkve, kako je priznanje Hrvatske bilo rezultat djelovanja Europske Unije, a ne poglavito pokojnog pape i slično. Za velikog ispitivača hrvatske savjesti Puhovskog pretjerano je i nepotrebno što je Hrvatska proglasila tri dana žalosti za pokojnim papom, što je prouzročilo, koje li štete, da se neki festival dokumentarnog filma morao odgoditi na tjedan dana, što Puhovski naziva »etatiziranjem emocija« pa sve to uspoređuje sa Slovenijom koja ima svega pet-šest posto manje katolika od Hrvatske, a proglasila je svega jedan dan žalosti. Kada taj sveznadar kaže kako su prva tri članka hrvatskog Ustava iz 1990. godine prevedena i prepisana iz francuskog Ustava u kojem stoji kako je Francuska socijalna, demokratska, laička i jedinstvena, dok je u hrvatskom Ustavu ispuštena riječ »laička«, onda to ima neku drugu konotaciju. Nadamo se da Puhovski nikada neće biti blizu pisacima hrvatskog Ustava jer to što je ispuštena riječ »laička« hrvatski narod ipak svrstava na potpuno drugu stranu od masonske Francuske, na vječno nezadovoljstvo takvih kao što su Puhovski i Lukićka.

Katolička crkva konačno mora početi uzvraćati udarce na sva ta medijska nasilja, masonske insinacije i podmetanja jer jedino je još ostala ona u koju hrvatski čovjek ima bezrezervnu vjeru i nadu. Zato sigurno treba pohvaliti one koji energično i dostojanstveno brane čast hrvatskog naroda: od vojnog ordinarija Juraja Jezerinca, nadbiskupa splitsko-makarskog Marina Barišića, dubrovačkog biskupa Želimira Puljića, gospićko-senjskog biskupa Mile Bogovića i mnogih drugih. Ne smije se Crkva u Hrvata zadovoljiti svojim blagonaklonim položajem u slobodnoj Hrvatskoj, uljuljkati se i zadrijemati jer su neprijatelji Crkve baš danas najjači, najotrovniji i najlukaviji. Ne smije Katolička crkva na sve masonske, ljevičarske, i neoliberalne kritike tzv. »javnosti« žurno reagirati i ispravljati svoje navodne propuste, kao što je npr. dominikanca Vjekoslava Lasića zbog služenja svete mise zadušnice

pokojnom hrvatskom poglavniku za kaznu poslala na službovanje u Hamburg (Bog je taj koji će suditi kome ne treba sveta misa, a tko se na kraju svoga života pomirio s Bogom i pokajao). Katolička crkva ne smije se ponašati inferiorno, blago i gubitnički, poniznije nego drugokoncilaški, ona mora slušati glas svoga naroda jer jedino će tako zajedno s hrvatskim čovjekom pobijediti tu »opaku neman«, kako ju je nazvao blaženi kardinal Alojzije Stepinac.

Epilog

»Priča je gotova« (Acta est fabula), kako je rekao rimski car August. I na kraju ovoga si postavljam pitanje: što sam to u stvari napisao? Jesam li to mogao napisati i drugačije? Sigurno se to što sam napisao ne može okarakterizirati kao znanstveni ili povijesni rad. Mogao bih ga svrstati u mali istraživački rad, enciklopedijski rad ili još bolje, u lektiru, u svoj sažetak napisanih djela cijenjenih autora i stotina objavljenih članaka i informacija iz medija te tisuća prikupljenih podataka s interneta svrstanih prema nekom vremenskom slijedu. Jasno je da su u mojoj knjizi i moji dojmovi, zapažanja, hipoteze što će čitavom tom štivu, nadam se, dati britku i interesantnu dimenziju. Ono što mi je bilo najteže tijekom pisanja je odabir i dužina pojedinog teksta. Naime, želio sam svu tu ogromnu gradu svesti na što manje stranica da se sve može pročitati u jednom dahu. Često sam morao maksimalno skraćivati neke dijelove, a i bio u dilemi što je najvažnije napisati, a što mogu ispustiti. U svakom slučaju, nastojao sam da se čitava knjiga sastoji od niza kratkih priča i informacija kako bi čitatelju bila lagana i zanimljiva.

Znam da će ova knjiga, koja u nekim dijelovima može izgledati neuvjerljiva, pretjerana s pojedinim slutnjama i konstatacijama, naići na žestoke kritike kod hrvatskih podanika svjetskog globalizma, odnosno kod robova i ulizica »vladara svijeta«, kod onih u bazi njihove piramide i onih na višim stepenicama. Ona će, nažalost, naići i na nerazumijevanje običnog puka koji pomalo postaje kiborg svojih gospodara, ne shvaćajući apsolutnu diktaturu kakvu čovječanstvo u povijesti nije doživjelo, u kojoj mu je sve unaprijed određeno i programirano, u kojoj on apsolutno ni o čemu važnom ne može odlučivati, u kojoj je i njegov mozak programiran medijima, programirana mu je radost, sreća, tuga, očaj.

Upravo mi je bio cilj da bar dijelu toga tužnog i malodušnog hrvatskog puka, razočaranih sredovječnih ljudi, ukažem tko je isključivi krivac njihovog malodušja. Pomalo je sablasno da već 30% stanovništva Hrvatske, razočaranih i nesretnih, počinje žaliti za bivšom zloglasnom Jugoslavijom kao da im je onda bilo bolje. Zar se ne sjećaju kako su za običan televizor ili hladnjak morali uzimati kredit na šest mjeseci ili godinu dana, kako su za najobičniji Zastavin auto čekali nekoliko mjeseci na red da ga mogu kupiti, a kada su ga kupili, mogli su ga voziti samo parnim ili neparnim datumima u mjesecu ili su dobili bonove za dvadeset litara goriva na mjesec koliko smiju potrošiti. Ne sjećaju se da u Hrvatskoj nije bilo ni najobičnije kave, a onaj tko ju je htio piti, morao ju je nekako nabaviti iz inozemstva. Da ne pričamo o nekim novim tehničkim uređajima ili modernoj garderobi, čemu smo se svi divili i ponešto kupili, ako smo imali priliku otići izvan granica.

Ti ljudi, puni malodušja i jada, za svoje osobno nezadovoljstvo sada optužuju državu Hrvatsku, vladu, bivšeg predsjednika, bivšu vladu, pravosuđe, policiju ili tko zna što. Možda su ljudi u vladi, Račanovoj, Sanaderovoj ili onoj prije stvarno nesposobni ili među njima ima lopova i neznalica, kao što ih ima i u svim drugim državnim i lokalnim institucijama, ali hrvatski narod mora shvatiti da je najvažnije što imamo svoju državu, a ako nju imamo, onda imamo i šanse oduprijeti se svjetskim grabežljivcima. Ljudi na vlasti su samo prolaznici jer će jednom doći na vlast i onaj koji će vratiti dostojanstvo nezadovoljnom i nesretnom hrvatskom narodu. Svi malodušni nesretnici moraju shvatiti da su u ovom vremenu diktature svjetskog globalizma za njihovu tjeskobu krivi »vladari svijeta« i njihove vjerne hrvatske sluge, a nikako hrvatska država. Domovinu se ne može ne voljeti, a njemački književnik Ludwig Borne najbolje je to potvrdio u svojoj izreci: »Wollt ihr unser Vaterland kennen und

lieben lernen, so reist in fremde Lander!« (Želite li upoznati i zavoljeti svoju domovinu, pođite u tuđe zemlje.)

Ono što je još postala prava opsesija hrvatskog nezadovoljnog puka je uvjerenje da je svuda drugdje bolje nego u Hrvatskoj, da je drugdje manje kriminala i korupcije, da se drugdje ljepše živi, da su ljudi u drugim državama zadovoljniji i sretniji itd. Sigurno je taj hrvatski čovjek djelomično u pravu, ali treba ozbiljnije sagledati istini u oči. Pogledajmo kako se živi u novim članicama Europske Unije koje nisu imale ratnih razaranja kao naša zemlja, poglavito u Mađarskoj. Mađar više nije vlasnik ni običnog dućana, a kupovna moć kudikamo je manja nego u našoj zemlji. Pogledajmo statistiku suicida bez obzira na strašnu sudbinu hrvatskih branitelja, na sjeveru Europe, u Skandinaviji. Nekoliko je puta veća po glavi stanovnika nego u Hrvatskoj. Zar stoga što ljudi sretno žive? Za takve ljude reći ću nešto što je rekao francuski pisac i filozof Montaigne: »Le cheval du voisin vaut mieux que le mien, de ce qu' il n'est pas mien.« (Susjedov je konj bolji nego moj zato što nije moj).

Imao sam dobrog prijatelja »manjinca« kojemu je država Hrvatska pružila i dala gotovo sve što se poželjeti može. Mogu shvatiti da on ne može voljeti Hrvatsku kao ja, i sam bih takav bio da živim u stranoj zemlji, poštivao bih je, ali teško da bih je volio i obožavao. Moj prijatelj, pomalo razočaran u neki svoj novi status, permanentno je počeo kriviti Hrvatsku za sve svoje frustracije, svakog političara, lijevog ili desnog, bivšeg ili sadašnjeg, svejedno je, glavno da mu niti jedan ne valja. Kriviti političare je nešto drugo, ali kriviti Hrvatsku za pisca ovog teksta veća je uvreda nego da mu netko krivi najbliži rod ili pokojne roditelje jer Hrvatsku, priznajem, više volim. Neumorno, dan za danom, moj, sada bivši prijatelj, kritizira i kritizira.

Teško je danas vratiti ponos i dostojanstvo Hrvatskoj jer su je ogolili i pokorili »vladari svijeta«. Potrebno je vjerovati u hrvatsku mladež koju još nisu svjetski vladari kupili i stavili u službu »novog svjetskog poretka«. Gledajući vjeru u Boga i hrvatsku snagu u tim mladim ljudima na hodočašćima po svim Marijinim svetištima, ali i na koncertima Marka Perkovića Thompsona, Miroslava Škore ili u »kockastim dresovima« kada bodre »vatrene« ili druge hrvatske reprezentacije, Janicu, Ljubu i druge sportske legende, čovjek mora vjerovati da će Hrvatska ponovo izrasti iz tog malodušja i sluganstva u ponosnu, dostojanstvenu i snažnu zemlju.

Stoga ne treba pošto-poto hrliti u zaštitnički zagrljaj Europske Unije jer smo i ovako gotovo sve rasprodali, a ono što nam je ostalo (poljodjelstvo, obrtništvo) prvo učinimo konkurentnim da se može oduprijeti globalnom tržištu. U međuvremenu, možda se i pojavi novi hrvatski državnik koji će napraviti kirurški rez hrvatskog gospodarstva. Kao prvo, potrebno je korigirati tečaj kune prema euru jer u ovom poslijeratnom razdoblju takav tečaj pogodovao je samo raznim nakupcima i uvoznicima, a uništio više od pola domaćeg gospodarstva. Obvezno treba zaštititi domaće gospodarstvo carinama i trošarinama i nastojati u početku i administrativnim mjerama bar približno izjednačiti izvoz uvozom. Tim mjerama smanjila bi se zaduženost države koja već sada prelazi enormnih 36% domaćeg BDP-a, odnosno 60.000 kuna po stanovniku. Ono što je najbitnije, ponovo treba »podržaviti« rasprodane tvrtke od strateškog značaja i pojedine banke (Zagrebačka banka je jedna od sumnjivo privatiziranih banaka još po Markovićevom zakonu). Mnogi će na to reći da to nije moguće, nije to doba Titovog režima! Zapad će nam uvesti sankcije! Ja ih pitam, koje sankcije? Zar da sankcioniraju svoju robu koju prodaju u svojim trgovinskim centrima, zar da sankcioniraju plasman novca od kojeg žive banke koje su u njihovom vlasništvu, zar da sankcioniraju uvoz opreme i uređaja za tvornice koje su u njihovom vlasništvu, zar da sankcioniraju uporabu infrastrukture koja je također u njihovom vlasništvu?

Poželjni državnik koji bi trebao doći mora baš kao KGB-ovac Putin eliminirati sve oligarhe i strvinare koji su razgrabili sve vrijedno u Rusiji (svi do jednoga bili su Židovi) i

pokušati spasiti, poput Putina, sve što se da spasiti (naftaši Hodorovski i Jukos prvi su stradali). Mora se »podržaviti« nacionalno srebro, što je strateški važno za samostalnost svake zemlje jer je to pravo svake zemlje. Još jednom ću citirati našeg velikana A. G. Matoša: »U pravu je tko je jak, tko je kadar braniti i obraniti svoje pravo«. Jasno je da će se teško vratiti nazad sve ono što je pokradeno, ali dobar dio može se vratiti i krenuti ponosno dalje. Opet će netko reći: nije Hrvatska Rusija, mi smo mali, bespomoćni. Ja opet na to kažem - zar je Izrael mali? Švicarska? Zar je ikad država Luksemburg priznala da je mala? Mali i slabi smo toliko koliko se osjećamo malima i slabima, a za male i slabe nitko nema obzira. Ako smo samo po broju Hrvata mali, zašto ne bismo mogli biti snažni, vrijedni i veliki? Jednom je netko rekao: »Ono što je najvrjednije na svijetu toga je malo, a malo je zlata i Hrvata«.

Literatura (objavljena djela)

1. Cohen, P. J. Tajni rat Srbije: Propaganda i manipuliranje poviješću. Philip J. Cohen; prevela s engleskog Ana Rudelić. Zagreb: Ceres, 1997.
2. Coleman, J. Hijerarhija zavjerenika: Komitet 300. Dr. John Coleman; prevela Nedeljka Batinović. Zagreb: Detecta, 2004.
3. Dobrinović, L. Templari i ivanovci u Hrvatskoj. Dr. Lelja Dobrinović. Zagreb: Dom i svijet, 2002.
4. Hitler, A. Mein Kampf (Moja borba). Adolf Hitler; preveo Radomir Smiljanić. Srebrenik, Bosna i Hercegovina: Tema, 2006.
5. Introvigne, M. Illuminati i Sionski priorat: istina o tajnim društvima iz romana Da Vincijev kod i Anđeli i demoni. Massimo Introvigne; prijevod Aleksandra Marija Chwalowsky. Split: Verbum, 2006.
6. Ivanković, N. Predsjedniče, što je ostalo? Varaždin: TIVA -Tiskara Varaždin, 2000.
7. Jović, J. Život po protokolima: prilog anatomiji hrvatske (samo)destrukcije. Josip Jović. Split: vlastita naklada, 2002.
8. Mužić, I. Hitler i Izrael. 2. izd. Split: Orbis, 1997.
9. Mužić, I. Protokoli sionskih mudraca (Iz knjige A. S. Nilusa Blizu je, pred vratima); prijevod s ruskog izvornika dr. sc. Vlado Nuić, citate i Bibliografiju o Protokolima s ruskoga prevela M. Palčok. Split: Biblioteka Grada, 1999.
10. Mužić, I. Masonstvo u Hrvata. 7. izd. Split: Knjigotisak, 2001.
11. Orwel, G. Životinjska farma. George Orwel; preveo Vladimir Roksandić. Zagreb: SysPrint, 1996.
12. Osmanagić, S. Piramida moći na planeti. Dr. Semir Osmanagić.
<http://www.alternativnahistorija.com/AH3.htm>
13. Pastore, A. D. Čudnije od fantazije. Dr. Albert D. Pastore Phd.
http://www.opfn.org/apfn/WTC_STF.htm
14. Pavelić, A. Strahote zabluda: Komunizam i boljševizam u Rusiji i u svijetu. Dr. Ante Pavelić. Zagreb: Croatiaprojekt, 2000.
15. Robinson J. J. Rođeni u krvi: izgubljene tajne masonerije. John J. Robinson; prevela Julijana Štrok. Zagreb: Stari Grad, 1999.
16. Schwartz, M. Protokoli, Židovi i Adolf Hitler. Mladen Schwartz. Zagreb: Croatiaprojekt, 1997.
17. Schwartz, M. Novi protokoli sionskih mudraca za XXI. stoljeće ili Kako uništiti svijet s dodatkom: Kako spasiti svijet. Zagreb: Mladen Schwartz, vlastita naklada, 2004.
18. Starić, A. Biblija, Stari zavjet: svezak prvi - Petoknjižje i Povijesne knjige. Odgovara dr. Aldo Starić; prijevod: Silvije Grubišić, Filibert Gass dr. Antun Sović. Zagreb: Kršćanska sadašnjost, 2004.
19. Starić, A. Biblija, Novi zavjet. Odgovara dr. Aldo Starić; s grčkog izvornika preveli Bonaventura Duda i Jerko Fućak. Zagreb: Kršćanska sadašnjost, 2004.

20. Štefan, Lj. Mitovi i zatajena povijest. Ljubica Štefan. Zagreb: K. Krešimir: Slovo M, 1999.
21. Štefan, Lj. Stepinac i Židovi. Ljubica Štefan. Zagreb: Croatijaprojekt, 1998.
22. Tomac, Z. Predsjednik: protiv krivotvorina i zaborava. Dr. Zdravko Tomac. Zagreb: Slovo M, 2004.
23. Tomac, Z. Prijepori o nacionalnom: u znaku mosta. Dr. Zdravko Tomac. Zagreb: Birotisak Roso, 2003.
24. Tuđman, F. Hrvatska u monarhističkoj Jugoslaviji 1918. - 1941. Dr. Franjo Tuđman. Zagreb: Hrvatska sveučilišna naklada, 1993.
25. Vučić, P. Židovstvo i hrvatstvo: Prilog istraživanju hrvatsko-židovskih odnosa. Dr. Petar Vučić. Zagreb: Croatiaorojekt, 2001.

Korišteni podaci s internetskih portala

<http://hr.wikipedia.org/wiki>
<http://www.arhiv.sv.gov.yu>
<http://www.zovik.com>
<http://pubwww.srce.hr/z>
<http://www.moljac.hr/biografije>
<http://shp.bizhat.com>
<http://www.hrvatskipravasi.hr/index>
<http://www.vecernji-list.hr/news/croatia>
http://www.hkz.hr/Hrvatsko_slovo/
<http://www.glas-koncila.hr/rubrike>
http://www.ultimatum.20m.com/3_4bih_ana.htm
http://www.ultimatum.20m.com/8_ultimatum8/8
<http://www.fokus-tjednik.hr>
<http://www.vjesnik.com/html>
<http://www.vjesnik.hr/html>
<http://www.arhiv.slobodnadalmacija.hr>
<http://www.zarez.hr>
<http://www.novolist.hr/Defaust.asp?WCI>
<http://www.glas-slavonije.hr/kolumne.asp?>
<http://www.croatia.ch>
<http://freeserbs.org>
<http://www.gerila.com>
<http://mahala.forumup.org>
<http://www.emilcic.hrvati-amac.com>
<http://www.nikadrobom.uni.cc8080>
<http://www.iskon.hr>
<http://www.voa.gov/misc/croatia/premas.html>
<http://www.hrt.hr/arhiv/>
<http://www.step.hr>
<http://www.rc-bijeljina.org>
<http://www.geografija.hr/novosti>
<http://www.drugisvijet.com/portal/content>
<http://www.odjek.ba/index>
<http://www.dadalos.org/kr/Vorbilder>
<http://forum.bljesak.info/lofiversion/index>
<http://www.vjera.com>
<http://p206.ezboard.com/freferendumfrm>
<http://www.vjera.com/forum/viewtopic>
<http://www.klik.hr/naslovnica/kultura>

<http://www.predsjednik.hr>
<http://www.geocities.com>
<http://www.croato-aegyptica.hr>
<http://www.blog.hr/print>
<http://forumi.blic.net/viewtopic>
<http://www.tsrb.hr/optika/index>
<http://www.hrvatski-vojniki.hr/hrvatski-vojniki>
<http://www.freewebs.com/hrvati/>
<http://www.bosnia.ba/vijesti>
<http://www.index.hr/forum/default>
<http://komunikator.tportal.hr/tjive/thread>
<http://www.corner.hr>
<http://www.freemasonry-croatia.org>
<http://www.phpbbplanet.com/forum>
<http://www.bosnic.com/index>
<http://www.forum.hr/archive>
<http://www.opusdei.org/art.php?>
<http://www.skac.hr/svetacdana>
<http://www2.dw-world.de/bosnian>
<http://www.wsws.org/sh>
<http://www.rkcrg.hr/dznanosti>
<http://www.angelfire.com/scary>
<http://www.network54.com/Forum>
<http://www.ivanmerz.hr>
<http://www.crnalegija.com>
<http://www.vransko-jezero.hr>
<http://www.hic.hr>
<http://www.zvonik.org.yu>
<http://zupa-vela-luka.hr>
<http://www.redovnici.hr/redovi>
<http://public.srce.hr>
<http://www.dominikanci.hr>
<http://www.zupa-svkriz.hr>
<http://www.hercegbosna.org>
<http://www.crohis.com>
<http://bs.wikipedia.org/wiki>
<http://sh.wikipedia.org/wiki>
<http://www.aimpress.ch>
<http://vijesti.hrt.hr>
<http://www.iskon.net>
<http://malicrvenipatuljci.blogspot.com>

Recenzija

Jedno su “sontaze javnog mnijenja”, a nešto sasvim drugo je način na koji načitan čovjek prati i shvaća zbivanja u suvremenom svijetu, pitajući se otkud porivi za dobra i za zla ljudska ponašanja.

Gospodin Mladen Lojkić je mnogo toga doživio, mnogo je čitao i o svemu razmišljao. Svoje mišljenje o mnogostrukim događajima i što riječima, što djelima onih koji, htjeli-ne htjeli, ravnaju, ako ne našom sudbinom, oni sigurno našom svakodnevnicom je, kao brat braći, napisao cijelu jednu knjigu u kojoj se sve sažima kao u čvorištu i nastoji odgonetnuti zagonetke i u onim područjima naše sadašnjice o kojima (veoma cenzurirana) sredstva za javno priopćavanje ili ništa ne iznose u javnost ili to čine jednostrano, pa čak i zlonamjerno – ne da pomognu shvaćanje i rješavanje stvarnih problema, nego da jedne optuže, da bi druge pokazali manje odgovornima, ako ne i nevinima, a sebe pak angeliziraju kako to čine sva totalitarna društva.

Da bismo shvatili brojne članke sistematizirane u 23 poglavlja, trebamo obratiti pozornost na bibliografiju nakon tekstova i shvatiti Lojkićevu silnu privrženost Katoličkoj crkvi, Hrvatskoj, a u neku ruku i osobi Franje Tuđmana. Sve što ne ide u tom redu i slijedu pročešljao je “željeznom češljom” svojski i bez okolišanja.

U spletu i rasplitanju uzlova i čvorišta imamo Mojsija i Židove, zatim “Protokole sionskih mudraca” i Hitlerov Holokaust, ali osjeća se stanovita praznina što nije obratio pozornost i na “židovsko pitanje” Karla Marxa bez kojeg je teško shvatiti i odnos Židova i komunističke revolucije uopće.

Razumije se, Hrvatska je u pitanju, i gospodin Lojkić je brani i rukama, i nogama i riječima: od duha versailleskog sustava, od posljedica Jalte i od svekolike zavjere u kojoj se poput virtualne sjene “sivih eminencija” koji se nigdje ne pokazuju javno – očituju *framassoni*. U tome mu pomažu i brojni domaći autori, među kojima su Ivan Mužić i marksist Zdravko Tomac. Napokon, sve te pošasti kao uzrok naše nacionalne nesreće tijekom 20. stoljeća, upućuju na korjene maksimalnog zla – onog kojeg su Hrvati pre(o)živjeli tijekom 20. stoljeća.

No i samo hrvatstvo, odnosno odnosi Hrvata prema sebi samima su dvojaki: ima Hrvata poput biskupa Strossmayera, a ima ih koji su spas od prvog našli u drugom – u riječi, djelu i životu nadbiskupa Stepinca. Tu se izreka *Perditio tua ex te, Israel!* pretvara u novu: *Salus tua ex te, Croatia!*

Da bismo sve to još točnije shvatili, podsjetimo se slijedećih evanđeoskih postavki:

– Čovjek se može “posvetiti samo po istini” (Iv. XVII, 19);

Do istine se ne može bez savjesti – tvrdi sveti Pavao apostol koji nas upozorava kako ispravan sud o drugima može uslijediti samo ako sebe posve zapostavimo i o drugima sudimo kao o samima sebi:

Hoću se hvaliti svojim slabostima, kako bi se u meni nastanila Kristova jakost (II.Kor., XII.9);

Tri puta sam molio gospodina da se onoj sotonin anđeo povuče iz mene (II.Kor.XII.8);

A sve što se ne čini po čvrstom uvjerenju, grijeh je (Rim. 14.23);

Ne smatrajte sami sebe mudrima. Nikome ne vraćajte zlo za zlo (Rim. 12.16.);

Istina, sve su stvari čiste, ali je zlo za čovjeka koji ih jede sa zlom savješću. (Rim. 14.20.);

Lijepa je i ona evanđeoska: *Sve je čisto za one koji su čisti, dok je za one koji nemaju čistu savjest sve nečisto.*

Knjiga Mladena Lojkića nam doista pomaže da bolje upoznamo svijet oko sebe, viđen i prosuđen od čovjeka koji je na licu mjesta proživio uglavnom teške i strašne događaje koje su pokrenuli oni koji nam, najblaže rečeno, nisu bili prijatelji, ili su bili ravnodušni prema strašnoj patnji našeg naroda prepuštenoj križištu putova i vjetrometini vremena na najizloženijem prostoru u Europi. U tome smislu, uzmimo u obzir stihove Vladimira Nazora:

“Sami smo. Neka! Sami uvijek bijesmo, k'o dub što stoji na proplanku svom.”

Ima, summa summarum, gospodin Lojkić pravo: Teško je bilo biti Hrvat, a sad znamo da je to bila lijepa sudbina naroda koji je sve podnio i ni u čiju kuću nije provalio da se sveti osvetom!

Akademik Mirko Vidović

KNJIGA O BORBI DOBRA I ZLA

Autor knjige u mnogo kratkih priča i povijesnih podataka vodi čitatelja kroz vremensku kronologiju stvaranja “Novog svjetskog poretka”. On ne zalazi u dublje analize svojih povijesnih dokaza i hipoteza, već čitatelja ostavlja zatečenog, iznenađenog, pa čak i fasciniranog. Svojim oštrim i izravnim pisanjem u kojemu djelomično prevladava pesimizam glede mogućnosti da se Katolička crkva, a tako i konzervativna desnica odupre hedonističko liberalnom svijetu koji su stvorili “Vladari svijeta”, Mladen Lojkić je ovu knjigu učinio zanimljivom i kritičnom, knjigom koja se čita u jednom dahu.

Autor je svoju knjigu *Vladari svijeta* podjelio u tri poglavlja. Prvo poglavlje nosi naziv *Salomonov simbolički zmaj* u kojem kroz povijesni prikaz židovskog naroda od Abrahama pa do danas, kroz borbe i stradanja toga naroda, pa do današnje željene i ostvarene superiornosti nad ostalim narodima, poglavito, kako ih sam autor naziva, *židovske elite* u odnosu na kršćanske vladare. Zanimljiv je njegov prikaz “simboličkog zmaja” koji su još osmislili Salomonovi mudraci, a koji je nakon što su Židovi prognani od Rimljana, napustio Izrael 135. godine, da bi se nakon što je zagospodario čitavim svijetom, vratio na Sion, u stvorenu državu Izrael. Autor negira postojanje sile u obliku države ili više njih, već smatra da su jedine svjetske sile - židovska elita i Slobodni zidari, pa tako SAD smatra cionističkomasonskom prostitutkom koja za Vladare svijeta obnaša hegemonističko osvajanje svijeta. Prema Lojkićevim tvrdnjama Židovi se u SAD-u nisu amerikanizirali kao ostali narodi, već su se SAD judeizirale. On čitatelja vodi i kroz povijesni pregled hrvatskožidovskih odnosa, gdje dokazuje da u Hrvatskoj, izuzev za vrijeme NDH, antisemitizma nije bilo, dok pojam “dvorski Židov” nikada u Hrvatskoj nije postojao.

U službi velikog arhitekta svemira

U drugom poglavlju knjige pod nazivom *U službi velikog arhitekta svemira*, autor polazi od “anđela svijetla” Lucifera i ostalih “nebeskih bića” koji su se prvi put pobunili protiv Boga i htjeli vladati svijetom. On vješto čitatelja vodi od Lucifera do danas prikazujući evoluciju “sila zla”, kao i nastanak Slobodnih zidara. Slobodne zidare uz potporu Iluminata i ostalih okultnih društava, na čijem je čelu anglikanska ili židovska elita, smatra jedinim gospodarima našeg planeta. Interesantan je njegov prikaz piramide “Vladara svijeta” gdje bazu piramide čine ljevičarsko liberalni podanici, kontrolirani mediji i razne udruge globalističkih kiborga, dok na samom vrhu piramide (sedmoj stepenici) sjede dinastije Rockefellera, Rothschilda i engleske kraljice Elizabete II. Lojkić nam dokazuje u svojoj knjizi da se ništa u povijesti čovječanstva nije dogodilo slučajno, sve je vođeno i dirigitirano silama tame i zla, od ratova i revolucija pa do svih ekonomskih kriza i političkog oblikovanja svijeta. On nam to dočarava kroz mračni srednji vijek i doba inkvizicija, kroz francusku revoluciju, ideologiju marksizma i Listopadsku revoluciju u Rusiji, Španjolsku republiku, Prvi i Drugi svjetski rat... Autorov prikaz utjecaja svjetskog masonstva na stvaranje obiju Jugoslavija veoma je dojmljiv, kao i masonski otpor stvaranju hrvatske države. Posebnu pozornost posvetio je pokojnom predsjedniku dr. Franji Tuđmanu dokazujući masonsku podvalu pokojnom predsjedniku o navodnom dijeljenju Bosne i Hercegovine, kao i izolacionističku politiku “Vladara svijeta” prema Hrvatskoj, samo zato što je pokojni

predsjednik želio zadržati dostojanstvo hrvatskog naroda i ne predati svjetskim grabežljivcima nacionalno “obiteljsko srebro”.

Vladari svijeta protiv Vatikana

U trećem poglavlju *Vladari svijeta protiv Vatikana* autor čitatelja vodi od Isusova raspeća na križu prema prikazu dvijetisućljetne borbe kršćana protiv Luciferovih sljedbenika, raznih heretika, gnoista i pogana. On nalazi djelomično opravdanje u Svetoj rimskoj inkviziciji, ali ukazuje i na inkvizicije europskih vladara koje nisu imale izravne veze s Papinom inkvizicijom. Ukazuje i na puno brutalnije inkvizicije Anglikanske crkve uperene isključivo protiv katoličkih kršćana, zatim inkvizicije reformatora Luthera, Calvina i Zwingla protiv Židova i katolika, o čemu naša javnost malo zna. Borbu Svete Stolice s masonstvom autor iznosi u vremenskom slijedu enciklika koje su pape upućivale katoličkom puku protiv masonerije kao isključivom nositelju hedonističkih poroka, nemoralna i izopačenosti. U Hrvatskoj je ta borba prožeta između nacionalnih i katoličkih političara i duhovnih vođa, naspram anacionalnom i panslavenskom masonstvu. Pozornost u svojoj knjizi autor posvećuje blaženom kardinalu Alojziju Stepincu, njegovoj borbi za katoličkog, hrvatskog čovjeka, njegovoj borbi protiv “nemani”, kako je blaženi kardinal nazivao masonstvo i komunizam koji je prema autorovom pisanju blaženi kardinal smatrao masonsko-židovskim čedom.

Vjera u pobjedu hrvatskoga katoličkog čovjeka

Lojkićev pesimizam glede pobjede dobra nad zlom treba više gledati kao strah da ne dođe do potpune uspostave “Novog svjetskog poretka” s jednom svjetskom vladom “Vladara svijeta” u kojoj će biti sva materijalna, financijska i vojna moć u njihovim rukama, a države i narodi će nestati, naspram obespravljenog puka koji će poslušno robovski odrađivati poslove za svoje gospodare, s ugrađenim čipom u mozgu pomoću kojega će njegovi gospodari programski kontrolirati njegove emocije i ponašanje. Iako su takvi podanici i programirani ljudi već danas u većini, autor nas ipak samo snažno upozorava, jer vjera u hrvatsku državu i Katoličku crkvu kod njega je velika, a on sam vjeruje u pobjedu hrvatskog katoličkog čovjeka, a tako i Svete Stolice i u poraz sila tame, okultizma, liberalnog globalizma i sotonizma.

Zlatko Milak

Hrvatski list, 8. veljače 2007.

KNJIGA O GENEZI ZLA

Knjiga Mladena Lojkića *Vladari svijeta* toliko je dramatična, nabijena značajnim detaljima, a uz to pisana i lijepim hrvatskim jezikom, da se čitatelj ne može osloboditi želje da ju pročita u jednom dahu. To je prvo i osnovno obilježje ove knjige koja tretira zlo u svijetu svestrano i na nekoliko razina. Danas se, kao što je poznato, o fenomenu zla toliko toga piše da čovjek sve ne može pročitati, ali nažalost, na jednoj niskoj, pozemljarskoj, planimetrijskoj razini s koje se ne može dokučiti bit samoga zla, nego se uvijek ostaje na brojnim i nevažnim detaljima koji zaklanjaju ono bitno. Suprotno tome, autor problem zla tretira u velikom luku od biblijskih dokumenata do najnovijih spoznaja biogenetike. Kako sam kaže, na ovu temu “me nešto pokreće te sam dužan to napisati, radi svoje djece, svojih prijatelja i onog običnog čovjeka kojemu je ta tema zla dosad bila nepoznata”.

Zahvaljujući čudovišnim otkrićima strukture i funkcije ljudskog genotipa, Lojkić je otkrio da treba početi razmišljati genetski, tj. otpočeka. Do sada se nije moglo uopće spoznati najdublji smisao Biblije u kojoj već u prvom dijelu stoji da je ljudski rod kao i sve što postoji na svijetu dualno, binarno, dvojno. Kad je riječ o samom čovjeku, tu je priča o nastanku čovjeka najznakovitija. Naime, odmah nakon stvaranja čovjeka na jednoj strani je postao rod abelovaca i rod kainovaca. Iz Abelova soja sve do danas razvija se tip čovjeka koji “u znoju lica svoga jede kruh svoj”. Zahvaljujući tome tipu, čovjek je napredovao do današnje razine, kada se osposobio za put u svemir. Iz drugoga soja, od Kaina, razvili su se lašci, zločinci, pljačkaši koji remete ravnotežu društvenoga i individualnoga ustrojstva čovjeka. Taj tip je u svim vremenima usmjeren na hedonistički razvrat, povampireno “uživanje” mimo i protiv rada i stvaralaštva. Dosad se vjerovalo da je progres jači od sila zla, međutim kako povijest pokazuje, zlo se razvija brže i jače od dobra. Dok je čovjek u najranije doba mogao ubiti nekoliko ljudi u jednom danu, kasnije mačem još i više, u doba Nobelova otkrića dinamita i sličnih bojnih sredstava na tisuće, a nakon otkrića atomske bombe može se za samo jedan sat pobiti više milijuna ljudi, pa čak i razoriti Zemlju kao naše zajedničko stanište.

Da se danas nalazimo na prekretnici “biti ili ne biti”, autor je tu planetarnu dilemu doživio kao poticaj za pisanje o ovome problemu, najtežem za sve nas.

Kako se svijet nebi raspao, Zemlja pretvorila u bijeloga svemirskog patuljka koji vrluda kozmosom, Isus je došao na Zemlju uvesti red i spasiti ljude. Da bi ga ljudi mogli vidjeti, čuti i poslušati, on je utjelovljen u liku čovjeka, međutim, kainovci napadaju i njega, prokazuju ga rimskim okupatorima i tako ubijaju.

Otada započinje kozmička bitka između dobra i zla. Farizeji kao kainovci vjeru pretvoriše u obožavanje zlatnog teleta. Iz te povampirenosti za zlatom dolazi do kamatarstva (zbog kojega se danas ljudi međusobno ubijaju), a utjerivanje nepravednih kamata vodi prema ratu svih protiv svih, život postaje jad i tuga sa zrcem radosti. Kao što vidimo iz prikazane geneze toga zla, u Lojkićevoj knjizi dođosmo do svjetskih i vjerskih ratova s prijetnjom sveopćega uništenja. Kako bi moderni kainovci ovladali svim zemaljskim resursima u rukama globalističkih kolonijalista, danas se vode najkrvaviji ratovi protiv islamske vjere i muslimana. Ujedinjeni narodi kao regulator više ne postoje, nego i sami djeluju na strani zla. Ideologija ove agresije suvremenih kain-ovaca izražava se u masoneriji kao planetarnome zlu koje vidi svoj cilj u rušenju vjere, nacije, država i jezika. Pomoću snažnih elektronskih medija razbija se naravni poredak svijeta, a sva ostala dobra se pljačkaju u korist pripadnika

masonske elite koja na početku trećega milenija (tzv. new agea) planira stvoriti društvo malobrojne divinizirane elite i devedesetpostotnoga sloja ljudskoga robija (gojina) koji trebaju mukotrpno raditi za razvratni život.

Lojkić je svoje temeljne spoznaje u kainovskoj masoneriji klasificirao u tri poglavlja. U prvom poglavlju pod naslovom *Salomonov simbolički zmaj* (to je geneza masonerije) on prikazuje masonsko zlo koje je nastalo mehanizmom polimerizacije kain-ovskoga genoma. U drugom poglavlju, *U službi velikog arhitekta svemira* prikazana je fenomenologija toga zla kroz povijest. U trećem poglavlju koje nosi naslov *Vladari svijeta protiv Vatikana* autor prikazuje oblike borbe protiv Katoličke crkve. Najžešći oblik te borbe danas je najavio novinar B. Dežulović koji je u "Globusu" zaprijetio Svetom Ocu, Benediktu XVI. da će ga, ako dođe u Hrvatsku, dočekati bejzbolskom palicom. Kako je to finale masonske borbe za osvajanjem svijeta i svih ljudi u njemu, nužno je ujedinjenje svih ljudi iz soja Abela da iziđu iz sveopće potlačenosti i suvremenim kainovcima kažu odlučno: "Ne!"

Ova je knjiga svjetovni kršćanski katekizam o tome kako razobličiti kainovsku masoneriju, što konkretno činiti da njihova pošast zla ne zarazi sve ljude, a osobito katolike. Povijesni optimizam autor razvija na nužnosti rasula masonerije kao protunaravne ideologije. Zar se u tom smislu nije i komunističko carstvo raspalo samo od sebe kao neodrživo jer je bilo protuljudsko i nemoralno. No kako taj boj između dobra i zla traži i aktivnosti katoličkog hrvatskog naroda, nužno je u vjerskom pogledu razvijati i njegovati veći angažman, a suzbijati pasivizam i čekanje da sve umjesto nas napravi Bog.

U političkome smislu poruka je ove knjige objedinjavanje naroda, ne vjerovanje tlapnjama današnjih nositelja vlasti u Hrvatskoj da je EU jedini izlaz u bolju budućnost. Kao što pokazuju ankete, hrvatski čovjek bolje od svoje vlasti vidi da poklič za ulazak u Europu ne znači ništa dobroga, nego samo neokolonijalizam, rasap gospodarstva, obitelji i države. Sve u svemu, temeljna je poruka ove vrijedne Lojkićeve knjige stari narodni rijek: "Uzdaj se u se i u svoje kljuse".

Prof. dr. Nedjeljko Kujundžić

Hrvatsko slovo 16. ožujka 2007.

Ostati svoj

JE LI HRVATSKA BESPOMOĆNA?

Treba vjerovati u hrvatsku mladež koju svjetski vladari još nisu kupili !

Iskreni i jednostavni domoljub, građevinski inženjer Mladen Lojkić, napisao je hvalevrijednu knjigu *Vladari svijeta* u kojoj razmatra globalnu politiku “svjetskih vladara” i neminovni utjecaj na prilike u Hrvatskoj. Za knjigu od 360 stranica neumorni autor je proučavao zavidnu literaturu, istražio tisuće i tisuće stranica raznih djela od uglednih do manje poznatih stručnih pisaca, provjeravao i uspoređivao nepregledni niz tekstova i informacija iz svih, u novije vrijeme raspoloživih medija do interneta. Svjestan je, kaže, kako će njegova knjiga koja u nekim dijelovima možda izgleda neuvjerljiva, pretjerana, s pojedinim slutnjama i tvrdnjama, naići na žestoke kritike kod hrvatskih podanika svjetskog globalizma, odnosno kod robova i ulizica “vladara svijeta”, kod onih u bazi njihove piramide i onih na višim stubama. Ne dvoji da će, na žalost, naći i na nerazumjevanje običnog puka koji pomalo postaje kiborg svojih gospodara, ne shvaćajući apsolutnu diktaturu kakvu čovječanstvo u povjesti nije doživjelo, u kojoj mu je sve unaprijed određeno, u kojoj on apsolutno ni o čemu važnom ne može odlučivati, u kojoj je i njegov mozak programiran medijima; programirana mu je radost, sreća, tuga, očaj.

Autor ističe kako mu je bio cilj da bar dijelu tužnog i malodušnog hrvatskog puka, razočaranih sredovječnih ljudi, ukaže tko je isključivi krivac njihova malodušja. Svakodnevnim agresivnim masmedijskim ispiranjem zdrave pameti u Hrvatskoj je čak nevjerovatnih trideset posto stanovništva počelo žaliti za bivšom zloglasnom Jugoslavijom koja je po svim vjerodostojnim pokazateljima u povijesti od svih stranih osvajača bila najveća tamnica hrvatskog naroda.

Navodeći neke svjetske primjere koji bi nama Hrvatima mogli dobro doći kada je u pitanju zaštita državnih nacionalnih interesa, a ne bezrazložno bavljenje samima sobom, umanjivanje vrijednosti i omalovažavanje vlastitih mogućnosti, uz puno razumjevanje realnih okolnosti u kojima većina ljudi živi, Lojkić je rezolutno protiv malodušja i jada koji se iskazuje i protiv toga da neki za svoje osobno nezadovoljstvo sada optužuju državu Hrvatsku, vladu, bivšeg predsjednika, bivšu vladu, pravosuđe, policiju ili tko zna što. Ne gubeći nadu, on kaže da su ljudi na vlasti samo prolaznici jer će jednom doći na vlast onaj koji će vratiti dostojanstvo nezadovoljnom i nesretnom hrvatskom narodu. A svi malodušni nesretnici moraju shvatiti da su u ovome vremenu diktature svjetskog globalizma za njihovu tjeskobu krivi “vladari svijeta” i njihove vjerne hrvatske sluge, a nikako hrvatska država.

U takvoj perspektivi autor ostavlja dovoljno prostora za spoznaju kako Hrvatska ne smije biti bespomoćna, unatoč tome što je danas teško vratiti ponos i dostojanstvo Hrvatskoj jer su je ogolili i pokorili “vladari svijeta”. Potrebno je vjerovati u hrvatsku mladež koju svjetski vladari još nisu kupili i stavili u službu “novog svjetskog poretka”. Gledajući vjeru u Boga i hrvatsku snagu u tim mladim ljudima na hodočašćima po svim Marijinim svetištima, ali i na koncertima Marka Perkovića Thompsona, Miroslava Škore ili u kockastim dresovima kada bodre naše reprezentativce, čovjek mora vjerovati da će Hrvatska ponovo izrasti iz toga malodušja i sluganstva u ponosnu, dostojanstvenu i snažnu državu.

Blaž Tilić

Fokus, 6. travnja 2007.

ZNAKOVI VREMENA

*Isus reče mnoštvu: Kad vidite oblak da se diže
na zapadu, odmah kažete: 'Dolazi kiša', i bude tako.
Kad vidite da puše južnjak, kažete: 'Bit će sparina', i bude.
Licemjeri! Znete prosuditi izgled neba i zemlje.
Kako onda ne prosudite ovo vrijeme?
Zašto sami od sebe ne sudite što je pravo?*

(Lk, 12, 54-57)

Čovjek kao razumno biće pita o sebi: tko je on zapravo, odakle je i kamo je usmjeren. Kao društveno biće pita se o društvu te koje mu je mjesto u njemu. Kao religiozno biće pita se o svojim najdubljim i najuzvišenijim sastavnicama svojega bića. Ljudsko propinjanje prema ispravnim odgovorima nema kraja jednako kao i čovjekova sposobnost da vlada i zavlada stvarnošću koja mu je dana. Ako je jedan naraštaj došao do nekih spoznaja, drugi, gradeći na njima, ide korak dalje i tako do današnjega dana. Ako se danas nešto događa, onda se s pravom ozbiljno pitamo gdje su korijeni i uzroci toga. I Mladen Lojkić, autor knjige *Vladari svijeta* se pod određenim vidicima želi se dovinuti do odgovora na pitanja koja muče današnji naraštaj. Objasnjava uzroke da bi nam protumačio posljednice, tj. stvarnost u kojoj živimo i stvarnost koja se nazire.

S vjerničkoga vidika mogli bismo o tome ponešto reći. Možda bi i taj vidik mogao biti i neki podložak za razumijevanje jednostavno i jasno opisane stvarnosti u knjizi koju držite u rukama.

U doba Drugoga vatikanskoga sabora (1962. - 1965.) i neposredno nakon njega usta mnogih bila su puna o tome kako je Crkva pozvana na čitanje znakova vremena i kako je baš u tome ona često u povijesti zakazivala. Mnogi su željeli Crkvu po svojoj mjeri, što je očito i iz današnjih napada na nju. Crkva tj. Božji narod, odnosno Kristovo mistično tijelo, vjernici i njezini pastiri, biskupi, svjesni su svoje utjelovljenosti u ovaj svijet i svoje odgovornosti u njemu. Na tu smo odgovornost pozvani svi već po krštenju i nije protrebno da nam je netko stalno stavlja pod nos. No oni koji to čine žele pokazati da odgovornije od vjernika i od biskupa shvaćaju ovaj svijet i njegove zahtjeve. Je li to baš tako? I o čemu je u stvari riječ?

Ovaj je svijet proizašao iz Božje ruke i Božje namisli da ljude učini dionicima svojega božanskoga života. Opis raja zemaljskoga znak je te blizine između Boga i čovjeka. Bog nije nikakav protivnik čovjeku, a još manje tiranin. Stvorivši čovjeka na svoju sliku, želio je da čovjek zrači Bogom, a to znači ljubavlju i slobodom. Upravo je u tome rizik ljubavi Božje da čovjekovu slobodu poštuje sve dotle da mu to slobodno biće može okrenuti i leđa. Odatle potječu i sve ljudske osobne i društvene zavrzlake i gotovo nerazmrsiva čvorišta i nejasnoće koje vane za suvislim i smislenim rješenjem. Različiti pokušaji u potrazi za rješenjima kroz povijest religija i filozofija nisu nekorisna, ali nikad potpuno ne zadovoljavaju. Crkva koja se oslanja na Božju riječ ne može ne prepoznati novu Božju birgu za čovjeka u obećanju koje je dano već prvom čovjeku, da će ga iz te njegove muke izdići opet i samo Bog, Isus Krist koji se u čitavom *Starom zavjetu* doživljava kao obećanje, a u *Novom* kao ispunjenje te istodobno i potpuno i konačno obećanje u suživotu s Bogom u vječnosti, koja počinje već ovdje u zajednici vjernika, Crkvi.

Crkva istodobno nosi i sva čovjekova pitanja i propinjanja, baš zbog te prve napasti: 'Bit ćete kao Bog'. Otkad je tome podlegao, čovjek se doista i kao pojedinac i kao društvo želi iskazati i kao Bog, ali i kao batina. Sliku Božju u čovjeku restaurira Isus Krist svojim naukom, svojim životom, svojom smrću i uskrsnućem. U toj njegovoj pobjedi nazire se i pobjeda svakoga pojedinca nad tom temeljnom napašću. Ono što je prvi čovjek, Adam, doživio kao napast, da bi se slobodno odlučio za svojega Stvorca, ali joj je, na žalost, podlegao, to je novi čovjek, Isus Krist, također želio iskusiti i pokazati nam kako se oprijeti. Ako, naime, sebe stavimo u središte svega, gdje je onda mjesto za Izvorište svega? Stoga i napasnik Isusu nudi i imanje, što je simbolizirano u kruhu, te potom časti i uzdizanje do oholosti da ga ljudi časte, i napokon, da pruži njemu, napasniku, ono što sam nije htio dati Bogu: da mu se pokloni. U Isusovim napastima vidimo zapravo svu lukavost Zloga, koji kad nešto nudi, ne nudi po vidikom zla, jer to bi onda bilo lako odbiti, nego kao nešto dobro, pa čak i bolje od onoga što se ima, da bi napokon uništio našu slobodu u klanjaju onome što nije Bog. Tu razumijemo i sva ta silna božanstva intelektualnoga, estradnoga, gospodarstvenoga i političkoga svijeta i sve te 'veličine' koje traže da im se klanjamo. Otklon, naime, od Boga, jest odlaženje drugim božanstvima i pravljenje božanstva od sebe. Neprihvatanje vlastite stvarnosti da smo stvoreni na sliku Božju vodi do stvaranja nove stvarnosti, tj. do stvaranja nekoga božanstva na svoju sliku i priliku. S toga se vidika može promatrati i ta općenita želja za vlašću.

Nije li Napasnik Isusu rekao da je sav taj svijet njegov? Zato i tijekom povijesti nalazi toliko poklonika pod ovim ili onim vidicima, pod ovim ili onim vjerskim ili filozofskim usmjerenjem. Često ga nije lako prepoznati, razotkriti. Autor ove knjige to pokušava. I tko god ima malo zdrave pameti, kad pročita tu knjige, ne može se ne složiti s autorom.

Ono što je posebno zanimljivo u toj knjizi jest smještanje Hrvatske u kontekst svjetske politike i političkih previranja. Dopustit ću si da s tim u vezi prenesem mišljenje jednoga, meni dobro poznatoga hrvatskoga novinara, koji mi je, dok sam bio na Radio Vatikanu, u doba teških prilika Domovinskoga rata, pojednostavljajući stvari ovako obrazlagao:

Tko upravlja ovim svijetom? Ujedinjeni narodi kojima upravljaju Sjedinjene Američke Države kojima upravljaju Židovi i masoni.

Srušen je Berlinski zid. Komunizam sa svojim 'intelektualnim elitama' jednostavno je nestao. Ljevičarstvo se sada očituje na drukčiji način. Hladni je rat prestao, ali je mentalitet ostao. Kakav? Mentalitet straha. U doba hladnoga rata bio je strah od one druge strane tko će pritisnuti dugme (za atomsku bombu). Sada toga nema, ali ima debeloga straha. SAD se plaše jake Rusije, jake Europe, jake Kine, jakog Japana... Rusija se plaši jakog SAD-a, jakog Japana, jake Europe itd.; Europa se plaši jakog SAD-a, jake Rusije, jake Kine, jakog Japana itd. Osim toga i u samoj Europi jednako vrijedi politika straha. Francuska se plaši jake Engleske, pogotovo jake Njemačke... Engleska se plaši jake Njemčake, jake Francuske. Svi se plaše njemačkoga utjecaja na države nastale od bivše Jugoslavije. Što je u svemu tome uočljivo? Politiku ne vodi nešto pozitivno, nego negativno. A to onda ne može roditi dobrim plodovima.

Zašto su tolike zemlje kočile priznanje Hrvatske? Tada bi morale priznati svoj vlastiti poraz u stvaranju Jugoslavije, što je i Mitterand uočio.

Zašto se opet želi stvoriti neki balkanski savez država (minus Slovenija, plus Albanija)? Zato što svijet dobro zna da je srpski faktor na ovim prostorima remetilački, što i tim državama odgovara, pa mjesto da se oni muče sa Srbima, guraju nas zajedno s njima da se mi s njima mučimo. Dugo ćemo se mi s tim mučiti jer je 70 godina velikosrpske

propagande duboko ušlo pod kožu zapadnjacima. Ali valja strpljivo ustrajti. Neki se plodovi već vide.

Što je to bilo u Ahmićima? Vojnici u hrvatskoj uniformi učinili su zločin. Jesu li to baš bili Hrvati? Kako to da se odmah našla strana televizija da to odmah snimi?

Je li Tuđman dijelio BiH? To je učinio Ashdown na salveti. No protupitanje: kome bi najviše odgovaralo da glede podjele BiH-a podijeli i krivnju? Miloševiću. A on o tome nije govorio...

Govori se o izbjeglim Srbima nakon 'Oluje'. No to nisu izbjeglice nego pobjeglice...

Taj mi je novinar ispričao i ovo: "Svojedobno sam u jednom gradu blagoslivljao kuće. U jednoj sam kući naišao na čovjeka kojemu je nedavno umrla žena. Rekao mi je da sjednem i počeo pričati: Bilo mi je 12 godina kad se dogodilo ono u Glini, ali kako? Partizani su dolazili vrbovati ljude da dođu u šumu. Nitko se nije dao. Došli ti isti partizani, obučeni u ustaše, i učiniše ono što su učinili u crkvi. Sljedeći dan dođoše opet kao partizani te rekoše ljudima: Jeste li vidjeli što su vam ustaše učinili? I tako su ljudi počeli odlaziti u partizane."

Sada bi taj novinar zasigurno imao i drugih svojih tumačenja glede optužbi hrvatskih generala i svega što se oko njihove obrane zbiva. Sve se zbiva prema 'divide et impera' - 'podijeli pa vladaj'. Uočiti sve te malverzacije kako ih uočava naš autor, prvi je korak prema jedinstvu hrvatskog naroda. Na zla koja nas pogađaju Crkva uzastopno upozorava, pogotovo kad su time pogođeni najslabiji i najnezaštićeniji jer se navodno promiče pravo na svakojaku raskalašenost. Propovjednicima i zagovornicima takve raskalašenosti najlakše je optužiti Crkvu pitanjem, što ona radi, a kad progovori zauzeta za svekoliko dobro, onda ju se želi ušutkati na sve moguće načine. No Crkva ne posustaje, svjesna već i onoga na što je sveti Pavao upozoravao da će se mnogi priklanяти svakojakim bajkama i gadostima.

Drugi je korak, bez obzira na to koliko je istinskih vjernika ili poluvjernika, stvarno pouzdanje u Boga. Napokon, On i piše našu povijest pa i preko naših pogriješaka i preko tuđe zlobe. Simbol koji nas je držao za vrijeme okupacije i za vrijeme oslobađanja držat će nas i kao stvarnost sigurnijega i ljudskijega hoda unatoč svim zlobama nazovivelikih ovoga svijeta: krunica. *Dextera Domini fecit virtutem, dextera Domini exditavit me.* - *Desnica Gospodnja iskaza moć, desnica me Gospodnja uzdignu.* Ni sve bilo kakve druge ljevice ne mogu se suprotstaviti toj Božjoj desnici.

O toj svekolikoj stvarnosti Crkva je uvijek, a ne samo nakon Drugoga vatikanskoga sabora, vodila računa. Kadšto uspješnije, kadšto manje uspješno. Kadšto još i kao svjetovna vlast. Prisjetimo se samo mnogih blagdana koji su ukinuti, a uspostavljeni su u doba kmetstva da se kmetovi spase od prevelike tlake gospodara koji su koliko-toliko ipak poštovali crkvene propise. Slično je i s prvom pričešću: odgađala se sve do četrnaeste godine, jer su industrijalci iskorištavali djecu šaljući ih u rudnike i tvornice nakon prve pričesti...

Dobro je da te svjetovne vlasti Crkva više nema pa se može bolje usmjeriti na tu duhovnu sastavnicu i upućivati ljude na one stvarnosti koje sami često niječu i sebi i drugima. I ne samo da ih niječu, nego ih i gaze. Što je drugo osvješćivanje i upućivanje ljudi na njihovo izvorno dostojanstvo i odgovornost djece Božje pod različitim vidicima i u različitim okolnostima i s različitim i mnogostrukim teškoćama? Ali Crkva se ne umara da promatra čovjeka pojedinačno i kao društveno biće, pogotovo osnovnu društvenu zajednicu, obitelj, s vidika Božjih planova koja nam je otkrio u Svetom pismu. Sva vika na njezinu konzervativnost samo je jeka vlastite konzervativnosti tj. otvrdnuća, zaustavljanja i konzerviranja u zlu koje se proglašava dobrim. I to je ta iskonska đavolska napast s kojom se Crkva suočava snagom Božjom, svjetlom Njegove Riječi koje odsijevaju istinom, pravdom, dobrotom, ljubavlju, mirom. Tko se u tom nastojanju Crkve ne prepoznaje kao zauzetnik za dobro, očito je njezina suprotnost.

Čovjekovi upiti o sebi, o svijetu, o ljudskoj zajednici nisu nerješivi. Pitanje je samo želimo li ih riješiti vođeni Božjim ili kakvim drugim pa čak i Bogu suprotnim svjetlom, jer ne zaboravimo i Lucifer je Svjetlonoša po imenu, ali koji zavarava, zasljepljuje te se baš i kao anđeo svjetla nudi ljudskoj krhkosti. Božje pak svjetlo osvjetljava, upućuje, snaži... Nešto od toga svjetla prosvijetlilo je našega autora i dao se njime voditi, pa vam to ovom knjigom povjerava.

pater Vatroslav Halambek, S. J.

29. travnja 2007.

Hrvatska stvarnost nije znanstvena fantastika

Prije nekoliko godina svjetska zajednica uvjerala je Hrvatsku, kako mora ukinuti vize i otvoriti granice prema istočnim susjedima zbog poboljšanja dobrosusjedskih odnosa i omogućiti slobodnije prelaskе granica samo s osobnom iskaznicom te i na taj način poboljšati širenje suradnje i ubrzanje hrvatsko-europskih integracijskih procesa. Političari su uvjerali kako je to jedini pravi put, »bez alternative« i izlazak iz izolacije. Uvjerali su nas kako nema ni primisli o novom balkanskom udruživanju. A što je objavljeno ovih dana? Osvanula je vijest da se na granici između Slovenije i Hrvatske uskoro uvodi schengenski režim. Hrvatsku izjednačuju sa svim ostalima zemljama iz »regiona« (omiljeni izraz predsjednika RH) te će njeni građani najkasnije do 1. siječnja 2008. za ulazak u Sloveniju trebati putovnice. Kako su nas to najednom, uz svu poslušnost, pokornost i ustupke briselskim šefovima, ipak izolirali i ponovno izjednačili s Balkanom, dok su nas cijeli niz proteklih godina, uz silna obećanja, uvjerali u suprotno?! Već u samom proslavu, na prvoj stranici knjige Vladari svijeta (V. n. Daruvar, 2006.), autor Mladen Lojkić odgovorio je i na ta pitanja, navodeći kako obični ljudi, intelektualci, gospodarstvenici, političari gotovo ništa ne razumiju, a žive u vremenu uporabe interneta, opće globalizacije, kvazidemokracije, monopola krupnog kapitala, u kojem »vladari svijeta« na istančan način u potpunosti vladaju državama, vladama, medijima i novcem. Čitatelj upoznaje povijesne činjenice i dobiva odgovore na pitanje zašto Hrvatska sadašnjom politikom ne može nikad biti ispred, već samo u istoj razini s ostalima iz tog »regiona«?

Knjiga Vladari svijeta više je nego uspješan prvijenac katoličkog laika Mladena Lojkića. Autor se ne miri s općom sudbinom, već potaknut ulogom intelektualca u društvu promišlja, razčlanjuje i upozorava na činjenice. Pita se i pronalazi odgovore, zašto i od kud tolika nepravda i zlo usmjereno protiv Hrvatske. U sveopćoj društveno-medijskoj blokadi kad je gotovo nemoguće čuti slobodnomisleći glas katoličkih laika, knjigom vlastitog izdanja pokušava se oduprijeti zlu i ukazati na istinu. Nudi sadašnjim i ostavlja trag budućim naraštajima, kako nismo bili nezainteresirani, ni slijepi, a ni glupi glede zbivanja koja utječu na hrvatsku narodnu sudbinu. No, silnice svjetske moći neprekidno su bile i još su uvijek usmjerene protiv Hrvatske, na žalost, uz veliku pomoć uvijek nazočnih domaćih vazala. Neki će reći - još jedna knjiga o teoriji i znanstveno fantastičnoj uroti protiv Hrvatske. No, čitatelj suočen s činjenicama, treba sam prosuditi piše li autor nemoguću fantaziju, znanstvenu fantastiku ili hrvatsku stvarnost. U prilog okolnosti koje Lojkić razčlanjuje, govore mnoge povijesne činjenice, sve do najnovijih događaja iz naše svakodnevnice, koji se nisu dogodili slučajno.

Autor razčlanjuje razloge uspjeha obiju predsjedničkih kampanja, bombaške napade u Zagrebu početkom devedesetih godina i ponovne napade s promjenom vlasti 2000., zatim uzroke i posljedice pojavljivanja nekoliko tisuća nevladinih udruga i uočava »vidovitost« uvijek istih dežurnih društvenih »ekologa«, odabranih i podobnih moralista i humanista, naručenih razčlambi političkih analitičara, svih onih koji su plaćeni čistači kolektivne narodne memorije i svijesti. Lojkić ukazuje na zlo koje se provlači kroz svjetsku povijest pomoću tajnih organizacija, od templara i iluminata, sve do masona i njihovih 'bezazlenih'

humanitarnih društava i klubova. Ukazuje, kako mnogi ljudi nisu ni svjesni utjecaja i moći hijerarhijskih redova, sve do vrha gdje se nalaze najmoćniji, oni koji se zovu »vladari svijeta«. Autor nudi izvore i logične dokaze. Za čitatelja koji se prvi put susreće s tom tematikom opisano može izgledati pomalo šokantno i nevjerojatno, no svakako i poticajno da pode tragom drugih izvora te da osobnim logičkim razmišljanjem stigne do potpune istine. Oni koji će se prepoznati u bilo kojoj razini opisane hijerarhije autora će poricati, ismijavati i pokušati posve obezvrijediti, kao poslušnici u ostvarenju »viših« ciljeva. Kršćani koji iskreno vjeruju u Boga i koji znaju da Sotona postoji i djeluje, znaju da se zlo širi i djeluje u ovom svijetu na razne načine i u raznim oblicima. Njima je jasno da je zlo vezano uz politiku i ratove, poticano raznim oblicima grabeži tuđih nacionalnih vrijednosti. Lojkić kao katolički laik upozorava, da je Katolička crkva još uvijek najveća prepreka »vladarima svijeta« za konačnu uspostavu »novog svjetskog poretka« i zato je njihova borba usmjerena na slabljenje, posruće i ovladavanje Crkvom. Autor zaključuje, kako im najviše smetaju Bog i Vatikan, što se ne podudara s njihovom sinkretičnom religijom, kojom žele zavladati svijetom.

Motive za detaljnu razčlambu svekolikog društvenog utjecaja stanja u Hrvatskoj Lojkić pronalazi od doba svoje najranije mladosti, tijekom vladavine nepravednog komunističkog sustava, u kojem je desetljećima trpio, radio i živio, do trenutka konačnog zadovoljstva uspostavom hrvatske države i zatim do najnovijih nasrtaja i sustavne erozije istine, uništenja hrvatskih gospodarskih vrijednosti i zatiranja prava na potpunu hrvatsku slobodu. Zadivljuje širina pogleda i obavještenosti ovog, do sad neotkrivenog autora, po zanimanju inženjera, koji u mirovini razmišlja o uzrocima i posljedicama traumatizirane Hrvatske za dobrobit idućih hrvatskih naraštaja. Knjiga *Vladari svijeta* zadivljuje brojnošću detalja, podataka, činjenica i događaja, sustavnih od početka do kraja. Kazalo imena ukazuje na 900 spomenutih osoba u knjizi, dok bibliografija navodi 25 tiskanih i 80-ak internetskih izvora kojima se autor služio. Autor je načinio nevjerojatno opsežan popis povijesnih, političkih i vjerskih podataka. To potvrđuje činjenicu da u politici doista nedostaje jasnih i otvorenih katoličkih laika poput inženjera koji bi svojom stručnom logikom znatno doprinijeli zapažanju problema i inteligentno pristupili rješavanju suvremenih političkih i društvenih zadaća. Tehnička znanost sigurno nije prepreka razumijevanju društva i politike, dapače, uvjereni smo da bi inženjerska odgovornost i brižljivost dala više vrijednijih učina u obrani hrvatskih nacionalnih interesa. Autor je na kraju pomalo sumnjičav glede naše budućnosti, no zna i osjeća, da je hrvatska snaga u našim katoličkim korjenima, u našoj vjeri u Boga. *Jer narod i kraljevstvo, koje Ti ne bi služilo, izginut će, takovi narodi sasvim će se zatrti (Iz; 60, 12)! Zato katolici duhovnu snagu trebaju crpiti iz Biblije te se uz molitvu i s ispravnim odabirom prvenstvenih vrijednosti trebaju više uključivati u društvo. Pri tom, iznad svega potrebno je svjedočiti - istinu, vjeru i pouzdanje u Boga!*

»Navik on živi ki zgine pošteno«.

Na dan pogubljenja Zrinskog i Frankopana,

30. travnja 2007.

Damir Borovčak
katolički publicist i analitičar

“Olimpijci u Hrvatskoj”

Konačni je cilj “Olimpijaca”, o kojima govori knjiga dekonstrukcija čovjeka kao slike Božje i njegovo reprogramiranje u svrhu što lakšeg manipuliranja. Oni su aktivni po cijelome svijetu, pa tako i u Hrvatskoj. U tu svrhu ruše u Hrvatskoj tri organska stupa; obitelj, vjersku zajednicu (osobito kršćansko - katoličku) i nacionalnu državu. Obitelj kao životnu zajednicu dviju osoba različitog spola proglašavaju ostatkom patrijarha, leglom seksualne neravnopravnosti, pa je pokušaju rušiti potpuno liberaliziranim pobačajima, jednospolnim brakovima, agresivnim propagiranjem homoseksualnosti i lezbijstva. Nacionalnu državu pokušavaju rušiti globalističkom naddržavom (novi oblik totalitarizma), ograničenjem državne suverenosti putem regionalizacije i metastaziranjem tzv. nevladinih organizacija koje zaobilaze državnu vlast. Prema riječima Aurelija Pecceija, jednog od osnivača “Olimpijaca” pod nazivom “Rimski klub”, nacionalna je država “rak čovječanstva”. Vjersku zajednicu, osobito onu katoličku, pokušavaju rušiti agresivnim laicizmom, širenjem ozračja vjerske ravnodušnosti i ekstremnim relativizmom svih moralnih i duhovnih vrijednosti. Za one (zaostale) koji još uvijek osjećaju potrebu za tim, pokušavaju stvoriti sinkretističku globalnu crkvu i ozračje religioznosti bez Boga. Institut Stanford je odavno izradio projekt pod naslovom *Mijenjanje slike čovjeka*. Cilj mu je putem medija učiniti prosječnog čovjeka etički dezorjentiranim, živčano premorenim, prezasićenim katastrofičnim vijestima, a time umno zavodljivim i podložnim manipuliranju.

Ovaj projekt “Olimpijaca” zahvaća cijeli svijet. U Hrvatskoj ti isti izvori indirektno danas kontroliraju i lijevi i desni politički spektar.

Čestitam piscu kao kršćanskom vjerniku što je shvatio da se kršćanski vjernik nikada nije smio, a pogotovo ne danas, povući u “sjajnu izolaciju apolitičke” duhovnosti, da njegova vjera nije ni jedino, ni prvenstveno “za sakristiju”, da vjernici u Hrvatskoj ne smiju sami sebe osuditi na tu nesretnu hrvatsku šutnju, a time na “unutarnju emigraciju”, nego da se kršćanski laici po svojoj savjesti moraju baviti “politikom” kao najuzvišenijom djelatnosti za opće dobro. Istina, u tome angažmanu vjernik ne će naći vječna pravila za “kršćansku politiku”, ali će naći smjernice za ispravak nehumane politike koja želi porobiti čovjekovu dušu, kao što su jučer bile ideologije fašizma, nacizma i komunizma, a danas politika “Olimpijaca”, koja se često voli prurušiti odjećom globalizma.

Nagovještava li ova knjiga dolazak na hrvatsku društvenu pozornicu zrelog, odgovornog i kompletnog kršćanskog laika kojemu je povjereno u društvu i državi ono za što kler po svojoj formaciji nije pozvan?

Prof. Branimir Lukšić

1. svibnja 2007.

O knjizi

Čitajući knjigu *Vladari svijeta* (Daruvar, 2006., izdanje gospodina Mladena Lojkića), na pamet mi je došla misao koju je napisao naš sveti Jeronim, koji je sam za sebe rekao da je Dalmatinac, a glagoljaši su ga nazvali Hrvaćaninom: *Ignorantio est mater malorum omnium* - Neznanje je majka svih zala.

Sveti Jeronim je bio čovjek izvanredne inteligencije, pamćenja, silnih radnih sposobnosti, preiskrene duše, govorio je što osjeća i misli. Upravo zbog toga stekao je brojne neprijatelje. Nije bježao zbog borbe. Kao pravednik se trošio za Krista i za Crkvu. Vatro je propovijedao o svetosti života.

Kad je gospodin Lojkić pisao ovu izvanredno vrijednu knjigu, nije mislio na svetog Jeronima, ali ga je u svojoj iskrenosti i težnji da kaže istinu i tako pomogne ljudima u otkrivanju istine - vjerno slijedio. Vidi se da je autor knjige hrabra osoba, a tu hrabrost mu ulijeva istina koju iznosi pred čitatelje.

Teško je opisati ono što je napisano u ovoj knjizi. Nju treba čitati, o pročitanoj razmišljati i proučavati da bi se čovjek njome obogatio. Knjiga je puna podataka o kojima se inače ne piše mnogo i često. Da je veoma vrijedna vidi se i po tome što je u kratkom vremenu bila rasprodana.

Gospodinu Lojkiću, autoru knjige *Vladari svijeta*, čestitam. Želja mi je da još takvih knjiga ugledaju svjetlost dana kako bi u ljudskim srcima preko istine bilo više svjetla, istine, a manje neznanja.

pater Svetislav Stjepan Krnjak

Hrvatska Kostajnica,
10. sibnja 2007. godine,
na blagdan Gospe Trsatske

KAZALO IMENA

(da bi našli gdje se u tekstu knjige spominju sljedeća imena, koristite search funkciju PDF readera)

A

Aali, Tarihi
Abderahman III.
Abi, Huram
Abram (Abraham ili Ibrahim)
Abramovič, Roman
Abrams, Elliott
Adelman, Kenneth
Adonija
Agnelli, Giovanni
Ahmadinejad, Mahmud
Albala, David
Albright, Madelaine
Aleksandar IV.
Aleksandar III.
Aleksandar Veliki
Aleksić, Josip
Alexander od Tunisa
Alighieri, Dante
Amanpour, Christiane
Ambroz, Josip
Amenofls IV. (Ehnaton)
Amir, Yigal
Andrić, Ivo
Andrija
Antonio
Arafat, Yasser
Aralica, Ivo
Arhimed
Arije
Aron
Artuković, Andrija
Ashdown, Paddy
Ašner, Milivoj
Atanazije
Atargatis (Derkato)
Aton
August
Augustin, sveti
Auchinlech, Claude

B

Baal (Bil. Bel)
Babić, Jasna
Babonić, Stjepan
Bacon, Francis
Bacon, Roger
Badalić, Marko
Badoun II.
Bago, Mislav
Balearić, Vladimir
Bakunjin, Mihail
Balfour, Arthur
Banac, Ivo

Baraba
Barac, Antun
Barač, Matija
Barač, Neven
Barak, Ehud
Bar Kohba, Simon
Barković, Josip
Bartolović, Željko
Baruch, Bernard
Basta, Milan
Bašić, Lazar
Bat-Šeba
Bauer, Antun
Beauharnias, Eugene de
Begin, Menachem
Bela IV.
Bela III.
Belin, Ivo
Beloff, Nora
Benedikt XIV.
Benedikt XI.
Benedikt XV.
Benedikt Nersijski
Beneš, Edvard
Ben Zakkai, Yochanan
Berezovski, Boris
Berger, Sandy
Berislavić, Petar
Bernard, sveti
Bernhard
Bertold iz Kalabrije
Bildt, Carl
Bin Laden, Osama
Bismarck, Otto von
Biškupić, Božo
Blair, Tony
Blaškić, Tihomir
Blavatsky, Helena Petrovna
Blažević, Jakov
Blucher,
Blumenthal, Michael W.
Boban, Mate
Bogović, Mirko
Bojničić, Ivan
Boleyn, Anna
Bolivar, Simon
Boljkovac, Josip
Bonaparte, Napoleon I.
Bonifacije VIII. (Gaetano,
Benedetto)
Borić, ban
Borgia, Lucrecia
Borgio, Rodrigo de
Borne, Ludwig
Bošković, Ruder

Bouillon, Godefroi de
Bourek, Zlatko
Božović Giška, Đorđe
Bradley, Omar
Brand, Joel
Brandeis, Louis
Brandt, Willy
Branimir
Braun, Eva
Breier, Louis S.
Breno
Brezezinski, Zbignew
Brežnjev, Leonid
Brkić, Duško
Bronstein, Lav Davidovič
Brown, Dan
Broz Tito, Josip
Bruce, Robert
Bruno, Giordano
Brzezinski, Zbignew
Buchanan, James
Buchanan, Patrick
Budaja, Alan
Budak, Mile
Budha
Budiša, Dražen
Bulat, Rade
Bush, George W.
Bušić, Bruno

C

Caglioster, grof
Calvin, John
Carrington, Peter
Carter, Jimmy
Caystrus
Celestin V. (Morrone, Pietro)
Cencić, Vjenceslav
Cervantes, Miguel de
Chagall, Marc
Charles
Chirac, Jacques
Christopher, Warren
Christopersen, Thies
Churchill, Winston
Cigelj, Jadranka
Ciliga, Ante
Cipriani
Clark, Mark
Clemenceau, Georges
Clinton, Bill
Clinton, Dewitt
Cochran, Gregory
Cohen, Eliot

Cohen, William
Colombo, Christopher
Cook, Robin
Cranmer, Thomas
Cvetković, Dragiša
Cvijić, Krsto
Cvitković, Slavko

Č

Čabrinović, Nedeljko
Čačić, Radimir
Čelan, Joško
Čelebi, Elvija
Černozemski, Vlado Georgijev
Čičak, Ivan Zvonimir
Čolak, Stanko
Čutura

D

Dalaj-lama
D'Alambert, Jean le Rond
Dapčević Kučar, Savka
Darius Veliki
Darwin, Charles
David
Debassy, Claude
Decije
Dee, John
Degen, Silvija
Degoricija, Slavko
Dejnović, Mirko
Demetrović, Juraj
De Michelis, Gianni
Demirel, Sulejman
Derkato (Atargatis)
Despot, Zvonimir
Deutsch, John
Diamantenstein,
Diderot, Denis
Dimitrijević Apis, Dragutin
Dioklecijan
Dmitar Zvonimir
Dobrinović, Lelja
Dolanc, Stane
Drakulić, Slavenka
Drašković, Ivan
Drašković, Janko
Drašković, Kazimir
Drašković, Vuk
Družijanić, Danko
Dudley, Robert
Duisenberg, Wim
Dujmović, Tihomir
Dumančić, Dragutin

Đ

Đureković, Stjepan

E

Ebjatar
Edward II.
Edward I.
Edward VI.
Edward III.
Edwin
Eichmann, Adolf
Einstein, Albert
Ehnaton (Amenofis IV.)
Elazar, David
Elizabeta II.
Elizabeta I.
Emerik
Erdödy, Ladislav
Erdödy, Tomo
Esher, lord
Eterović, Mirko
Euzebije Ostrogonski
Eva
Eyschen, Christian
Ezav
Ezra

F

Fernandez-Armest, Felipe
Filip
Filip IV.
Fink, Nikola
Finkielkraut, Alain
Flamel, Nicolas
Folnegović, Fran
Ford, Gerald
Fortyn, Pim
Frank, Josip
Franco, Francisco
Frankopan, Matija
Franjo Asiški
Franjo Ferdinand
Franjo Josip
Franjo Saleški
Freedman, Benjamin
Fumić, Ivan
Furlan, Mira

G

Gadafi, Muamer
Gaetano, Benedetto (Bonifacije VIII.)
Gačinović, Vladimir
Galerije
Galić, Milan
Galić, Mirko
Galilei, Galileo
Garašanin, Ilija
Garfield, James A.
Garibaldi, Giuseppe
Gast, Zdenka

Gaudin, Thibault
Gaveston, Piers
Genscher, Hans-Dietrich
George, Loyd
Gibson, Mel
Ginsberg, Asher
Ginsburg, Josef
Glavaš, Branimir
Göbbels, Josef
Gogh, Vincent van
Goethe, Johann Wolfgang
Goldberg, Lucianna
Goldman
Goldstein, Ivo
Goldstein, Slavko
Gorbačov, Mihail Sergejevič
Göring, Hermann
Goth, Bernard de
(Klement V.)
Gotovina, Ante
Grabarski, Bartol
Granić, Mate
Gregorić, Franjo
Greenspan, Alan
Grgur IX.
Grgur I.
Grgur VII.
Grgur Ninski
Grlić, Rajko
Gross, Mirjana
Gull, William
Gundulić, Sigismund Franjo
Gustav II. Adolf
Gustinski,
Gutenberg, Johannes
Gensfleisch
Gutman
Guzman, Dominik

H

Haag, Ernest van den
Haas, Robert
Hadik, Andrej
Hagaj
Hagara
Hagita
Haider, Jorg
Haig, William
Haik
Harpending, Henry
Hart, Lidl
Haulik, Juraj
Hedervary, Khuen
Hegel, George Wilhelm
Friedrich
Henrik II.
Henrik od Cipra
Henrik VIII.
Herder, J. Gottfried von
Herenčić, Ivo

Herman, Mirko
Herzl, Theodor
Himmler, Heinrich
Hinderburg, Paul von
Hinković, Hinko
Hiram
Hitler, Adolf
Hitler, Alojz
Hitler, Klara
Hodorkovski, Mihail
Holbach, barun
Holbrook, Richard
Honorije II.
Horus
Horvat, Aleksandar
Horvat, Branimir
Horvat, Radovan
Horvat, Josip
Horvat, Radoslav
Howard, Catherina
Hozro
Hranilović, Marko
Hruščov, Nikita Sergejevič
Hugo, Victor
Hus, Jan
Hussain, Sherif
Hussein
Hussein, Saddam

I

Ickes, Harold
Imbert, Guillaume
Inocent II.
Isus Krist
Ivan Krstitelj
Ivančević, Ivo
Ivanišević Leib, Đurđica
Ivan X.
Ivan XXIII.
Ivkošić, Milan
Ivanišević, Goran
Ivanković, Davor
Ivanković, Nenad
Ivan Pavao II.
Ivan od Paližne
Izak
Izetbegović, Alija
Izrael (Jakov)

J

Jabotinsky, Vladimir
Jackson, Andrew
Jack Trbosjek
Jahbulan
Jakov
Jakov (Izrael)
Jakov II.
Jakov I.
Jakov III. Engleski

Jakovčić, Ivan
Janković, Peter
Janković, Jozo
Janjić Capo, Vlado
Jason
Jeroboam
Jergović, Miljenko
Jerković, Dražen
Jišmael (Ismail)
Joabin
Johnson, Andrew
Johnson, Lyndon
Jokić,
Joly, Maurice (Moses Joel)
Jones, Paula
Jordan, Vernon
Josif
Josip
Josip II.
Josip, sveti
Jošua
Jovanović Čupa, Ljubomir
Jović, Josip
Jovović, Nataša
Jubel
Jubelo
Jubelum
Juda
Jujo, Šejh
Jukić, Ilija
Juraj VI.

K

Kamljev, Lav Borisovič
Kandinski, Vasilij
Kanižaj, Pajo
Kant, Immanuel
Kaponija, Gershon
Karadžić, Radovan
Karadžević, Aleksandar
Karadžević, Petar II.
Kardelj, Edvard
Karlo II. Anžuvina
Karlo I.
Karlo Robert Anžuvina
Karr, Alphonse
Kašić, Bartol
Katarina Aragonska
Katičić, Natko
Kaufmann, Theodor
Kažotić, Augustin
Keller,
Kennedy, John Fitzgerald
Kerry, John
Kirchner, Čedo
Kir Veliki
Kissinger, Henry
Klaudija
Klarić, Jure
Klee, Paul

Klein, Jacques
Klement XII.
Klement V. (Bernard de Goth)
Klement VII.
Ključić, Stjepan
Knigge, Adolf von
Knight, Stephen
Kohl, Helmut
Kokoška, Oskar
Kollek, Tedy
Komenski, Jan Amos
Konstantin Porfirogenet
Konstantin I.
Konjuh, Ankica
Kopernik, Nikola
Korsky, Ivo
Kosaca, Stjepan
Kosanović, Saša
Kosor, Jadranka
Kostelić, Ante
Kostelić, Ivica
Kostelić, Janica
Kostrenčić, Marko
Kotromanić, Katarina
Kotromanić, Stjepan Tomaš
Kotromanić, Tvrtko
Kovačić, Krešimir
Kralj, Mijo
Kraus, Ognjen
Krleža, Miroslav
Krklec, Gustav
Krizin, Marko Stjepan
Krušelj, Željko
Kučan, Milan
Kuharić, Franjo
Kulenović, Tarik
Kurjak, Asim
Kutuzov, Mihail Ilarionovič
Kvalja, Slobodan
Kvaternik, Eugen
Kvaternik, Eugen-Dido
Kvaternik, Slavko

L

Ladislav Napuljski
Ladišić, Tihomir
Larmenius, Johannes Marcus
Lasić, Ivan
Latin, Denis
Lebey, Andre
Lefebvre, Marcel Francois
Lehner,
Leigh, Richard
L'Enfant, Pierre Charles
Lenjin, Vladimir Iljič
Le Pen, Jean-Marie
Leontić, Ljubo
Leon X.
Leon XII.
Leon XIII.

Lev, Chaim bar
Levar, Milan
Levi
Lewinsky, Monica
Lieberman, Joe
Lincoln, Henry
Lindbergh, Charles
Linić, Slavko
Locke, John
Lojkić, Ernest
Lončar, Budimir
Lorber, Jakov
Lorković, Mladen
Lot
Lovrić, Jelena
Lučić, Dragutin
Lucifer
Lueger, Karl
Luj XVI.
Lukač, Milan
Lukašenko, Aleksandar
Lukić, Slavica
Lull, Ramon
Lupino, Stefan
Luther, Martin

Lj

Ljotić, Dimitrije
Ljudevit Posavski

M

MacArthur, Douglas
MacDonald,
MacMillan, Harold
Maček, Vlatko
Mahmutpaša Hrvat
Malaparte, Curzio
Makihara, Minoru
Maksimilijan II.
Mandić, Klara
Mandić, Leopols
Mani
Manolić, Josip
Marčinko, Tomislav
Marshall, Georg
Margetić, Domagoj
Marić, Mihajlo
Marija, kraljica
Marija, sveta
Marija Antoaneta
Marija Magdalena
Marijačić, Ivica
Marjanović, Milan
Marković, Ante
Marinković, Ranko
Marx, Karl
Martin, David
Mary, kraljica
Masaryk, Jan

Masaryk, Tomaš
Mataušić, Nataša
Mateša, Zlatko
Matko, Janko
Matoš, Antun Gustav
Matulović Dropulić, Marina
Matvejević, Predrag
Mažuranić, Ivan
Mečiar, Vladimir
Mehmed II.
Memipaša Hrvat
Menon (Ones)
Merz, Ivan
Mesić, Stipe
Messchearp, Edmond
Messen,
Meštrović, Ivan
Mihalić, Adolf
Mikšić, Branko
Miletić, Antun
Miličević, Vlado
Milić, Goran
Miloš, Petar
Milošević, Slobodan
Mislav
Mitrinović, Dimitrije
Mitterand, François
Mlinarec, Drago
Mock, Alojz
Mojsije
Molay, Jacques de
Mondrian, Piet
Monroe, James
Montesquieu, Charles de
Montgomery, Lynn
Morgan, William
Morrone, Pietro (Celestin V.)
Mortimer,
Morgenthau, Henry
Mosner, Stipe
Moyne, Lord
Mozart, Wolfgang Amadeus
Muhamed
Murat,
Mussolini, Benito
Mužić, Ivan
Myer, Eugene

N

Nabukodonozor
Nađ, Kosta
Naftalija
Naletić, Tomislav
Napoleon, Luis
Napoleon III.
Naser, Gamal Abdel
Natan
Natilečen, Marko
Naudon, Paul
Nedić, Milan

Nehemija
Nehru, Jawaharlal
Nemanjić, Sava
Nenezić, Zoran
Newhall, lord
Newton, Isaac
Ney,
Nicky, Stjepan
Nikola II.
Nikola IV.
Nietzsche, Friedrich
Nikolić, Dragan
Nilus, Sergej Aleksandrovič
Nimrod
Ninić, Ivan
Noa
Nobilo, Anto
Nodier, Charles
Norac, Mirko
Nossiga, Alfred
Novak, Grga
Novak, Viktor

O

Obradović, Milan
Obilichi, Miloshi (Miloš Obilić)
Omar
Ones (Menon)
Orlando, Vittorio
Ortega Y Gasset, Jose
Orwell, George
Osmanagić, Semir
Ostrovski, Victor
Oswald, Lee Harvey
Owen, David
Owen, Nicholas
Oziris

P

Paču, Lazar
Pantheras
Pašić, Nikola
Pavelić, Ante
Pavelić, Marija
Pavelić, Mile
Pavičić, Josip
Pavle
Pavle II.
Payens, Hugues de
Pečevija, Ibrahim efendija
Perica, Petar
Perčec, Gustav
Perić, Stjepan
Perle, Richard
Perković, Marko Thompson
Perković, Josip
Pernar, Tomo
Perry, William

Pešorda, Mile
Petar, apostol
Petar II.
Petar Krešimir IV.
Peterson, Peter
Petrač, Hrvoje
Petrović, Dražen
Petrović, Đorđe
Picasso, Pablo
Pijade, Moša
Pilsel, Drago
Pio IX.
Pio X.
Pio XII.
Piper, Franciszek
Planinc, Milka
Politeo, Ivo
Polk, James K.
Pompej Veliki
Poncije od Križa
Poncije Pilat
Popović, Čedomir
Popović, Dušan
Porgo
Porin
Pospišil, Zvonimir
Potifar
Pompej Veliki
Porges, Nenad
Potočnjak,
Potsch, Leopold
Presley, Elvis
Primakov, Jevgenij
Maksimovič
Princip, Gavrilo
Prodanović, Čedo
Proudhon, Pierre-Joseph
Prpić, Zoran
Puhovski, Žarko
Puljiz, Helena
Pusić, Vesna
Pusić, Zoran
Putin, Vladimir

R

Ra
Rabin, Yitzak
Radek,
Radenković, Bogdan
Radić, Antun
Radić, Stjepan
Radischev, Alexander
Radivojević, Ilija
Račan, Ivica
Raguž, Hrvoje
Rakić, Mirjana
Ramzes II.
Ramsay, Andrew Michael
Ranković, Aleksandar
Ratzinger, Joseph

Rauch, Levin
Raymond, grof od Toulousa
Ražnjatović Arkan, Željko
Reagan, Ronald
Rebeka
Rhodes, Cecil
Ribnikar, Vladimir
Richard II.
Ridfort, Gerard de
Rijn, Rembrandt van
Rivarol, Antoine
Robertson, George
Robespierre, Maximillian
Robinson, John J.
Rockefeller, David
Roirant, Jean Marc
Rojnica, Ivo
Roosevelt, Franklin Delano
Roosevelt, Theodore
Rosenkreutz, Christian
Rothschild, Victor
Rothschild, Walter
Rousseau, Jean Jacques
Ruben
Rubin, Robert
Ruby, Jack
Rudolf II.
Run
Russel, William Huntigton
Rustempaša Hrvat

S

Sachs
Sadat, Anwar
Salomon
Sanader, Ivo
Saraja (Sara)
Sarkotić, Stjepan
Sarovski, Serafin
Scheel, Walter
Scheiderbauer, Heinz
Schiff, Jacob
Schiller, Friedrich
Schlessinger, Arthur
Schnitzler, Arthur
Schuster
Schwarz,
Scott, Patrick
Scott, Walter
Selim II.
Semiramida
Set
Seymour, Jane
Shelach, Menachem
Setije I.
Shakespeare, William
Sharon, Ariel
Shavit, Ari
Shiv, Jacob
Sigismund

Siksto V.
Silajdžić, Haris
Simmas
Simeon
Simović, Dušan
Smith, Leighton
Snjarić, Lukas
Solženjicin Aleksandar Isajević
Soros, George
Sotelo, Calvo
Soult,
Spaho, Fehim efendija
Srškić,
Stadler, Marija
Staljin, Josif Visarionovič
Stanković, Aleksandar
Starčević, Antun
Starčević, Milan
Stepinac, Alojzije
Stevanović
Stilit, Simeon
Stjepan Držislav
Stjepan III.
Stoltenberg, Thorvald
Strabon
Stillwell, Joseph
Stipetić, Zorica
Stojanović, Nikola
Strossmayer, Josip Juraj
Sudac, Zlatko
Sulejman II.
Supilo, Fran
Svedberg, Bjorn
Sverdlov, Jakov
Svjatoslavoko
Svježić, Oktavijan

Š

Šakić, Dinko
Šalmaneser V.
Šaul
Šeparović, Zvonimir
Šešelj, Stjepan
Šidak, Jaroslav
Šijan, Dmitar
Šnajder, Slobodan
Štefan, Ljubica
Štrbac, Savo
Šubašić, Ivan
Šufflay, Milan

T

Taft, William Howard
Talleyrand, Charles-Maurice
Talovac, Stjepan
Tankosić, Voja
Tartaglia, Oskar
Teitelbaum, Raul
Tit

Tesla, Nikola
Thatcher, Margaret
Thomson, Charles
Tiberije
Tomic, Zdravko
Tomašević, Darko
Tomčić, Zlatko
Tomić, Zvonimir
Tomislav
Torres, Luis de
Toulet, Jean Paul
Tremelai, Bernard de
Trinajstić,
Tripalo, Miko
Trocki, Lav Davidovič
Trpimir
Trstenjak, Davorin
Truman, Harry S.
Trumbić, Ante
Tuđman, Franjo
Tullius, Servius
Tung, Mao Ce
Turnier, A.
Tutankamon
Tutmozis III.
Twain, Mark

U

Ugrešić, Dubravka
Ujević, Tin
Urban II.
Urban VI.

V

Vajfert,

Valois, Karl
Vance, Cyrus
Van Gogh, Vincent
Velebit, Vladimir
Vergilije
Veselica, Marko
Vespazijan
Vidrić, Vladimir
Vilčak,
Villaret, Foulques
Vinci, Leonardo da
Višeslav
Vitez, Grigor
Vlahović, Helga
Vqjnimir
Vokić,
Voltaire, François-Marie
Arouet
Voljc, Marko
Vošnjak,
Vrabec Mojzeš, Zrinka
Vrdoljak, Ante
Vremen, Ivan
Vrhovec, Maksimilijan
Vučić, Petar

W

Wagner, Richard
Waldhaim, Kurt
Walter, Paul
Walter the Tyler
Warburg, Paul
Washington, George
Weifert, Đuro
Weishaupt, Adam

Weizmann, Chaim
Wiesenthal, Simon
Wilde, Oscar
Williams, Rowan
Wilson, Thomas Woodrow
Wingate, Francis
Wirth, Nikola
Wren, Christopher

Y

Yadzeگرد III.

Z

Zafranović, Lordan
Zakarija
Zakarije, Kruno
Zamenhof, Ludvig
Zaratustra
Zdeslav
Zidić, Igor
Zimmermann, Warren
Zinovjev, Grigorij
Zrinski, Nikola
Zrinski, Petar
Zukermann, William
Zuroff, Ephraim
Zwack, Xavier von
Zwingl,

Ž

Žepić, Zvonimir
Županić,

BILJEŠKA O AUTORU

Rođen je 24. prosinca 1953. godine u Uljaniku, općina Garešnica. Po struci je građevinski inženjer i kao dvadeset-devetogodišnjak postaje direktor graditeljske tvrtke s preko tristo zaposlenih na čijem čelu ostaje do njezinog konačnog gašenja 2002. godine, prouzrokovanog višegodišnjim organiziranim destrukcijama i podmetanjima od vremena kada je bilo izvjesno da "čuvena šestorka" dolazi na vlast, a u režiji "malih ljudi" s velikom moći (str. 11, *Proslov, Priča iz moga grada*).

Početak izbivanja oružane pobune srbočetničkih formacija u Republici Hrvatskoj prijavio se među prvima u Daruvaru (25. kolovoza 1991.) kao dragovoljac u redove MUP-a (tada jedine oružane snage u gradu), no po nagovoru tadašnjeg zapovjednika grada ostaje i dalje u tvrtci koja je preustrojena u službu obrane Daruvara i okolice (izrada grudobrana i zapreka na cestama, zaštita javnih ustanova, prekopavanje cesta i iskopa rovova u i oko grada, saniranje građevinskih objekata odmah iza učestalih granatiranja, skladištenje naoružanja i streljiva, izrada oklopnih vozila itd.).

U sebi je uvijek nosio krimen lidera pa su ga tako u svim strukovnim, političkim i športskim organizacijama izabirali za predsjednika. Osobito je ponosan na predsjedničku funkciju u HDS-u (stranka dr. Marka Veselice) čiji je bio osnivač u Daruvaru. (Na drugim parlamentarnim izborima u svojoj izbornoj jedinici stranka je polučila najbolji izborni rezultat među rezultatima HDS-a u čitavoj Hrvatskoj. Nažalost, to nije bilo dostatno da uđe u Sabor budući da je tada čitava Hrvatska u proporcijonalnom izbornom sustavu bila jedna izborna jedinica, a stranci je nedostajalo 0,2 % glasova.). No leaderski krimen mu se i obijao o glavu jer je uvijek govorio samo ono što misli, bez uvijanja i dvosmislenosti, rezolutno je branio istinu i svoje stavove, a što ga je svrstavalo u "loše političare". (Održao je zapažen govor na daruvarskom trgu u vrijeme kada je na njemu bolesni dr. Rašković okupljao svoju »elitu«. Ako je autor ove knjige dobar pisac, po mom mišljenju još je bolji govornik.)

On čitav svoj život istražuje i proučava hrvatsku i svjetsku povijesnu zbilju. Optimist je bez obzira što to možda izgleda drugačije u njegovoj knjizi, zato jer vjeruje u Boga, svoj narod i svoju državu.

Nakon što je ostao bez vlasništva u tvrtci, bez posla poslije dugogodišnjeg organiziranog uništenja tvrtke, blagonaklono je izjavio: "Osjećam se kao da sam izuo tijesne cipele i konačno mogu raditi ono što u životu želim - pisati". Ponosan je na svoju prvu knjigu, poglavito nakon primanja velikog broja pohvala od, kako on kaže, hrvatskih velikana: Mate Marčinkaa, dr Nedjeljka Kujundžića, patera Svetislava Krnjaka i drugih.

Stoga mu mogu poželjeti isti uspjeh i na njegovoj drugoj knjizi na kojoj intenzivno radi.

Ankica Lojkić

Mladen Lojkić
Vladari svijeta

NAKLADNIK
vlastita naklada

ZA NAKLADNIKA
Mladen Lojkić

UREDNIK
Nikolina Marinić, prof.

RECENZENT
akademik Mirko Vidović

GRAFIČKI UREDNIK
Marin Belančić

LEKTORICA
Nikolina Marinić, prof.

KOREKTOR
Goran Lojkić

LIKOVNO RJEŠENJE NASLOVNICE
Gabrijela Lojkić, dipl. ing. arh.

TISAK
»Ekološki glasnik« D. Lomnica

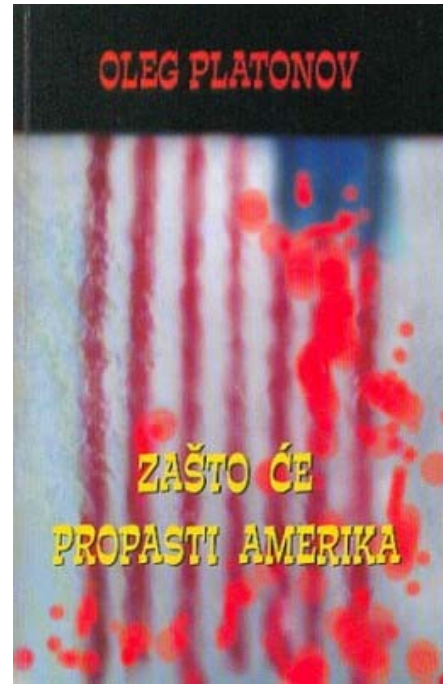
ISBN 978-953-95564-1-7
CIP zapis dostupan u računalnom katalogu
Nacionalne i sveučilišne knjižnice pod brojem
637344

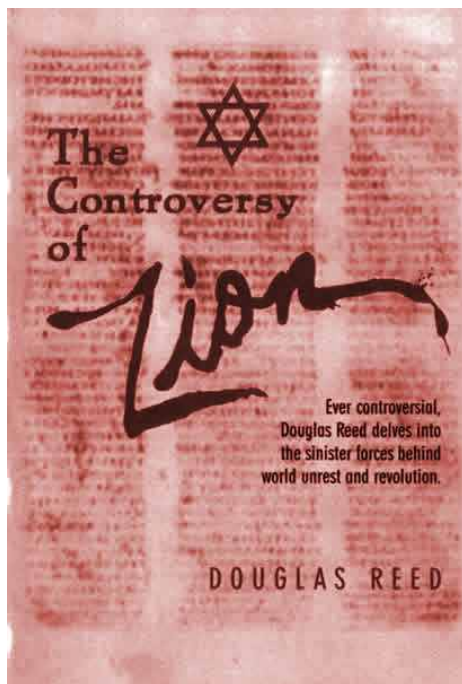
Svaka čast autoru, Vladari Svijeta je odlična knjiga za početno buđenje. Također kupite papirnato izdanje i preporučite svim prijateljima da pročitaju. Ako želite saznati najstrašnije NWO tajne, pročitajte ove knjige... (linkovi za skidanje PDF-a su navedeni ispod svake slike)

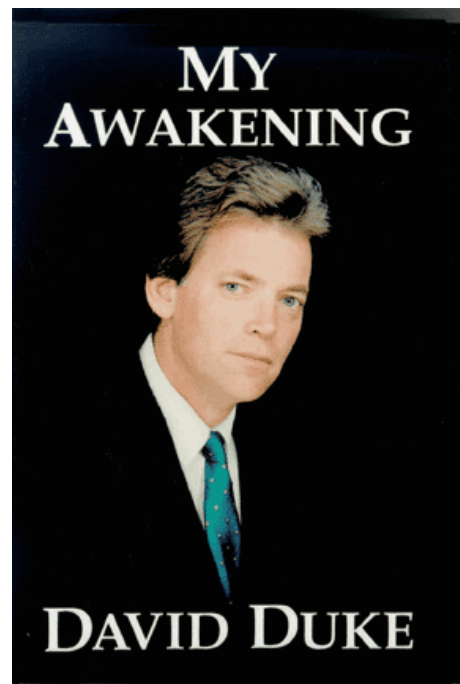
[Četvrti Reich Bogatih \(1976\) - Des Griffin](#)

[Zašto će propasti Amerika \(2000\) - Oleg Platonov](#)

[The Controversy of Zion \(1956\) - Douglas Reed](#)

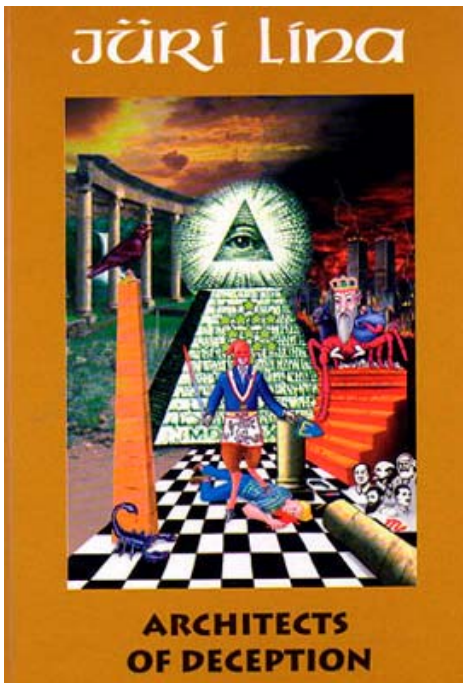
[My Awakening \(1998\) - David Duke](#)

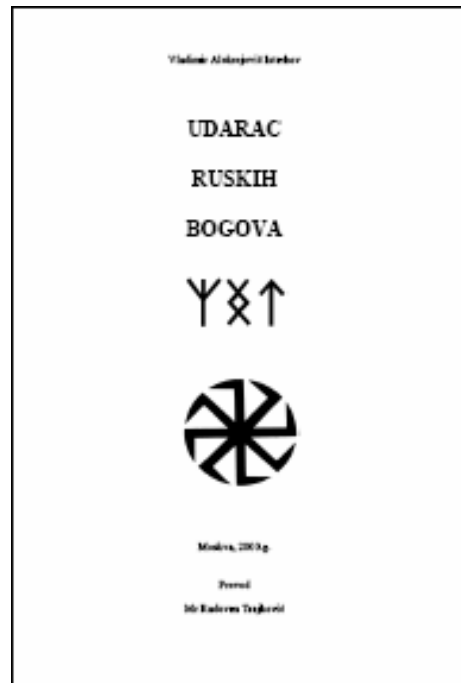
[The Conquest of the World by the Jews \(1878\) - Major Osman Bey](#)

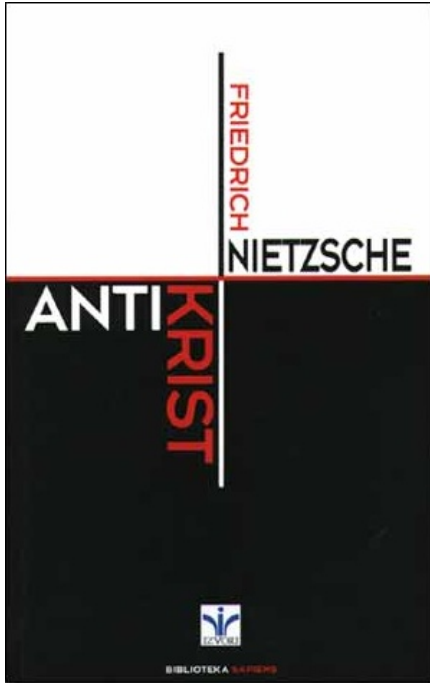
[The Nature of Zionism \(1993\) - Vladimir Stepin](#)

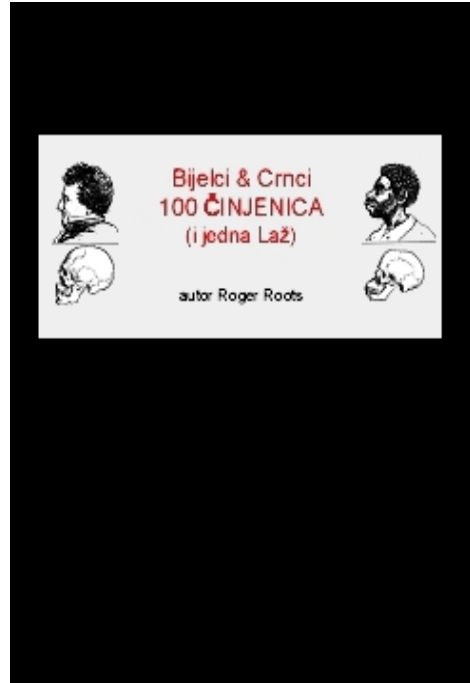
[Architects of deception \(2004\) - Juri Lina](#)

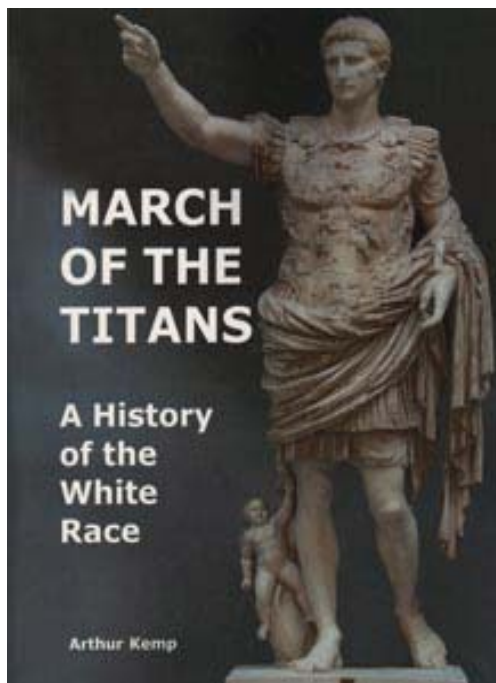
[Udarac Ruskih Bogova \(2000\) - Vladimir Istarhov](#)

[Antikrist \(1888, hrvatski\) - Friedrich Nietzsche](#)

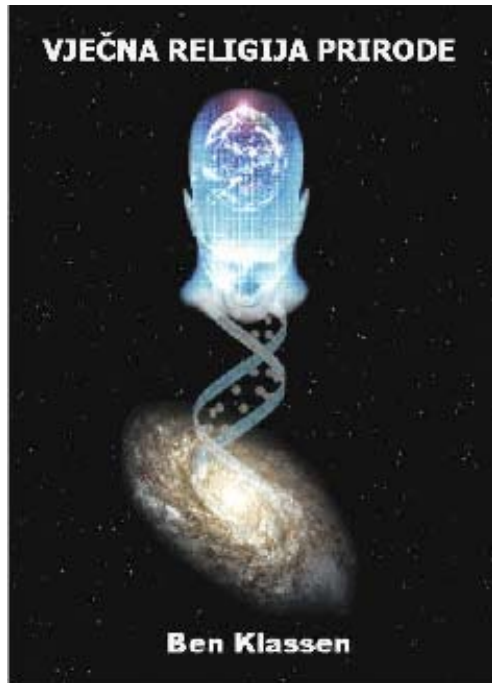
[Bijelci & Crnci - 100 činjenica i jedna laž](#)

[March of the Titans \(1999\) - Arthur Kemp](#)

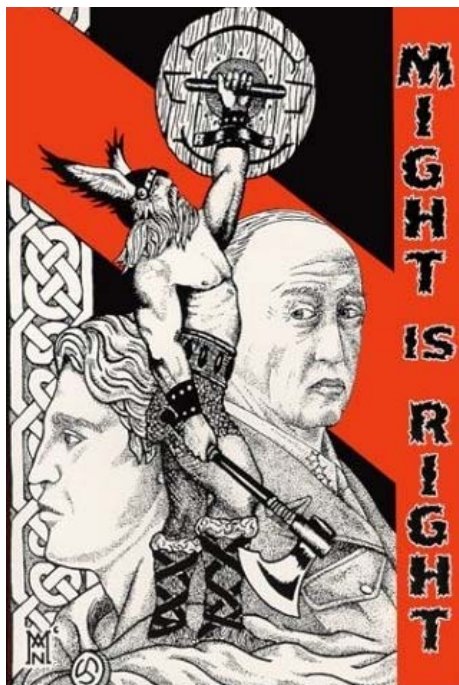
[Pentagon Aliens \(1993\) - William Lyne](#)

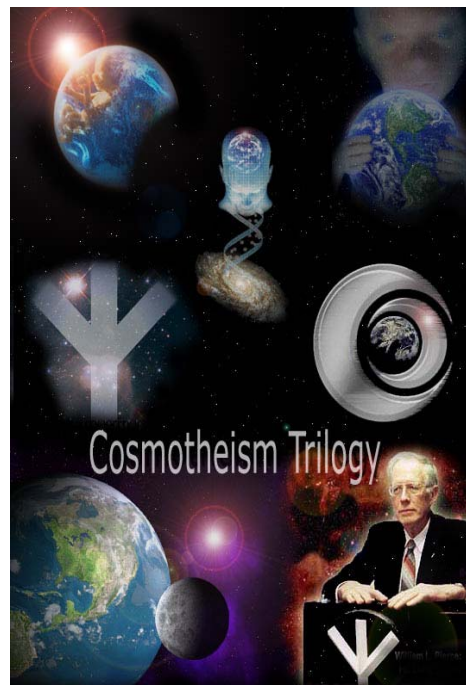
[Vječna Religija Prirode \(1973\) - Ben Klassen](#)

[White Man's Bible \(1981\) - Ben Klassen](#)

[Might is Right \(1896\) - Ragnar Redbeard](#)

[Cosmotheism \(1977\) - William Pierce](#)